

ДЖОН НАНС ПОЛЕТ 6

Превод от английски: Богдан Русев, 2002

chitanka.info

*Посвещавам тази книга на покойния ми баща
ДЖОУЗЕФ ТЪРНЪР НАНС
1917 — 1977
адвокат по международно право,
пилот, офицер и ветеран от ВВС на САЩ
и най-добрия баща,
за когото може да си мечтае едно момче*

ПРОЛОГ

Доктор Брайън Логан профуча с лексуса си покрай един стреснат пациент и изхвъркна на паркинга пред болницата, от която току-що го бяха уволнили. Изпитваше болка, неудобство, гняв. Натисна педала за газта докрай и прелетя над река Чарлс към Кеймбридж, като сякаш предизвикваше някой полицай да го спре. Премина на всеки червен светофар, който му се изпречи, и най-сетне със свистене закова колата пред двуетажната викторианска къща, която той и съпругата му бяха обичали толкова много. Сега домът му беше празен.

Логан дръпна ръчната спирачка, но ръцете му не можеха да се справят със задачата да изключат двигателя или да отворят вратата. Погледна към тях и откри, че все още е облечен със зелената престилка, която бе сложил за последния си байпас — операцията, която бяха прекратили без предупреждение. Споменът как се втурна по коридорите, за да се изправи срещу директора на болницата, представляваше неясна поредица от образи, продължаващи да избледняват на фона на бесния калейдоскоп, който се вихреше в съзнанието му.

Вече не можеше да си спомни времето, преди да постъпи като хирург в болницата „Мърси“. Лесно можеше да си намери друго работно място, но да го уволнят беше ужасно срамно, позорно.

Над главата му се бе ширнало безкрайното синьо небе, обрамчено от гъстите зелени листа на редицата стари брястове покрай улицата, но той виждаше единствено неодобрителното изражение на д-р Джоунас Кинкейд, а думите на досегашния му учител все още горяха в съзнанието му: „Вие не можете да се контролирате, докторе. Това беше последното ви изпълнение в тази болница“.

Дълбоко в себе си Логан осъзнаваше, че Кинкейд е прав, но не можеше да го признае, дори сега. На хирурзите не се позволяваше да имат човешки слабости и да губят контрол. Но в годината след смъртта на Дафни той не бе открил начин да се справи със загубата. Изпитваше единствено безчувственост и объркване, подсилвани от изблици на

раздразнителност и ярост, твърде често насочена към медицинските сестри. Болката се беше просмукала в него като първична тиня, обгръщайки в сковаваща обвивка емоционалната бездна и заемайки мястото на състраданието, което някога бе живяло там.

Брайън Логан се насили да влезе в къщата. Затвори вратата и за миг остана в коридора, заслушан в глухото тиктакане на стенния часовник, докато в съзнанието му като музика звучеше гласът на Дафни. Никога нямаше да забрави как тя пропяваше „Здравей“ и се хвърляше в прегръдките му, носеща понякога само усмивката си. Той се повлече към дневната, където потъна в любимото ѝ кресло и отново се опита да извика усещането за ръцете ѝ около себе си. Тя беше единствената истинска любов в живота му. Красотата и сексуалността ѝ, които надхвърляха и най-смелите му мечти, ставаха още по-вълнуващи и съблазнителни от бляскавата ѝ интелигентност и начина, по който се радваше на живота — в остър контраст с първата му жена Ребека.

Очите на Брайън попаднаха на фотьюйла до пианото, където беше седял в деня на обаждането. „Много съжаляваме, докторе — бе казал представител на самолетната компания, — но жена ви претърпя злополука по време на полета.“ Дафни Логан, центърът на неговата вселена, бе умряла от кръвоизлив на 11 550 метра над земята, отнасяйки със себе си неродения им син, след като командирът на полета бе отказал да извърши извънредно кацане. В продължение на час и двацет минути тя бе умолявала екипажа да се приземят, но след като била в достатъчно добро състояние, за да се моли — заключил командирът — оплакванията ѝ не можели да оправдаят цената на едно непредвидено кацане. Искът за сто милиона долара обезщетение, който бе подал Логан, щеше да влезе в съда през следващата година, но той не можеше да открие успокоение в уверенията на адвоката му, че ще спечелят. Един милион, един милиард — какво от това? Парите никога нямаше да заменят съпругата и неродения му син.

Той щеше да спаси Дафни, ако беше там. Беше сигурен в това. Дори с най-примитивни инструменти. Дори във въздуха. Трябваше да тръгне с нея при родителите ѝ, но беше останал в Бостън, за да оперира. Беше се проявил като глупак и егоист и сега беше сам, безработен и на ръба на бездната.

Брайън скочи на крака и закрачи из стаята. Изпита необяснимо желание да се обади на първата си съпруга Ребека, която вече бе омъжена отново и живееше в Нюпорт, Кънектикът. Подобно обаждане нямаше да я изненада. Тя бе сигурна, че той ще се провали. Брайън се бе оказал едно голямо разочарование, проект, който не бе успяла да завърши. Ребека Кънингам, красивата и образована дъщеря на богато старо семейство от Ню Ингленд, беше отгледана като строг прагматик и за младия доктор, когото бе довела на оглед при родителите си, имаше надежда само ако успееше да го извае в точно копие на баща си — щатен преподавател в Харвард. Брайън трябва да има десетгодишна практика, нареди тя, преди да навлезе в академичната медицина като професор. Трябва да публикува. Трябва да изнася лекции. Трябва да пуши лула и да се държи добре по време на дългите вечери, изпълнени с учтиви разговори. Трябва да се научи да приема думата „забавно“ с леко подозрение, както самата тя бе възпитана.

Но Ребека не беше преценила правилно характера на съпруга си. Той обичаше забавленията, а за нея подобни неща бяха проява на безотговорност и очевидно бяха неприемливи. В крайна сметка тя обяви неуспешния край на проекта, като поиска развод.

Дафни бе долетяла в живота му пет години по-късно като карибски бриз, пробуждайки едно заспало сърце. Тя беше романтичка с бляскав поглед и докторска степен по хуманитарни науки, истинска артистка в дизайнерски рокли, смяташе всички неща за възможни и прекрасни и го харесваше точно такъв, какъвто е. Беше се влюбил в нея изведнъж и докрай — беше се влюбил до полуда в самата идея, че тя съществува.

Брайън хвърли бърз поглед към снимката ѝ, която бе сложил над дивана. Дафни бе застанала сред цветята в градината си — красиво миньонче, което обожаваше любовта и разбираше секса като език и светлина. Непоклатимият Брайън се бе превърнал в палаво кутре, което се премятеше през глава, за да я зарадва, и с изумление беше открил, че тя иска от него единствено да бъде верен на себе си. В трите години на брака им животът се беше превърнал от задължение в бурна радост и докато Ребека отказваше да забременее, докато не се убеди в положителните резултати от процеса, който той подигравателно наричаше „Проект Обновен Брайън“, Дафни искаше деца колкото се може по-скоро.

Брайън се насили да стане от креслото и разсеяно влезе в кухнята, където на масата бе захвърлен забравен самолетен билет. Преди няколко месеца се беше съгласил да изнесе серия лекции по хирургия в Кейптаун и трябваше да тръгне от Бостън след два дни. Билетите бяха в него, а нямаше смисъл да отказва тлъстия хонорар, още по-малко сега, когато щеше да има нужда от пари, докато търси друга болница, в която да работи.

Нуждата да прави нещо, каквото и да е, го насочи към кафеварката — успокояващо познат ритуал, подобен на измиването на ръцете преди операция. Ръцете му автоматично извършваха необходимите движения, а мозъкът му почти не отбеляза аромата на готовото кафе. Той си наля една чаша и тежко се отпусна до масата, където се зае да разлиства самолетния билет и да изчита всичко по него с отчаянието на страдащ от безсъние човек, който проучва списъка на съставките, отпечатан на кутията с овесени ядки за закуска.

Щеше да лети с „Върджин Атлантик“ от Бостън до Лондон. Но за отсечката Лондон — Кейптаун секретарката му беше запазила място в „Меридиън Еърлайнс“.

„О, господи! Не!“ — помисли си Брайън и блъсна билета колкото се може по-надалеч. Сърцето му заби лудо. „Меридиън“ беше компанията, която бе убила жена му и детето му преди дванайсет месеца. Просто нямаше да стане.

В плика беше пъхната бележка, написана на ръка. Брайън я отвори.

Доктор Логан, „Върджин Атлантик“ няма полет до Кейптаун. Наистина много съжалявам, но нямаше никакви други места за никой самолет, освен този на „Меридиън“, и аз успях да взема последния им билет. Ще летите с „Върджин“ до Лондон. Ще преспите там. После продължавате с „Меридиън“ до Кейптаун.

Той смачка бележката и я захвърли към стената. Не можеше да повярва, че всичко това се случва наистина. Трябваше да го понесе, което означаваше да прекара десет часа в търбуха на един звяр, който предпочиташе да изкорми.

Брайън беше отправял молитви за фалит на „Меридиън“ и дори, за свой собствен ужас, се бе улавял как включва сутрешните новини с надеждата да види димящи останки от самолет с ясно видимото лого на компанията. Мисълта за това отвращаваше онази част от него, която си бе останала спокойна и разумна, но предизвикваше бунт сред останалите страни на характера му. Нуждата да ги нарани, да отвърне на удара с удар, да изпълни най-суровата форма на отмъщение беше почти неустоима.

А сега...

Доктор Брайън Логан усети как над него като мрачно наметало се спуска непрогледна ярост. За пръв път след смъртта на Дафни съзнанието му беше спокойно, студено и пресметливо. Ужасът от предстоящата среща с врага започна постепенно да се превръща в нещо друго.

1

Контролна кула, летище „О’Хеър“, Чикаго, Илинойс

11:30 ч

— Това е лудост!

Началник-смяната Джейк Костовиц отчаяно поклати глава, докато си мърмореше обидни епитети. Денят вече отиваше по дяволите.

Отново му се прииска да запали цигара, остатък от двайсетгодишния навик, от който се беше отказал. Политиката на Федералната агенция по въздухоплаване по отношение на пушенето в контролните кули беше непоклатима, но той все още се бунтуваше вътрешно, когато желанието да запали станеше прекалено силно и се налагаше да го притъпи с някакъв заместител.

Мразеше дъвка. Въпреки това мушна ръка в десния джоб на панталоните си, за да потърси пакетчето.

Навсякъде под новата остъклена, климатизирана контролна кула на „О’Хеър“ се виждаше гъмжило от закъсняващи самолети, които пълзяха сантиметър по сантиметър по претъпканите писти за рулиране до задръстените кръстовища, напичани от безмилостния блясък на лятното слънце.

Какво беше чул, зачуди се Джейк. Петдесет или шейсет бяха полетите, които по разписание трябваше да напускат „О’Хеър“ всеки ден в един и същ час? Каквато и да беше цифрата, поне системата се беше възстановила напълно от всеобщата паника преди няколко години след атентатите срещу Световния търговски център. Джейк леко поклати глава. Със сигурност не искаше отново да види летището си опустяло като некропол, но безкрайният поток самолети беше възвърнал абсурдната си интензивност, а авиокомпаниите отказваха да променят нещата.

До носа му достигна ароматът на гореща канела и Джейк се обърна към стълбището, където видя един от почиващите диспечери, захапал огромна поничка и ухилен до уши. Джейк поклати глава с

престорено неодобрение. Диспечерът беше поне четирийсет килограма над нормата и направо си просеше сърдечен удар. Той изкачи последните няколко стъпала, като облизваше пръстите си, и застана до Джейк, за да погледа напрегнатата работа в контролната зала.

— Е, шефе, дали ще успеят?

Джейк се обърна към него, докато се опитваше да асимилира думите му.

— Моля?

— Правилно. Наистина ще трябва да се молят. Говоря за най-зле работещата авиокомпания в Америка. Добрата стара „Меридиън Еър“, или както казва един мой приятел, който работи като пилот за тях: „Комедиън Еър“, където обслужването е пълна трагедия.

— Определено се надявам да не фалират — поклати глава Джейк. — В момента държат двацет и шест процента от пазара. Това са доста закъснели пътници.

— А дали ще усетят разликата? — засмя се дебелият диспечер. — Освен това така ще имаме с двацет и шест процента по-малко полети, с които да се разправяме.

Джейк се изкиска и поклати глава.

— Да бе. Да не би „Юнайтед“ и „Американ“ да не ги поемат, а? Напрежението ще си остане същото.

Той посочи към недоядената поничка.

— Има ли още от тези?

— Да. Купих цяла кутия. Вземи си — отвърна събеседникът му, докато Джейк слизаше по стълбите покрай него.

В стаята за почивка бръмчеше телевизор. Когато Джейк се вмъкна през вратата и се отправи към кутията с канелени понички, някой спомена въздушния контрол и той вдигна глава към екрана.

Телевизорът беше включен на канала за правителствени новини и предаваше на живо заседание на Конгреса. Джейк си спомни, че беше чел нещо за това предишния ден. Някой от конгресмените се беше хванал за последните инциденти с ядосани пътници, за да накара правителството да отговаря на въпросите му.

„Още едно безсмислено упражнение по политическа реторика“, помисли си Джейк, но любопитството му беше подразнено от офицер от ВВС, който говореше за гражданската авиация. На пагоните му се виждаше сребърният орел на полковник.

„Господин председател — заяви офицерът, — всеки ден в самолетите има стотици, ако не и хиляди пътници, които едва сдържат яростта си. Въпреки че прекомерната употреба на алкохол често влошава нещата, основните причини за това са повсеместното претъпкване и лошото отношение, а не засилените процедури за сигурност.“

Пред масата за свидетели се беше образувала редица от фотографии и щракането и бръмченето на апаратите им образуваше странен звуков фон.

„И как да оправим нещата, полковник? — попита председателят. — Имаме ли вече някакви предложения от вашето специализирано звено?“

Джейк разсеяно избра една възмутително калорична поничка и я задъвка. На масата за свидетели имаше малка табела, според която офицерът беше полковник Дейвид Бърд от ВВС, служител на Федералната агенция по въздухоплаване.

„А, офицер за свръзка от ВВС“, помисли си Джейк. Имаше добри спомени от съвместната работа с един офицер за свръзка от флота, зачислен към въздушния контрол преди няколко години.

„Не, сър — отвърна полковник Бърд. — Все още не сме готови да предадем окончателния доклад, но въз основа на собствените си проучвания мога да ви кажа следното: По-твърдите закони няма да решат проблема, защото хората не планират да се ядосат и да изгубят контрол над себе си. С други думи, не можем да променим човешката природа, като я наказваме със закон, а тези инциденти са резултат от предвидимите реакции на човешки същества, подложени на голям стрес. Ако натъпчете разгорещени хора в препълнени летища и самолети, отнасяте се с тях като с животни, лъжете ги, манипулирате ги и ги прекарвате с цените, броят на инцидентите ще се увеличи по дефиниция. Господин председател, това е бомба със закъснител.“

Председателят на комисията вдигна чукчето си, за да обяви почивка преди следващия свидетел, и Джейк се отправи към контролната зала. На първото стъпало вниманието му беше привлечено от приглушения рев на един „Боинг 727“. Колко ли дълго бе чакал този екипаж, преди да получи свободна писта?

Наистина беше бомба със закъснител, помисли си Джейк, защото закъсненията и претоварванията се увеличаваха постоянно. И през

останалата част от днешния ден нито един полет нямаше да се извърши навреме, но въпреки това авиокомпаниите щяха да продължат да изтикват претъпканите си самолети на пистите, където с часове да чакат свободна полоса, а същевременно да записват тези полети като „редовни“. Щяха да спрат едва когато контролната кула изрично им заповядаше да не пускат следващите самолети. Понякога нарушаваха дори това нареждане, за да освободят място. „Наказателното поле“ — както наричаха пистата за чакащи самолети — обикновено беше пълно по цял ден и авиокомпаниите знаеха точно кои полети ще закъснеят. Пътниците, разбира се, никога не го научаваха.

„Каква измама! И обвиняват нас. Винаги Федералната агенция е виновна.“

Това се случваше всеки ден с потискаща предвидимост, а днес бъркотията, с която трябваше да се справи въздушният контрол, щеше да се увеличи от бързо приближаващия фронт тежки гръмотевични бури, които в момента опустошаваха летище „Спрингфийлд“ на запад от „О’Хеър“. Когато бурята достигнеше Чикаго, всичко щеше да спре.

Джейк погледна на запад и улови отблясъка на светкавица на стотина километра разстояние. В небето на запад между черните буреносни облаци и „О’Хеър“ висеше привидно безкрайна процесия от скъп алуминий, която се спускаше към летището. Светлините за приземяване проблясваха на фона на тъмните облаци зад тях. Джейк знаеше, че пилотите се борят да се съобразят с точните скорости, зададени от измъчените мъже и жени от летищния контрол, работещи в зала без прозорци на няколко етажа под тихата контролна зала на кулата. Самолетите с размерите на сгради, които летяха с 320 км/ч, за тях бяха пикселни точки върху екраните на радарите; тези хора постоянно нареждаха промени в скоростта и се опитваха да спазват минималното разстояние, определено от закона.

— „Американ“ 75, забавете до 225. Настигате полета на „Ийгъл“ пред вас. „Юнайтед“ 326, казах задръжте на 280, сър.

Командирите, които летяха твърде бързо или намаляваха скоростта твърде късно, попадаха в ада: да кръжат по половин час, направлявани от неумолимите диспечери. Последните в крайна сметка трябваше отново да ги вмъкнат в потока от самолети, за да ги приземят, а през това време пътниците гледаха часовниците си и беснееха. На земята жегата се издигаше от нагорещените метални

туловища на произведенията на „Боинг“ и „Еърбъс“, подредени заедно с по-малки реактивни и турбореактивни самолети на стигащи до хоризонта опашки за милиарди.

Джейк улови погледа на един от диспечерите си и завъртя очи в знак на споделена агония. Човекът се усмихна и кимна.

Шумът от напрегнати пилотски гласове винаги лазеше по нервите на Джейк, особено когато екипажите се изнервяха от картечните инструкции от земята.

— Добре, „Юнайтед“ 213, тук е контролна кула „О’Хеър“, *виждам ви* и ви казах да задържите позицията си. „Меридиън“ 118, спрете веднага и дайте път на „Ийгъл“ 72 на ваше дясно. „Луфтханза“ 12, ускорете, сър, *веднага* трябва да излезете от тази писта. „Делта“ 217, на тази честота ли сте?

— Тъъ... „Делта“ 217, слушам ви.

— Разбрано, „Делта“, последвайте „Боинг 777“ на „Меридиън“ на ваше ляво. „Еър Франс“ 12, сменете на честотата на контролната кула и изчакайте да ви се обадят.

Даян Дженсън, любимата служителка на Джейк по предимно сексистки причини, застана до него, после нагласи слушалките и микрофона си, за да поеме работата на един от мъжете в залата. Тя разроши късата си меднозлатиста коса и му се усмихна.

— Сега е сезонът на тяхното недоволство — изрече с престорена суровост.

— И нашето — отвърна той. — „Хърндън“ вече забавя пристигащите полети.

Очите му не се откъсваха от далечния трафик, докато произнасяше името на командния център на Федералната агенция до Вашингтон.

— На нашите писти няма място.

— А аз имам един избухлив брат в тази лудница долу, който се опитва да стигне до Далас. Току-що го оставих да чака. Човек можеше да си помисли, че се готви за битка.

— Точно така си е било — отбеляза Джейк.

— Предложих му да пътува с влак — отвърна тя, докато пристъпваше напред и включваше слушалките си към пулта на човека, когото щеше да смени. — Не се съгласи.

Вътрешната линия отново звънеше и докато Джейк посягаше към слушалката, очите му уловиха яркото проблясване на слънчева светлина по някаква кола навън. Беше доволен, че не му се налага да бъде там долу, сред всичките разгорещени пътници.

Много доволен.

Рейбърн Хаус

Вашингтон, окръг Колумбия

Полковник Дейвид Бърд събра документите, които бе наредил по масата, и ги натъпка в куфарчето си, преди да се обърне и да стисне протегнатата ръка на Джулиан Бест, началника на екипа в подкомисията по въздухоплаването.

— Чудесна работа, господин полковник — каза Бест. Широка усмивка набразди грубите му черти.

— Благодаря — отвърна Дейвид Бърд.

Някъде в стаята настойчиво зачурулика клетъчен телефон. Полковник Бърд потупа куфарчето си.

— Между другото, Джулиан, не преувеличавам. — Ъгловатото му лице беше напълно сериозно. — Макар че, общо взето, сме премахнали терористичната заплаха, напрежението сред пътниците достига критично състояние. Лятото едва започва и ние не се преструваме.

— Знам, че не раздухвате заплахата, полковник — усмихна се Бест. — Чел съм досието ви. Всеки, който е командвал ескадрила за специални операции, притежава толкова ордени и се е справил с проблемите, които вие сте решили, е твърде ценен, за да го изпращат в Капитолия с единствената задача да вдига фалшива тревога.

Звънът на клетъчен телефон ги прекъсна и Бърд сви рамене.

— Извинете.

— Няма проблем, полковник. Ще поддържаме връзка — каза Джулиан.

Бърд вдигна телефона и се обърна към най-близката стена, за да се концентрира.

— Обажда се генерал-лейтенант Овърмайър, полковник. Какво, по дяволите, си мислите, че правите с това свидетелстване пред Конгреса без моето одобрение или мнението на началник от

Пентагона? Току-що видях грозната ви мутра по телевизията, при това в униформа! Кой ви даде позволение да излизате по правителствената телевизия в униформа и да правите изказвания за нашата политика?

Полковник Бърд си представи лицето на генерал Овърмайър, заместник-началник щаба на ВВС, познат на повечето си подчинени като „генерал Много шум за нищо“. Беше властен и опасен за кариерата на всеки офицер, който дръзнеше да му противоречи. Дори полковник.

— Господин генерал — започна полковникът, — вие ме поставихте под директното командване на административния директор на агенцията и аз свидетелствах по нейни указания.

— Бърд, вие не сте там в ролята на цивилен копой, който може да бъде извеждан от административния директор всеки път, когато агенцията реши, че има нужда някой да раздуха любимите й теми.

— Обиждате ме, господин генерал. Думите „цивилен копой“...

— Искам ви в кабинета си след трийсет минути, Бърд. Ясен ли съм?

— Да, сър. Ако настоявате...

— Очевидно току-що настоях. Това е заповед, дявол да го вземе. А, да. В случай че сте забравили откъде идвате, полковник, имате ли нужда от указания, за да го намерите? Пентагонът, имам предвид? Една голяма сграда близо до летище „Рейгън Нашънъл“.

— Сарказмът ви не е необходим, господин генерал.

— *Докарай си задника тук!*

Генералът затвори, като остави крайно объркания Дейвид Бърд да обмисля най-краткия маршрут през река Потомак.

2

Летище „О’Хеър“, Чикаго, Илинойс

11:30 ч

Ветровитият град се събуди с обичайното задръстване по улиците в едно юнско утро в средата на седмицата, в което температурата достигна 24 градуса още в осем. Към обяд живакът в термометрите доближаваше 32 градуса и продължаваше да се покачва със същото темпо, с което се покачваше раздразнението на мнозина от пътниците, прииждащи на летище „О’Хеър“ с автобуси, микробуси, таксите и собствени автомобили през лабиринта от безнадеждно задръстени магистралаи.

Самото летище вече се пръскаше по шевовете, претъпкано, прегрято и свръхнатоварено. Нямахше никаква надежда за промяна в постоянната тенденция потокът от пътници и полети да се увеличава и работата по поддържането на комплексната машина в равновесие и способност за работа беше ежедневна битка. Нямахше почти никакво място за грешка, а всяка външна намеса предизвикваше лавина от закъснели и отменени полети, които създаваха допълнителни задържания, закъснения и отмяна на полети в целите Съединени щати.

В това горещо лятно утро побеснелите от яд стюардеси на „Меридиън Еърлайнс“ възнамеряваха да направят именно това: да саботират работата на системата в собствената си компания.

Пътниците в чакалнята на „Меридиън“ бяха пометени от торнадото на цяла тълпа ядосани служители на компанията, които размахваха табели. „Все още не стачкуваме! — обявяваха табелите. — Но «Меридиън» НЕ ИГРАЕ ЧЕСТНО!“ Малка част от пътниците окуражаваха служителите с вдигнати палци, но повечето просто си пробиваха път, като се преструваха, че не виждат табелите.

В мелето се включиха и стотици килограми багаж, които дрънчаха, трополяха и се стоварваха на тротоара. Търсеха се носачи, които да поемат това бреме. Други пътници се боричкаха през разтапящата жега и блъсканицата по тротоара, за да се доберат до

гишетата вътре — до едно с недостатъчно служители и огромни опашки. Преносими огради разделяха чакащите тълпи в зигзагообразни върволици, които даваха съвсем бегло обещание за това, че последните в тях ще достигнат някой от служителите на компанията, преди да стане време самолетът да излети. Беше потискащо плитък номер и почти всички разбираха каква е играта. Всеки човек струва пари, а „Меридиън“ искаше да харчи колкото се може по-малко.

Един от служителите на гишето на „Меридиън“, облечен с измачкано сако и вратовръзка на солидни петна, приключи поредната си близка среща с разярен клиент и погледна часовника си с ужас: беше едва дванайсет и петнайсет. Забеляза изтощена на вид двойка, която го доближаваше отдясно, приковала очи в червеното му униформено сако, но вместо това насочи вниманието си към лимузината, която тъкмо спираше отвън. Зачуди се кой ли ще излезе от дългия черен кадилак. Може би Мадона, която беше на турне в града, или пък някой известен политик? Най-вероятно обаче щеше да бъде някой неизвестен глупак с повече пари, отколкото може да изхарчи. Във всеки случай му даваше повод да не обърне внимание на очевидно нещастната двойка още няколко секунди.

Мразеше клиентите. Мразеше „Меридиън“. Мразеше и работата си. А повече от всичко друго мразеше факта, че беше работил за тази компания прекалено дълго, за да напусне, и беше инвестирал твърде много, за да позволи да го уволнят — нещо, с което повечето служители на трудов договор бяха заплашвани почти всяка седмица.

Шофьорът на лимузината заобиколи автомобила и отвори задната врата. Служителят видя двойка млади китайци, които застанаха на тротоара и се опитаха да се ориентират в хаоса.

„Нищо интересно — каза си служителят. — Просто две пораснали деца с прекалено много пари.“

Той се обърна към следващите клиенти.

Джейсън Лао издърпа куфарчето си от претенциозната лимузина и с неудобство кимна на шофьора. Беше подписал сметката, беше добавил разумен бакшиш и сега просто искаше да се отдалечи от колата, преди някой да го е разпознал.

Линда Лао вървеше на няколко крачки напред. Тя се обърна и му се усмихна с топлата, чувствена усмивка, която беше пленила сърцето

му още докато двамата работеха в Силиконовата долина. Изчака го да издърпа дръжката на чантата си и да я настигне.

— Е, мили, така не беше ли по-добре?

— Не. Беше ужасно.

— Джейсън...

— Поръчах автомобил, а те ми изпратиха бардак на колела.

— Беше малко прекалено, признавам, но беше удобно и хладно, а ти вече имаш твърде много пари, нали помниш? Можем да си го позволим!

Един от носачите се обърна и ги забеляза.

— Мога ли да ви помогна?

Джейсън кимна и го остави да се оправя с чантите.

— Накъде сте днес? — попита носачът.

— Лондон — кимна отривисто Линда, без да се интересува дали някой ще разбере колко е развълнувана.

Мъжът се зае да товари чантите върху една количка. Линда хвана Джейсън за ръка и го поведе към залата. После го завъртя с лице към себе си.

— Какво?

— Повтаряй след мен, председателю. „Ще се забавлявам.“

— Какво?

— Хайде. Повтори го.

— Това е глупаво.

— Може би, но въпреки това го кажи. „Ще... се... забавлявам!“

— Да, добре. Ще се забавлявам.

Тя сложи ръце на раменете му и си придаде сериозно изражение.

— Искаш ли ме?

— Разбира се, че те искам. Аз винаги те искам.

— Добре. Ако не се усмихваш и не се забавляваш, няма да има секс. Ясно?

Той въздъхна и се опита да се усмихне.

— Добре, ще се забавлявам.

— И ще се отпуснеш, нали така?

— Едно по едно — каза той, като най-сетне се усмихна.

Линда Лао знаеше, че има работа със запален фитил всеки път, когато се налагаше Джейсън да доближи летище. Беше вечно напрегнат, изискваше много както от себе си, така и от другите и беше

двигателят на успеха на една от малкото оцелели софтуерни компании. Беше успял, защото живееше в услуга на клиентите си — израз, който по собствените му думи беше напълно безсмислен, когато го отнесеш към гражданската авиация.

Всяко пътуване със самолет беше мъчение за Линда — тя мразеше да вижда съпруга си ядосан и напрегнат от най-често ужасяващото отношение към клиентите. Дори лавината от писма с оплаквания, с която той обикновено засипваше авиокомпаниите след всеки полет, не беше толкова дразнеща, колкото самата гледка на напрежението, което го изяждаше отвътре. Точно затова го беше умолявала да наеме чартърен самолет до Лондон.

Реакцията му беше предвидима. Джейсън беше пестелив човек от пестеливо семейство, което беше оцеляло и преуспяло в Хонконг именно защото беше такова. Цената от почти трийсет хиляди долара за чартърен полет, сравнена с две хиляди в обикновен самолет, го беше ужасила.

— Поне вземи билети за първа класа — беше го умолявала тя.

— Нашите служители не летят с първа класа, така че и ние няма да го правим — беше отговорът. — Трябва да мислим за акционерите.

— Но компанията ти не плаща за това пътуване. Ние си плащаме.

— Още повече, че е така. Не сме се издигнали чак толкова, че да не можем да летим в икономическа класа.

— Джейсън, мили, тя става за вътрешни полети, но за международни е ужасна!

Лимузината беше единственото изключение, на което се бе съгласил, но тя знаеше, че ще слуша за това през следващите две седмици: цената, неудобството, погрешното впечатление, което създаваше. Понякога ѝ се струваше чудно, че той беше толкова внимателен към финансите си и образа си на лидер. Бяха се борили упорито в Калифорния и бяха успели.

— Но кога точно — често го питаше тя — ще започнем да харчим състоянието, което натрупахме?

— Ще платим трийсет хиляди долара за път само през трупа ми. Това е последната ми дума — беше отсякъл той и дългите ѝ години като послушна дъщеря на китайци я бяха накарали да се съобрази с

чувствата на съпруга си. Щяха да летят в икономическа класа до Лондон.

Вече съжеляваше, че се е съгласила.

Придвижването сред опашка изпотени пътници беше отнело трийсет минути. Типично за него, Джейсън ги бе довел на летището с два часа по-рано, така че времето не беше проблем, но удържането на самия него спокоен се оказа доста трудно.

Линда хвърли поглед към порталите за проверка, като донякъде се успокои от вида на полицаите в униформи, които ги обслужваха от известно време. Джейсън беше приветствал промяната и дори беше съдействал, но споменът от последното им премердие със старата система преди няколко години все още я караше да потреперва.

Бяха поели към Лос Анджелис, когато надменното отношение на един охранител беше изкарало Джейсън от релси.

— Няма разумна причина да проверявате компютъра ми повече — беше отсякъл Джейсън, когато мъжът се беше опитал да измъкне куфарчето от ръката му.

— Сър, извадете компютъра или ще се наложи да напуснете охраняваната зона.

Веднага се доближиха две ченгета. Сутринта беше скучна. Сърбяха ги ръцете да арестуват някого, а Джейсън изглеждаше подходящ кандидат.

— Джейсън — прошепна Линда в ухото му, — не сме на подходящо място. Тези хора са дипломирани идиоти. Не можеш да спориш с тях.

Джейсън се обърна към нея със стиснати зъби.

Тя прошепна в ухото му:

— Искам да стигна до Лос Анджелис, мили, а не да плащам гаранция, за да те изкарам от затвора. Не казвай нищо. Просто кимни на този кретен и му покажи компютъра си.

Видя как мускулите на челюстта му подскачат бясно, докато се опитваше да се контролира, а охранителят се суетеше около куфарчето и се опитваше да открие бутона за включване.

— Ето! — извика Джейсън извън себе си и протегна пръст, за да натисне бутона. — И какво, по дяволите, доказва това? Екранът се включва. Много важно!

Една едра жена се беше приближила от другата страна. Униформата ѝ се бореше с очевидната ѝ любов към храната. Кимаше на ченгетата, които продължаваха да прииждат.

— Какво искате да демонстрирате, сър? Нямаме нужда от отрицателно отношение. Ако продължавате да го демонстрирате, ще накараме полицаите да ви обяснят как стоят нещата. Не можете да ни държите такъв тон, ясно ли е?

Линда стегна хватката си върху ръката на Джейсън, забивайки нокът в китката му почти до кръв. Яростта му достигаше точката на кипене, а полицаите само чакаха да избухне, за да го арестуват.

Тя ясно си спомняше разочарованието им, когато Джейсън рязко беше издишал и бе прибрал компютъра си в куфарчето, без да казва нито дума. После я беше хванал под ръка.

— Благодаря.

— Трябва да си спокоен, мили — беше прошепнала тя, без да спира да усеща вторачените погледи на полицаите, изгубили наградата си. — Те живеят от хора като теб.

— Кой изход?

Линда стреснато се огледа.

— Какво?

Джейсън се усмихваше.

— На кой изход сме? — попита отново, докато издърпваше големите им чанти от рентгена.

Гласът му рязко върна Линда към действителността. Тя осъзна, че са преминали проверката, и за момент загуби ориентация, като видя избухливия си съпруг все още спокоен.

— Изход... В-33 — отвърна, като се суетеше с билета. — Полет шест на „Меридиън“. Видях монитора. Пишеше, че излита навреме.

Те завиха към следващия коридор, като избегнаха сблъсък с едно електрокарче с отвратително дразнещ клаксон. Караше го летищен служител с вид на психопат.

3

Пентагонът, Вашингтон, окръг Колумбия

12:58 ч

Полковник Дейвид Бърд оправи униформата си и влезе в чакалнята на заместник-началник щаба на ВВС. Заповед от типа „докарай си задника тук“, издадена от Овърмайър, беше с по-ниска степен на спешност от подобно нареждане от държавния секретар по отбраната, но все пак беше смразяваща. Генералът имаше репутацията на човек, който се разгневява много и бързо, макар че обикновено му минаваше със същата скорост.

— Добро утро, господин полковник — поздрави секретарката, без да се поколебае и за миг. — Генералът ви очаква.

Тя го поведе към малка заседателна зала, където генерал-лейтенант Джеймс Овърмайър седеше на отсрещната страна на масата заедно с двама мъже в цивилни костюми. Дейвид отдаде чест и генералът небрежно му отвърна, преди да посочи надясно.

— Полковник Бърд, запознай се с Били Монсън от военно разузнаване и Райън Смит от Централното разузнавателно управление.

Мъжете си стиснаха ръцете и седнаха. Дейвид предпазливо огледа генерала, който се усмихваше невесело.

— Е, Дейвид, вероятно се питаш защо свиках тази среща.

— Да, сър. Доколкото си спомням, употребихте някои обидни думи по адрес на моето свидетелстване и ми наредихте да докарам задните си части тук до трийсет минути.

Генералът се засмя и погледна часовника си.

— А ти успя да дойдеш с две минути по-рано. Добра работа.

— Имам ли възможност да се защитя, сър? — попита Дейвид.

Генерал Овърмайър поклати отрицателно глава и се наведе напред.

— Не. Административният директор на Федералната агенция по въздухоплаване ми се обади три минути преди да влезеш, за да

потвърди, че той ти е наредил да свидетелстваш, но аз, така или иначе, вече знаех това.

— В такъв случай... малко съм объркан.

— Е, наистина би трябвало да се обадиш първо на мен, но няма значение. Дейвид, така и не съм ти обяснил защо се съгласих да те заема на агенцията миналата година.

— Не, сър, не сте.

— Просто исках някой от нас да държи под око проблема с нарастващото напрежение сред пътниците, защото е възможно там да има терористична следа.

Бърд изглеждаше объркан.

— Моля?

Овърмайър кимна.

— Както военното разузнаване, така и ЦРУ се тревожат, че някоя оцеляла терористична група може да инсценира взривоопасна ситуация на граждански самолет и да я превърне в атака срещу граждански полет.

Дейвид Бърд местеше поглед от едно лице към друго.

— Но как? Инцидентите, породени от напрежение сред пътниците, са спонтанни по правило.

— Наистина ли? — попита генерал Овърмайър. — Можем ли да бъдем абсолютно сигурни? Или е възможно сред правилно подбрана група пътници да бъде провокирана експлозия от напрежение в момент, удобен за хора с други планове?

— Не знам — отвърна Бърд.

— Ние също — въздъхна генералът. — Мистър Монсън и мистър Смит ще ти опишат най-кошмарните възможности така, както те ги виждат. Всичко е строго секретно, или дори строго секретно и кодирано, и от този момент нататък наистина трябва да се съобразяваш с нарежданията ми. Ще говорим по-късно.

Генералът се изправи и кимна на Монсън, докато се отправяше към вратата.

— Били, имаш думата.

ЦРУ, Лангли, Вирджиния

13:00 ч

Сред безбройните съобщения, които се движеха през подобните на заешка бърлога коридори в Лангли, едно малко комюнике, написано от някой от постоянно увеличаващите се оперативни работници, беше преминало първоначалния преглед и беше пристигнало в електронната пощенска кутия на съответната работна група. До 6:30 ч сутринта групата, състояща се от двама мъже и една жена, беше прочела информацията, за която оперативният работник вероятно беше рискувал живота си, и беше решила, че именно това е липсващото парченце от една постепенно запълваща се мозайка.

— Все още нямаме представа какъв тип самолет ще използват, нито какво оръжие — заяви жената, докато обясняваше заключенията си пред заместник-директора.

Един от мъжете я прекъсна.

— Но все пак можем да заключим следното: Ако информацията ни е вярна, самолетът, носещ оръжието, ще излети от Африка, и то от Централна Африка. Това вероятно означава трансконтинентален полет.

— Нещо като „Боинг 777“ или „Боинг 747“, насочен към Европа?

— Точно така, или „Еърбъс 340“, или DC-10, или MD-11. Някой от тези.

— Но нямаме представа за възможната цел?

Те поклатиха глави едновременно.

— Който и да е град в Европа.

— Време?

— През следващите четирийсет и осем часа. Предполагаме, че оръжието ще бъде антракс или нещо също толкова ужасно. Ако е антракс, разбира се, трябва само да скрият заряда в колесника. Щом се отвори, вирусът също ще излезе.

Заместник-директорът кимна и се изправи.

— Добре. Вдигнете тревога и започнете да наблюдавате всичко, което лети над Африка през следващите два дни.

4

Изход В-33

Летище „О’Хеър“, Чикаго, Илинойс

12:04 ч

Мартин Нгуме усети как тялото му се разтърсва още преди клепачите му да се отворят в претърпаната чакалня. За момент го обхвана паника дали не е проспал полета си. На отсрещната стена имаше дигитален часовник и циферблатът му показваше дванайсет и една минути. Самолетът на Мартин излиташе в един и половина.

Той се отпусна, но само за миг. После отново се сети, че на единствената врата на миниатюрното жилище на майка му виси катинар. Катинар? А къде беше тя?

В къщата нямаше телефон. Бараките в Совето понякога дори нямаха тоалетни, а за да използваш телефона, трябваше да слезеш четиристотин метра по улицата до един пращен магазин, което майка му правеше един път месечно в неделя, за да приеме обаждане от сина си.

Но този път някой друг вдигна слушалката, непознат човек, който не бе чувал за майка му. Трябваше да се обади още няколко пъти, докато успее да открие местен жител, който да измине разстоянието до къщата, и още няколко, за да го повика обратно на телефона.

— Няма я.

— Погледна ли вътре?

— Не можех да погледна вътре; на вратата има катинар.

— Какво?

— Един малък катинар. Автоматичен, нали знаеш. Сложен е на вратата.

— Попита ли дали някой не я е виждал?

— Да, но никой не знае къде е.

Мартин разтърка очите си. Не беше спал от два дни, докато се опитваше да разбере какво се е случило. Как така една болна стара

жена, която беше дала последните си пари, за да изпрати сина си да учи в Америка, беше изчезнала безследно?

Обзе го паника и той не успя да я превъзмогне. Беше пропуснал два дни лекции, за да говори по телефона. В крайна сметка не му остана нищо друго, освен да хване самолет до вкъщи. Просто в Южна Африка нямаше човек, който да си направи труда да я издири.

— Извинете — обади се един женски глас от лявата му страна. — Добре ли сте?

Погледът му се плъзна по празната седалка до него към задната редица и срещна очите на една привлекателна жена, която го наблюдаваше.

— Да, благодаря ви.

— Изглеждахте толкова стреснат, когато се събудихте. Помислих си, че ще си счупите врата, както спяхте — усмихна се тя.

Отдясно, малко надолу по коридора, имаше редица обществени телефони и умът му вече се занимаваше с този факт, но Мартин си наложи да се концентрира върху думите ѝ.

— Съжалявам... не разбирам за какво говорите.

— Постоянно се унасяхте и главата ви бавно се спускаше, ето така... — Главата ѝ клюмна напред, после подскочи нагоре. — А после пак отначало.

— Съжалявам — повтори той. По някакъв начин се почувства виновен.

— Няма за какво да съжалявате. Но вратът ме заболя само като ви гледах.

Той кимна, като отвърна на усмивката ѝ. При обикновени обстоятелства щеше да изпита задоволство, че една красива американка се притеснява за него, но сега можеше да мисли само за редицата телефони и оставащите импулси в картата му. Мартин пъкна дясната си ръка в джоба на панталона. Имаше само осемдесет долара и кредитна карта „Виза“, за да изкара следващите няколко дни. Самолетният билет беше друго нещо. Добрината на хазяйката му го беше просълзила, когато тя му каза да не се притеснява и предложи да му купи двупосочен билет.

— Ще ми отнеме време да ви се издължа — беше казал той.

— Това не ми струва нищо — бе отвърнала тя. Тримата му съквартиранти ѝ бяха разказали в какво положение се намира. — Имам

право на намаления за редовен пътник, които нямам време да използвам, така че не е кой знае какво.

Беше успяла да го включи в списъка на чакащите за Лондон, и той отново доближи гишето и тихо застана отстрани, за да изчака служителката да въведе данните на полета в компютъра си.

— Извинете, аз...

— Все още не съм готова, сър. Ще направя съобщение. Моля, седнете.

— Но аз съм в листа на чакащите, разбирате ли, и се притеснявам...

— *Сър!* Казах, моля седнете и аз ще направя съобщение, когато съм готова. Окей?

— Добре.

Мартин се обърна и пое към един свободен телефон. Чу звъна на апарата от отсрещната страна, в малкия магазин, в който пазаруваше майка му, но никой не вдигна. Отново затвори очи, като се опитваше да се убеди, че просто е заминала на някое малко пътешествие. Може би е решила да отиде с влак до Кейптаун, каза си той, въпреки че не вярваше в това. Тя се страхуваше да пътува, а зрението ѝ толкова беше отслабнало, че понякога се препъваше в собствената си къща. А и катинарът...

Знаеше, че тя беше имала проблеми с хазяина. Той беше заплашил да я изхвърли още преди една година и Мартин се беше хванал на допълнителна работа в университета, за да може да ѝ изпрати парите за наема. Дали хазяинът не беше заключил къщата, за да я изгони? Господи, не.

Но Мартин беше обмислил какви ли не възможности и всичко се свеждаше до следния простичък факт: една жена, която не беше напускала селото си от трийсет години, изведнъж беше изчезнала, а домът ѝ беше заключен с катинар.

Сбърчил чело от напрежение, Мартин се върна на мястото си, като почти не забеляза жената, която го беше заговорила. Но тя все още го наблюдаваше. Очите им отново се срещнаха и той успя да се усмихне — трудна задача в сегашното му състояние. Тя изглеждаше към средата на трийсетте, беше изключително висока и много елегантна, с дискретен грим. Пясъчнорусата ѝ коса беше дълга до

раменете. Не точно красива, помисли си той, но впечатляваща бяла жена.

— За Лондон ли си? — попита го тя.

— Не, Кейптаун — отвърна Мартин и преди да се усети, започна да ѝ разказва причината за пътуването си.

— И ти смяташ, че още е в къщата, нали? — попита го жената. — Притесняваш се, че ѝ се е случило нещо. Разбирам те, но съм сигурна, че всичко е наред.

Той отново я погледна и видя в очите ѝ топлина, която започна да пробива защитата му и да освобождава част от мъчителния страх и самота, които беше натрупал. Очите му плувнаха в сълзи, независимо колко усърдно се опитваше да играе ролята на силния, непоколебим 21-годишен отличник със стипендия от Северозападния университет, с когото толкова се гордееше майка му. През ума му пробяга мисълта за лекциите, които пропускаше. Но той трябваше да се върне у дома, при това бързо. Това беше единственото нещо, за което можеше да мисли в момента. После щеше да навакса.

На седем метра от него Джими Робъртс погледна плика със самолетния си билет и премести чантата си на другото рамо, докато се взираше нагоре към номера на изхода. Ароматът на храна от прекомерно скъпия ресторант наблизо го дразнеше. Беше гладен, но нищо не предизвикваше интереса му, особено на тези цени.

— Този ли е, Джими? — попита жена му, посегна да остави чантата си на мръсния под, после се отказа и отново я вдигна на рамо.

— Да, скъпа, така мисля. Изход В-33.

Ненормално усиленият глас на говорителя в другия край на коридора изръмжа нещо неразбираемо, като за момент заглуши досадния музикален фон.

— Доста дълга опашка — отбеляза Бренда, като погледна към гишето.

— Искаш ли да намериш две свободни места, докато аз чакам? — предложи Джими.

Тя се огледа.

— Няма свободни места, мили. Ще стоя при теб и ще разпъждам жените.

Джими се обърна, за да изгледа съпругата си. Той не беше никаква примамка за противоположния пол. Тя беше. Не можеше да не се усмихне, толкова беше красива — руса коса, 180 см, перфектно изваяна в джинсите си. Джими ясно осъзнаваше, че повечето мъже наоколо я проследяват с поглед, когато преминава покрай тях. Джими смяташе, че докато се държат на разстояние, интересът им към жена му е по-скоро забавен и ласкателен.

„Боже господи, какъв късмет извадих!“ — помисли си той за хиляден път. Късмет, че това беше собствената му съпруга и любовница, и невероятния късмет, че тя обичаше да участва в томболи и лотарии, въпреки че винаги я подиграваше за това — докато не пристигна служебното писмо, в което ги уведомяваха, че са спечелили безплатно пътуване с „Меридиън Еърлайнс“ до всяка точка на света, която си изберат.

— И защо Южна Африка? — беше попитал Джими, когато първоначалният шок премина и тя назова тази дестинация.

— Защото никога не съм била там, а имам един чичо, който преди живееше там, и винаги съм искала да я видя и защото...

— Добре, добре, добре — изкикоти се той. — Отиваме в Южна Африка. По дяволите, скъпа, така или иначе, единственото място, в което съм бил, е Далас, и то само веднъж. Южна Африка наистина ще е нещо, с което можеш да се похвалиш.

Полетът от летище „Форт Уърт“ в Далас до Чикаго беше вълнуващ. И преди бяха летели със самолет, но само на „Саутуест“, когато трябваше да отидат до Ел Пасо за едно погребение, а цената на билета едва не ликвидира банковата им сметка. Бренда си мислеше, че с „Меридиън“ е различно. Сервираха истинска храна, а не фъстъци, но стюардесите изглеждаха някак разсеяни и ядосани. Съвсем не като в „Саутуест“, където по думите на Джими всички бяха „наши момчета и момичета“ и страшно се забавляваха.

— Най-добре да се обадя на Рой, за да съм сигурен, че всичко е наред — каза Джими.

Бренда познаваше това изражение. Свързваха двата края, като държаха малък гараж в западните покрайнини на Мидланд, и братът на Джими беше обещал да го наглежда за две седмици. Идеята да остави бизнеса си в ръцете на някой друг беше ужасила Джими, но брат му

беше завършил бизнес колеж и трябваше да е в състояние да се справи с нещата, въпреки че не познаваше механиците, които работеха там.

— Мили, остави брат си на мира. Няма да има проблеми.

— Сигурно ще уволни всички още преди края на работното време, когато види какви чешити са. Ние работим с луди хора, Бренда.

Джими посочи една табелка над главите им.

— Искаш ли да пробваш тази тоалетна?

Първата, в която беше влязла по-надолу по коридора, беше толкова мръсна, че тя беше излязла веднага с изкривено от отвращение лице.

— Ще стискам — каза Бренда. — Нямах представа колко беше зле другата. Виждала съм външни тоалетни, които са по-малко отвратителни.

— Тук навсякъде е мръсно — съгласи се той, като отстъпи назад, за да пропусне един носач, който буташе човек в инвалидна количка.

Опашката бавно се източваше към гишето, докато отпред останаха само двама души. Силен глас привлече вниманието на Джими. Той проточи врат и се изненада, когато откри, че една от служителките е повишила тон на клиентка.

— Мадам, вие не сте на този полет. Окей? Окей? Коя част от израза „нямате резервация“ не ви е ясна?

Пътничката, дребна жена в строг костюм, държеше лаптоп и почти се повдигаше на пръсти, за да погледне над гишето. Джими прецени, че не може да е по-висока от 158, най-много 160 см.

— Вижте, трябва да е там — обясни жената спокойно.

Джими трябваше да се напрегне, за да я чува.

— Как ви беше името? — попита намръщено служителката, като хвърли поглед на опашката, която се образуваше зад дребната жена.

— Дъглас. Шарън Дъглас.

Служителката затрака по клавиатурата, после шумно въздъхна.

— Както ви казах, мисис Дъглас, вие не сте на този полет, а вече нямам свободни места. Всичко е продадено. Ако седнете в чакалнята, докато самолетът излети, ще видя какво мога да направя за следващия полет.

Жената бе започнала да рови в дамската си чанта, после внезапно вдигна очи и подаде на служителката един сгънат лист хартия.

— Какво е това?

— Номерът на резервацията ми.

Служителката предпазливо хвана листа, сякаш беше заразен с нещо. Прочете какво пише, после го плъзна обратно.

— За друга дата е.

— Днес шестнайсети ли сме? — попита Шарън Дъглас с равен тон.

— Да.

— Значи не сте прочели правилно. Погледнете отново, моля.

Джими хвърли поглед към Бренда, която слушаше същия разговор с изражение на пълно объркване. Тя отвърна на погледа му с вдигнати вежди, сякаш казваше: „И аз не мога да повярвам!“.

С още една шумна въздишка и отвратено поклащане на глава служителката отново взе листа, но този път повдигна вежда в знак на изненада.

— Хм... трябваше да ми покажете това по-рано.

— Дадох ви номера на регистрацията си. Това е всичко, което трябва да направи пътникът, когато има електронен билет. Този номер доказва, че аз имам резервация за този полет до Лондон на място 14-С. Очаквам да получа бордната си карта за това място.

— Е, мисис Дъглас, можете да очаквате каквото си искате. Това място вече е заето.

Жената леко поклати глава, сякаш се опитваше да прогони нарастващото чувство, че е попаднала сред извънземни.

— Добре. Знаете ли, наистина си мисля, че не чувате какво ви говоря, така че искам да повикате началника си.

Служителката поклати глава.

— Той няма време да идва тук.

— Аз не ви моля. Нарещдам ви. Повикайте началника си. Знам правилата на компанията и вие нямате думата, когато клиентът поиска това.

— Сама си го извикайте — озъби се служителката. — Не ми плащат достатъчно, за да се разправам с грубияни.

— Аз ли съм груба? — Шарън Дъглас зяпна за няколко секунди, докато се опитваше да осмисли подобно нахалство. — Чуйте ме внимателно. Можете да загубите работата си. Нямате право да ми отказвате. Повикайте началника си!

Служителката се наведе към Шарън Дъглас и се ухили подигравателно.

— Но аз точно това правя! Отказвам ви! Как ви се струва, а? Няма да повикам началника си. И ако продължавате да създавате проблеми, ще трябва да напуснете опашката. А, и когато изпращате писъмцето си за оплакване, напишете името ми правилно.

Тя хвана значката с името си и презрително я протегна напред, докато следващият човек на опашката — мъж с делови костюм — внезапно пристъпи напред и почука по гишето, за да привлече вниманието ѝ.

Служителката ядосано го погледна.

— Какво искате?

— Какво ще се случи според вас — попита мъжът тихо, — ако президентът на вашата авиокомпания, да не говорим за началника ви, разбере, че сте се отнесли към ВИП пътник по начина, по който го направихте с тази дама?

— Гледайте си работата, сър! — отсече служителката.

Той не ѝ обърна внимание.

— А какво ще се случи според вас, ако ВИП пътникът, когото сте отрязали по този начин, се случи, да речем, председателят на Сенатската подкомисия на САЩ по въпросите на въздухоплаването, един от същите сенатори, които спасиха целия ви бизнес преди няколко години с няколко милиарда долара от хазната?

Шарън Дъглас сложи ръка на лакътя на мъжа, за да го задържи.

— Няма нужда. Всичко е наред.

— И кой сте вие, сър? — озъби се служителката. — Близък приятел на въпросния председател, както твърдят всички останали? Или може би вие самият сте щатски сенатор?

— Не — отвърна той, като посочи Шарън Дъглас. — Аз не съм сенатор. Но тя е. Дамата, която обидихте, съвсем случайно е сенатор от щата Илинойс.

Изражението на служителката бавно се промени от арогантно през объркано и предпазливо до изплашено, докато мъжът продължаваше:

— И след като се извините, предлагам да докарате началника си тук незабавно.

— Вие... наистина ли сте сенатор? — попита служителката.

Шарън Дъглас кимна.

— Да, но това не би трябвало да има никакво значение. Не бива да се отнасяте с никого по този начин. А сега ми дайте бордната карта.

Мъжът на опашката се беше обърнал назад. Той кимна на Джими и заяви:

— Сенаторе, тази авиокомпания се отнася по същия начин с всички нас през цялото време, всеки божи ден. Умоляваха ни да се върнем и да купуваме билетите им преди няколко години и ние го направихме, а сега отново се отнасят с нас като с боклук.

— Наистина впечатляваща демонстрация, признавам — добави сенатор Дъглас, като гледаше как служителката се суети с телефона си.

След няколко секунди навсякъде в терминала забръмчаха радиостанции. Служители в червени сака се втурнаха към изход В-33.

5

Лондон, Великобритания

18:10 ч

Капитан Фил Найт отвори вратата към двора и пристъпи навън, в задушавашата жега на късния летен следобед. Във въздуха се носеше ухание на цветя, но той не можеше да разпознае какви са. Просто отбеляза приятния аромат, докато отпиваше от дайкирито си с много лед и изучаваше купестите облаци, които мързеливо се носеха над главата му. Никак не беше чудно, че приятелят му обожава тези условия, помисли си Фил, докато оглеждаше малката градина в добре поддържания заден двор, обграден с висока циментова ограда. Не и той обаче. Още откакто беше пристигнал, се опитваше да потисне импулса да се извини, да откаже поканата за вечеря и да се скрие обратно в хотела си на летище „Хийтроу“.

Фил се огледа и видя, че домакинът му Глен Томасън продължава телефонния си разговор в кухнята. Не бе направил нищо, за да накара значително по-младия си американски гост да се чувства неудобно. Въпреки това Фил не можеше да се отърси от усещането, че му досажда. Нещата се усложняваха от факта, че нямаше никаква представа защо се притеснява така.

Той се усмихна пряко волята си. Капитан Томасън беше твърде приказлив и беше невероятно забавно да слушаш неговите оживени и силно разкрасени разкази. Британският капитан беше записал 38 години в пилотската кабина и над 28 000 летателни часа, първо като втори пилот и командир за Британската корпорация за международни полети, а после като щурман на „Боинг 747“ за „Бритиш Еър“, наследничката на БКМП. Вече беше на 66, здрав, енергичен, разведен и поддръжник на теорията на професор Хенри Хигинс за независимостта на мъжете от жените — теза, в която Фил отказваше да повярва.

Фил Найт беше обядвал веднъж с пенсионирания капитан и пазеше чудесен спомен от мъжкия клуб с тежки кожени кресла в

центъра на Лондон. Бяха прекарвали цяла вечер, като си разказваха истории за самолети и риболов, бяха завършили с бренди и пури, а накрая Томасън го беше оставил в хотела.

Но сега беше различно. Вероятно всичките грамоти и фотографии по стените, които свидетелстваха за очевидно щастливите години на Томасън като пилот в гражданската авиация, караха Фил да се чувства непонятно неудобно. Или може би го тревожеше ясното впечатление, че през изминалите трийсет и осем години капитан Глен Томасън нито веднъж не се бе усъмнил в способностите си.

Именно от тази черта на характера му се възхищаваше най-много.

Шумът на мощни двигатели разтърси къщата и Фил погледна на юг точно навреме, за да види един излитащ „Еърбъс А-340“. Реактивният самолет с четири двигателя се издигаше бавно, натежал от гориво и пътници. В пилотската кабина сигурно имаше двама пилоти, за които усложненията на международните полети бяха втора природа — екип, който не се притесняваше от тежките акценти, сложните международни правила и „тайните поздравявания“, с които да останеш в безопасност, докато летиш над африканския континент, като си осигуриш собствен въздушен контрол. Фил усети завист, примесена със съжаление. Сигурно е страхотно да се чувстваш толкова подготвен, толкова компетентен. Ако в „Меридиън“ бяха намекнали колко много допълнителни познания се изискват, за да пилотираш международни полети, може би щеше да вземе друго решение.

По гърба му пролазиха тръпки и той усети как стомахът му се стяга, докато киселините в него отново достигаха критични стойности. Постоянните проблеми с храносмилането бяха част от цената, която плащаше като командир на „Боинг 747“ на международните полети на „Меридиън“. Направо си просеше огромна язва, но никога не би обсъждал това с друго човешко същество, камо ли с пилот.

Фил погледна часовника си. „Шест и половина вечерта тук, а в Чикаго е малко след обяд. Остават ми около единайсет часа. Имам единайсет часа преди полета, когато мъчението ще започне отново.“

Самолетът, който щеше да пилотира от Лондон до Кейптаун, трябваше да пристигне от Чикаго в два и половина сутринта. Това означаваше да го събудят в три и да докладва в оперативния център в четири. Към този момент наземните служители на „Меридиън“ на

летище „Хийтроу“ вече щяха да са подготвили неговия „Боинг 747-400“, който щеше да бъде обозначен като Полет 6; „Боинг 777“, който беше дошъл с това обозначение от Чикаго, в същото време щеше да се готви да се върне в Щатите като Полет 5. Самолетът за Кейптаун щеше да потегли малко след пет сутринта.

Фил отново потрепери. Томасън все още говореше по телефона и оживено жестикулираше. Фил се върна във всекидневната и затвори стъклената врата зад гърба си. Климатикът създаваше приятна температура и той се отпусна във фотьойла, без да откъсва очи от далечното небе. Притесняваше се за предстоящия полет. И се упрекуваше, че беше позволил на алчността да го вкара в твърде опасна игра.

Фил погледна часовника си. Полет 6 вероятно се готвеше да тръгне от Чикаго точно в този момент. Фил ясно си представи пилотите, които обмисляха маршрута си в оперативната зала на „Меридиън“, точно както самият той беше направил преди два дни. Нощният им полет над океана до Лондон щеше да е лесен. Единственото затруднение беше да се справят с някой канадски или британски акцент сред братството от диспечери, които внимателно наблюдаваха въздушните пътища над Северния Атлантик. Това нямаше нищо общо с предизвикателството, срещу което щеше да се изправи той самият. Тази част от работата разбъркваше стомаха му и му причиняваше главоболие. Африканското въздушно пространство беше също като джунглата, която се простираше отдолу. Всяка страна настояваше да предлага собствената си версия на въздушен контрол, за да събира такси от авиолиниите, но уредите, професионализмът и процедурите бяха на опасно ниско ниво и невероятно различни от тези в Съединените щати. Дори когато Фил успееше да разбере тежките акценти на местния английски, дори когато диспечерите си правеха труда да отговарят на повикванията по радиото, насочването беше абсолютно ненадеждно и опитните пилоти, които често летяха над Африка, си бяха изработили собствена система за въздушен контрол, като постоянно обявяваха позицията си и поддържаха разговор на общи честоти в почти отчаяно усилие да се предпазят от сблъсък един с друг.

Освен това, както знаеше Фил, имаше неофициални правила за междуполетното радио общуване, както го наричаха. Гарт Абът,

неговият втори пилот, знаеше правилата и честотите наизуст. „Меридиън“, от друга страна, не беше научила Фил почти на нищо.

Той усети, че ръката му леко трепери, и си нареди да спре. Последното нещо, което искаше да му се случи, беше Глен Томасън да го види толкова притеснен, колкото в действителност се чувстваше.

6

Летище „О’Хеър“, Чикаго

12:45 ч

Чък Ливай стисна още по-силно ръката на жена си и се опита да се съсредоточи върху предстоящото изпитание, но телефонното обаждане не излизаше от ума му. Още чуваше гласа на лекаря от спешното отделение в Цюрих да му съобщава, че дъщеря му е пострадала при ужасна автомобилна катастрофа и се намира на косъм от смъртта.

— Кой се обажда? — беше успял да каже.

— Доктор Алфред Кноф. Трябва да дойдете бързо в Цюрих. Правим всичко възможно за Джана. Но въпреки това се страхувам, че не ѝ остава много време.

Колата, взета под наем от Джана, била прегазена от тежкотоварен камион и резултатите били ужасяващи.

Ана, съпругата му, беше скочила до него в леглото.

Чък разтърси глава, за да потисне спомена. До терминала оставаше километър и половина и шофьорът на таксито питаше с коя авиолиния ще летят с толкова тежък чуждестранен акцент, че Чък трябваше да се съсредоточи, за да разбере въпроса.

— А, „Меридиън Еърлайнс“ — отвърна накрая той.

— „Мадидиъм“?

— Мер-ид-иън. „Меридиън“! Разбрахте ли?

— Да, да. „Мадидиъм“.

Чък кимна. Смазващата болка от страшната новина, съчетана с усилието да се настрои да прелети през половината свят след по-малко от четири часа сън, го караше да чувства същото, с което приятели астматици бяха сравнили някой тежък пристъп: сякаш на гърдите му беше стъпил слон.

Той хвърли поглед към Ана. Мачкаше ръката му толкова силно, че му спираше кръвта, но седеше със здраво стиснати очи. Чувстваше

как се тресе от страх за съдбата на единственото им дете. Един и същ слон беше притиснал и двамата.

„Мисли!“ — заповяда си Чък. След два безкрайни часа, прекарани в телефонни разговори с необучени, безразлични служители в бюрата за резервации на различни авиокомпании, и допълнителни 50 минути в изчакване, се чувстваше още по-изцеден. Никакви отстъпки, претъпкани самолети, лоши разписания, липса на свободни места и никакво разбиране от другата страна. Всичко това беше превърнало преживяването в специално мъчение, особено при положение, че блокираше единствената им телефонна линия. Трябваше да плати допълнителната такса за услугата „изчакване на разговори“, упрекна се Чък. Беше се обаждал в Цюрих три пъти между разговорите с авиокомпаниите, за да се увери, че не е пропуснал обаждане от д-р Кноф.

Но нищо не се бе променило. Джана едва се държеше за живота и прогнозата беше лоша. Трябваше да сложи в ред мислите си.

„Добре, имаме две чанти. Ще трябва да чакаме на опашката, да си вземем билета, да натоварим багажа и да отидем на изхода. Трябва да се уверим, че багажът ще продължи до Цюрих, но дали бяхме с «Меридиън» или «Суис еър» след Лондон?“

Имаше толкова фалшиви тревоги и възможни връзки с претъпкани полети, че не можеше да си спомни какво бяха измислили в крайна сметка.

„Паспорти? Да. И двата са тук. Слава богу, че поднових моя миналата година. Пари? Не. Трябва да намерим банкомат. Дали да го направим преди проверката или след нея? Ако нямам късмет и банкоматът е отвън, ще трябва да изчакаме опашката за втори път и ще се забавим. Ще го оставим за Лондон.“

Най-важното беше да подреди нещата по важност. Вече закъсняваха за полета до Лондон в 13:30 ч.

Беше толкова потискащо, помисли си Чък, че авиолиниите, особено „Меридиън“, те караха да прескачаш безброй препятствия, преди да си купиш предлаганата от тях услуга — дори след помощта от правителството, когато бяха на косъм от фалита след атаките срещу Ню Йорк и Вашингтон. Чък се занимаваше с продажби цял живот, при това беше добър търговец, но ако се беше отнасял по сходен начин с клиентите си, щеше да умре от глад, преди да навърши двайсет и пет.

И цените! Почти пет хиляди долара за два двупосочни билета, купени в последния момент. Нямаше начин да си го позволят, но нямаше и време да търсят по-добро предложение. Трябваше да измисли как да върнат парите на „Американ Експрес“ по-късно. Авиокомпанията се беше държала като бандит... престъпник. Искате да видите дъщеря си, преди да умре? Просто ни предайте банковата си сметка, докато държим чувствата ви за зложници.

— Дъщеря ми е на косъм от смъртта. Няма ли някаква отстъпка за подобни случаи? — беше попитал той шокирано. — Чувал съм, че има специални цени за извънредни случаи.

— О, да — беше отвърнала жената от бюрото. — Имате предвид старите отстъпки за опечалени. Но те бяха само за погребения, при това отдавна ги премахнахме за международните полети. В крайна сметка, сър, ние сме в бизнеса, за да печелим пари.

Терминалът на „О’Хеър“ се издигаше пред тях. Чък се обърна към Ана и нежно стисна ръката ѝ.

— Вече сме на летището, скъпа.

В отговор тя го стисна по-силно, все още със затворени очи, но той видя сълзите изпод клепачите ѝ.

В пилотската кабина на Полет 6 на „Меридиън“ до Лондон командирът свали слушалките си, откъсна лист хартия от бележника си и го подаде на втория пилот.

— Какво е това? — попита пилотът, като погледна нагоре към чакалнята, която се виждаше през стъклената стена на изход В-33.

— Обичайното. От оперативния отдел. Трябва да излетим в един и трийсет, но казват, че ще ни задържат на изхода поне час. Освен това се задава буреносен фронт.

— Трябва ти анализ на дежурното време, нали?

— Точно така. От кой момент нататък няма смисъл? Колко можем да закъснеем на пистата и все пак да стигнем до Лондон, без да нарушаваме изискванията за дежурно време?

— Искаш да ги поизмъчиш? До последната минута?

Командирът сви рамене.

— Ако ние не настояваме на правилата, „Меридиън“ никога няма да го направи.

— Без майтап, Шерлок — изсумтя вторият пилот. — Биха ни закачили с белезници за щурвала, ако Агенцията им даде това право.

— Имаш ли нещо против да съобщиш на пътниците? — попита командирът.

Пилотът го погледна невярващо.

— Разбира се, че имам. Мразя да правя съобщения по радиоуредбата.

— Е, аз също. Но те ще се ядосат, ако никой не го направи, а тъй като командирът на полета отказва, си помислих...

— Капитане — прекъсна го вторият пилот, — мисля, че ме бъркате с някого, на когото му пука.

— Добре де — въздъхна командирът, — ще им кажа по време на полета. Не искам да ги ядосвам.

— Късно е. Те са се родили ядосани, а после ние им даваме страхотни служители в бюрата, които допълнително да ошлайфат настроението им. Почакай, докато опитат храната.

Командирът въпросително погледна помощника си.

— Малко сме кисели днес, а, Джеф?

— Колко мило, че забеляза! Вчера бях просто разочарован. Днес съм стопроцентово вкиснат.

На борда на „Върджин Еърлайнс“ 12

Бостън — Лондон, над Атлантическия океан

В кухненското помещение на първа класа в „Еърбъс А-340“ на „Върджин“ най-сетне се бе възцарило известно спокойствие. Бяха на средата на пътя от Бостън до Лондон на височина 11 000 метра. След като бяха сервирали обилна вечеря, десерт, кафе, закуски и безброй питиета, стюардесите от първа класа, които се грижеха за удобството на най-важните пътници, най-сетне бяха прибрали и почистили всичко и се бяха осмелили да си починат малко.

Нямаше много време. Сервирането на закуската щеше да започне след два часа. Приятното спокойствие се отразяваше на всички. Тихият шум от приглушения рев на двигателите действаше като приспивателно, действието на което рязко беше прекъснато от мъжа, нахлул в кухненското помещение, очевидно разстроен.

— Мис! Мис!

Трите стреснати стюардеси веднага се обърнаха към полуделия пътник, а той спря и посочи през рамо към първа класа.

Една от жените незабавно пристъпи напред.

— Какво има, сър?

— Аптечката за първа помощ. Къде е? Моята... моята...

Той объркано се огледа и се отдръпна от нея, като побягна обратно. Стюардесата го последва.

— Какво има? — повтори тя.

Колежката ѝ хукна след нея.

Доктор Брайън Логан бързо крачеше по пътеката, като спираше до всяко място, а очите му шареха във всички посоки.

— Тя е... Къде е тя? Къде е тя?

Старшата стюардеса го хвана за раменете и се опита да го обърне към себе си.

— Сър! Успокойте се. Моля ви! Кажете какво е станало.

Логан се обърна сам, като примигваше бързо-бързо и се опитваше да съсредоточи погледа си върху униформената жена пред него. Тя видя как в очите му просветна разбиране, тялото му се отпусна и той сведе глава.

— О, боже.

Стюардесата опита отново с по-мек тон:

— Сър? Можете ли да ми кажете какъв е проблемът?

Трета стюардеса приближи отзад с разпечатка на списъка на пътниците и прошепна в ухото на началничката си:

— Казва се Брайън Логан. Лекар е.

Старшата стюардеса кимна, без да откъсва очи от разстроения мъж, който беше започнал тихо да плаче.

— Доктор Логан? Бихте ли седнали, за да ми разкажете какво не е наред?

Той кимна и я остави да го отведе обратно до мястото му. Стюардесата приклепна до него, без да пуска ръката му.

— Съжалявам. Беше... много истински кошмар, предполагам.

— Случва се — каза тя.

— Помислих, че съпругата ми е на борда и... има нужда от медицинска помощ...

— Разбирам.

— Къде съм? В смисъл, знам, че сме на път за Лондон, но...

— На три часа от „Хийтроу“, докторе. Някой ще ви посрещне ли там?

Той се вгледа продължително в нея, сякаш не разбираше въпроса.

— Моля?

— Ще ви посрещне ли някой на „Хийтроу“?

Брайън Логан бавно поклати глава, загледан в нещо, което само той виждаше.

8

Пентагонът, Вашингтон, окръг Колумбия

13:45 ч

Полковник Дейвид Бърд ускори крачка, за да не изостава от генерал Джеймс Овърмайър. Двамата се спуснаха по едно стълбище и се отправиха към северния вход на Пентагона. Общото заседание на разузнавателните агенции беше отнело почти час, но не им беше останало време да го обсъдят. Генералът се върна за момент, колкото да издаде серия от инструкции на секретарката си и да се обърне към Дейвид със заповед:

— Ела с мен. Отиваме в база „Андрюс“. Уговорих 89-а да ми подготвят един „Гълфстрийм“, с който да сляза до „Хърлбърт“.

— Отиваме във военновъздушна база „Хърлбърт“, така ли? — попита Дейвид, докато се качваха в служебната кола.

— Не. Аз отивам в „Хърлбърт“ по поръка на отдел „Специални операции“. Ти ще дойдеш с мен до „Андрюс“, за да можем да поговорим. След това шофьорът ще те закара където поискаш... в разумни граници, разбира се. Ясно ли е? До апартамента, любовницата ти, църквата — където си почиваш най-добре.

— Нямам любовница, сър.

Генералът се ухили през рамо, докато кимваше на шофьора, който държеше отворена задната дясна врата.

— И аз. По някаква причина идеята дразни жена ми, а освен това сигурно нарушава няколко разпоредби.

Шофьорът плавно ускори и се включи в движението, а Овърмайър се обърна към Дейвид.

— И какво смяташ за срещата?

— Господин генерал, според мен и мистър Монсън, и мистър Смит прекарват твърде много време в тъмни стаички. Знам, че тези момчета работят прекалено много след атаките...

— И какво, луди ли сме всички? — попита Овърмайър.

Дейвид поклати глава, като се опитваше да не се разсейва от вида на една изумително красива блондинка с ефирно потниче, която караше сребрист мерцедес кабрио от дясната им страна. Насили се да погледне към генерала.

— Няма съмнение, че трябва да сме разтревожени от възможността някоя от останалите терористични групи, които искаме да изровим от дупките им, да премине през мрежите на разузнаването и да се опита да вкара бомба или биологична зараза в САЩ или на друго място. Разбирате ли, това няма да включва отвличане, а просто пътуване гратис — с товара или дори върху тялото на самолета. Но ако ме питате, в мозайката на Монсън и Смит липсват доста парчета.

— Питам те. Обясни ми.

— Добре. По какъв начин някой ще успее да организира надеждна терористична операция в условията на световната война, която водим срещу тях, и как ще вкара оръжие на борда, като се опита да ни отвлече вниманието, организирайки някакъв бунт? В това няма смисъл. В Агенцията изучаваме поведението на ядосаните пътници вече цяла година под мое ръководство, така че това не е само мое мнение.

— Добре.

— В тази идея има прекалено голяма доза случайност. Никой не може да знае, че определена група пътници в определен ден ще бъдат достатъчно ядосани, за да бъдат използвани. А и какво бих могъл да ги накарам да направят, по дяволите?

Генералът кимна.

— Да продължавам ли? — попита Дейвид.

— Не обичаш черни дупки, нали, Дейвид?

— Сър?

— Черни дупки. В началото на 60-те в гимназията работех като радиоводещ и това е стар радио жаргон. Когато станцията замлъкне, защото не се сещаш какво да кажеш, се нарича черна дупка... и е страшничко. Програмните директори здравата се изнервят.

— Никога не съм бил радиоводещ.

— Но не обичаш черните дупки. С повечето хора е така. Да, Дейвид, продължавай. Според теб те говорят глупости.

— Точно така. Можем да измислим всякакви теории, но вероятността някоя от останалите терористични групи да има

достатъчно възможности и пари... след всичко, което направихме, за да ги унищожим... за да накара нестабилен пътник или група пътници да причинят инцидент във въздуха, който да се използва за атака, просто не е реалистична. Те търсят троянски кон, господин генерал, а това не е начинът, по който можеш да го построиш.

— Съгласен съм.

— Наистина ли? Но вие казахте, че сте ме назначили точно да...

— Не — прекъсна го генералът. — Назначих те, защото дължах услуга на административния директор и защото знам какво се случва, когато военното разузнаване се обърне към Агенцията по сериозни въпроси на въздушната сигурност.

— Искате да кажете, въпроси, свързани с терористична заплаха?

— Да. В крайна сметка след атаките срещу Световния търговски център хората от Агенцията по въздухоплаване са развили склонност да се вълнуват твърде много прекалено често и да губят аналитичните си способности. Не мога да ги виня. Между другото, предполагам, си спомняш, че бях началник на Агенцията за военно разузнаване цели три години.

— Бях забравил, господин генерал.

— Е, та тогава си имах работа с въздухоплаването и няколко пъти се опарих. Точно затова те изпратих. И аз не можех да видя връзката, а бях сигурен, че ще ми дадеш по-интелигентен отговор. И така, Дейвид, напиши ми доклад върху това, което ми каза току-що. Засекрети го на нужното ниво, но успокой притесненията им с данните, с които разполагаш. Може да ми потрябва.

— Защо? Имам предвид, защо може да ви потрябва?

— Защото се опасявам, че Лангли и военното разузнаване ще избухнат по този въпрос, преди да са готови. По същество те се намират в денонощно състояние на тревога и търсят троянски кон навсякъде по света. Напрежението е прекалено голямо.

— Предполагам, че този доклад ви трябва за вчера? — усмихна се Дейвид.

— Разбира се. И не се показвай по телевизията, за да коментираш положението с ядосаните пътници с опасно поведение. Ясно?

— Да, сър.

— Искам да станеш бригаден генерал, а може би вече съм намалил шансовете ти, като те отклоних с тази задача, когато трябва да командваш ескадрила изстребители в Саудитска Арабия, така че от сега нататък трябва да внимаваме с теб.

— Искате да кажете, че общественото ми поведение...

Генералът въздъхна.

— Съветите по повишенията са подозрителни към полковници, които обичат да се показват по телевизията или да говорят пред Конгреса. Разбра ли ме?

— Напълно.

— А сега още нещо.

Генералът отвори куфарчето си и започна да рови в книгата. Най-сетне извади един обикновен плик и го подаде на Дейвид, после го посочи с пръст.

— Вътре са името и телефоните за контакт с един човек, с когото искам да работиш. След като ме оставиш в „Андрюс“, обади му се.

— За заплахата от троянски кон?

— Да. Казва се Джон Блейлок. По някакъв начин успяхме да го направим полковник преди няколко години. Сега е в запаса и представлява смъртна обида за изискванията към външния вид на офицера. Подиграваше им се през цялата си кариера. Много ни помага.

— Защо искам да се срещна с този човек, сър?

— Нека да довърша. Той е пилот от гражданската авиация, сега е в пенсия. Летял е по целия свят за няколко различни компании, като навсякъде е поддържал имиджа на грозния американски грубиян, включително и неизменната пура.

— Както казах... — започна Дейвид, като мислено се отдръпна на безопасно разстояние от обрисувания образ.

Генералът вдигна ръка и се усмихна.

— Знам, а освен това е класически случай на така наречения заклет офицер от запаса, но това също не обяснява нещата.

Той млъкна и Дейвид отвори уста, но спря и се усмихна, като търпеливо изчака, докато Овърмайър се засмя.

— Добре, добре, и аз не обичам черните дупки.

— Ще повторя въпроса си, сър. Защо един уважаващ себе си висш офицер ще иска да се запознае с полковник Блейлок?

— Защото вече трийсет години е един от най-способните офицери от разузнаването, с които разполагаме във ВВС. Докато всички му се подиграваха, той работеше навън и винаги разбираше какво точно става, когато никой друг не знаеше. Перу, Бразилия, Колумбия, Парагвай, по-голямата част от Африка, Азия... грубият пилот винаги се връщаше с каубойска походка и точно с тази информация, от която имахме нужда, когато всичките ни военни аташета и тайни агенти на ЦРУ нямаха представа.

— Интересно.

— Той е способен, Дейвид. И познава самолетния бизнес. Просто не очаквай добри маниери. Можеш да научиш много от него.

— Значи... се е оттеглил от запаса?

— Джон? Не, по дяволите! Просто изглежда така. Джон Блейлок е национално съкровище с бохемски наклонности и много странно чувство за хумор.

— Звучи прекалено интересно, но поне съм предупреден.

— Само не го запознавай с жена си.

— Не съм женен. Защо?

— Жените са голямата му слабост. След пурите, разбира се. Нямам представа как някой като Джон привлича същества от женски пол, но той винаги го е правил. Няма да повярваш какви бъркотии ни се е налагало да оправяме.

9

*На борда на „Меридиън“ 6, полоса „С“
Летище „О’Хеър“, Чикаго, Илинойс
17:30 ч*

Четири часа, прекарани в закъсняващия сгорещен самолет, започваха да се отразяват на Карън Дейвидсън. Беше изтощена, а видът на сина ѝ, ескортиран по пътеката на боинга от един ядосан стюард, изобщо не ѝ помогна. Четиригодишният Били Дейвидсън не обичаше да стои мирен и тя вече го бе гонила веднъж в самолета. Но този път малкият бе откачил колана си и беше побягнал, докато тя беше заета да кърми малката му сестричка. Не можеше да става и дума за преследване.

Беше видяла как стюардът хваща Били, без да се церемони особено, и го понася обратно.

— Ау! — запротестира Били.

Мъжът обърна детето и го натика в седалката, преди да навре пръст в лицето му.

— Веднага си сложи колана, млади човече, или ще отворим вратата и ще те изхвърлим на бетона.

— Ей! Не заплашвайте сина ми! — извика Карън колкото стресната, толкова и обидена.

Мъжът се обърна към нея.

— Приберете хлапето си и няма да има нужда от заплахи.

— Знаете ли — започна тя, а умората ѝ надви предпазливостта, — отношението ви не ми харесва особено. Всички сме уморени, прегрели и изнервени, включително и моето момченце. Не знам защо не работи климатичната ви инсталация, но това е гадно, а вие бяхте груб. Синът ми не иска да прави състезания по пътеката. Просто иска да излезе.

Стюардът изсумтя и приклепна до нея, като говореше достатъчно високо, така че да го чуват и от съседните редове:

— Вие сте на ръба да нарушите закона, когато спорите с мен. Знаете ли? Мога да ви арестувам, ако не се подчинявате на нарежданията ми. Това е обществено място, а не детска градина.

Той стана и се отдалечи, като остави Карън Дейвидсън и съседите ѝ с отворена уста.

* * *

В дъното на големия салон една от единайсетте стюардеси се обърна, когато усети, че някой я дърпа за ръкава, после се усмихна на мъж с посребрели коси.

— Извинете за безпокойството — рече той, — но някой обяви нещо за клетъчните телефони и вратата.

— Да, сър — отвърна тя. — Можете да ги използвате само докато сме на пистата и вратата е отворена, защото в противен случай пречат на навигационната система на самолета.

— Пречат, когато вратата е затворена, но не и когато е отворена?

— Да, сър. Такъв е законът.

— Законът? И защо законът твърди подобно нещо?

Ръцете ѝ застанаха на кръста.

— Защото клетъчните телефони са опасни и могат да попречат на навигационното оборудване на самолета, докато е на пистата.

— А... командирът се нуждае от навигационно оборудване, за да намери края на пистата?

От съседните седалки долетя кикот и стюардесата осъзна, че са я подложили на разпит.

— Да, вероятно — каза тя. — Вижте, трябва да тръгвам.

— В някое училище ли ви преподават тези глупости?

— Моля?

— Тези пълни глупости, които дрънкате поради пълното си невежество. Наистина ли ви учат на подобни безсмислици?

— Не знам какво имате предвид, сър, но ви казах, че такъв е законът.

— Млада госпожице, аз съм адвокат с четирийсет години стаж в областта на комуникациите, а освен това съм електронен инженер. Нищо от това, което казахте, не е вярно. Това просто е правило на

авиокомпанията. Не е постановление, нито закон. На практика няма вероятност клетъчният телефон да попречи на работата на навигационното оборудване в този модерен самолет на земята, нито пък на някоя друга система. А единствената причина използването на клетъчни телефони във въздуха да е забранено е, че не са проведени достатъчно изследвания, за да се установи безопасността им. Няма нищо общо с отворената или затворената врата. На всичко отгоре, ако телефоните можеха да доведат до експлозия на горивото, използването им на земята до изхода на терминала щеше да бъде най-неподходящото време.

Тя безмълвно се обърна и се отдалечи възможно най-бързо, докато десетина от пътниците наоколо избухнаха в аплодисменти.

В кухненското помещение на първа класа Джени Бретсън, старшата стюардеса, вдигна слушалката на интеркома и позвъни в кабината, за да уведоми пилотите за нарастващото напрежение.

— Капитане, имаме един мъж в бизнес класа, който иска да слезе. Настоява да се върнете до изхода.

— Не можем да го направим.

— Не се чувствал добре.

— Аз също.

— Какво да му кажа?

— Кажете на този човек, че имаме над триста пътници с платени билети, които искат да излетим, и ако излезем от тази опашка и се върнем на изхода, това ще означава поне още два часа закъснение. Толкова ли му е зле?

— Ще го попитам.

След две минути тя отново беше на телефона.

— Казва, че не се чувства добре, и настоява да го пуснете да слезе.

— Значи не е болен?

— Не. Искам да кажа, предполагам, че не. Но може би трябва да го послушаме.

— Той просто хленчи, а това не ме впечатлява особено. Кажете му, че авиокомпанията по никакъв начин няма да одобри слизането му,

освен ако не го изкарат с линейка. Ако не му харесва, да се оправя в Лондон.

В задното кухненско помещение на Полет 6 Лара Ричардсън се беше задълбочила в последния брой на списание „Пийпъл“, когато позвъняването на един от пътниците привлече вниманието ѝ. Тя рязко затвори списанието и завъртя очи към колежката си, докато се изправяше.

— Сега пък какво има?

Лара пое напред през самолета, като търсеше светната лампичка за повикване, и я откри на 28-ми ред.

— Окей, кой е този палавник? — попита с пресилена усмивка, докато оглеждаше четиримата пътници в редицата. — Кой позвъни?

Един мъж на средна възраст с преbledняло лице вдигна ръка.

— Ние... ние се тревожим кога ще пристигнем в Лондон.

— Да, сър, всички се тревожим кога ще пристигнем в Лондон — отвърна Лара, като завъртя очи.

Чък Ливай замълча, докато изучаваше лицето ѝ, преди да продължи:

— Просто... исках да знам дали имате представа кога ще излетим.

— Никой не знае това, сър. Всички самолети изчакват на пистата за рулиране заради бурята, а и защото от кулата не си вършат работата както трябва. От тях зависи.

Чък погледна съпругата си Ана, която изглеждаше едновременно мрачна и натъжена.

„Много приятна двойка“, помисли си Лара.

— Вижте, мис... — започна той с глас, в който се долавяше смазваща умора.

— Сър — прекъсна го тя. — Ще разберете веднага щом и ние го узнаем. Окей?

— Просто искам да знам дали няма друг полет или може би друга авиокомпания, която да ни закара дотам по-бързо. Цената няма значение.

Тя се усмихна насила.

— Да ви приличам на касиерка? Откъде да знам?

— Мис — опита той отново, — вие не разбирате...

— Не, вие не разбирате! Не можете да слезете от този самолет, освен ако той не се върне на изхода. Тогава ще можете да слезете и да си направите нова резервация. Междувременно не мога да ви помогна, а съм много заета. Окей?

— Хей. Извинете ме — обади се мъжки глас от срещуположния край на редицата.

Лара Ричардсън се обърна и видя ядосан млад мъж в униформа на военноморските сили. Тя широко се усмихна и наклони глава.

— Здравсти, моряче. Сега ли пристигааш?

Изражението му не се промени, когато ѝ направи знак да се приближи и заговори тихо:

— Мис, не смятате ли, че трябва да се отнасяте към тези хора с малко повече уважение?

Лара се пресегна и го потупа по главата, след това се изправи и пое обратно.

— Ти карай твоите лодчици, приятел, а аз ще си карам самолета.

Зад гърба ѝ се чу изщракването на колана и тя видя с периферното си зрение размазано бяло петно, когато флотският лейтенант се изправи и я последва. Настигна я в задното кухненско помещение.

— Мис, една минута.

Тя се обърна с ръце на кръста, като го фиксираше с леден поглед.

— Да?

— В една болница в Цюрих, Швейцария, в този момент лежи младо момиче с два счупени крака, сериозни вътрешни наранявания и мозъчно сътресение и вероятно му остават не повече от 24 часа живот. Колата му, взета под наем, е била размазана от камион рано тази сутрин. Момичето е на 21, неомъжено и е обикаляло Европа след завършване на училище. Родителите са спестили парите за пътуването. Същите, с които току-що се отнесохте като с боклуци.

Долната челюст на Лара леко увисна.

— Господи, не знаех.

— Но така и не попитахте, нали? Разговарях с тях, преди да се качат. Уплашени са до смърт, че дъщеря им ще умре, докато седим на пистата на „О’Хеър“. Не мислите ли, че имат право на повече внимание?

— Съжалявам — каза тя. — Не знаех.
Лара мина покрай него и бързо пое по пътеката.

В задната част на салона се беше събрала малка тълпа. Джени Бретсън дръпна завесата на кухненското помещение и видя едър мъж с костюм и изкривена вратовръзка, който вървеше назад през самолета с телефон до ухото си, а една от стюардесите го преследваше.

— Сър! Сър! Не можете да го използвате тук, ако вратите не са отворени!

— Тогава отворете проклетата врата — измърмори той през рамо.

— Не можете да го използвате тук — повтори тя.

Той се завъртя към нея.

— Така ли? Вашите момчета изключиха телефоните на седалките, а сме още на пистата. Кой казва, че не мога?

— Правилата...

— Майната им на правилата! Всеки с поне малко мозък знае, че тези телефони не могат да взривят и буре с нитроглицерин в магазин за оръжие! Правилата са глупави, както впрочем и тази авиокомпания.

Той отново залепи телефона на ухото си.

Друга стюардеса, слаба и елегантна жена на трийсетина години, се доближи по пътеката, за да помогне на колежката си. Стюардът подаде глава иззад ъгъла на първа класа.

— Сър! — каза втората стюардеса.

Мъжът спря да говори за момент и предупредително вдигна ръка.

— Оставете ме на мира, по дяволите! Или включете телефоните на самолета, или ме върнете на изхода, или ме оставете на мира!

Той се наведе, за да отговори на гласа от другата страна, така че само един пътник чу следващите му думи.

— Да. Казвам се Джак Уилсън и искам да съобщя за отвличане.

10

*Оперативен център на „Меридиън Еърлайнс“
Международно летище в Денвър, Колорадо
16:40 ч*

В оперативния контролен център на „Меридиън“ близо до Денвър измъчена група от диспечери и мениджъри се вторачи в екраните на компютрите. Всички бяха разтревожени от провалящото се разписание.

— Какво е положението на „О’Хеър“? — попита един от мъжете.

— На пистите за рулиране са задържани 26 полета. Два са се върнали за гориво и сега са в края на опашките, но летището току-що е отворило отново и излитанията трябва да започнат всеки момент.

— Значи всички ще успеят да потеглят?

— Хм... не съм сигурна за Полет шест до „Хийтроу“, Боб — обади се жена на име Джанис и вдигна няколко распечатки. — Дежурното време на екипажа изтича и командирът иска да върне самолета.

— Колко време им остава?

— Четиринайсет минути.

— Обади се на командира, Джанис. Кажу му, че трябва да направи компромис. Нека да удължи времето с няколко минути.

Джанис погледна колегата си с изражението на човек, който току-що е открил, че събеседникът му е ненормален, и не каза нищо, докато той не реагира:

— Какво?

— Ти дойде от „Аляска Еърлайнс“, нали? — попита тя.

— Да. Защо?

— Чувала съм, че в „Аляска“ пилотите искрено харесват компанията си.

— Да. Повечето.

— Това е „Меридиън“. Всички мразят всички и особено голямата лоша компания.

В пилотската кабина на Полет 6 както командирът, така и вторият пилот бяха потвърдили, че разпознават лицето на стюардесата на малкия видеоекран, докато тя стоеше пред вратата, сложила ръка в цифровата идентификационна ниша.

— Добре, сама е — промърмори командирът, като натисна бутона за отключване, за да завърши процедурата.

Джени Бретсън влезе и затвори вратата след себе си, преди да застане с ръце на кръста зад централната конзола.

— Здравсти — каза командирът. — Ти беше Джейн, нали?

Тя не обърна внимание на въпроса. Името „Джени“ ясно се виждаше на табелката ѝ, а според нея пилотите поне можеха да четат. Мразеше пилоти, които се качват на борда, без да се представят.

— Пътниците се бунтуват — каза простичко тя.

— Това качествен анализ ли е, или предупреждение за неизбежното развитие на нещата? — ухили се вторият пилот.

Лицето ѝ се изкриви.

— Какво?

— Няма значение — каза той.

Тя объркано поклати глава.

— Опитвам се да ви кажа, че самолетът е пълен с ядосани хора.

— Защо така? — попита командирът.

— Ами да видим — процеди тя с целия сарказъм, който успя да събере. — Като начало ми наредихте да не сервираме храна, така че хората са гладни. Имаме пътник в първа класа, който твърди, че е болен и иска да слезе, и аз трябваше да му съобщя, че вие сте отказали. Жена му е бясна, а в първа класа има една сенаторка, която слуша оплакванията ѝ.

— Чакай — прекъсна я командирът. — Сенаторка?

Джени не обърна внимание на въпроса.

— Липсват трийсет порции за икономическа класа, а в бизнес класа също липсват порции и възглавници. Когато този самолет кацна от предишната отсечка, екипажът е записал две от задните тоалетни като повредени, мръсни и заключени. Е, все още са повредени, мръсни и заключени.

Тя погледна втория пилот и посочи над главата му.

— Това нещо пуснато ли е на максимална мощност?

— Кое нещо, скъпа?

— Не ми се правете на много умен. Климатикът.

— Пуснал съм единия вентилатор. Още ли искаш? — Пилотът вдигна ръка в очакване на отговора ѝ.

— Шегувате ли се? Отзад сигурно е 32 градуса. Да, искам още. Ако не охлаждате въздуха в този самолет толкова, колкото е възможно, създавате проблеми. Тези хора са на косъм от истерията и ако бяхте минали през претъпкания терминал, и вие щяхте да се чувствате по същия начин.

— Ей, успокой се, Джейн — обади се командирът.

— Джени, за бога. Пише го на проклетата ми табелка.

— А, извинявай.

Командирът се обърна към втория пилот.

— Включи всички вентилатори на пълна мощност.

Джени прибра един кичур коса от челото си.

— Добре. Освен това ще ми трябва мъжествен герой, който да влезе в салона и да посплаши някои от пътниците. Един тип се разкарва насам-натам с клетъчен телефон и не иска да го изключи.

— Шегуваш ли се? — попита командирът.

— Не, не се шегувам — отвърна тя с отвращение. — Знаете ли, изобщо не помага, когато отказвате да разговаряте с тях. Стигат до състояние, в което не вярват и на една наша дума, и стават все по-нервни.

Ревът на реактивен самолет провъзгласи първото излитане след преминаването на бурята.

— Колко си висока, Джени? — попита командирът.

— Моля? — попита тя объркано.

— Ами нямаме много хубавки миньончета сред стюардесите.

Джени замръзна за няколко секунди, вторачила очи в неговите.

— Това е шега, нали? Просто ме дразните, за да предизвикате феминистка реакция?

— Е, не...

— Капитане, когато ме наеха, отговарях на минималните изисквания за ръст от 1,65 сантиметра. Все още съм толкова висока. Благодаря за прилагателното „хубавка“. А сега е мой ред, нали? Винаги ли сте имали това шкембенце?

Той леко поклати глава с обидено изражение.

— Не.

— Добре. След като свършихме с взаимната оценка на фигурите си, бихте ли ми казали кога ще излетим за някъде? Любопитковците долу искат да знаят.

— Мисля, че имаме шанс да потеглим след известно време — въздъхна командирът.

— Добре. Обичам точните отговори. — Тя измъкна пет-шест сгънати листа хартия от един страничен джоб на униформата си.

— Какво е това? — попита помощник-пилотът.

— Любовни писма за вас двамата — отсече тя, като отваряше първото. — „Капитане, вашата арогантност вероятно е проява на най-лошото отношение към пътниците, с което съм се сблъсквала.“

— „Арогантност“? — попита измъчено командирът.

Джени го погледна.

— Аха, щото вие двамата не искате да говорите с тях.

Тя избра друго писмо.

— Цитирам: „Ако все още няма федерален закон срещу задържането на пътниците в горещ самолетен салон, трябва да го измислят. Какво ви става бе, хора?“. И трето: „Какво си мислите, че карате отзад? Говеда?“. Да продължавам ли?

— Не — отвърна командирът. — Схванах основната идея. Не ни харесват особено.

— По дяволите — обади се вторият пилот, — ако се съди по последното събрание на профсъюза, ние самите не се харесваме! Пилотите мразят компанията!

Той се обърна и посочи Джени Бретсън.

— Стюардесите мразят пилотите и компанията. Механиците мразят компанията и пилотите. А момчетата от профсъюза мразят всички. Наредете се на опашката.

— Между другото, ние не ви мразим — каза Джени. — Просто не обичаме да ни казват, че сме от един отбор, а после никой да не ни обръща внимание. И още, имаме само един резервоар с вода. Ще свърши, преди да стигнем до Лондон, а това означава закуска без кафе и чай.

Командирът въздъхна.

— Няма значение. И бездруго работното ни време почти свърши.

Джени го погледна отчаяно и простена:

— Само не ми казвайте, че има вероятност след всичко това да ви сменят вас двамата?

— Ами...

Тя въздъхна.

— Ще трябва да им го съобщите лично и нека господ да ви е на помощ. Повярвайте ми, няма да ви е лесно да застанете очи в очи с тези пътници. Вече са толкова ядосани, че са способни на убийство.

Тя пое навън, после се обърна.

— Между другото, вие двамата имате ли си имена?

Пилотите се спогледаха, после командирът се обърна към нея и кимна.

— Май трябваше да се представим или нещо подобно, когато се качихме.

— Или нещо подобно — повтори Джени. — Да, май трябваше.

Тя се наведе, за да се увери, че пред вратата няма никой, после внимателно се взря в екрана.

— Имаме разрешение за излизане, така ли?

— Щом казваш — сви рамене командирът.

Тя излезе и затръшна вратата, преди той да успее да каже още нещо.

— Господи — измърмори командирът, а вторият пилот поклати глава.

— Още една умна кучка на токчета, Бил. Всички се държат като кучки заради договорите си.

— Имаш предвид стачката отвън?

— Абсолютно.

— Не знам за какво точно искат.

— Обичайното. Вече са адски ядосани и няма повече да се примиряват с положението. И се опитват да ни накарат да спазваме условията им, докато стачкуват.

— Как ли пък не — изсумтя командирът.

— Естествено, че не. Трябва да се откажа от една месечна заплата и да съсия акциите си, защото нямат достатъчно пари да опустошават бутиците при всеки престой. Компанията, така или иначе, се подготвя да ги замени, ако излязат в стачка. Всички, освен стюардите, обучени в ръкопашен бой. После ще наемат нови.

Той посочи напред.

— Най-сетне се движим.

— Колко време ни остава?

Вторият пилот поклати глава, като гледаше часовника си.

— Една минута. Няма начин да ни вдигнат във въздуха, преди да ни изтече времето.

Командирът го погледна.

— Искаш ли да се заинатим и да се върнем?

— Не, по дяволите. Малката ламя Джени ще каже, че сме го направили от чиста злоба, и ще стане скандал. Не ми се занимава с ядосани пътници.

— И горивото ще ни стигне до Лондон?

Вторият пилот кимна.

— На косъм. Все още сме в разрешените граници, но не си носим рога на изобилието.

— Значи излитаме. — Командирът освободи спирачките и пусна самолета да се плъзне напред, следвайки боинга пред тях.

Вторият пилот се пресегна и превключи радиото на честотата на контролната кула. Гласът от наземен контрол го изпревари:

— Меридиън шест, тук е наземен контрол „О’Хеър“.

Той натисна бутона за предаване, като хвърли поглед на командира.

— Меридиън шест слуша.

— Добре, шест. Когато стигнете до писта за рулиране Алфа, се изтеглете вляво, така че да не пречите на следващия самолет да излети. Обадете се на оперативния си център.

— Какво е станало?

— Питайте тях — отвърна диспечерът и продължи с инструкциите към следващите десетина самолета, които заставаха на позиция за излитане.

— По дяволите! Сигурно е заради дежурното време — въздъхна командирът. — Решили са да спазят правилата.

Вторият пилот избра нужната честота и се свърза с оперативния център. Отговорът беше незабавен:

— Опитвахме се да се свържем с вас, шест. Задръжте на позиция. Изпращаваме подвижните стълби.

Командирът вдигна дясната си ръка, за да спре помощника си, и сам натисна бутона за предаване, като заговори с умолителен тон:

— След няколко часа чакане вече сме почти първи на опашката. Полудяхте ли бе, момчета? Ще загубим мястото си и ще ни свърши дежурното време!

— Имате ли спешен медицински случай на борда?

Двамата пилоти се спогледаха невярващо.

— Не.

— Има ли вражески действия в пилотската кабина?

— Какво? Не!

Обади се друг глас.

— Шест, говори регионалният управител на „Меридиън“. Изтегляме ви, защото чикагската полиция е наредила да спрете, а ФБР не разрешава да напускате земята. Ще се качат на борда. Изглежда, някой от пътниците ви се е обадил в полицията, за да съобщи, че триста и двайсет души са задържани в самолета против волята им, а друг се е обадил и е казал, че е получил сърдечен удар, а вие не сте предложили медицинска помощ.

11

Лондон, Великобритания

23:30 ч

Фил Найт помахна на Глен Томасън, докато англичанинът се отдалечаваше от хотела. Погледна часовника си и се изненада, когато откри, че е едва единайсет и половина. Вечерта му се беше сторила безкрайна.

Фил влезе във фоайето, пое към асансьорите и зави към една редица обществени телефони, за да се обади в оперативния център на „Меридиън“. Пристигащите полети често закъсняваха. Може би щеше да получи още един допълнителен час за сън.

— Закъснява, и то много, капитане — каза му служителят на „Меридиън“. — Обичайните глупости в Чикаго. Вече е закъснял с три часа и поне още час и половина не вярвам да излети.

Фил благодари на служителя и затвори. Нямаше нужда да става преди шест и половина. Изведнъж нощта му се стори безкрайна и той изпита неочакван прилив на енергия.

„Е, какво ми се прави?“ — запита се той, но не измисли нищо определено.

Чуваше гласове от бара на хотела. Отново погледна часовника си. Според правилника трябваше да минат дванайсет часа между последното питие и излитането, така че му оставаше време да пийне нещо — рядка възможност при престоите.

„Е, какво ми се прави?“

В стаята имаше телевизор с филмов канал. Можеше да изгледа някой филм. Но в тази възможност нямаше нищо вълнуващо. А беше твърде късно да ходи в центъра на Лондон, дори да имаше конкретна причина.

Вместо това Фил влезе в бара, поръча бренди на сервитьорката и отбеляза недоволното ѝ изражение. Изморената жена, която определено беше преминала трийсетте, имаше хубаво тяло, но го беше пристегната в нещо, за което някой дизайнер беше решил, че напомня

костюм на момиче от средновековна странноприемница: тесен в кръста и ушит така, че немалкият ѝ бюст беше повдигнат и изваден до такава степен, че нещастницата трябваше да прикляква до масите, вместо да се навежда, докато сервираше.

За миг се запита дали да я заговори. Можеше да скъси дистанцията, като сподели собствените си притеснения. Но твърдото ѝ изражение го отблъсна. Помисли си за Дорис, негова съпруга от 23 години, на която никога не беше изневерявал. Трябваше да изпитва гордост, но точно в момента този факт му се струваше по-скоро обиден, а това беше объркващо. Гарт Абът например никога не изневеряваше на собствената си жена. Нито пък останалите пилоти в международния отдел, с които беше летял — всички до един несравнимо по-интелигентни и забавни от глупавия командир, с когото ги бяха сложили в един самолет. И все пак чувството оставаше, дълбоко и силно — струваше му се, че е прекалено обикновен, досаден и комплексиран, за да работи с тях, и дори сега убедеността му в съпругеската вярност някак си затвърждаваше образа му на безнадежден провинциалист.

Помисли си за своя втори пилот Гарт Абът, който се опитваше да крие презрението си зад фасида от престорена любезност. Но Фил виждаше през нея. „Проклет дребен хитрец!“ — помисли си той. Вторият пилот беше започнал кампания, за да докаже, че не Фил Найт, а Гарт Абът трябва да е командир.

Фил затвори очи и поклати глава, за да прогони гнева и объркването. Точно тогава нежният бриз на дамски парфюм погали ноздрите му, придружен от шума на издърпан стол.

Той отвори очи и стреснато се вгледа в разкошната дама с разпиляна по раменете буйна червена коса, която тъкмо се настаняваше на масата му. Беше облечена в късо кожено палто, което свършваше точно над дългите ѝ красиви крака, а на шията ѝ се виждаше перлена огърлица. Тя разтвори палтото, за да демонстрира голите си рамене и главозамайващото деколте.

— Здравсти — измърка тя.

Фил се огледа объркано, преди да я погледне отново.

— Хм, здрасти.

— Изглеждаш ми самотен.

Той се усмихна, като усети как се изчервява.

— Ами... да... до известна степен.

— Аз съм свободна — каза тя, като хвърли поглед наоколо, преди да продължи. — Струвам скъпо, но съм свободна, ако се интересуваш.

— Моля?

Жената се облегна назад и наклони глава.

— Не схващаш ли, скъпи?

— Май не.

Тя отново се наведе напред, като умело му показа бюста си, докато шептеше в лявото му ухо:

— Професионалистка съм, мили. Плащаш ми двеста паунда, аз идвам в стаята ти и правим секс един час. За петстотин паунда ще остана цяла нощ. Сега ясно ли ти е?

Тя се отдръпна назад с доволна усмивка, като наблюдаваше лицето му. През съзнанието му прелетя цяло ято от несвързани мисли. В папката му лежаха поне 300 британски лири в брой. Ами ако имаше СПИН? Ами ако някой от вторите пилоти беше нагласил цялата работа и сега го гледаше, може би с камера? А дори да не беше така, можеха ли да се качат в стаята му, без да ги видят?

„Господи, колко е секси! Да, ще го направя. Не. Да, по дяволите! Не!“

Какво искаше да направи? Какво искаше? Главата му забуча, не знаеше какво да отговори и докато се опитваше да каже „да“, изведнъж откри, че цялото сексуално желание, което жената бе предизвикала, бе изместено от паниката.

— Няма проблем, захарче — каза тя, докато се изправяше. — Очите ти всеки момент ще изскочат. Май те изплаших.

Тя го потупа по рамото и се наведе, за да го целуне леко по бузата.

— Някой друг път тогава.

Фил остана на мястото си почти десет минути, напълно смазан. Бичуваше се по всички възможни начини, убеден, че неспособността му за действие е забелязана от врага. Всички офицери във въздухоплаването щяха да му се смеят!

„Но поне не изневери — помисли си. — Не се поддаде!“ Опита се да се вкопчи в тази мисъл, да почерпи сили, дори да се скрие зад нея, но нямаше смисъл. Виждаше собствения си образ: неспособен, нерешителен, уплашен, почти импотентен. Не беше искал тази жена;

просто беше понечил да се увери, че все още може да поиска нещо, без да се изплаши.

И се бе провалил.

Огромна куп самообвинения се стовари върху него като декори, които падат по лошо построена сцена.

Фил почака, докато сервитьорката отиде в другия край, после остави пари за питието и бакшиш. Измъкна се от бара, като почти очакваше да чуе смях зад гърба си, и след минута затвори вратата на стаята си на третия етаж, благодарен за усамотението и анонимността.

Седна на ръба на леглото и потърка очи, като се чудеше какво ли ще е да приеме предложението на червенокосата.

„Какво ли ще е?“ Това беше същият въпрос, осъзна той, който го беше довел в международния отдел.

Но какво ли ще е да правиш секс с такава жена? „Всъщност, помисли си той, какво ли ще е да правиш каквото и да е, без да се измъчваш от несигурност?“

12

Централно пристанище, Анаполис, Мериленд

18:45 ч

Младият куриер провери нещо в папката си и кимна, преди отново да вдигне очи към мъжа, който стоеше зад едно малко гише.

— Аха. Човекът, когото търся, се казва Блейлок. Джон Блейлок. Оставил е само този адрес.

— Той е на 18-и кей.

— Значи живее на лодка?

— Ами не точно.

— Но вие казахте 18-и кей.

Служителят затвори списъка с клиентите си и заобиколи гишето, за да застане до младия човек на прага и да му посочи бъркотията от лодки и мачти в далечината.

— Виждаш ли високата мачта до зелената лодка?

— Аха.

— Е, погледни точно вляво от нея. Виждаш ли синия метален покрив?

— Онова нещо със сателитната чиния, което прилича на покрив на автобус? — попита младежът.

— То си е покрив на автобус. От онези, с които рок групите ходят на турнета.

— И какво прави този автобус в пристанището, човече?

— Най-вече плава — захили се мъжът.

— Автобус.

— Всъщност е подвижна къща. Накарай капитан Блейлок да ти я покаже.

— Плаваща подвижна къща? Нещо като лодка, на която се живее?

— Ами той реши, че иска лодка, но вече си беше направил автобус по поръчка точно по свой вкус и живееше в него, така че накара една корабостроителница да му построи яхта, тоест шлеп за

автобуса. Когато поиска да излезе в морето, просто закарва автобуса си, качва го и... отплава, така да се каже. Задните колела на автобуса са свързани с двойните витла на шлепа.

— Това нещо трябва да се види.

Младежът закарва микробуса си до края на кея и разтовари няколко кутии на една ръчна количка, преди да ги издърпа до яхтата. Едната страна на огромния четиринайсетметров автобус, с лице към пристанището, представляваше красива картина в сини и зелени тонове, на която няколко стройни делфина плуваха с една по-малка, но също толкова елегантна и добре надарена русалка с платиненоруса коса, която се влачеше поне на три метра след нея.

Автобусът изглеждаше чисто нов. Платформата, на която беше паркиран, слизаше на метър и половина под бордовете от тиково дърво, така че колелата му не се виждаха, а горната му част изглеждаше като постоянна надстройка. Палубата беше оградена с месингов парапет, състоеше се от две нива и завършваше с нормален заострен нос отпред.

От едната страна на кея беше монтирано малко гише подобно на катедра, на което имаше телефон и високоговорител. Куриерът протегна ръка към телефона и неволно подскочи, когато един дълбок мъжки глас изгърмя от колоната:

— Добре, „Билис Маркет“. Виждам те отвън, а освен това беше крайно време. Качвай се на борда.

Една от големите врати на автобуса се отвори и собственикът се появи с широка усмивка, за да го въведе.

— Шефът ми каза, че може да ми покажете кораба — подхвърли куриерът, докато разтоварваше кутиите.

— Ами да... ще трябва обаче да минеш утре. Моментът не е подходящ.

— Добре.

Блейлок взе папката му и разписа чека.

— Просто сега трябва да приготвям вечеря. — Той огледа младежа по-внимателно и прецени, че е към средата на двайсетте. — Женен ли си?

— Не, сър.

— Добре. Значи ще ме разбереш. Чакам една гостенка. Възнамерявам най-безсрамно да я сваля с готварските си умения, а тя

няма представа, че влиза право в кулинарния ми капан. А сега изчезвай.

— Късмет, сър — ухили се куриерът, като прибираше в джоба си десетдоларовата банкнота, която му подадоха.

Джон Блейлок затвори вратата след него и започна да рови в кутиите, като прибираше някои от продуктите и нареждаше останалите на кухненския плот. Повечето от съставките на вечерята, която готвеше, вече бяха готови. На газовата печка от неръждаема стомана вряха два различни соса и изпълваха въздуха със сложните си аромати, подсилени с вино.

Блейлок със задоволство огледа своята дневна-трапезария-кухня на плаващия автобус, струващ четиристотин хиляди долара. Продължителните войни с автомонтъори и корабостроители бяха завършили успешно. В крайна сметка беше получил точно това, което искаше: една трета от автобуса включваше уютното помещение за готвене, хранене и прекарване на деня; друга беше определена за оборудвана с всякаква електроника спалня, обзаведена в стила, който той шеговито наричаше „ранен бардак“, със солидна употреба на червено кадифе; а останалата част беше комбинация от пилотска кабина и шофьорско място, натъпкана с достатъчно апаратура като за самолет „Боинг“ и оформена като миниатюрно копие на командната палуба на космическия кораб „Старшип Ентърпрайз“ от сериала „Стар Трек“. Дървената облицовка беше от ръчно обработен орех и дъб, снадките бяха от месинг, а кормилото — което служеше както за шофиране, така и за управление на яхтата — беше истински корабен рул с шест лъча.

И всичко това беше негово, платено със спестявания от заплатата и внимателни инвестиции, допълнени от хонорарите, които продължаваше да получава за различни проекти.

Той погледна часовника си. Оставаха деветдесет минути, преди нищо неподозиращата жена да пристигне и да остане толкова впечатлена, че да не забележи сексуалните намерения зад цялата организация. Той се изкикоти, после се намръщи, докато се опитваше да си спомни първото ѝ име.

„По дяволите! Джанис? Джан? Къде е онова листче?“

Той зарови в джоба на джинсите си, докато открие една смачкана визитка.

„Джил! Разбира се.“

Отново я пхна в джоба си, като си повтаряше името наум.

Телефонът иззвъня.

Блейлок погледна номера, изписан на екрана. Джил беше казала, че има клетъчен телефон с вашингтонски код. Първите цифри бяха същите, а тя трябваше да се обади, за да ѝ обясни къде живее.

Той включи телефона на говорител.

— Здравей, красавице! Идваш ли вече?

Чу се шум — някой явно се стресна, после объркан мъжки глас:

— Хм... Съжалявам... Търся полковник Джон Блейлок.

— Той умря — каза Джон Блейлок. — Обеси се миналата седмица, защото не можа да прежали любовницата си. Същата, която не можа да му се обади по телефона, защото линията беше заета от някакъв безинтересен тип.

Той прекъсна връзката и отново се обърна към плота, за да се заеме с нарязването на лука.

След минута телефонът зазвъня отново и той натисна бутона за отговор, без да казва нищо.

— А... господин полковник, моля, не затваряйте. Предполагам, че сте вие, жив или мъртъв. Обажда се полковник Дейвид Бърд.

— Освен ако не сте адски красива жена с нечувано нисък глас, *не искам* да разговарям с вас точно сега. Обадете ми се през октомври.

Той отново посегна към телефона, но гласът от другата страна изстреля едно име:

— Овърмайър! Генералът... Джим Овърмайър ми каза да ви потърся.

Джон Блейлок се поколеба, после вдигна слушалката.

— И ти си мислиш, че си казал магическата думичка, така ли?

— Ами, опитвам се.

— Кажи на този пръдльо с три звезди... Чакай малко. Това не мога да го кажа. Все още не съм пенсиониран. Окей, какво искаш?

Дейвид Бърд бързо изстреля кратко описание на ситуацията и зачака.

— Значи един полковник от ВВС, който работи за Федералната агенция по въздухоплаване, се опитва да разбере защо хората се ядосват, когато летят със самолети. Ядосват се, защото се отнасят с тях като с боклуци, това е. Ще ти изпратя сметката за консултацията.

— Трябва да се срещнем. Възможно ли е тази вечер?

— Не и без прокурорска заповед. Утре обаче става.

— Добре. Къде, по кое време?

— В седем нула нула тук, в Анаполис. — Той съобщи адреса и номера на кея. — Давам ти най-много един час, освен ако не съм сам.

— Аз... моля?

— Няма значение, полковник. Дай ми номера на клетъчния си телефон... Чакай, аз вече го имам записан на екрана. — В слушалката се чу звукът, предупреждаващ за второ обаждане. — Времето ти свърши. Денят ми е изчислен до секунда. Ще се видим в седем.

Той натисна бутона за обаждане, без да изчака отговор, и с облекчение чу женски глас, докато на екрана се изписваше същият код.

— Ти ли си, Джил? — попита предпазливо.

— Да — отвърна тя с въпросителен тон.

Той се отпусна и на лицето му се появи широка усмивка.

— Тогава здравей, красавице! Идваш ли вече?

„Меридиън“ 6, в полет

18:31 ч

Самолетът „Боинг 777“ беше напуснал пистата преди по-малко от осем минути, когато Джени Бретсън посегна към закопчалката на колана си и се поколеба, като се чудеше дали на борда няма някой инспектор, който да запише в доклада си, че е станала по-рано от предписанията. Вече няколко пъти беше получавала забележки, че скача на крака, за да започне обслужването на пътниците, преди пилотите да са звъннали два пъти по радиоуредбата, за да покажат, че самолетът се е изкачил над 3300 метра — но това беше, когато тя все още вярваше в погрешната идея, че спазването на инструкциите има значение за нейната компания. Сега разбираше нещата по-добре. Нищо нямаше значение за никого, а тя просто имаше прекалено много работа, за да стои на мястото си повече, отколкото е абсолютно необходимо.

Внезапният глас от радиоуредбата я стресна: „Уважаеми пътници, говори командирът“.

„Слава богу!“ — помисли си Джени. Първият екип беше сменен в края на пистата, където бяха стояли половин час. Новите пилоти май смятаха да разговарят с пътниците. Дори ѝ се бяха представили, докато бързешком се качваха на борда.

Тя се надяваше, че първите двама ще загазят. Но най-вероятно в този момент седяха в някой директорски кабинет, мърмореха и обвиняваха стюардесите за всичко и цялата история щеше да завърши с това, че отново щяха да извикат нея и да я мъмрят. В „Меридиън“ всеки спор между пилот и стюардеса завършваше в ущърб на стюардесата.

Думите на новия командир привлякоха вниманието ѝ:

... бъда честен с вас. Трябваше да летим за Париж, когато ни повикаха да пилотираме вашия полет, защото всички други колеги бяха свършили дежурното си работно време. Но освен това ни

предупредиха, че сте ядосани и невъзпитани, и последният час закъснение се дължи на един от вас, който незаконно се е обадил в полицията и е подал фалшиво оплакване. Знам, че един от пътниците беше откаран с линейка, но ни казаха, че има съвсем незначително неразположение. Вижте сега, дами и господа. Аз съм главният пилот на „Боинг 777“ в Чикаго и въпреки че ви пожелавам приятен полет, успешно връщане и всичко останало, трябва да ви предупредя: всеки, който не се подчинява на нарежданията на екипажа ми, ще бъде задържан и арестуван при кацането. Използването на клетъчни телефони и лаптопи е нарушение. Ние вземаме сигурността много, много на сериозно. Съобразяваме се с вашата работа, но тази авиокомпания просто няма да толерира недоволни пътници, а повечето от вас, които никога не се държат по този начин, би трябвало да се сърдят по същата причина на хората, които се опитват да не признават авторитета ни.

Джени Бретсън закри лицето си с длани и се зачуди дали няма да намери някоя дупка, в която да се скрие. Пътниците вече бяха бесни. Последното нещо, което ѝ трябваше, беше някакъв нахален пилот, който да раздуха пламъците с приказките си. Тя се изправи и се обърна към кухнята.

— Извинете — спря я възпитан женски глас и Джени се обърна, за да срещне погледа на сенатор Дъглас.

— Да. Съжалявам — прошепна Джени, чувствайки се като риба на сухо.

Познаваше Шарън Дъглас от телевизията, но нямаше представа, че е на борда, докато не бяха прехвърлили сенаторката в първа класа. Обяснението беше неясно: „Една от служителките на летището е объркала нещо и това място е вместо извинение“.

— Вие ли сте старшата стюардеса? — попита сенаторката.

Джени кимна и се сети да протегне ръка.

— Да. Джени Бретсън — после бързо добави, — сенаторе.

Шарън Дъглас енергично стисна ръката ѝ, после посочи с глава към пилотската кабина.

— Всички ли са толкова неприятни?

— Моля?

— Пилотите. Всичките ли са толкова войнствени и склонни да обиждат пътниците?

Джени почувства, че пребледнява. Събеседничката ѝ беше влиятелна жена. Ако не отговореше правилно, можеше да изгуби работата си. Шарън Дъглас разбра какъв е проблемът, докато Джени търсеше по-безопасен отговор.

— Виж, Джени — каза Дъглас, като вдигна дясната си ръка, — всичко е наред. Знам, че се тревожиш онова, което ми кажеш, да не застраши работата ти, но няма да стане така. Просто те питам, за да разбера какво не е наред тук. Всички, които работят за тази авиокомпания, изглежда, се сърдят някому.

— Ами...

— Ще приемеш ли честната ми дума, че абсолютно нищо, което кажеш, няма да бъде цитирано във връзка с твоето име?

— Да, сенаторе — отвърна Джени, като се ненавиждаше за широко отворените си от уплаха очи.

— Добре. Наричай ме Шарън, а не „сенаторе“ и ми кажи какво, по дяволите, става с тази авиокомпания?

Джени погледна часовника си, преди да отговори.

— Съжалявам, но... можем ли да почакаме, докато сервирам вечерята?

Шарън Дъглас незабавно кимна.

— Разбира се. Когато свършиш. До мен има свободно място... но ти знаеш това.

— Ще дойда веднага щом свършим. Обещавам.

Все още усещаше сърцето си да бие учестено, докато най-влиятелната жена в гражданската авиация се връщаше към мястото си в първа класа.

Джени прекоси кухнята и разтвори завесите, за да огледа салона отзад. Дали изобщо имаше някакъв начин да успокои пътниците? Много рядко ѝ се беше случвало да се сблъсква с такова напрежение още на пистата. Освен това никога не ѝ се беше налагало да докладва за двама души от екипажа си, още преди да излетят.

Нямаше избор, след като стюардът Джеф Кайзър се беше отнесъл така арогантно с една млада майка и особено след като беше блъснал самата Джени с предупреждението „Пази си гърба, момиченце!“, когато тя го беше смъмрила. Всяко нежелано докосване в „Меридиън“ беше достатъчно, за да те уволнят, но дори и да не беше, отношението му не можеше да бъде толерирано.

А след това Сюзан, друга стюардеса с дългогодишен стаж, беше създавала голям проблем с мистър и мисис Лао, когато беше нарекла последната „кучка“ след отказа ѝ да предаде лаптопа си за проверка. Съпругът беше избухнал, когато бе научил, и Сюзан беше прескочила директната си началничка и беше извикала новия командир, който бе заплашил семейство Лао с арест. Всичко това, разбира се, беше вбесило половината пътници в салона.

Семейство Лао със сигурност щеше да ги даде под съд. Невероятно.

Джени затвори очи за миг и разтърка челото си. Отношенията със сегашния командир се оказаха също толкова трудни. Той беше ядосан, което означаваше още едно пилотско оплакване от нея.

„Дали изобщо има някой в тази нещастна авиокомпания, който да обича работата си?“ — зачуди се тя.

Джени въздъхна, пусна завесата и се обърна, за да направи обиколката на първа класа. Искаше ѝ се да се отпусне на най-близката празна седалка и да изгуби съзнание. Все едно гледаше как компанията „Пан Американ“ загива, наред с уверенията, че подобно нещо е невъзможно. Тя беше в колежа, когато бяха приземили завинаги ятото от познати синьо-бели реактивни самолети и бяха обявили фалит. За момиче от нейното поколение това беше същото като смъртта на Бъди Холи за момичетата от 50-те или убийството на Джон Ленън за момичетата от 60-те.

Авиокомпаниите бяха чуден, магически свят на пътувания, забавления и неограничени възможности. Хората, които работеха в тях, бяха специални, интересни, водеха вълнуващ живот, в който депресията и отчаянието бяха просто невъзможни.

Как ѝ се искаше това да беше вярно. Но депресията беше неин постоянен спътник, особено през последните пет години, когато някога великата ѝ авиокомпания беше изгубила славата и пътниците си. „Меридиън“ не беше в добра финансова форма дори преди ужасът от атаките срещу Пентагона и Световния търговски център да предизвика срив в цялата индустрия.

Едно време ѝ бяха казвали: „Меридиън Еърлайнс“ е най-добрата авиокомпания на пазара. Тя е мерило за нивото на услугите. Най-обичаната авиокомпания в света.

И наистина беше така преди десетилетия — и точно затова падението от съвършенството към посредствеността беше толкова трудно за приемане. Все едно някоя верига супермаркети да поеме ръководството на любимия ѝ бутик. Или някой шикозен ресторант да започне да продава кафе в пластмасови чаши.

Джени тихо заобиколи няколко седалки в първа класа. Шарън Дъглас най-сетне беше заспала, покрила очите си с лента, а ушите — със запушалки, и Джени се опита да си припомни какво ѝ беше разказала. Бяха разговаряли — или по-скоро тя беше говорила, а сенаторката беше слушала — цели два часа, след като бяха сервирали вечерята. Но какво ѝ беше казала? Спомените ѝ бяха объркани, но ако сенатор Дъглас не спазеше честната си дума, кариерата на Джени щеше да завърши с катастрофа веднага щом шефовете ѝ откриеха, че се е разприказвала.

Не че знаеше някакви истински тайни, но имаше съвсем ясна представа колко зле работи „Меридиън“. Сенаторката искаше да разбере какви са обичайните правила и къде са проблемите и Джени беше отвърнала:

— Има толкова сбъркани неща, че не знам откъде да започна.

— За начало ми кажи защо си разстроена в момента — каза Шарън. — Кажи ми това, което щеше да кажеш на шефа си, ако той имаше желание да те изслуша.

Джени започна с тона на малките бележчици, които намираше в чекмеджето си в служебното помещение на стюардесите — не само бележки от колежките ѝ, които смятаха, че тя се натяга пред шефовете, а и постоянен приток упреци от самото ръководство. Всяка официална бележка завършваше с един и същ текст: „Подчинението е задължително! При неспособност за изпълнение ще последват строги дисциплинарни мерки, включително освобождаване от работа!“.

— Това е и моята авиокомпания, но не ми позволяват да им помогна. Не ми позволяват да дам дори мъничко от себе си. От мен се очаква да завра профсъюзния си договор в лицето на ръководителите на полети и радостно да кажа: „Ето. Виждате ли? Не можете да ме качите на самолета. Трябва да прехвърлите триста пътници с платени билети на «Делта», въпреки че самите ние отчаяно се нуждаем от парите, защото на Джени ѝ е омръзнало да се разправя със собствения си профсъюз“.

— Когато даваш нещо от себе си, компанията забелязва ли?
Джени безрадостно се засмя.

— Как ли пък не!

— Никога нищо положително? — попита сенаторката.

— Пилотите имат поговорка: Десет хиляди „Отлично!“ са равни на едно „Издъни се“. При нас е същото. Но профсъюзите също са прави за себе си. Компанията се опитва да се отърве от тях. Те искат да стачкуваме. Така ще могат да ни сменят, а профсъюзът просто се опитва да ги накара да спазват договора. Разбирам всичко, но...

— Това все пак е твоята компания?

— Точно така. Дори притежавам акции, което допълнително ме обърква. Ако правя каквото искат профсъюзите, все едно сама режа клона. Умри, „Меридиън“. Бум! Ох!

„Беше невероятно — помисли си Джени, — че един влиятелен щатски сенатор има търпението да слуша два часа глупости.“

— Опитвам се да разбера какво не е наред в системата, Джени — беше обяснила Шарън Дъглас. — „Меридиън“ със сигурност е най-зле в областта на услугите, но в почти всички авиокомпаниии е пълно с недоволни хора, а отношението към пътниците е под всякаква критика. На летищата, в салоните, в пилотската кабина, на пистата... където и да погледна, на хората им е писнало от въздушния транспорт, а служителите като теб се измъчват от подобно отношение. Проблемът е, че всичко това става опасно.

— Имате предвид ядосани пътници? Които правят разни неща?
Сенаторката кимна.

— Имаш ли някакви лични преживявания?

— Не — отвърна Джени, като реши да не ѝ разказва за пияницата в първа класа, с когото се беше сблъскала преди месец, когато се беше навела да отсервира съседното място до прозореца.

Шокът от откритието, че мъжът действително се опитва да ухапе лявата ѝ гърда през сутиена, не подлежеше на описание. Очакваше някой авиационен шериф да изскочи и да му сложи белезници, но не стана нищо подобно. Тя беше прекалено шокирана дори да го удари и когато компанията тихомълком я предупреди да не го дава под съд, историята беше приключила. Така или иначе, беше по-добре да мисли за цялата случка като за кошмар.

— Вече дори не виждам нещо, което да се доближава до определението „услуга“ — беше продължила сенатор Дъглас. — Убедена съм, че собствениците на компанията ви щяха да извадят седалките и да монтират дръжки като в автобус, ако им разрешиха да качват повече пътници.

— Това е принципът на плъховете — каза Джени.

— Моля? — Сенатор Дъглас се наведе по-близо.

— Плъхове в лабиринт. Това е класически експеримент, който си спомням от часовете по психология в колежа. Когато сложиш плъхове в пренаселено място, държанието им става толкова по-странно, колкото повече екземпляри има вътре. Поведението им става антисоциално, дори психопатично: бият се, ядат се едни други, изпадат в кома... плъховете не могат да живеят при такива условия, нито пък ние.

— „Ние“, тоест екипажите на самолети?

— И пътниците.

Споменът за разговора започна да утихва в съзнанието ѝ и Джени спря точно зад предното кухненско помещение с одеяло в ръка, за да провери дали някой от пътниците няма нужда от него. Всички пътници в първа класа спяха, с изключение на един. Зад прозорците се виждаше мастиленочерна тъма. Летяха над Атлантическия океан към пояса на здрача, който в момента отбелязваше границата между деня и нощта над Средна Европа. Бяха ѝ казвали, че астронавтите в орбита я виждат по осемнайсет пъти на ден. При презокеански полети се виждаше два пъти, веднъж при залез, на излитане, и отново при изгрев след кратък полет над студените води.

Тя си пое дълбоко въздух и усети как напрежението в мускулите на раменете ѝ отслабва. Не можеше да си спомни последния път, когато някой я беше изслушвал. Не че Шарън Дъглас можеше да се втурне обратно към Сената и да оправи всичко. Джени не хранеше илюзии за бъдещето на кариерата си в авиацията.

Трябваше сериозно да помисли за друга работа.

Летище „Хийтроу“, Лондон

7:58 ч

Вторият пилот Гарт Абът стоеше до прозореца на малката си хотелска стая и закопчаваше униформеното си сако с позлатени петлици с лявата си ръка, защото с дясната притискаше мобилния си телефон до ухото, сякаш натискът можеше да изцеди още няколко думи от замлъкналия уред.

Какво искаше да каже с това „Може би“?

Съзнанието му внезапно отлетя далеч до дома им в Уисконсин и жена му, и отново се зае със старата мъчителна игра да реши дали има нещо, за което да се тревожи.

— Ще се видим в четвъртък — беше казал той.

— Може би — беше отвърнала тя, преди да затвори.

Той погледна часовника си и с облекчение видя, че все още му оставаха двайсет и петте минути, които си беше отделил да отскочи до ресторанта и да закуси набързо, преди „Капитан Слънчо“ да се довлече през фоайето и да му развали деня.

В Лондон беше осем сутринта, а в Уасау — два през нощта. Обаждането ѝ го беше стреснало. Тя знаеше, че той никога не изключва телефона си, но рядко му звънеше.

„Дали не се притеснява, че няма да се върна навреме? Но аз винаги се връщам навреме, когато обещавам.“

Гарт дръпна ципа на чантата, сложи си шапката и хвърли последен поглед в огледалото, преди да изхвърчи през вратата. Беше изпитал облекчение, когато беше разбрал за голямото закъснение на пристигащия самолет. Така беше спечелил няколко допълнителни часа сън, но изведнъж се почувства пак уморен.

„Може би се притеснява, че ще летя с Фил Найт. Може би не трябваше да ѝ казвам, че ме дразни.“

Пред асансьорите на третия етаж нямаше никой друг от екипажа и той тайничко се зарадва на това. Умът му все още превърташе със

скърцане всички възможности и Гарт не искаше да го разсейват. Подобно на компютър, осъден вечно да изчислява точната стойност на числото пи, трябваше да се бори с импулса да намери стол и да се свие в него, докато търсеше отговор — отчасти от объркване, отчасти от страх.

„Боже господи, дали не смята да ме напусне?“

Тази възможност се въртеше в ума му от месеци въпреки твърденията ѝ, че е доволна от брака им. Имаше някои малки несъответствия и той осъзна, че е отказвал да обмисля възможността тя да се среща с някой друг. И все пак, понякога разсеяният ѝ поглед го плашеше и той се притесняваше, че тя е готова да побегне, дори все още сама да не го осъзнава.

Излезе от асансьора почти тичешком, забърза през фоайето покрай поставените в саксии папрати, влезе през големите двойни врати на ресторанта и забеляза Найт на една маса до входа прекалено късно, за да го избегне.

— А! Тук ли си бил, Фил? — каза Гарт вяло, когато с ужас осъзна, че Найт също го е видял.

Усмихна се насила, въпреки че не очакваше нищо подобно в отговор.

Командирът се беше свил над купата си с овесени ядки, сякаш я пазеше от някого. Той кимна на втория си пилот и махна към съседния стол, все още обгърнал купата с лявата си ръка.

— Добро утро — измърмори.

Гарт издърпа стола и седна. На масата пред Найт беше оставено сутрешното международно издание на „Ю Ес Ей Тудей“, но вестникът беше сгънат и недокоснат.

— Е — започна Гарт престорено весело, — този път стигна ли до града?

Вече знаеше отговора.

— В смисъл Лондон? — попита Найт.

„Не, кретен такъв. Банкок!“ — помисли си Гарт, като внимаваше отговорът да не стигне до устните му.

— Да — отвърна. — Централната част на Лондон.

— Не — отвърна командирът толкова остро, че го стресна. — Аз, хм, вечерях с един приятел тук.

„Да бе, точно така — помисли си Гарт. — Сигурно си прекарал цялата нощ с някой разговорник. Никога не съм виждал командир, който да се притеснява толкова от диспечери чужденци.“

Един сервитьор профуча покрай тях с пълен поднос храна за съседната маса, като блъсна стола на Гарт. Втори се доближи до масата им с кана кафе и отегчена физиономия.

— Ще закусвате ли?

Предишната примамливост на закуската беше избледняла след странните думи на Каръл по телефона и напълно се беше изпарила в компанията на Найт. Гарт поклати глава.

— Само кафе, благодаря.

Сервитьорът напълни чашата му и изчезна, като ги остави в дълбоката притеснителна тишина, с която Гарт вече бе свикнал в присъствието на Фил Найт. Той разбърка малко захар в кафето си и се зачете в статията на първата страница на сгънатия вестник. Искаше му се да се пресегне и да го отвори — статията беше за една компания, в която притежаваше акции — но Найт се държеше странно по отношение на подобни неща. Ако това си беше неговият вестник, списание или каквото и да е, той мразеше някой друг да му го пипа. Гарт отклони погледа си и отбеляза наум да си купи собствен вестник, преди да излязат от хотела.

Оставаха две седмици и още два международни полета, преди месецът на съвместна работа с Найт да изтече. Гарт вече беше записал следващите си полети по такъв начин, че да го избегне като партньор. Пилотите в гражданската авиация превръщаха записването на бъдещи полети в ритуал, но в подобни случаи това си беше въпрос на емоционално оцеляване.

— Опасен ли е? — беше попитала Каръл.

— Не, не е опасен, нито пък е точно некадърен — беше отвърнал Гарт. — Просто е... много несигурен в себе си. И наистина вярвам, че ме мрази, въпреки че звучи параноично. Ако става въпрос, според мен той мрази всички втори пилоти.

Внезапното изскърцване на избутан назад стол го стресна. Той вдигна очи и видя, че Найт става от масата, вдига чантата си и се отправя към изхода, без да каже и дума.

— Ще се видим в автобуса — подвикна Гарт след него.

Отговор нямаше.

*На борда на „Меридиън“ 6, летище „Хийтроу“, Лондон
8:45 ч*

Джени Бретсън вече бе разкопчала колана си, когато уредбата иззвъня няколко секунди след като самолетът беше спрял до изхода. Изключи аварийната пързалка на първата врата отляво, преди да влезе в салона на първа класа, за да вземе семейство Ливай и да ги подготви да излязат първи. Хвърли предупредителен поглед на Лара Ричардсън, която беше третият член от екипа ѝ с дисциплинарно предупреждение. Пилотите бяха започнали първоначалното спускане към Лондон, преди Лара най-сетне да се сети да ѝ разкаже за катастрофата на дъщерята и страданията, през които минаваха родителите. Джени незабавно ги премести в първа класа, но междувременно двамата бяха прекарвали цялата нощ в претъпканата икономическа класа.

Самите седалки отзад бяха достатъчни, за да ядосат хората, помисли си тя. По правило трябваше да са в състояние да опразнят целия самолет до деветдесет секунди, след като кацнат на пистата, но стюардесите знаеха, че това е долна лъжа. Пътниците бяха натъпкани толкова близо един до друг с толкова малко място за краката, че щеше да отнеме поне пет-шест минути, докато ги изведат навън. Да оставиш двама разстроени родители цяла нощ в тази обстановка беше просто жестоко.

Беше отишла до пилотската кабина, за да използва сателитния телефон на компанията и да се обади на началника на лондонския офис на „Суис еър“, който обеща да ги чака на изхода със специален пропуск от митницата. След това се беше обадила в болницата в Цюрих и бе чакала със затаен дъх, докато ѝ съобщиха, че Джана Ливай все още се държи — обнадеждаващ факт, който тя беше побързала да им предаде.

Джени прегърна Ана Ливай на вратата, като преглъщаше собствените си сълзи.

— Ще се моля и за двама ви.

— Благодаря ви — каза Чък Ливай, като стисна ръката ѝ.

— И отново искрено се извинявам за грубото отношение от страна на екипажа ми.

— Няма значение. Благодарим ви за помощта — усмихна се тъжно той и се обърна да прегърне жена си.

— Наша кола ще ви откара директно до полета за Цюрих — каза шефът на бюро на „Суис еър“, който ги посрещна. — В момента преместваме багажа ви. Нашите хора ще ви чакат до самолета и ще ви откарат директно до болницата веднага щом пристигнете в Цюрих.

„Защо и ние не се отнасяме така с пътниците си?“ — помисли си Джени.

— Извинете, коя е старшата стюардеса? — попита я една млада жена в униформа на „Меридиън“.

— Аз съм — отвърна Джени. — Какво мога да направя за вас?

— Имам спешно съобщение за Джени Бретсън.

На няколко километра от „Хийтроу“ Гарт Абът напъха чантата си в багажното отделение на автобуса, който чакаше на алеята пред хотела. Влезе вътре и хвърли поглед назад между седалките, за да се увери, че Фил Найт вече се е качил. Както обикновено, командирът беше седнал най-отзад и безжизнено се взираше пред себе си.

Вторият пилот забеляза едно свободно място до прозореца по средата на автобуса, на безопасно разстояние от зоната, в която би му се наложило да поддържа разговор с Найт. Прибра пилотското си куфарче над седалката, мина покрай пътника до пътеката и седна, преди да го погледне. Мъжът седеше с почти същото безизразно лице като обичайното изражение на Фил Найт и за момент Гарт реши развеселено, че непознатият имитира командира. После потисна смеха си и го огледа по-внимателно.

Беше на около четирийсет, с късо подстригана черна коса и скъп костюм. Вратовръзката му беше разхлабена, а яката на ризата — разкопчана. Но беше гладко избръснат.

Гарт отклони поглед, но после отново насочи очи към съседа си, този път към ръцете му. Носеше брачна халка, а на средния пръст на дясната му ръка имаше някакъв пръстен с монограм. Пилотът се наведе към пътеката и за момент успя да разгледа златната емблема, инкрустирана в червения камък на пръстена. Беше международно признатият символ на лекарската професия: змия, обвита около жезъл.

Доктор.

Непознатият се обърна и Гарт побърза да погледне встрани. Почувства се неудобно, че са го хванали да зяпа.

Брайън Логан беше прекарал голяма част от нощта в един парк в центъра на Лондон, който двамата с Дафни бяха обичали, докато полицаите не го посъветваха да се качи на едно такси и да се прибере в хотела си до летище „Хийтроу“. Брайън си спомняше, че плати на шофьора и отклони предложението му да го придружи вътре. Помисли си дали да не се стовари на едно от канапетата във фойето, но чантата беше в стаята му, а и все някога трябваше да се качи, за да вземе душ и да се избърсне, преди да потегли на сутринта. Не можеше да си позволи да пристигне в Кейптаун като скитник, независимо как се чувстваше. Беше обнадеждаващо, заключи той най-сетне, че подобни неща изобщо го интересуват.

Беше се довял до стаята, където свали дрехите си, спи се под завивките и най-сетне заспа, докато мислеше за Дафни, нощите им в Лондон и изумителното чувство просто да я държи в прегръдките си.

Беше се събудил от слънчевите лъчи през прозореца и със замаяна глава се беше обадил в бюрото за резервации в „Меридиън“, сигурен, че е изпуснал полета си и почти облекчен от тази възможност.

— Не, сър, полетът за Кейптаун доста закъсня тази сутрин — отвърна служителят. — Излитането е в 9:45.

Когато двайсет минути по-късно Брайън Логан слезе във фойето, уханието на храната от ресторанта едва не го накара да повърне. Закуската беше последната му грижа. Трябваше да се пребори с мисълта, че му предстои мъчението да прекара часове на борда на самолет с логото на „Меридиън“. Дори видът на емблемата им върху билета беше накарала стомаха му да се свие и той отново се замисли дали да не отмени пътуването. Но организаторът на симпозиума нямаше да успее да намери друг кардиолог навреме. Трябваше да отиде.

Пътуването от хотела в северната част на огромното летище до четвърти терминал беше истински кошмар от тунели и задръствания.

Логото на „Меридиън“ беше навсякъде из залата. Притискаше го, подиграваше му се, разпалваше емоции, които преминаваха всякакви разумни граници. Изискваше се херкулесовско усилие, за да застане на

тяхната опашка и да даде техния билет на техните служители, без да рухне. Трябваше да се върне три пъти до монитора, за да прочете номера на изхода си, който съзнанието му просто отказваше да възприеме. След третия опит си го записа, но листчето с номера мигновено му стана също толкова противно, колкото и фактът, че „Меридиън“ все още не са фалирали. Той се насили да запомни номера, смачка листчето и го метна възможно най-далеч от себе си.

Жестът му беше забелязан от един полицаи, който при обичайни обстоятелства не толерираше боклуците в поверения му район, но нещо в позата на нарушителя го спря. В този човек имаше прекалено много гняв, а освен това топчето хартия веднага се беше изтъркаляло под един банкомат и бе изчезнало.

Щом няма доказателство, няма и престъпление, заключи служителят на реда.

Докато пътниците от Лондон се събираха на гишето, началникът на лондонското бюро на „Меридиън“, Джеймс Хейвърстън бързо закрачи към едно удобно стълбище встрани от главния коридор и спря там, за да провери нещо в бележника си. Остаряла технология, помисли си той, но все още върши работа. Компютърните списъци бяха излезли от принтера още преди часове, но сега задължението да изкарат хората, които току-що бяха пристигнали от Чикаго, да ги отведат до изхода и в крайна сметка пак да ги върнат на самолета, щеше да му създаде излишни притеснения. Беше умолявал ръководството на авиокомпанията да оставя транзитните пътници на борда, но шефовете на „Хийтроу“ не искаха и да чуят. В терминала имаше магазини и заведения, които чакаха да вземат парите на пасажерите от пристигащите полети.

Радиостанцията му изпука и той я вдигна механично.

— Повтори, ако обичаш.

— Трябва ми бройката на транзитните за Полет шест, Джеймс — изрече нисък женски глас с безупречно произношение.

— Сто и шест транзитни пътници за Кейптаун — отвърна той.

Знаеше, че към този момент много от тези хора вече свободно обикалят четвърти терминал, като все повече натоварват кредитните си карти и самолета, зареждайки се с излишно скъпи „безмитни“ стоки,

от които едва ли се нуждаеха. Някои, разбира се, просто седяха като объркани овце близо до изхода и чакаха отново да се качат на борда, а малкото щастливци от първа класа прекарваха това време в т.нар. „Регентски салон“ на „Меридиън“. През мръсните прозорци на залата се виждаше как изтеглят „Боинг 777“, с който бяха пристигнали, за да отстъпи място на „Боинг 747“ за следващата отсечка.

Джеймс слезе по стълбите и видя една стюардеса, която тъкмо се насочваше към него. Дребната ѝ фигура с правилни пропорции му беше позната.

— Джени! Как си, момичето ми?

Джени Бретсън го прегърна за секунда, после се усмихна уморено.

— Изтощена, Джеймс — въздъхна тя. — Но се радвам да те видя.

— За какво те търсеха от централата? — попита той, макар че вече подозираше какъв ще е отговорът.

Беше предал съобщението по радиостанцията, след като от Денвър бяха наредили тя да се свърже незабавно с тях.

— Нали не са успели да те убедят да продължиш до Кейптаун? — попита Джеймс.

Тя поклати глава и успя да се засмее:

— Все едно вече не знаеш, Юда.

— Джени! — възрази той, като се опита да прозвучи обидено. — Идеята не беше моя. Просто съобщих, че другото момиче е болно.

— Ами да, обичайната история — отвърна Джени и захленчи жално. — Молим те, Джени! *Молим те!* Ако не отидеш, ще нарушим правилата, ще трябва да отменим полета, да застреляме шефа на лондонското бюро, да уволним целия екипаж и да се откажем от полетите си до Лондон!

— Ужас — засмя се той.

— О, много ги бива в това, Джеймс! Заслужават поне „Златен глобус“ за актьорско майсторство. — Тя отново промени гласа си. — Джени, обещаваме ти, че всичко, което трябва да направиш, е да се върнеш на самолета и да отдадеш тялото си на каузата. Ще имаш място в първа класа. Можеш да спиш! Ние ще спазим правилата, а ти ще спечелиш повече пари.

— Коя е старшата стюардеса за този полет? — попита Джеймс.

Тя отново въздъхна, този път още по-уморено, и прокара ръка през кестенявата си коса.

— Любимата ми проклета лицемерка. Джуди Джаксън.

— Небеса! След всичките ти лични проблеми с нея?

— Ами това е стара история, но тя така и не ми прости, че я изгоних от работа.

— Докато беше шефка на стюардесите в Денвър ли?

— Временна шефка, ако трябва да сме точни. След този пост трябваше да се насоча към въоръжени грабежи на старици и изнасилване на деца, за да си възвърна част от самоуважението.

— Винаги се изненадвам, когато Джуди се появи. Все си мисля, че компанията ще я уволни. Никога не съм срещал по-злобна жена.

Джени сложи ръце на кръста си и наклони глава.

— И защо да я уволняват, Джеймс? Вие не казвате на Денвър как работи всъщност, така че тя продължава да къса нервите на стюардесите, да гони пътниците и да върти номера на пилотите, при това с нарастващи темпове.

— Бива я в това.

— Извинявам се. Не трябва да говоря така. Не подхожда на една дама.

— Но си напълно права за Джаксън.

— Е, както и да е... благодаря за разбирането, приятелю. — Джени го потупа по ръката. — Ако оцелея след два полета с лейди Джаксън и килията ѝ за мъчения, ще се видим вдругиден.

Джени го подмина и пое към изхода, а Джеймс я проследи с лека тревога. Когато се запознаха, тя беше на двайсет и шест, убийствено красива и пълна с енергия, а дребната ѝ фигура беше със съвършени пропорции. Но под тази външност се криеше умна и способна жена. Джени винаги беше притежавала елегантност, която я правеше сексапилна и желана — и това бе довело до кратък роман между тях преди много години. Шестмесечното удоволствие бе помрачавано единствено от невротичните му опасения, че двуметровото му тяло ще я повреди по някакъв начин. Изглеждаше крехка, макар че изобщо не беше така.

И все пак работата ѝ се отразяваше прекалено много, помисли си той. Вече виждаше как непрекъснатото напрежение се показва на лицето ѝ, около ъгълчетата на широко разположените ѝ очи и в леко

прегърбените ѝ рамене, докато се готвеше да направи още една огромна услуга на колеги, които със сигурност вече бяха забравили за жеста ѝ.

Никой друг не би забелязал умората, помисли той. Мъжките глави все още се обръщаха след нея. Но той виждаше пораженията.

Летище „Хийтроу“, Лондон

9:25 ч

Температурата беше достигнала 22 градуса още в осем сутринта и вещаеше още един горещ летен ден за Обединеното кралство във века на глобалното затопляне.

Трима служители на „Меридиън“ — британски граждани, които все повече се тревожеха от упадъка на американския си работодател — заеха местата си на гишетата на изхода на летището и започнаха да подготвят купчините хартия и безкрайните колони компютърни данни, необходими за напълването на пътнически самолет с 365 места с човешкия му товар, от който идваха приходите. Полетът на „Меридиън“ до Кейптаун се предлагаше три пъти в седмицата, но рядко бе толкова пълен, колкото тази сутрин. Двеста и осемнайсет души щяха да се присъединят към първоначалните сто и шест от Чикаго в неприятно сгорещения салон за заминаващи и много от тях наблюдаваха вратата към коридора така, сякаш качването на борда трябваше да започне със стартов изстрел.

Мартин Нгуме остави слушалката на телефона и постоя мълчаливо минута-две. Опитваше се да вдигне завесата на отчаянието, която обгръщаше съзнанието му. Още веднъж беше помолил собственика на малкия магазин в Совето да вземе лост, да измине триста метра надолу по улицата и да разбие катинара на майчината му къща.

„Моля те, Джо, моля те провери дали не е вътре, да не й е зле, или не може да се движи.“

Най-сетне Джо беше обещал. Но нямаше да има възможност да му се обади отново чак до Кейптаун. Сателитните телефони в самолета бяха прекалено скъпи. Мартин се изправи и вдигна малкия куфар, с който се беше качил от Чикаго. Искаше му се Лондон да не беше последната спирка за американката Клеър, която беше толкова мила. С

нея се чувстваше добре дори когато тревогата заплашваше да го задуши.

— И какво ще правя, ако... ако майка ми е мъртва? — беше я попитал Мартин през нощта някъде над Атлантическия океан.

— Ще оцелееш — бе отвърнала Клеър. — Ще оцелееш, точно както всички го правим, когато родителите ни починат.

Тя го беше потупала по ръката и той оценяваше съчувствието ѝ, но никога нямаше да можеше да обясни нито на нея, нито на някой друг какво означаваше всеки един ден в Съединените щати не само за него, но и за майка му. Беше ѝ писал всеки ден с големи печатни букви, защото тя не бе никак добре с очите, и беше изпращал писмата веднъж седмично. Преди няколко месеца тя му беше отговорила, за да му каже, че за пръв път в живота си се чувства свободна в мизерията на Совето.

„Живея заедно с теб благодарение на думите ти, синко. Виждам, чувствам и научавам тези неща, сякаш и аз съм студентка.“

Писмото го беше развълнувало до сълзи и той мечтаеше за деня в не толкова далечното бъдеще, когато щеше да я доведе в Америка и лично да ѝ покаже този нов свят. Беше казал същото на една репортерка, която беше дошла в университета, за да напише статия за чуждестранните студенти, и във вестника бяха публикували снимката на майка му. Винаги я носеше със себе си.

Мартин се усмихна на спомена. Беше ѝ изпратил няколко броя, но не знаеше дали ги е видяла. Той се върна в салона и седна срещу една млада майка и двете ѝ деца.

Карън Дейвидсън беше напълно изтощена, но тъй като ѝ оставаха повече от десет часа полет, не можеше да си позволи да мисли за това. Невръстната ѝ дъщеря най-сетне беше заспала отново, както и Били, който най-накрая се беше изтощил. Тя се взря в красивия чернокож младеж и се запита защо ли гледа толкова уплашено. Наоколо беше пълно с всякакви човешки драми, но в него имаше особена тъга и тайнственост.

Две от служителките минаха покрай нея, после едната се върна и прилекна до мястото ѝ.

— Добре ли сте с децата?

Карън се поколеба дали да не я попита за коя авиокомпания работи, но се спря навреме. Служителката очевидно беше мила,

очевидно англичанка и очевидно нямаше нищо общо със злюбните, безсърдечни хора от „Меридиън“, с които се беше срещнала досега.

— Благодаря, добре сме.

— Чудесно. Скоро ще започнем да се качваме. — Тя се отдалечи с усмивка.

— Мартин Нгуме, ако обичате, елате на гишето — каза друга служителка по радиоуредбата. — Ако господин Нгуме е в чакалнята, моля да се яви на гишето.

Мартин скочи като ужилен, а сърцето му заби учестено. Дали не бяха научили нещо ново за майка му?

— Аз съм Мартин Нгуме — прошепна тихо.

— А, страхотно. Имаме добра новина за вас, мистър Нгуме.

— Каква?

— Прехвърляме ви в първа класа за цялата отсечка до Кейптаун.

Мартин се опита да се усмихне въпреки объркването си.

— Благодаря ви, но това не е нужно.

— Почакайте. — Служителката вдигна един лист, току-що излязъл от принтера. — Познавате ли жена на име Клеър Лангстън?

Усмивката му беше незабавна и явно заразителна, защото служителката също се усмихна широко в очакване на отговора.

— О, да. Клеър. Пътувахме заедно от Чикаго. Беше много мила.

— Е, мистър Нгуме — каза служителката, като взе дясната му ръка и внимателно положи новия златист плик за билета в нея, — явно е много мила жена. Мис Лангстън преди малко ви купи билет за първа класа до Кейптаун.

След като чистачите приключеха с работата си в салона на „Боинг 747“, а стюардесите подготвяха кухненските помещения, оставаше единствено обаждането на старшата стюардеса. Беше едно от малките, но донякъде традиционни правила на „Меридиън“. Единствено тя можеше да пусне лавината от пътници на борда, независимо от желанието на служителите на летището да освободят чакалнята колкото се може по-скоро.

Старшата стюардеса Джуди Джаксън пристъпи напред в коридора за качване за да позвъни, но спря за момент. Някой беше наредил в началото на ръкава да се поставят огледала, очевидно като

застраховка срещу опасността пристигащите пътници да бъдат посрещнати от неизрядна стюардеса и да останат с лошо впечатление за британските служители. Добра идея, реши Джуди. На всяка жена се случваше да изглежда отвратително понякога, а дори и мъжете можеха да имат страшен вид с коса, разрошена от турбините на самолета, и със зачервени очи.

Тя проучи отражението си и остана доволна от гледката: леко бухнала тъмноруса коса до раменете и съвсем малко бръчки на приятно почернялото четирийсетгодишно лице. Очната ѝ линия беше съвсем на място, а по зъбите ѝ нямаше следи от червило — най-големият ѝ кошмар. Изправи гръб в усилие да достигне 172-та сантиметра, на които толкова държеше.

„И за какво?“

Мисълта я прониза неочаквано. През последните няколко години връзки с мъже просто нямаше и в някои сутрини — когато нямаше нужда да се гласи заради авиокомпанията — кошмарният вид я устройваше напълно. Защо да се тормози в крайна сметка? Мъжете, изглежда, вече не я намираха за интересна, независимо от старанията да поддържа фигурата си.

Джуди се наведе и погледна през малкото прозорче на ръкава към терминала. Пътниците се тълпяха в чакалнята, нетърпеливи да бъдат натъпкани в алуминиевата тръба на боинга. Тя хвърли поглед към часовника си и реши, че могат да почакаат още минута. После отново притисна лице към прозорчето и се опита да зърне мъжа, когото беше видяла преди половин час.

Беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, и точно това беше проблемът: той неприятно наподобяваше починалия ѝ баща, дотолкова, че я полазваха ледени тръпки. Не че искаше отново да види лицето му, но то постоянно изскачаше навсякъде по света и нарушаваше спокойствието ѝ по начин, който така и не можеше да си обясни. Сякаш я наблюдаваше. Сякаш не беше свършил с мъченията.

„Ето го! — помисли си. — Този отляво... Не, не е той.“

Отбеляза си наум да мине по пътеките след излитането и да потърси мъжа. Беше странна мания и тя го знаеше, защото беше докарала трима психотерапевти почти до припадък, докато им я обясняваше. Беше ѝ писнало да отговаря на единствения им въпрос,

зададен по разнообразни, еднакво лишени от въображение начини: „Защо се страхувате от подобни лица?“.

„Ако знаех това — бе изкрещяла на единия, закръглен мъж с островърха брадичка, — нямаше да ходя на психоаналитик! Нали?“

Преди няколко години се беше случило нещо, което беше поставило още един прът в колелата на брака ѝ. Едно мъжко лице в тълпата я беше разтърсило до такава степен, че беше оставила съпруга си в чакалнята почти цял час, докато останалите пътници се качваха в самолета. Беше се върнала в последния възможен момент, след като беше преследвала двойника чак до един паркинг, но вредата вече беше нанесена. Съпругът ѝ, който скоро щеше да бъде бивш, не ѝ беше проговорил с дни и почивката им се бе провалила.

Но когато и да се появеше подобно лице, то привличаше вниманието ѝ. Тя трябваше да се изправи срещу него и да прогони призрака лично.

— Просто се опитвате да се уверите, че все още е мъртъв — беше заключил един от психоаналитиците, доста самодоволно.

— И от мен се очаква да ви платя за *това* тъпо обяснение? — беше отсякла тя в отговор.

Джуди се върна към настоящето, докато наблюдаваше една от служителките да се доближава до прозореца на чакалнята на „Хийтроу“ и да притиска нос в стъклото, чудейки се какво става на самолета.

„Май достатъчно си поиграх с тях“ — реши тя и протегна ръка към телефона.

— Добре, тук е мама квачка. Отваряйте вратите за говедата.

Джими Робъртс потисна още една огромна прозявка и се усмихна на жена си. Бренда вдигна чантата си и се приготви да се нареди на дългата опашка.

— На кой ред бяхме, скъпи? — попита тя.

— На двайсети — отвърна той, като отново провери един от билетите.

Осъзна, че са застанали до един от най-шумните недоволни пътници от чикагския полет. Целият самолет беше пълен с ядосани

хора и Джими се притесни, когато видя, че толкова много от тях се качват отново.

— Виждаш ли онзи с компютъра отдясно? — прошепна Бренда.

— Аха.

— Преди го чух как много възпитано помоли човека пред него да не накланя седалката и онзи толкова се ядоса, че напук я блъсна възможно най-силно назад. Помислих, че ще се сбият.

Джими поклати глава.

— Никога не съм виждал нещо подобно, дори в гимназията. Мечтая да стигнем до Кейптаун, преди да стане някоя беля.

Джеймс Хейвърстън стоеше на подиума, като наблюдаваше качващите се пътници и часовника си и тихо инструктираше трите служителки на гишетата:

— Имаме само четиринайсет минути. Хайде да изглеждаме енергични, става ли?

— Че ние сме енергични, Джеймс — възрази най-близката, като се усмихна наполовина.

— Говоря сериозно, дами — продължи той с пресилена усмивка. — Няма да допусна още едно закъснение заради забавяне в качването. Ясно?

Една от тях прекъсна работата си и изтича до входа на ръкава, за да говори с колежката си. Тя веднага взе микрофона на уредбата.

— Моля всички пътници за Кейптаун, ако обичате... качвайте се на самолета възможно най-бързо, за да можете да излетите навреме... за ваше удобство.

Джеймс се беше отдръпнал встрани, за да наблюдава процеса, когато усети как някой го дърпа. Друга служителка се наведе към него и извика в ухото му с дразнеща фамилиарност:

— Сър, може да имаме проблем. Там вдясно седи явно разстроен мъж, който съвпада с един от психологическите портрети на потенциално опасните пътници. Седи от половин час, без да помръдне, и не реагира на нищо.

Джеймс Хейвърстън работеше в авиокомпанията повече от десет години. Психологическите портрети на пътници, които заслужаваха по-голямо внимание, му бяха втора природа, но той вярваше и на

интуицията си. Огледа подозрителния пътник и веднага вдигна радиостанцията си, за да повика униформен полицай от охраната. После се приближи и седна до мъжа. Наистина има нещо странно, заключи той, но нищо конкретно, за което да се хване. Качването на борда почти беше приключило, а човекът до него не се беше помръднал, за да се изправи и да се доближи до изхода, въпреки че билетът му ясно се виждаше в скута.

„Може би му се спи или е дрогиран, или изтощен от мъка, или има някаква друга причина, за да е толкова разсеян“ — помисли си Джеймс. Но пък винаги имаше и вероятност да има склонност към самоубийство или дори да храни лоши намерения.

— Добро утро, сър — започна Джеймс. — Отивате в Кейптаун, нали?

Мъжът бавно завъртя глава към него. Зениците му бяха малко разширени, погледът му блуждаеше. Опита се да се усмихне, но това очевидно му струваше доста усилия.

— Моля?

Джеймс протегна ръка.

— Джеймс Хейвърстън. Началник на бюро на „Меридиън“ тук, на „Хийтроу“. Просто се чудех дали сте добре.

Джеймс видя как лицето на мъжа се стегна, а устните му се свиха, докато се опитваше да се овладее. Не отговори на ръкостискането.

— Чудесно се чувствам, благодаря. И нямам друг избор, освен да летя с вас.

Той внезапно се изправи и вдигна чантата и куфарчето си, но Джеймс също стана и отпусна протегнатата си ръка, като отчасти блокираше пътя му.

— Може ли да попитам как се казвате, сър?

— Доктор Брайън Логан.

— Разбирам. Е, доктор Логан, направили ли сме нещо, за да ви обидим?

Вихърът от емоции, който премина през лицето на Брайън, накара Джеймс да отстъпи крачка назад. Той хвърли поглед встрани и с облекчение видя как един от познатите му полицаи се доближава. Доктор Логан явно търсеше подходящите думи:

— Искате... искате да знаете дали сте направили нещо, за да ме обидите? — изръмжа той.

— Да, точно така. Притеснявам се от факта, че изглеждате наистина ядосан. Какво е станало, за бога?

Брайън го подмина и пое към служителката на изхода. Джеймс тръгна след него, а полицаят изостана малко, като внимателно наблюдаваше сцената.

— Искате да знаете какво сте направили — повтори Брайън бавно, като подаде билета си на жената, която наблюдаваше началника си за някакви указания. Тя също виждаше полицая, който се приближаваше отдясно.

Джеймс ѝ кимна да продължи да си върши работата.

— Добре дошли на борда, доктор Логан... Заповядайте в първа класа, място 3-D.

Брайън взе билета си, без да го погледне. Очите му се впиваха в Джеймс Хейвърстън.

— Вашата авиокомпания уби жена ми и сина ми. Това достатъчно ли е?

Логан се извърна и забърза по ръкава, докато полицаят се приближаваше.

Джеймс вдигна ръка, за да го спре.

— Почакай секунда. — Той се наведе и натрака няколко команди в компютъра на изхода, като чакаше поддиректорията с досиетата на пътниците да излезе на екрана.

Логан, Брайън, доктор по медицина — понастоящем ищец в съдебен иск за 100 милиона долара срещу нас, защото е загубил съпругата си и неродения си син на наш полет. При никакви обстоятелства не обсъждайте този случай и подробности за нашите правила с него и не му давайте копия от официални документи. Отнасяйте се с максимална грижа и уважение. Почти няма вероятност отново да лети с нас.

Имаше и кратко описание на версията на „Меридиън“ за смъртта на Дафни Логан. Трябва да вземе решение, осъзна Джеймс.

Той замря за момент. Сигурността на пътниците срещу стойността на един билет първа класа и една лекарска диплома? Джеймс кимна на полицая.

— Грешката е моя, Алф. Извинявай, че те извиках.

— Значи фалшива тревога?

— Точно така.

Далеч от погледите им в края на ръкава д-р Брайън Логан си пое дълбоко въздух, преди да се насили да влезе в самолета.

Джени осъзна, че Джуди Джаксън съзнателно я отбягва от момента, в който влезе в просторния 747-400 и се представи на двете стюардеси на вратата, Синди Симънс и Ел Шантрийз. Видя как Джуди се обръща и излиза от помещението.

„Не можеш да се промениш, а, Джуди?“ — помисли си тя, донякъде развеселена.

— Според вас къде ще съм ви от най-голяма помощ, момичета? — попита тя.

Синди и Ел едновременно посочиха с палец зад гърба си към дъното на самолета.

— Синхронно насочване. Браво — пошегува се тя и двете жени се засмяха.

Ел пристъпи встрани, за да продължи да посреща пътниците, а Синди се наведе към нея.

— Днес сме с една по-малко, а Джуди е стъпила на бойната пътека, както обикновено.

Джени кимна към първа класа.

— Само да си оставя нещата и отивам отзад.

Тя измина няколко метра по пътеката и се обърна, като измери Синди с погледа на ветеран. Стройната брюнетка се върна при Ел, която беше повече от 30 сантиметра по-висока от нея, и двете продължиха да поздравяват пътниците.

„Добро отношение, и двете изглеждат елегантни и са настроени приятелски. Защо не бяха с мен от Чикаго?“ — помисли си тя. Все още ѝ предстоеше задачата да напише доклади за повечето от предишните си подчинени.

Джени отново провери билета си, за да се убеди, че е на място 3-А; 3-В засега беше свободно и тя се надяваше да си остане така. Щеше да ѝ е по-лесно да се отпусне, ако не се съобразява със съсед.

Шестте места на третия ред в първа класа бяха наредени по двойки — две отляво, две отдясно и две в средата, като всяка седалка

беше сравнително просторна и оборудвана със собствен видеоекран. Имаше достатъчно място за краката.

В 3-F вече седеше някакъв бизнесмен в скъп костюм, който измъкваше папка от куфарчето си.

До задния вход на първа класа настъпи раздвижване и Джени вдигна поглед към влизания мъж, който държеше кожено куфарче в едната си ръка и билет в другата. Той се огледа объркано, като търсеше мястото си. Докато се съсредоточаваше върху простата задача да напъха чантата под седалката си, нещо във вида ѝ привлече вниманието му. Джени за момент се притесни, когато осъзна, че нарочно се бави, за да го огледа. Тъмнокос, в края на трийсетте... не, в началото на четирийсетте... трудно е да се каже, заключи тя, но красив, елегантен и добре облечен. Изражението му беше сурово, почти гневно всъщност, но някак не изглеждаше обичайно за него.

Той внимателно остави куфарчето в скута си, после размисли и го бутна под седалката отпред. В крайна сметка то се озова върху коленете му. Усети погледа ѝ и се обърна, а тя се усмихна.

В отговор получи бледо подобие на усмивка. Този човек очевидно беше разтревожен от нещо. Джени пое към задната част на самолета, като спря само за миг в кухненското помещение на първа класа, за да провери компютърната разпечатка.

„3-A, аз... 3-D, д-р Брайън Логан. Аха! Доктор. Интересно.“

Тя пое назад по все още пълните с хора пътеки, като спираше да се усмихне на пътниците един по един и да помогне с неизбежната задача по поставянето на големи чанти на високи места. Но продължаваше да мисли за доктора в първа класа. Дали пък тук не се крие някаква тайна, която трябва да научи?

В пилотската кабина горе Гарт Абът седеше в дясната седалка пред ултрамодерното табло на боинга и наблюдаваше терминала на „Хийтроу“, който бавно се отдалечаваше зад предното стъкло. Невидимият влекач на четири етажа под него равномерно избутваше натоварения 747 назад и настрани, за да направи място за друг „Боинг 777“ на „Меридиън“, който беше пристигнал по-рано.

Гарт осъзна, че непрекъснато мисли за Каръл и второто си обаждане долу от рампата, докато извършваше наземен оглед на

самолета. Опитваше се да анализира тревогата си, но не успяваше.

Беше събудил жена си и беше чул приятното, доскоро любимо хриптене в сънливия ѝ глас, което винаги го възбуждаше:

— Мила, какво имаше предвид по-рано, когато казах, че ще се видим, като се върна, с онова „може би“?

— Хм? Какво?

Той повтори въпроса си и чу как завивките шумолят, докато тя се изправяше.

— Вече сме говорили за това, Гарт.

— За какво?

— За нас. Виж, просто... прибери се жив и здрав вкъщи и ще говорим.

— Аз винаги искам да се прибера жив и здрав, мила. Но за какво ще говорим? Някакви предчувствие ли имаш? Лошо предчувствие за този полет ли?

Настъпи дълго мълчание, преди тя да отговори, и той чу как първо се прокашля.

— Не. Не за полета.

— Тогава какво?

— Опитвам се да ти го кажа от години, Гарт. Казвам ти го от години, но ти си прекалено влюбен в самолетите, за да ме слушаш.

— Самолетите ли? Какво, защото отсъствам толкова често ли?

Мълчание. Той чу как тя премести слушалката.

— Трябва... трябва да ти кажа нещо, Гарт. Но сега не е удобно.

— За нас?

— Да.

— Не си ли щастлива?

— А ти как би могъл да знаеш?

В слушалката се чу шум, но Гарт не му обърна внимание.

— Бейби, моля те! Ще ме подлудиш. Какво става?

— Когато се върнеш, ще говорим. Не сега. Затварям, Гарт. Ще се видим, когато се прибереш.

Връзката прекъсна и той остана неподвижен няколко секунди, напълно зашеметен, преди да набере отново. Този път се обади направо телефонният секретар. Значи беше изключила телефона. Гарт хвърли поглед към Фил Нйт, който се занимаваше с двигателите. Искаше му се да свали слушалките, да каже на Нйт да си намери друг

втори пилот и да хване първия самолет обратно. Но не можеше да го направи, щеше да изгуби работата си.

Умът му отчаяно търсеше обяснение, докато нуждата някак да оправи нещата подхранваше нарастващата паника, основана на добре познати стари страхове. Обичаше я до полуда, имаше нужда от нея, но не беше в състояние да постави летенето на второ място. Осъзна, че твърде рядко се беше прибирал вкъщи.

„Може би все още можем да оправим нещата“ — помисли си Гарт.

— Налягане на маслото, четвърти двигател — мърмореше си Найт.

Гарт забеляза как командирът хвърля объркани погледи надясно, чудейки се защо не получава отговор от втория си пилот. Първи и втори на лявото крило и третият двигател от вътрешната страна на дясното вече работеха на празни обороти и Фил натискаше стартовия ключ на четвърти двигател.

— Температурата на двигателя се покачва — рече командирът, загледан в показанията. — Но оборотите не мърдат.

— Добре — отвърна Гарт, колкото да запълни паузата, после осъзна какво показват приборите. — Мисля, че... двигателят не запали, Фил.

Гарт погледна часовника си. Индикацията за температурата на изгорелите газове плавно се покачваше до означения с червено максимум.

— Спирам го — обяви Фил и върна на „изключено“. — Ще го оставя да се охлади и ще опитаме отново.

Вторият опит се оказа като първия. Вътрешното изгаряне изглеждаше нормално, но по някаква причина самият двигател не можеше да достигне нормалните си обороти.

Той отново изключи двигателя. Гарт се обади на оперативния център, после се обърна към Фил Найт.

— Фил, четвърти двигател дава и фалшиви предупреждения за пожар от няколко месеца. Открих ги в бордовия дневник... но не съм виждал нищо за проблеми със стартирането. Преди една седмица обаче е записана повреда в клапата за налягането.

Командирът не отговори. На честотата на оперативния център прозвуча възбуден глас.

— Екипът за поддръжка тръгва към вас, момчета — увери ги началникът, докато наземните служители ги насочиха към една странична писта северно от Четвърти терминал. — Само намерете място и спрете.

— Ааа, да кажа ли на хората какво става? — попита Гарт, когато дръпнаха спирачките.

— Не — отвърна незабавно Найт.

— Не?

— Не. Дори ние не знаем какво точно става.

— Ясно, но...

— Нека стюардесите се обадят. — Найт хвърли поглед надясно. — Не искам оттук да се правят съобщения, които някой идиот отзад да изтълкува погрешно и да намери начин да ни съди.

— Да ни съди? Съжалявам, но не...

— Виж, дявол да го вземе! Когато седнеш от лявата страна, можеш да си говориш по уредбата колкото си искаш, но това е моят самолет и аз не искам излишни съобщения от моята кабина. Ясно ли е? Критикуваш всяко проклето нещо, което правя, а по една случайност аз съм командирът!

— Фил, винаги точно ти ми се караш, че не спазвам инструкциите, а наръчникът ясно казва...

— Че пътниците трябва да бъдат информирани! — отсеке командирът. — Но не пише, че пилотите трябва да се занимават с това.

Гарт потисна избухването си. Имаше право — и дори задължение — да се противопоставя на командира си по въпросите за сигурността на полета. Но обажданията по уредбата не влизаха непременно в тази категория.

„Какъв кретен!“ — помисли си Гарт, докато вдигаше вътрешния телефон и инструктираше една от стюардесите, после нагласи слушалките си, за да чуе съобщението по уредбата.

Гласът на стюардесата прозвуча след половин минута.

Дами и господа, тук е старшата стюардеса. Командирът ме помоли да ви уведомя, че ще имаме малко закъснение тук на пистата, преди да излетим.

В нишата до предния вход Джуди Джаксън остави микрофона за момент, за да помисли, после се усмихна и отново го вдигна към устата си.

Помолиха ме да не ви казвам, но аз все пак ще го направя. Самолетът на английската кралица тъкмо идва насам, и точно както правят за самолета на американския президент, когато кралица Елизабет пристига, целият въздушен трафик се задържа. Моля ви, имайте търпение. От личния си опит бих казала, че ще останем тук още половин час.

Джуди остави микрофона. Синди, едно от енергичните млади момичета в екипажа ѝ, излезе от големия салон.

— Наистина ли? — попита тя. — Кралицата?

— Разбира се — усмихна се Джуди.

— Еха! Между другото, получаваме оплаквания, че отзад е прекалено горещо. Да се обадя ли в пилотската кабина?

Джуди поклати глава.

— Аз ще го направя. Никой, освен мен няма да се обажда в пилотската кабина или да се качва там. Ясно ли е?

— Добре, Джуди — отвърна момичето, а по лицето ѝ за момент като облак премина объркано изражение.

— А, Синди, тази бегълка от Чикаго отзад ли е? Бретсън?

— Имаш предвид Джени? Да, помага в задното кухненско помещение.

— Кажй ѝ да се появи веднага тук, горе. Дали са ѝ място в първа класа и искам да си седи в него.

— Но ние сме по-малко...

— Не ми отговаряй, момиченце! — отсече Джуди. — Направи го! Имаме десет часа. Можете да се справите с две ръце по-малко.

По-младата стюардеса кимна и се обърна, за да поеме обратно по коридора. Не видя леката усмивка на лицето на Джуди Джаксън.

В пилотската кабина Гарт Абът тихо изключи бутона на уредбата и се обърна към командира, като продължаваше да си повтаря обяснението на Джуди Джаксън:

— Казвал ли си... на някого по вътрешния телефон или докато се качвахме, че кралицата ще каца и ще закъснеем заради нея?

Фил Найт се обърна и раздражено го изглежда.

— Какво? Изобщо не съм говорил с тях.

„Сигурен съм, че е така“ — помисли си вторият пилот. Фил Найт никога не говореше със стюардесите, освен да им изръмжи едно „Здравей“ под носа си, ако се налага. Вторите пилоти винаги поемаха задачата да се представят и да дават обяснения и инструкции. Понякога от това зависеше дали ще им сервират храна в кабината, тъй като никой не обичаше командир Фил Найт и не искаше да влиза в леговището му.

— Защо питаш? — каза Фил.

— Защото старшата мацка отзад току-що каза на пътниците, че закъсняваме заради кацането на кралицата.

— Е, и?

— Ами това не е вярно, Фил, поне доколкото знам. Бях останал с впечатлението, че стоим, защото единият двигател не може да запали.

— Виж, не ми пука особено какво им говори, стига да си траят.

— Искам да кажа, Фил — продължи Гарт, — че ако веднъж изтърси такава опашата лъжа и след това те разберат, че лъже, доверието им към нас отива по дяволите.

— Това си е техния салон. Да се оправят.

— А ние да не сме някакви невидими джуджета, които хвърлят въглища в пещта на парния влак?

— Нещо такова.

— Господи, Фил, трябва да караш товарни самолети за някоя куриерска компания. Тези хора отзад ни плащат заплатите. Не им ли дължим поне малко уважение?

— *По дяволите!* — избухна Фил, а очите му се издуха, почти изхвъркнаха от орбитите. — Коя точно сричка не разбираш в думата „командир“?

— Какво?

— Аз съм командирът, независимо дали това ти харесва, или не! Престани да се опитваш да ме командваш!

Гарт вдигна и двете си ръце, напълно объркан.

— Фил, за какво, по дяволите, говориш? Знам, че ти си командир, но един добър втори пилот...

— Един добър втори пилот знае кога да млъкне и да казва „Да, сър!“.

Гарт се вторачи във Фил Найт за няколко секунди, преди тъжно да поклати глава.

— Фил, това не е състезание. Предполага се да работим в екип.

— Аха, точно така. Аз вземам решения, а ти ги критикуваш. Страшен екип.

— Какво? Ако ти давам професионалното си мнение, те критикувам?

Фил се принуди да се обърне към втория пилот и да го погледне в очите.

— Мислиш си, че не съм достатъчно умен, за да схвана игричката ти. Така ли, Абът?

— Каква игричка? — попита изумено Гарт.

Фил Найт насочи показалеца си към него. Лицето му беше изкривено от гняв.

— Вече цял месец търсиш начин как да се противопоставиш на всяко решение, което взема. Даваш всичко от себе си, за да докажеш какъв авторитет си по международните полети. Предполага се да ме поддържаш, а не да си играем на „Хванах ли те?“.

Гарт поклати глава.

— Господи, човече, аз те подкрепям. Не се обаждам на компанията всеки път, когато не съм съгласен с теб. Казвам ти го лично. Винаги ти вземаш окончателното решение.

— Точно така — отсече Фил, обърна се към таблото и се захвана с висотомера.

Тишината продължи мъчително дълго. Гарт Абът пръв наруши патовото положение.

— Е... какво искаш да направя, командире? Да седя тук като сърна в светлината на фаровете и да кимам, когато ми кажеш?

— Така би било по-добре — отсече Фил.

— А какво ще кажеш за дребната подробност, че „Меридиън Еърлайнс“ изискват от вторите пилоти да защитават мнението си, когато великият командир наистина трябва да чуе нещо?

— Просто смени този тон.

Гарт Абът отново замълча за няколко секунди. Колебаеше се между желанието да се разкреци и факта, че трябваше да летят заедно още няколко седмици. Накрая въздъхна шумно и поклати глава.

— Знаеш ли какво, Фил? Предполагам, че не ме разбираш правилно. Не се опитвам да те критикувам, само си върша работата.

— Тогава млъкни и си я върши.

Гарт почувства как главата му се замайва от усилието да удържи пороя от епитети, с който искаше да залее Фил Нйт, стисна челюсти и кимна.

„Този полет — помисли си — ще бъде истинско мъчение.“

Централен Лондон

9:40 ч

Сенатор Шарън Дъглас застана до бюрото в хотелския си апартамент и набра номера на административния си помощник във Вашингтон. Бил Пъркинс отговори веднага.

— Бил, съжалявам, че те събуждам в този час, но ми трябва запис от заседанията на сенатската комисия, която изслушва свидетели по проблемите за напрежението в самолетите. Изпрати ми го по електронната поща веднага щом пристигнеш в офиса. Ще насрочим собствено заседание.

В слушалката последва очакваният период от ръмжене и покашлялия, докато Пъркинс се събуди.

— Шарън, нали се съгласихме, че това е фалшива тревога...

— Не бях права, окей? Приятелите ни от другата страна в Сената в този случай не грешат. Няма да повярваш през какво минах току-що, докато пристигна.

— Какво, кофти ли беше полетът?

— Никакво обслужване, никакво възпитание, липса на ред, липса на обучен персонал, невероятно претъпкване, плюс онова, което една моя нова приятелка нарече „синдром на плъховете“. Бил, може и да сме се справили с терористичната заплаха, но ако не излеем малко студена вода върху системата, тя съвсем скоро ще избухне отвътре.

Летище „Хийтроу“, Лондон

9:40 ч

Мартин Нгуме беше влязъл в първа класа с широко отворените очи и страхопочитанието на средновековен гражданин, пристъпващ в катедрала. След като беше прекарал повече от дванайсет часа в миниатюрната машина за мъчения в икономическа класа, седалките в първа му изглеждаха като тапицирани с кожа тронове. И всички

оборудвани с електронните играчки, в които се беше влюбил, откакто беше пристигнал в Америка.

Ел Шантрийз, високата и стряскащо руса стюардеса, забеляза колебанието му, докато го поздравяваше на вратата, и посочи наляво към носа.

— Добре дошли на борда, господин Нгуме. Вие сте в 2-А.

— Моля?

— Завийте наляво и продължете нагоре през завесите.

Мартин се усмихна и пое напред. Все още не можеше да повярва, че американката беше проявила такава щедрост. Вълнуваше се от мисълта, че ще прекара остатъка от пътуването в такъв лукс. Настани се предпазливо на седалката, вдъхна дълбоко аромата на кожа, прокара ръце по меките облегалки и внимателно разтвори малкия екран, четейки инструкцията отстрани.

— Искате ли нещо за пиене, преди да потеглим, сър? — попита друга стюардеса, която внезапно се беше появила до мястото му.

Той се огледа за обичайната метална количка с напитките, но не я видя, и се зачуди къде ли я беше оставила.

— Бих... искал портокалов сок, моля.

— Разбира се — каза тя и изчезна в кухнята, за да му го донесе.

„Като в ресторант значи — помисли си той. — Мама би се зарадвала да види всичко това.“

За момент истинската причина за пътуването беше избледняла от съзнанието му. После смазващата тревога се завърна, но той все пак успя да си припомни любимия й съвет: „Онзи, който проваля удоволствието си от едно чудесно преживяване, защото се притеснява за неща извън своя контрол, пропилява един дар“.

Беше на едно чудесно място благодарение на щедър подарък. Щеше да му се наслади максимално. И без това не можеше да направи нищо повече за майка си преди да стигне в Кейптаун, освен да се моли.

На борда на Полет 6, летище „Хийтроу“

11:38 ч

На отсрещната страна Робърт Макнотън барабанеше с пръсти по ръба на коженото кресло. Бързината и интензивността на нечутия ритъм се увеличиха значително след последното съобщение. До

десния му лакът имаше прозорец и той ясно виждаше през него стълбичката на екипа механици под четвърти двигател. Няколко техници в бели гащеризони с логото на „Меридиън“ се суетяха около него и беше съвсем ясно, че усилията им нямат практически нищо общо с каквито и да било въображаеми маршрути на английската кралица.

В салона на първа класа се чувстваше нарастващо напрежение още от първото закъснение насам и Макнотън го долавяше. Пътник на име Логан се оплакваше най-шумно от температурата, забавянето и отношението на служителите от авиокомпанията. Господин Логан, заключи Макнотън, очевидно се беше качил на борда вече ядосан, а отсъствието на свестен екипаж бе влошило допълнително настроението му.

Логан отново беше станал и разговаряше със старшата стюардеса, като този път сочеше часовника си и с отвращение жестикулираше към екипа механици отвън. Робърт Макнотън беше преминал собствената си точка на кипене още преди няколко минути, с последния епизод от дългия и все по-фантастичен сериал от лъжи. Той разкопча колана си, изправи се и се насочи към кухненското помещение. Отвори завесата в момента, в който същата стюардеса се канеше отново да включи уредбата.

Тя стреснато се обърна и остави слушалката.

— Мога ли да ви помогна?

— Очевидно вие сте дамата, която прави съобщенията през последните два часа, прав ли съм? — попита той тихо.

— Да — отвърна тя.

Дребничкият мъж имаше безупречно поддържана гъста сребриста коса и костюм за най-малко хиляда долара.

— Бихте ли били така добра да ми кажете каква длъжност изпълнявате в този екипаж? — попита той с напълно спокоен глас, в който нямаше и следа от раздражение или гняв.

Джуди видимо се успокои и се усмихна.

— Разбира се, сър. Аз съм старшата стюардеса.

— Чудесно — каза той с лека усмивка и изтънчен британски акцент. — А освен това, предполагам, имаме и командир?

Той вдигна вежди и се усмихна, а Джуди се разсмя.

— Да, разбира се. Много е трудно да летим без командир, знаете ли.

— Отлично. Има и още една дребна подробност. Думите ваши ли са или негови?

— Моля?

— Думите, изговорени в този инструмент. — Той посочи към телефонната слушалка в ръката ѝ, която служеше и за микрофон. — Да разбирам ли, че всичко, което казвате, е продиктувано от командира? И вие нямате избор?

— Господи, разбира се, че не — тръсна глава Джуди. — Искам да кажа, че изборът е изцяло мой. Аз отговарям за салоните. Установявам какво става и го съобщавам на пътниците.

— Естествено. А сега ми трябва още само едно пояснение, ако бъдете така добра.

— Разбира се — кимна тя усмихнато. — За какво става въпрос?

— Как да ви кажа, имам известни проблеми със съобщенията ви.

— Така ли? — попита тя, все още усмихната.

— Точно така. Първо ни обяснихте, че забавянето се дължи на кралицата, а по една случайност аз лично знам, че тази седмица кралицата е в Индия и няма да се върне преди петък. През следващите трийсет минути виновна беше кулата за въздушен контрол, но честотата на собствената ви авиокомпания, до която имаме достъп чрез аудиосистемата, е същата като на кулата и не дава никаква информация за никакви закъснения.

Усмивката на Джуди Джаксън беше започнала да увяхва.

— Ами такава информация получаваме — успя да каже тя.

— Наистина ли? Това е забележително, защото ни съобщихте за задръстване, а пистата е празна, после за спешен случай от медицинско естество при пълна липса на линейки, а най-сетне ни предложихте и шедьовъра си: гръмотевична буря при ясно небе независимо от факта, че от осем часа тази сутрин най-близкият буреносен фронт се намира на двеста километра северно от Дания.

— В района имаше лошо време и...

— Това време несъмнено предизвика някаква сходна реакция във външния десен двигател на този реактивен самолет, така ли?

Джуди окончателно беше изгубила равновесие. Придаде си гневно изражение и сложи ръце на кръста си.

— Щом знаете толкова много за самолетите, със сигурност ще разберете, че когато има закъснения, нашите наземни техници трябва да проведат някои тестове.

— Сигурен съм, че сте права. Аз имам свидетелство за управление на реактивен самолет едва от трийсет и две години, а моята корпорация притежава „Боинг 737“, който самият аз управлявам едва от две. Така че, млада госпожице, и въпросът ми към вас е следният: дали сте безработна писателка, или просто обичате да лъжете пътниците си?

— За кого се смятате, че ми говорите така? — озъби се Джуди.

— О, за никого — рече той все така тихо. — Просто пътник с платен билет.

— Тогава ви предлагам да се върнете на мястото си.

— Както желаете — отвърна той с намек за поклон. — Бих ви помолил обаче да се придържате към екзотичната и очевидно доста остаряла идея да казвате истината. Ние не сме идиоти.

Макнотън се върна в салона на първа класа и се плъзна покрай празното място до пътеката, за да седне до прозореца, като бутна собственото си куфарче. Малкият кожен етикет с логото на „Инглиш Петролиум“ се закачи за ръба на панталона му и се обърна, като откри собственото му име, отпечатано със златни букви: *Робърт Макнотън, председател на управителния съвет.*

Звукът от отново включената уредба привлече вниманието му към колоните над главата му. Беше гласът на същата жена, но сега в него имаше допълнителна острота.

Просто една допълнителна забележка, дами и господа. Заради останалите проблеми, които забавиха излитането ни, техническият ни отдел реши да извърши рутинна проверка на външния ни десен двигател, което може би сте забелязали. С други думи, нищо страшно. Просто рутинна проверка. Оценявам търпението ви, но сега времето се оправя, така че скоро ще бъдем готови за излитане.

Пръстите на Робърт Макнотън подновиха барабанното си соло по облегалката. Внезапно един мъж седна на съседното място. Робърт спря да барабани и погледна към него.

— Извинявайте, че ви безпокоя — каза мъжът. — Аз съм доктор Брайън Логан. Лекар съм, от Щатите.

Макнотън стисна ръката на спътника си без особено въодушевление.

— Радвам се да се запозная с вас, докторе. Аз съм Робърт Макнотън.

— Останах с впечатлението, мистър Макнотън, че също сте разстроен от тези съобщения.

— Наистина. — Макнотън се запита дали да продължи, но реши, че в крайна сметка има нужда от съюзник в тази глупава ситуация. — Тя постоянно ръси лъжи и на мен наистина ми писна!

Логан кимна, като присви очи.

— Нищо не е наред в тази скапана авиокомпания. Всички тия глупости за кралицата, времето и задръстването, а според мен имаме проблем с външния десен двигател още откакто напуснахме изхода.

— Започвам да се съгласявам с вас, докторе — каза Макнотън. — Вече разговарях с нея за това, но както чухте, без никакви последствия.

Брайън отново кимна и се надигна в креслото, като се огледа, сякаш проверяваше дали някой не ги подслушва. Този жест изпрати малък предупредителен сигнал в тялото на Макнотън. Брайън отново се обърна към него и понижи глас:

— Мога ли да разчитам на вас да свидетелствате?

Робърт Макнотън забави отговора си, докато изучаваше лицето на доктора.

— Моля? „Свидетелствам“ ли казахте?

— Да. За лъжите им! Мисля, че ги хванахме на местопрестъплението.

Все по-силното предчувствие, че трябва да внимава, накара Макнотън да се поколебае и внимателно да подбере думите си.

— Ами, докторе, напълно съм съгласен, че поведението им е скандално, но... въпреки че не съм адвокат... сериозно се съмнявам, че случилото се дава основания за съдебен процес, ако възнамерявате да предприемете подобно нещо.

Брайън се вторачи в него за няколко секунди, после примигна и поклати глава.

— Съжалявам, аз... не се изразих правилно. Ако изпратя оплакване до управата, ще мога ли да разчитам на вас да ме подкрепите?

— О, разбирам. — Робърт Макнотън измъкна една визитка от вътрешния джоб на самото си и му я подаде. — Разбира се, че можете. Просто се свържете с кабинета ми. Всъщност от известно време и аз обмислям нещо подобно.

— Най-сетне! — извика докторът.

Робърт Макнотън се стресна, после осъзна, че събеседникът му сочи през прозореца. Той проследи жеста и погледна надясно. С облекчение видя как техниците изтеглят стълбичката и затварят двигателя. Видя как един от тях заговори по портативната си радиостанция и след няколко секунди самолетът потрепери, а отвън се чу нарастващият вой на двигателя.

Докторът се изправи и тръгна назад.

„Странно поведение“ — помисли си Макнотън, докато издърпваше куфарчето в скута си, за да извади един обемист доклад. Трябваше да се подготви за насрочена без предупреждение среща в Кейптаун и тъй като реактивните самолети на собствената му компания вече бяха заети, полетът на „Меридиън“ изглеждаше най-приемливият избор. Вече започваше да съжалева за него.

Звукът на уредбата, която се включи отново, привлече вниманието му и той се запита дали пилотите най-сетне ще се обадят. Вместо това чу гласът на д-р Логан:

Дами и господа, говори Брайън Логан, един от пътниците в този самолет. Има нещо, което трябва да чуете на всяка цена.

Старшата стюардеса, която изгупваше възглавници и се правеше на заета в предната част на първа класа, през цялото време внимателно избягваше погледа на Макнотън. Когато чу гласа на д-р Логан, тя хукна назад.

Този екипаж ни лъже от часове. Безсмислиците за кралицата бяха лъжа, никъде наоколо не е имало гръмотевична буря...

Джуди Джаксън прелетя покрай Робърт Макнотън и профуча през завесата. Той чу как стъпките ѝ се отдалечават в съседния салон и виковете ѝ, докато д-р Логан продължаваше по уредбата:

... летището не е задръстено и през цялото време се опитват да скрият факта, че...

Чу се шумът от блъскане на микрофон, последван от падане на пода. Долетяха разгорещени гласове. Джени се изправи и решително пое назад. От колоните долетяха ръмжене, явно се водеше борба.

... трябва... трябва да знаете... че... пусни го!... имаха проблем с... двигателя... и не искаха да ни кажат! Ще се примирите ли с това?

Микрофонът отново беше изтръгнат от ръцете му и от колоните се понесе гласът на Джуди Джаксън, задъхан, но изпълнен с твърда решимост:

Дами и господа, извиняваме се за това избухване. Един от пътниците ни, изглежда, има емоционални проблеми.

Външният десен двигател вече работеше и прозвучаха две иззвънявания, когато боингът започна да рулира.

Макнотън погледна през завесата, но реши да не се намесва. Не беше особено сигурен в реакцията на лекаря. Вероятно моментът не беше подходящ.

Ядосаните гласове и звуците от борба постепенно се придвижваха напред. Брайън Логан изхвърча заднишком през завесата, изтласкван от цяла група стюардеси, предвождана от бясната Джуди Джаксън.

— *Сър!* Ако не седнете веднага на мястото си и не закопчаете колана си, ще помоля командира да се върне до изхода и да ви изкарат от самолета с белезници!

— *Давайте, проклетите да сте* — каза той с нисък и заплашителен глас. — Вече съдя тази скапана компания за убийството на съпругата и неродения ми син. Просто ще добавя още двайсет-трийсет милиона към иска. — Той се обърна, за да седне.

— *Правете каквото искате, когато не сте на самолета ми, но ако не престанете...*

Брайън Логан рязко се завъртя и насочи показалеца си към лицето на Джуди Джаксън, като изръмжа:

— *Не се осмелявайте да ми нареждате.*

— *Седнете... веднага... или ще се върнем!* — Джаксън се обърна към една стюардеса и посочи към пилотската кабина. — Качи се горе, вземи телефона и изчакай, за да уведомиш пилотите за това. Ще ти дам сигнал.

По-младата жена веднага пое назад, като мина по успоредната пътека, за да не влезе в обсега на Брайън.

Докторът остана неподвижен една секунда, оглеждайки събраните пред него сили. Пет от стюардесите се бяха появили, за да

подкрепят началничката си, включително и онази, която не беше на смяна, и всички го гледаха вторачено. Брайън погледна към Робърт Макнотън, който едва забележимо поклати глава и му посочи с ръка да седне. Лекарят бавно се предаде и се отпусна на седалката.

Очите на Джуди Джаксън блестяха от гняв, но страхът от избухливостта на мъжа я възпря.

— Не желая да ви виждам повече извън това място — извика тя.

— Казвам се доктор Логан и ще правя каквото си искам.

— Професията ви не ме интересува. Ако докоснете който и да било уред на този самолет или член на екипажа, или оспорите, или не изпълните нарежданията ни за втори път, ще бъдете арестуван, отстранен, обвинен, съден, признат за виновен и вкаран в затвора. Не забравяйте, че имаме въоръжени авиационни шерифи и ако решат да се захванат с вас, ще прекарате следващите десет години в затвора, в случай че изобщо оцелеете... при това вероятно в Обединеното кралство, където не толерират подобно поведение. Разбрахте ли ме?

— Свърши ли? — попита той.

— Да.

Той отново насочи показалеца си към нея и заговори ниско и заплашително:

— Жено, ако чуя още една лъжа от теб, ще ме подкрепят триста разгневени пътници.

— И ти не смей да ме заплашваш — изсъска тя, но преглътна достатъчно шумно, за да издаде притеснението си, после бързо пое назад през завесите. Добре знаеше, че в международните полети на „Меридиън“ няма въоръжени шерифи.

Джени Бретсън стоеше до мястото си в първа класа, наблюдавайки сцената. Когато Джуди Джаксън се обърна да си върви, тя я последва и най-сетне я спря в кухненското помещение на бизнес класата.

— За какво беше всичко това, Джуди? — попита, като посочи през рамото си.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джуди, без да се обръща.

— Да не би да е пълнолуние или нещо подобно? На отсечката Чикаго — Лондон също беше пълно с ядосани хора. Защо се вбеси докторът?

Джуди внезапно се обърна, огледа Джени и се намръщи.

— Този следобед не сме в най-добрата си форма, нали, мис Бретсън? Сигурна ли сте, че ще преминете инспекцията на началника на стюардесите по време на полет?

— Какво говориш? — отвърна Джени.

Джуди изсумтя и махна с ръка.

— Няма значение. Предполагам, че на бившите шефове се позволява да изглеждат като вещици.

— Като... какво?

— Какво искаш, Джени? Заета съм.

— Виждам. Чух целия спор и се чудех дали не мога да ти помогна по някакъв начин.

Джуди пристъпи напред, като заби показалец в гърдите ѝ.

— Бретсън, нека да изясним това. Аз отговарям за този самолет и за този екипаж. Ти вече не си шеф в тази компания, макар всички да знаем, че продължаваш да работиш като доносник. Хвърлиха те на този самолет, за да се престорят, че спазват закона, и за да шпионираш.

— Моля? Сама не си вярваш. Но щом го спомена, защо излитаме с екипаж, който не отговаря на изискванията?

— Както знаеш, с твоя задник на борда технически отговаряме на изискванията. Но ти не си едно от момичетата ми и аз нямам нужда от твоята помощ, а и не бих я приела, дори да имах. Върви да спиш зимен сън и не ми се пречкай.

— Никога няма да се промениш, нали, Джуди? Същото нахално, агресивно поведение и същата пълна липса на отношение към клиентите.

— Седни си на мястото, Бретсън! Или искаш да арестувам и теб?

Джени въздъхна и посочи нагоре, когато двойният сигнал за излитане прозвуча в салона:

— Ти ли ще уведомиш командира за случката, или аз да го направя?

— Никой няма да говори с моята пилотска кабина освен мен. Чат ли си?

— Те трябва да знаят, Джуди.

— Изчезвай веднага, по дяволите! — отсече Джуди, като посочи напред.

Джени се оттегли през завесите и достигна мястото си в момента, в който двигателите достигнаха пълна мощност и тежко

натовареният „Боинг 747“ започна да набира скорост за излитане.

„Меридиън“ 6, в полет

11:54 ч

Фил Найт включи автопилота на самолета, когато боингът премина 2400 метра и диспечерите от Лондон ги насочиха на юг. Проследи как сложната система на автопилота внимателно изравни големия реактивен самолет на височина 11 000 метра, а автоматичната тяга нагласи двигателите на зададената скорост по същия начин.

Командирът погледна надясно, за да се увери, че вторият пилот все още държи ламинирания лист за проверка на системите в скута си. В часовете след спора им на „Хийтроу“ единственото им общуване се състоеше в задължителните съобщения. Фил Найт осъзнаваше, че е реагирал прекалено остро. Това не беше правилното време и място да се справи със снобизма на втория си пилот, но той не беше измислил начин да поправи бедата. Вторият пилот наистина си го беше изпросил, но от Фил се очакваше да бъде водач, а той не беше достатъчно внимателен. Избухването му беше влошило нещата.

— Проверка на системите — каза Фил.

Гарт Абът вдигна очи и кимна.

— Разбрано. Висотомер?

— Две-девет-девет-две.

— Налягане?

— Нагласено. Салонът е на две хиляди и триста.

Те преминаха през остатъка от въпросите и отговорите в списъка без допълнителен коментар.

— Проверка на системите завършена.

— Благодаря.

— Няма защо — отвърна Гарт, като се поколеба за момент и се зачуди какво ли означаваше това.

Найт никога не благодареше на втория пилот за нищо.

„Сигурно се е изпуснал“ — помисли си.

Бренда Робъртс подскачаше нагоре-надолу в мястото си до прозореца, докато излитаха.

— Джими! Трябва да видиш това! Еха!

— Какво, мила?

— Сградата на Парламента, и... Биг Бен... а това трябва да е Темза. Помниш ли онази картичка, която ти показах?

— Аха.

— Скъпи, сега е на живо!

Джими разкопча колана си и се наведе през коленете ѝ, за да погледне през прозореца, като се чудеше дали някой от екипажа няма да му се скара.

Няма значение, реши накрая. Обичаше да вижда Бренда толкова възбудена.

— Еха, бейби, наистина е страхотно, а?

Тя се обърна и го прегърна силно, като почти му изкара въздуха.

— Толкова те обичам, Джими Рей! Благодаря ти, че изпълни мечтата ми!

— Е, нали ти спечели състезанието, мила?

— Но ти, старото тексаско момче, каза: „Що пък да не отидем?“.

Тя го целуна страстно, предизвиквайки леко объркване и притеснение, дори след всичките им години заедно. После отново се обърна към прозореца и изписка:

— *Дувър!* Джими, това със сигурност е *Дувър!*

Гарт Абът мислено се понесе към къщи, докато гледаше как брегът на Англия се отдалечава под тях. Полетът с Фил Найт беше достатъчно труден, но бледнееше в сравнение с чувствата към собствената му съпруга. Беше се надявал, че рутинните задължения по излитането и набирането на височина ще му помогнат да натика изгарящите го съмнения в някоя по-малка и лесно контролируема част от съзнанието му. Но това не беше проработило и сега той просто искаше да го оставят на мира, поне за няколко минути.

— Мисля... да отида отзад да взема малко кафе и да поседна, Фил. Имаш ли нещо против?

Фил Найт го погледна безизразно.

— Не. Върви.

— Искаш ли нещо за пиене?

Командирът поклати глава и се наведе да провери екрана и да се увери, че в малкия коридор зад пилотската кабина няма никой. Превключи всички камери в многобройните салони на огромния самолет, преди да върне на първата сцена.

— Всичко изглежда спокойно и коридорът е чист. Можеш да излезеш.

Гарт освободи колана, изправи се, взе шапката си и излетя през строго охраняваната врата на пилотската кабина. В същото време диспечерите от Париж наредиха промяна на честотата.

— Разбрано, Париж — каза Найт. — Едно-двайсет-четири-точка-пет.

— Не, „Меридиън“, честота едно-две-четири-точка-нула-пет. Повтори?

— Добре, едно-две-четири-точка-нула-пет.

— Oui. Bonjour.

— Приятен ден — отвърна Фил.

Обади се на новия диспечер, за да потвърди новата честота, и се облегна назад. Стомахът му се сви при мисълта за ужасните акценти, с които му предстоеше да се справи по-нататък. Просто не беше честно. Предполагаше се, че английският е международният език на въздухоплаването, и той беше разчитал на този факт, когато кандидатства за работа в международния отдел. Никога не беше учил чужди езици в училище. Просто не му вървяха. Но защо не го бяха предупредили, че вариантът на английски език, който говореха половината диспечери в Европа и Африка, по същество е абсолютно неразбираем? Защо в „Меридиън“ не учеха пилотите си на това?

Вторият пилот, разбира се, нямаше никакъв проблем с акцентите и това беше вбесяващо. Фил все още леко се изчервяваше при спомена как при първото им пътуване му се беше наложило да признае, че не разбира нищичко. Абът се беше престорил на вежлив, като помагаше с превода и сам водеше разговорите, но Фил беше сигурен, че в същото време колегата му няма търпение да се върнат и да разпространи новината за некомпетентността му из целия международен отдел на „Меридиън“.

Фил хвърли поглед през рамо към вратата на пилотската кабина и се зарадва, че я вижда все още затворена. Искаше му се да може да заповяда на втория пилот да седне в първа класа и да не се връща с часове, но правилата бяха ясни: пилотите в екипаж от двама души можеха да напускат кабината единствено по физиологични причини, а сега имаше и цял списък с допълнителни правила и процедури, които подсигуряваха никой освен екипажа да не влиза в кабината — правила, които правеха от влизането и излизането необходимо зло. Трябваше да се примири с присъствието на втория пилот, въпреки че пътуването щеше да е много по-приятно без Гарт Абът и изгарящото му презрение, усилено след открития им сблъсък.

„Ти не заслужаваш да си капитан — сякаш му казваше винаги самодоволното изражение на Абът. — Ти изобщо не знаеш за какво става въпрос тук.“

Фил погледна надолу към пилотската си чанта и измъкна портфейла, който винаги носеше, за да го отвори на снимките на семейството си. Жена му Дорис и тримата му синове се усмихваха на плажа на Бахамите, където ги беше завел на почивка. Да празнуват всъщност. Току-що беше получил предложение за командир на 747 в международния отдел и това беше повод за празнуване. Петдесет хиляди долара повече годишно, въпреки че държавата вземаше трийсет процента от тях. Но най-сетне беше на върха на професията си. През цялата си кариера жадуваше да се измъкне от вътрешните линии, да види света и да се нарече опитен международен командир на „Боинг 747“. Дотогава двама и петте му години като пилот за „Меридиън“ бяха преминали предимно в „Боинг 727“ и по-късно „Боинг 737“ из Средния запад, по всички добре познати летища. Беше станал командир още преди десет години без особени усилия. Вече беше напълно наясно с вътрешните полети, всички диспечери говореха английски, никога не му се случваше да каца на писта, която да не познава като дланта си, и вторите пилоти винаги му отдаваха дължимото уважение.

„Тогава защо, по дяволите, напуснах?“ — запита се той.

Фил погледна през левия прозорец на изток и се запита дали може да види швейцарските Алпи. Протегна се надолу, потърси карта на Европа и я извади. Знаеше много малко за европейската география, но се беше опитал да запомни поне къде бяха различните държави.

„Не, прекалено сме на север, за да е Швейцария. Сигурно е Германия.“

Представи си, че вече вижда швейцарските Алпи в далечината, но трябваше да провери и навигационните инструменти, за да е сигурен.

През ума му премина още една вълничка от завист и той се опита да я потисне. Абът щеше да разпознае всяка особеност на пейзажа. Вторите пилоти бяха подвижни атласи. Те гледаха отвисоко всеки, който нямаше толкова опит, и мразеха ветераните от вътрешните линии, които изведнъж се прехвърляха в международния отдел, за да изкарват повече пари. Фил усещаше това изгарящо презрение всеки ден.

А всеки полет му се струваше изпит, на който се проваляше в момента, в който се явеше.

Мястото до Брайън Логан беше празно, а Джени беше достигнала предела на възможностите си да скучае без компания. Двойното прозвъняване, което обявяваше, че са се изкачили над 3300 метра, беше прозвучало преди няколко минути, а светлината за коланите все още беше включена, но тя не можеше да издържа повече. Винаги се беше справяла с гнева и раздразнението с помощта на движението. И сега всичко друго щеше да е по-добро от това да седи и да се сърди на Джуди и обидното ѝ поведение. Тя тихо се измъкна от мястото си, излезе на пътеката, оправи полата и блузата си и се плъзна в 3-С до лекаря, който я изгледа донякъде стреснато.

— Здравейте — каза тя усмихнато, като улови погледа му.

Видя как чертите на лицето му се смекчават донякъде и протегна дясната си ръка над облегалката.

— Аз съм Джени Бретсън.

Неговата дясна ръка обгърна нейната, отначало предпазливо, а после по-здраво — силна ръка, която въпреки това беше способна на голяма прецизност.

— Брайън Логан. Приятно ми е да се запознаем... Джени.

Той се огледа, сякаш надзирателката можеше да разтвори завесите всеки момент и да го хване как тормози една от възпитаничките ѝ.

— Мислех... че си стюардеса — каза той, като пусна ръката ѝ.

— Аз съм — отвърна тя, но вдигна вежда и прошепна с конспиративен тон. — Но се скатавам.

— Наистина ли?

Джени събу обувките си, прибра крака под себе си и се завъртя настрани в широката седалка, за да е с лице към него.

— Всъщност работех на този полет от Чикаго като старша стюардеса, но не им достигаше един човек до Кейптаун и шефовете ме принудиха. Така че, технически погледнато, съм част от екипажа, но в действителност по-скоро се возя гратис.

Тя видя как ръката му се отдръпва и се стяга, сякаш внезапно му стана неудобно, че я е докосвал или че дори разговаря с нея.

— Разбирам — каза той, а гласът му изведнъж охладня.

„Обърках ли нещо? — запита се Джени. Промяната беше мигновена. — Не, не съм.“

— Знаете ли, така се случи... — започна тя. — Имам предвид, че салонът е малък и всичко се чува...

Той внезапно се обърна към нея с лице, твърдо като камък.

— Можеш да отидеш и да кажеш на мис Джаксън, че това е евтин номер и няма да се хвана.

— Моля? — изгледа го смаяно Джени.

— Това, че те е изпратила да ми се подмазваш, да... се опитваш да ме спечелиш. Няма да стане.

Джени не отмести поглед от лицето му, въпреки че той не вдигаше очи към нея.

— Много грешите, докторе. Дойдох тук само да си побъбря с вас. Джуди Джаксън няма нищо общо.

— Все пак няма да стане — отвърна той.

— Какво няма да стане, доктор Логан? — попита тя тихо и меко. — Доктор Логан ли да ви наричам, или да използваме личните си имена и да си говорим на „ти“?

— Предпочитам „доктор“.

Тя кимна.

— Добре. Доктор значи. Но моля ви, кажете ми защо това, което не се опитвам да направя, няма да стане.

По устните му пробяга лека усмивка, преди да изсумти:

— Това е двойно отрицание.

— Наистина ли?

— Предполагам, че го знаеш — каза той по-малко враждебно. — Говориш правилно. По-добре от повечето устати боклуци, които работят в тази така наречена авиокомпания.

— Благодаря... за компанията. — Тя се усмихна. — Ей, докторе, с вас да се говори е голяма забава.

Тя закри устата си с ръка и продължи:

— Извинявайте. Това беше обърнат словоред.

— Какво? — попита той, като се преструваше на раздразнен.

Тя махна ръката си от устата.

— Старото правило е подлог-сказуемо-допълнение, а аз току-що обърнах словореда. А такива неща не правя.

— Аха.

— Този разговор наистина потръгна, а?

— Имаш си собствено място — заяви той остро.

Тя изчака няколко секунди, преди да отговори:

— Искате ли да ви оставя сам?

— Ако си дошла да ме манипулираш, да.

— Не съм. Заклевам се. Не съм тук да ви манипулирам, убеждавам, натискам или подмазвам. Не бих го направила, няма да го направя и не трябва да го правя.

Още една лека усмивка.

— Благодаря, госпожице професор — каза той.

— Да бе. — Тя се изкикоти. — По правоговор.

Той кимна, като с всички сили се стараеше да не показва усмивката си, докато тя продължи:

— Като момиче много харесвах професори. Ох! Това прозвуча перверзно, но вие знаете какво имам предвид.

Той кимаше. „Добър знак“, помисли си Джени.

— Ние с жена ми... — започна той, но останалото се спря в гърлото му и той се извърна със стиснати зъби, подпрял брадичка на ръката си.

— Докторе, без да искам, чух, че казахте на Джаксън как съпругата и детето ви са загинали на „Меридиън“...

— Бяха убити! — отсече той.

— Да, вие казахте „убити“. Наистина го казахте.

Те поседяха мълчаливо няколко мига, преди той да се обърне и да я изгледа с неудобство, после отново извъртя очи и стисна устни.

— Ще си тръгна, ако искате — каза тя, — но май предпочитам да разбера какво е станало.

Той с изненада откри, че не иска тя да си тръгва.

— Катастрофа ли беше?

Той поклати глава и ѝ разказа най-важното, като се стараше да се контролира. Когато свърши, двамата мълчаха почти цяла минута. После тя сведе очи и поклати глава.

— Нямах представа — каза Джени тихо. — Нищо чудно, че мразите всичко в „Меридиън“. И аз бих се държала по този начин.

— Знаеш ли какво е да пътуваш с този самолет? — попита той, а болката смени гнева. — Да си... вътре в самолет на „Меридиън“?

— Не, не знам — отвърна тя.

— Не?

— Мога да се опитам да ви разбера, докторе, и наистина се мъча, но ако бях казала „да“, щях да омаловажава невероятната болка, с която се справяте.

— Брайън — каза той.

— Моля?

Той наклони глава и направи лека гримаса, сякаш се извиняваше за грешката.

— Наричай ме Брайън. И нека си говорим на „ти“.

— Благодаря ти, Брайън — кимна тя. — Аз съм Джени.

— Аз... а, исках да ти благодаря, че прояви разбиране. Не го очаквах от...

— Няма защо — отвърна тя, като съзнателно спря понататъшното му обяснение.

— Просто... съжалявам, че чудесна жена като теб работи в такава ужасна авиокомпания.

— И аз — отвърна Джени и се стресна, когато установи, че не е обмислила думите си, преди да отговори.

Брайън Логан изглеждаше объркан и тя сложи ръка върху неговата.

— Брайън, в „Меридиън“ работят някои ужасни хора, включително една жена на този самолет, с която вече си се сблъскал...

но има и много като мен, на които просто им е жал за нашата компания.

Той кимна и тя му разказа за разговора си със сенатор Дъглас и проблемите в полета Чикаго — Лондон. Понякога губеше нишката, но през цялото време той слушаше внимателно. Знаеше, че не го е освободила от гнева, но поне беше започнала.

Карън Дейвидсън изгуби трийсет минути, докато измисли начин как да окачи люлката на бебето на стойката за списания. Е, беше измислила по-добро решение от това да остави детето си на студения под.

Кати Айлисън се приближи по пътеката, забеляза конструкцията на Карън и приклепна до нея.

— Това е доста умно.

— Благодаря — отвърна Карън. — В някои авиокомпаниии има специални кукички за тази цел, но тук се наложи да импровизирам.

— Чудесна идея, но... неприятно ми е да ви кажа, че не можем да ви позволим да правите това.

— Не се притеснявайте — добави Карън. — Ще го махна, преди да кацнем.

— Знам, но... имаме чудовищен списък с правила и не ни позволяват да бъдем много гъвкави. Ако има турбулентност, може да падне.

Карън въздъхна, откачи люлката и я остави до краката си.

— Сложих я горе, защото подът става много студен.

— Ще се опитам да ви намеря още одеяла — отвърна Кати. — Много съжалявам.

Карън внимателно се вгледа в нея.

— За тази авиокомпания ли работите?

Кати Айлисън се отдръпна с изненадано изражение. Не беше сигурна дали въпросът не е проява на чувство за хумор.

— Моля?

— Просто се чудех дали настина сте стюардеса на „Меридиън“. Освен старшата стюардеса на полета от Чикаго, Джени някоя си, вие сте единствената им служителка, която... изобщо се интересува от нас.

Объркването, изписано по лицето на младата жена, за момент се превърна в страх. Тя отметна кичур мека кестенява коса от очите си и поклати глава.

— Не ми се иска да чувам...

Карън вдигна ръка.

— Беше грубо от моя страна. Съжалявам.

— Не — отвърна Кати и тръсна глава. — Трябва да ми кажете, ако не се отнасяме добре с вас. Толкова съжалявам. Извикайте мен, ако имате нужда от нещо по време на полета, става ли? Обикновено съм в задното кухненско помещение.

Карън изчака, докато стюардесата се отдалечи, после се наведе и отново закачи люлката на стойката пред себе си.

Гарт Абът излезе от малката тоалетна зад пилотската кабина и тихо отиде до близкото кухненско помещение, за да си налее кафе и да помисли. Забеляза някакво движение с периферното си зрение и погледна назад към салона. Улови погледа на Джуди Джаксън, а това беше последното, което искаше да му се случи в този момент.

Гарт познаваше Джуди прекалено добре, тъй като летеше с нея от години. „Тя мрази света без никаква ясна причина“, беше казал на един млад командир преди месец, когато тя се беше втурнала в пилотската кабина веднага след излитането и беше съдвжала младежа за някаква въображаема грешка.

— Кой, по дяволите, кара този самолет? — беше попитал командирът с искрено объркване, след като тя беше излязла. — Знам, че да си граждански пилот в днешно време означава да не те уважават, но, за бога, Гарт! Тя ме нарече с някои много интересни думи.

— Трябва да се чувстваш поласкан — беше се изкикотил Гарт. — Тя обижда само хора, които харесва. Останалите от нас умират незабелязани на нейните полети. Без храна, без напитки, без капчица внимание.

— Може би е време някой да се оплаче.

— Много внимавай. Последният командир, който писа доклад против нея, трябваше да се бори да спасява кариерата си срещу изфабрикувано обвинение в сексуален тормоз. Поне ние бяхме сигурни, че е изфабрикувано.

— Наистина ли?

— Тя управлява салона, командире. Захапала го е като бултериер и всички сме се отказали да ѝ го отнемем.

Джуди забеляза втория пилот в кухнята, махна му и тръгна към него.

„О, чудесно“ — помисли си Гарт, като се опитваше да реши дали компанията на Фил Найт не беше за предпочитане. Отново се сети за жена си, като изпита същия ужас и му се прииска просто да затвори очи и да се опита да дешифрира последния им разговор. Зад пилотската кабина имаше миниатюрно помещение за почивка на екипажа и той си беше помислил да пропълзи вътре, но вратата му се отваряше към пилотската кабина и Фил Найт със сигурност щеше да забележи.

— Можех аз да ти го донеса — обяви Джуди, като отметна косата си и с усмивка посочи чашата с кафе.

— О, всичко е наред. И без това исках да стана и да се поразтъпча.

Джуди леко премести тежестта от единия си крак на другия, а движението подчерта формата на ханша ѝ под добре ушитата униформена пола. Не откъсна очи от неговите, като се питаше дали ще слязат надолу по тялото ѝ. Вместо това видя как той отклони поглед към мокета, тавана... всичко друго, освен нея.

— Е, млади човече, изглеждаш ми разтревожен от нещо — каза тя с изненадващо нежен глас.

Гарт я погледна, защото неочакваните ѝ думи предизвикаха любопитството му. Очите ѝ бяха големи и изключително сини, без следа от подигравка.

— Хм... лични проблеми — успя да каже и мигновено се подразни от глупавия си отговор.

— Всичко е личен проблем — каза тя. — Бог ми е свидетел, цял живот се занимавам с тях. Затова винаги познавам кога някой е разтревожен. Знам, че нахалствам, но...

Джуди хвърли поглед към лявата му ръка и мигновено видя брачната халка, която не беше забелязала по-рано.

— Проблеми у дома?

Гарт неволно се усмихна и преглътна, като поклати глава.

— Какво? Не.

Той се опита да се засмее, но се получи по-скоро нещо като кашлица.

— Просто... ми се иска да бях на друго място, разбираш ли? Случвало ли ти се е?

— Общо взето през час — засмя се тя. — Добре дошъл в клуба.

Очите му отново срещнаха нейните за един изпълнен с неудобство миг. Винаги се притесняваше да гледа жените в очите. Беше толкова лично, толкова... интимно. Но Каръл ясно му беше обяснила защо жените не обичат мъже, които не могат да ги гледат в очите. „Или са непостоянни и на тях не може да се разчита — беше казала Каръл, — или просто не могат да откъснат очи от циците ти. И в двата случая не можеш да им вярваш.“

— Знам какво си мислиш — каза Джуди, а гласът ѝ го върна в настоящето.

Гарт поклати глава и отново я погледна.

— Не те разбрах.

— За момент беше някъде другаде, нали?

Той кимна.

— Ами да... по-добре да си потърся друга работа, ако не се върна при Капитан Слън... а, при Фил.

Тя се усмихна, като още повече го обърка. Това ли беше бурето с барут, което беше виждал в действие? Жената със змийски език, по адрес на която беше злословил преди няколко минути? Как изведнъж стана толкова мила, толкова... женствена?

— Ще се видим по-късно — каза той, като се обърна към интеркома и цифровата ключалка.

— Разчитам на тебе — каза тя зад гърба му.

Анаполис, Мериленд

6:56 ч

Дейвид Бърд спря в началото на кей 18 и вдигна очи към ескадрилата от чайки, които бяха привлекли вниманието му с внезапния си хор от остри крясъци. За момент остана неподвижен, като наблюдаваше как без усилие се накланят и завиват в оранжевата светлина на утрото и следеше фините движения на крилете и опашката им с вниманието на опитен пилот, потънал в безкрайното удоволствие да разгадава тайните на летенето.

Утринният въздух бавно се затопляше. Вече беше пропит с букет от благоухания, които се издигаха като естествен парфюм от блестящите зелени води на пристанището. Лек бриз разроши косата му, когато затвори очи и вдиша смесеното ухание на солен въздух, кафяви водорасли и риба — удоволствие, което едва не беше развалено от внезапната атака на дизелови пари от близката яхта, която запали двигателя си.

Дейвид погледна часовника си. До седем часа оставаха две минути. Генерал Овърмайър го беше предупредил, че Джон Блейлок е непредвидим, странна смес от бохем и маниак по отношение на дисциплината, който често пристигаше на срещи на най-високо равнище с точност до секундата, облечен в измачкана униформа и с обувки, които не са лъскани от датата си на производство.

Дейвид пристъпи на палубата от тиково дърво и вдигна ръка, за да почука на вратата, но се изненада, защото тя внезапно се отвори. В пролуката се появи мъжко лице, което мълчаливо и подозрително се взря в посетителя.

— Здравейте — каза Дейвид.

Вратата се затръшна без отговор. Той отново вдигна ръка, за да почука, но тя се отвори широко и пред него се появи мъж с униформената шапка на полковник от ВВС, инкрустирана със светкавица — но облечен само с боксерки с Мики Маус.

— Полковник Блейлок? — попита Дейвид.

Високият над два метра Блейлок пресилено отдаде чест, преди да протегне ръка.

— Добре дошъл на борда, полковник Бърд. Оценявам хора, които идват точно навреме.

Блейлок се обърна и даде знак на Дейвид да го последва към кухнята. Дейвид пристъпи по пода, покрит с дъбови дъски, и затвори вратата зад гърба си. Джон Блейлок все още имаше гъста тъмна коса, почернели от слънцето лице и тяло и умерено шкембенце. Лицето му се отпусна в усмивка.

— Кафе? — попита Блейлок.

— Да. Само сметана, без захар.

— Разбрано. Дръпни си един стол ей там.

Дейвид се подчини, като наблюдаваше как Блейлок изпълнява сутрешния си ритуал по изваждането и смилането на кафе от кутия на „Старбъкс“, преди да зареди професионалната машина за еспreso, облицована с месинг и прекалено голяма за яхтата му.

Джон Блейлок свали шапката си и я плъзна по плота с една ръка. С другата се почеса по косматите гърди. Машината за еспreso очевидно беше център на вниманието в кухнята. Домакинът кимна към нея.

— Най-голямата ми страст — обясни той. — Не, чакай! Най-голямата ми страст след съществата от противоположния пол.

— Всички същества от противоположния пол ли? — ухили се Дейвид в отговор. — Или само тези от човешката раса?

Веждите на Джон Блейлок се повдигнаха неестествено високо.

— Ей, впечатлен съм! Пикльо от Пентагона с истинско чувство за хумор!

— Да се отбележи, че не съм пикльо от Пентагона — отвърна Дейвид.

— Да се отбележи — повтори Блейлок, — че се въздържам от отношения с женските представители на други раси освен човешката.

— Хубаво, защото според мен има точка в устава на ВВС, която го забранява.

— Аз не съм много по уставите — каза Блейлок, като присвиваше очи срещу циферблатите на машината за еспreso. — Аз съм запасняк. Запасняците по определение са подозрителни към

уставите, обитателите на Пентагона или полковниците, които обикалят по доковете и търсят сведения.

— Сведения ли търся? — попита Дейвид.

Блейлок се ухили.

— Добре де, кафе и сведения. И като стана дума, какво точно мога да направя за теб?

— Ами като начало това е официално посещение.

— Предположих — отвърна Блейлок, като се помъчи да си придаде сериозно изражение и посочи шапката. — Затова бях с униформа тази сутрин.

— Аха. Само дете съм почти сигурен, че боксерките с Мики Маус не са по устава.

— Глупости! Колко пъти в кариерата си, полковник Бърд, си си казал, че работиш за герой от анимационно филмче?

Дейвид се засмя.

— Добре. Схващам идеята.

— Но ти се канеше да ми обясниш защо си дошъл.

Докато Блейлок наливаше кафето, Дейвид му разказа за специалната комисия, която беше оглавявал, и страховете на разузнавателните агенции от евентуално манипулиране на ядосаните пътници с терористична цел. Докато свърши, домакинът му беше поставил пред него гигантска чаша невероятно добро кафе, беше облякъл хавайска риза и се беше настанил на столчето от другата страна на плота.

— Това ли е? — попита накрая.

— Общо взето — каза Дейвид. — Има ли вълшебен отговор?

Блейлок изсумтя.

— Аз дори не виждам вълшебния въпрос.

— Лично аз — подсказа Дейвид — не разбирам как заплахата от въздушен троянски кон изобщо се връзва с напрежението сред пътниците.

— Не се връзва — каза Блейлок. — Ето защо се притесняват.

— Как така? — попита Дейвид.

Джон Блейлок остави чашата си и театрално махна към тавана.

— Това е принципът за запазване на параноята. Предполагам, че не си чувал за него.

— Не.

— Сигурно защото току-що го измислих. Не, сериозно, какво става, когато разузнавателните агенции попаднат на два подобни проблема, които някак си не се връзват помежду си? Целият им инстинкт за конспирации се включва на максимум, аналитичната им машина заработва на високи обороти и те започват да търсят как да отговорят положително на въпроса: „Дали пък точно това не искат да си помислим?“. Особено когато сме във война.

— А „те“ в случая са неназована, неидентифицирана...

— Точно така. Мрачна сила от враждебни конспиратори, които винаги са на една крачка пред нас.

— Ти вярваш ли?

— Разбира се, че не. По-голямата част от кариерата ми премина в упражнението да се връщам от разни екзотични места, да влизам с танцова стъпка в Пентагона или в Лангли и да докладвам, че мрачната, основополагаща, революционна среща на високо равнище на колумбийски наркособове, предизвикала ураган от свръхсекретни предупреждения и зловещи сценарии, всъщност се е оказала градинско барбекю парти, което някой от членовете на картела е организирал за стар приятел от Лима. Нали се сещаш, ония от Лангли търчат до Белия дом, за да получат разрешение за военен удар, а колумбийците просто се наливат с текила до басейна.

— С това ли се занимаваше?

— Е, пийнах малко текила, но не съм прекалявал. Всъщност играех ролята на тъпия американец с прекалено много свободно време, който изучава местните хора и екзотичните им шарени костюми. Ще се изумиш какви работи ще чуеш, ако си направиш труда да слушаш. Стига да пиеш бира, да се хилиш и да се оригваш, когато трябва.

— И така, като използваме твоя принцип за съхранение на параноята, тук всъщност има връзка, така ли?

Джон Блейлок присви очи към него.

— Питаш се дали има връзка между напълно похвалната тенденция на ядосаните пътници да изпитват желание да сритат авиокомпаниите по задните части, защото продължават да предлагат ужасяващи услуги, и нашите кръвни врагове, любителите на терора, които искат да създадат един огромен недвижим имот от Ла Джола до Кенебънкпорт, светещ в тъмното без нужда от електричество?

— Моля?

— Да изчезнат в ядрен облак. Съединените щати.

— О. Да, нещо подобно.

— Не. Няма планирана връзка.

— Което оставя отворена възможността за...

Блейлок драматично присви очи и се хвана за главата.

— Чакай да видя сега. Дали пък не може да е непланирана връзка?

— Добре де, отговорът е очевиден. — Дейвид вдигна ръка. — Виж, какво все пак би могъл да откриеш в тази мъглява картина?

— Отвлечане на вниманието. Да кажем, че ти си новият шеф на терористите и си убеден, че твоя любим бог Велзевул иска смъртта на двеста и осемдесет милиона американци. Имаш голям проблем, защото информация за всяка твоя операция вероятно ще изтече по хиляда различни канала и армията ти от наемни плъхове ще бъде заловена или избита. Всъщност американците здравата те нервират, защото толкова са се ядосали, че предшественикът ти е пробивал големи дупки във военните им кораби и е подкрепял групи, които използват граждански самолети, за да унищожават американски сгради и гражданите в тях, че са си направили труда да ти обявят война и сега, изглежда, знаят с подробности какво и къде планираш. Докато те гледат толкова внимателно и гонят плъховете ти навсякъде из земното кълбо, на практика не можеш да мръднеш. И какво правиш тогава?

— Нямам представа.

— Планираш удар срещу слабо защитена цел, после си сядаш на четирите букви, не правиш нищо и чакаш Аллах — според твоите представи — да ти даде удобен случай, така че вниманието на всички да е отклонено достатъчно дълго от теб, за да се промъкнеш през мрежата им за сигурност.

— Не схващам.

— Чакаш да се случи нещо достатъчно важно, за да отклони вниманието им от твоята подготовка за атака. Докато все още са в истерия заради случка Б, за която изобщо не си отговорен, но те не знаят това, ти стартираш план А.

— И някой инцидент с ядосани пътници на граждански самолет би могъл да стане случка Б. Но как? Повечето такива инциденти просто изнервят екипажа и довеждат до извънредно кацане и арести.

— Изследваш молекулната структура на кората на едно дърво и забравяш гората.

— Е, кое е гората в случая?

— Искаш ли закуска? Яйца, пържено прасе, такива работи?

— А, разбира се.

— Бъркани, на очи, варени?

— Бъркани. И... имаш ли тоалетна?

— Даже две. Иди в малката, отдясно.

— Благодаря.

— Телефонът ти звъни — каза Блейлок.

Дейвид погледна към колана си, откочи телефона и натисна един клавиш.

— Просто гласова поща.

Той го остави на плота и се измъкна към тоалетната.

Когато се върна, Джон Блейлок вече бе започнал да събира необходимите съставки за закуската, като с демонстративна липса на усилие чупеше яйцата в голяма купа и хвърляше черупките с една ръка, без да спира да говори:

— Самият ти едва вчера свидетелства, че ако не ликвидираме причините за нарастващото напрежение и ярост на пътниците, един ден ще се случи нещо далеч по-лошо.

— Откъде...

— Едно малко нещо, на което викам правителствена кабелна телевизия.

— А, да. Разбира се. Радвам се, че си го гледал.

Дейвид забеляза как по лицето на Джон Блейлок пробяга усмивка, когато вдигна очи към него, преди отново да се съсредоточи върху храната.

— Колкото повече си мисля, толкова съм по-сигурен, че военните и ЦРУ не се притесняват за това, за което говорихме преди минута. Искам да кажа, че те наистина се тревожат от непланирани инциденти, но се обзалагам, че всъщност са в паника от възможността за въздушен троянски кон. След атаките срещу Световния търговски център дори комарите привличат вниманието им, когато се отклонят от курса, а над Вашингтон все още летят изстребителите. Естествено, че проявяват параноя, но както казва старата поговорка: „Това, че си

параноичен, изобщо не означава, че лошите не се опитват да те спипат“.

— Съгласен съм.

— Те не знаят откъде би могъл да дойде този троянски кон, но са убедени, че идва. Вероятно са получили няколко предупреждения от оперативни работници. Така че се хващат за всяко нещо, опитват се да елиминират всичко, което би могло да доведе до подобен кошмар. Засега мога да разсъждавам свободно върху проблема, защото нямам непосредствена секретна информация по въпроса. Само инстинкт и опит.

— Добре.

— И те правят същото.

— И това ти е работата?

Блейлок вдигна очи и се усмихна.

— Е, всъщност не. Прекарах доста години, като се опитвах да държа параноята под контрол. Нали се сещаш, изправях се в подходящия момент, шумно се прокашлях и изтъквах, че очевидно кралят е гол.

Той обърна няколко цвърчащи дебели парчета пушен бекон, сложи хляб в тостера и изсипа яйцата в пълния с масло тиган, преди да продължи:

— Не трябва да забравяш и разузнавателния еквивалент на принципа за неопределеността, допълнен от закона на Мърфи.

— А, чакай да позная. Ще ми го разкажеш подробно, нали? — попита Дейвид, като се преструваше на разтревожен.

— Разбира се. Принципът е прост. Независимо колко невероятна е една теория, действителността е още по-откачена, непредвидима, неочаквана и невъзможна.

Джон Блейлок приключи с яйцата и с лекота ги раздели в чиниите, добави бекона и препечения хляб и сложи чинията на Дейвид пред него.

— Впечатляващо. Моите комплименти за готвача.

— Готвачът ти благодари и приема пари в брой или златни наполеони. Искаш ли и малко шабли? Имам една каса в избата.

— Имаш изба на лодката?

— Не. Звучи обаче толкова симпатично претенциозно, нали? Все едно подушваш пластмасова тапа на винена бутилка. Всъщност избата

ми е в един от шкафовете навън. Дори имам някои отлежали вина, реколта... — Той погледна часовника си. — ... четирийсет и трета.

— Не, но благодаря. Това е страхотно.

От лявата му страна тихо се отвори врата и Дейвид погледна навреме, за да види млада жена с гарвановочерна коса, чието облекло се състоеше единствено от сънливото ѝ изражение. Тя се появи на прага, като търкаше окото си с една ръка и държеше вратата с другата.

— Добро утро, красавице! — каза Джон Блейлок с такъв тон, все едно това се случваше всяка сутрин.

— Добро утро, Джон — измърка тя.

— Запознай се с един колега полковник, бебче. Дейвид, това е Джил. Джил, това е Дейвид.

Джил спря да търка окото си и бавно се огледа, сякаш едва сега осъзнаваше факта, че е гола. После вдигна очи към Дейвид с леко засрамена усмивка и захапа палеца си.

— О! — възкликна тя тихо и му махна с ръка, преди отново да изчезне в спалнята.

— Е — продължи Джон Блейлок, без да нарушава ритъма на разговора, — какво друго мога да направя за теб?

Дейвид кимна с глава към затворената врата.

— Освен ако тя няма сестра там, вътре, един студен душ ще свърши работа.

— Няма сестра. Но можеш да скочиш в залива. Достатъчно студено е.

— Може ли да попитам на колко години си, полковник?

— Бих могъл да отговоря „достатъчно“.

— Но това щеше да е тъпа шегичка и...

— Да, никога не бих използвал подобна реплика. На шейсет и четири съм, чувствам се на двайсет и девет и преди да попиташ, синко, тайната е просто да се отнасяш добре с дамите.

— Да бе.

— Изглеждаш смаян.

— А... извинявай за въпроса, но не трябва ли да седиш на върха на някоя планина в Тибет и да преподаваш това познание на целия свят?

„Меридиън“ 6, в полет

15:01 ч

Джуди Джаксън избърса една капчица пот от челото си. Температурата в салоните на самолета беше твърде висока и тя вече беше помолила втория пилот да пусне климатика по-силно. Оплакванията на пътниците не й правеха впечатление, но зачестяваха.

— Виждате ли това малко нещо над главата си, което прилича на оченце? — беше попитала последния недоволен пътник. — Според вас защо сме ги сложили там? Ей, нека да помисля... — Тя завъртя очи към тавана и подпря бузата си с показалец, сякаш се опитваше да мисли сериозно. — О, може би за да охлаждаат пътниците? — Тя завъртя вентилатора на включено и с усмивка го насочи към лицето на мъжа. — Ето, видяхте ли? Проблемът е решен.

Сега обаче самата Джуди Джаксън не се чувстваше добре, затова издърпа микрофона от поставката и нареди на пилота да засили охлаждането. После пристъпи към завеската, която разделяше бизнес и първа класа от останалите пътници и внимателно я дръпна, за да отвори малък процеп. Трийсет-четирийсет души бяха прави. Нямаше усмивки. Виждаше две от стюардесите си сред тях, които разнасяха напитки и добро настроение, но беше очевидно, че недоволството все още е високо след закъснението на „Хийтроу“ и намесата на доктора от първа класа.

Тя потръпна от отвращение при мисълта, че ще й се наложи да се справя с цял салон мърморещи пътници. В днешно време си купуваха билети за жълти стотинки, но винаги искаха повече и на нея й беше дошло до гуша.

А тук трябваше твърда ръка.

Двама спортно облечени мъже я забелязаха и поеха към нея. Джуди понечи да се оттегли зад завесата, но промени решението си. Изглеждаха ядосани, но не можеше да са по-ядосани от нея.

— Вие ли сте началник стюардесата? — започна един от мъжете.

— Аз съм старшата стюардеса, да. — Тя посочи към тавана. — Забелязахте ли светеция надпис за коланите и факта, че все още е включен?

— Да, както и да е — каза вторият. — Вижте, мис, поне три пъти се оплакахме на екипажа ви, че отзад е твърде горещо, а на жена ми вече ѝ стана лошо.

— Вече се погрижих, сър. А сега и двамата седнете на местата си.

Мъжете се спогледаха.

— Не ме ли чухте? Надписът свети. Седнете по местата си.

— Знаете ли — започна по-едрият мъж, — дотук ми дойде от вашето нагло отношение.

Тя застана на няколко сантиметра от лицето му.

— И на мен ми дойде до гуша от пътници, които нарушават федералните закони, като отказват да се подчиняват на нарежданията ми. *Заемете... местата... си... веднага!*

— Хайде, Джим — каза вторият мъж, като дърпаше приятеля си за ръкава.

— Ще подам оплакване, жено — извика Джим с почервеняло лице.

— Внимавай да не ми объркаш името, ако изобщо можеш да пишеш, мъжо! — отсече Джуди и едновременно с това взе микрофона.

Драги пътници, говори старшата стюардеса. Слушайте внимателно. Ще обясня нещо на тези от вас, които не забелязват светеция надпис или не разбират какво означава. А именно, че веднага трябва да седнете на местата си и да закопчаете предпазните колани. Знаем, че според някои от вас имате рождено право да мърморите и да се оплаквате от всичко, но започнахте да ставате смешни. Вече охлаждаме пътническия салон, така че не искам да чувам нищо повече по този въпрос. Вече летим към крайната си цел, така че темата за закъснението в Лондон е приключена. Ще ви сервираме храна след малко, ако спрете да мрънкате. Честно казано, изобщо не ме интересува какви оплаквания ще напишете, когато слезете от този самолет, но междувременно, ако видя още някого прав на пътеката без изричното ми разрешение, ще накарам да го арестуват, обвинят и изправят пред съда, защото е

попречил на екипажа ми. Затворът в Кейптаун няма да ви хареса. А сега, момчетата отпред, седнете на местата си! Веднага!

В салона отекна малък хор от подсвирквания и ядосани възгласи и Джуди се канеше да не им обърне внимание, но вече беше набрала скорост. Посочи към един младеж, който викаше „Ууу“ и стоеше прав на няколко метра от нея.

Добре, умнико, ти на място... 26-F... Знам името ти от списъка на пътниците и можеш да се смяташ за арестуван. И ти с червената риза. Имаш три секунди, за да седнеш и да млъкнеш. Говоря сериозно. Няма да толерирам бунтове.

Джуди видя как останалите пътници бавно сядат, а пътеките се опразват от поне дузина сърдити хора. Накрая забеляза един мъж в съседния салон, който чакаше да се върне на мястото си. Той вдигна очи към нея и дори през двайсетината метра, които ги разделяха, тя видя лицето му — лицето на баща ѝ.

Джуди усети прилив на адреналин. Бързо закрачи по пътеката, като не обръщаше внимание на враждебните погледи и промърморените оплаквания. Профуча през коридора между втория и третия салон и започна да оглежда лицата на пътниците в салона, където беше изчезнал. Баща ѝ беше мъртъв от цяло десетилетие, а в списъка на пътниците нямаше нито едно име, което дори да напомня за нейното, така че човекът не можеше да е някакъв отдавна изгубен брат.

Тя си спомни, че беше видяла лицето му през прозореца на чакалнята още в Лондон, и осъзна, че е забравила да го издири. Къде бе сега? Джуди спря в средата на салона. Отблизо изглеждаше някак различен.

— Извинете, сър, може ли да попитам как се казвате? — извиси глас тя, като се наведе през двамата съседни пътници, които я гледаха недоволно със стиснати зъби.

Човекът вдигна поглед.

— Мислех, че знаете имената на всички ни.

— Тъъ, да, но вие как се казвате?

— Това не е ваша работа! — отсече мъжът. — И преди да ми дръпнете малката си реч за арестите, нека ви предупредя, че съм пенсиониран полицаи от щата Мериленд.

— Добре, но моля ви, трябва да разбера дали не сме роднини.

Мъжът невярващо се вторачи в нея.

— Какво?

Десетина пътници вече открито ги зяпаха и тя внезапно осъзна това, борейки се с вълната от неудобство.

— Приличате... на един мой роднина.

— Опазил ме бог — каза той жлъчно. — И все пак, как е моминското ви име?

— Джаксън.

— Не сме роднини, слава богу.

— Семейството ви случайно да е от Ню Джърси?

Мъжът се изправи на седалката си, като се подпря на предната.

— Имам цяла дузина свидетели на факта, че упражнявате тормоз върху мен, млада госпожо. Оставете ме на мира или аз ще ви дам под съд!

Джуди потърси отговор, но не успя да измисли нищо. Трябваше да са роднини. Това беше лицето на баща ѝ, колкото и да го мразеше.

Тя се отдръпна, като се опитваше да не показва объркването си, и тръгна по пътеката, повтаряйки си номера на мястото му: „Трийсет и осем-В... Трийсет и осем-В...“.

Щеше да провери името. Трябваше да е Джаксън.

Бреговата ивица на Африка изплува от синьо-сивата мъгла на хоризонта и образува ясна разделителна линия между синьото на Средиземно море и изпечената суша на Сахара отвъд.

Вторият пилот хвърли поглед наляво, но Фил Найт беше забил нос в наръчника за управление, а последния път, когато му беше посочил нещо, командирът беше отговорил рязко и студено.

Гарт въздъхна нечуто и се премести малко по-напред към таблото, като почти опря брадичка на стъклото, и се заслуша в постоянното свистене на въздуха, който фучеше край тях с 81 процента от скоростта на звука.

— „Меридиън“ шест — обади се испанският диспечер с отегчен тон и силен акцент, — прехвърлете се на алжирския въздушен контрол, едно-две-шест-точка-пет.

Гарт натисна малкото ключе на щурвала, за да отговори:

— Разбрано, едно-две-шест-точка-пет. Buenos tardes.

Испанският диспечер се изключи, без да отговори, и Гарт смени честотата, преди отново да включи предавателя.

— Алжир, тук е „Меридиън“ шест. Височина на полета три-седем-нула.

— Разбрано, „Меридиън“ шест, височина на полета...

Останалите думи на диспечера внезапно бяха удавени от силен звън, който изпълни кабината и за момент накара Гарт да загуби ориентация. Някъде отляво светна червена светлина, но той беше седнал прекалено напред и не разбра веднага, че идва от една от пожарните ръчки на двигателите.

— Какво става? — извика Найт и блъсна наръчника от коленете си.

— Не знам... Чакай! Имаме предупреждение за пожар в четвърти двигател! — изкрещя Гарт, за да надвика шума, докато се протягаше да натисне бутона, с който се изключваше мощната аларма.

Фил се вторачи в него с широко отворени очи.

— Четвърти?

— Да. — Гарт погледна през десния прозорец, макар че трудно можеше да види външния двигател от пилотската кабина.

Вниманието му беше привлечено от рязко движение отляво и той долови как ръката на командира се стрелва към дросела на четвърти двигател и го премества на празни обороти. Самолетът веднага се люшна надясно, преди автопилотът да успее да компенсира.

— Фил... — започна Гарт, но дясната ръка на командира се стрелна този път към пожарната ръчка на четвърти двигател.

— *Не!* — чу се да изкрещява. — *Не я дърпай!*

Фил Найт ядосано изгледа помощника си.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това „не я дърпай“? Има пожар!

Беше напълно шокиран от намесата на Гарт, но все пак спря.

— Не, няма. Това е фалшива тревога.

— Какви ги говориш, Абът?

— Този двигател вечно дава фалшива тревога за пожар, Фил. Всъщност няма нищо страшно.

Найт се колебаеше, като междувременно обираше луфта на щурвала наляво, за да компенсира загубата на реактивна сила от дясното крило.

— Откъде знаеш?

— Периодично прави така през последните три месеца — дава фалшиви тревоги за пожар. Докладвах ти още в Лондон, когато не можехме да стартираме двигателя. Помниш ли?

— Не си спомням да си ми казвал нищо за това.

— *Казах ти!* Бях точно тук и ти казах, че четвърти двигател дава фалшива тревога за пожар във въздуха, а механиците не могат да разберат защо, така че... неофициално караме с повредата.

— Няма значение. Предупреждението за пожар си е предупреждение за пожар.

— Фил, не го прави! В момента, в който спреш този двигател, ще трябва да кацнем аварийно. Чувал ли си за поддържащи индикации?

Фил Найт се обърна към втория пилот.

— Не смей да ми говориш снизходително, Абът.

— Не говоря така, Фил, просто...

— Аз съм командирът. Когато ми трябва проклетите ти съвети, ще ги поискам.

— Фил, компанията казва, че трябва да слушаш съветите ми. Виж проклетото табло.

Вторият пилот посочи към уредите на централното табло.

— Виждаш ли температурата на изгорелите газове? Нормална е. Притокът на гориво е нормален. Оборотите в минута са стабилни. Всичко е наред, освен индикатора за пожар.

Найт също гледаше уредите. „Обнадеждаващ знак“, заключи Гарт, като издърпа интеркома от поставката.

— Нека да се обадя в салона и да ги питам дали виждат нещо да гори.

Фил Найт кимна със стиснати челюсти, приковал очи в уредите.

След половин минута Гарт остави слушалката.

— Там не виждат нищо необичайно, Фил. Нито огън, нито дим. Нищо. Просто фалшива тревога.

Фил Найт объркано изгледа Гарт и внезапно се облегна назад.

— Не мога да летя така. Обяви извънредно положение, Абът. Помоли за незабавен коридор до — той хвърли поглед към бордовия компютър — Международно летище Алжир.

— *Алжир?* Не! Господи, Фил, Алжир е кофти. Имат голямо летище, но това е опасно място и ти гарантирам, че компанията ще ни

накаже. Спомни си, че вече знаят за тази повреда.

— Наредих ти да ми дадеш извънреден коридор.

— Фил, моля те, чуй ме. Ако отклониш натам и обявиш пожар в двигателя или го изключиш, ще заседнем в Алжир и полетът ще свърши. Там нямаме наземен екип.

— Ако имаме индикация за пожар, трябва да кацнем на най-близкото подходящо летище, дори и да не изключим в момента двигателя. Нали не си забравил правилата? — отсече Фил.

— В реалния живот, капитане, трябва да съобразяваме правилата с действителността! Зад нас са Испания, Гибралтар и други, много подходящи за нас летища от Алжир, ако държиш да кацнеш и да застрашиш кариерата и на двама ни, особено след като проклетият двигател не гори!

Прекъсна ги звънът на интеркома и Фил Нйт рязко вдигна слушалката до ухото си.

— Да?

— Командире, самолетът току-що потрепери и зави наляво. Какво става?

— Имаме пожар в двигателя и ще направим аварийно кацане в Алжир.

— Наистина ли? Ти ли ще им кажеш? — попита Джуди.

— Не. Ти го направи. — Той прекъсна връзката и остави слушалката, докато се обръщаше към Гарт. — Алжир е най-близкото подходящо летище. Няма място за спорове.

— Няма никакъв пожар, Фил, и няма причина за извънредно кацане. Не разбираш ли? *Няма никакъв пожар!* — Гарт отчаяно се опитваше да запази спокойствие. — Фил, чуй ме. Знам, че си ходил на същите курсове, на които и аз. Нищичко ли не си спомняш?

— Казах *млъкни*, Абът. Чух те и отхвърлям предложението ти.

Но Гарт видя, че отмества ръка от лоста.

— Не ме слушаш, Фил. Компанията изисква от теб да вземаш на сериозно предложенията на втория пилот, а вторият ти пилот най-сериозно те съветва да *не се* отклоняваш към Алжир заради несъществуващ проблем.

За момент Гарт се зачуди дали да не поеме контрол върху самолета. Но нямаше начин Нйт да се откаже от командването, така

че просто щяха да се сбият във въздуха. Не, беше по-добре да изпълнява нарежданията му, независимо колко идиотски бяха.

Той погледна към сателитния телефон за връзка с компанията.

— Фил, трябва да се обадим на шефовете, преди да направим нещо драстично.

— Защо? Аз командвам.

— Защо ли? Ами може би не сте забелязали, капитане, че и двамата работим за „Меридиън Еърлайнс“, а не за авиокомпания „Фил Найт“. Ако се отклоним, ще побеснеят. Става дума за международни полети, Фил. Тук не е като по вътрешни линии.

Фил Найт запази мълчание.

— Добре тогава — заяви Гарт. — Да се отбележи, че се опитам да те посъветвам.

Фил рязко погледна надясно.

— Това пък какво беше?

— Кое? — объркано го изгледа Гарт.

— Това „да се отбележи“.

Вторият пилот посочи към микрофона за записване на разговорите в кабината над главите им, после отпусна ръка.

— Нищо. Забрави.

Гарт издърпа сателитния телефон от поставката и набра номера. Фил продължаваше да го гледа ядосано. От оперативния център в Денвър отговориха и той набързо изложи проблема. Вече чуваше гласа на Джуди Джаксън по уредбата в салона, която обясняваше на пътниците, че се отклоняват към столицата на Алжир.

— Повтори, Полет шест — нареди диспечерът от Денвър.

— Казвам, че имаме индикация за пожар в четвърти двигател — повтори Гарт. — Нямаме поддържащи индикации, но според командира трябва да обявим извънредно положение и да се отклоним към Алжир.

Последва шум и Гарт чу как спешно предават слушалката на друг човек. Гласът на новия му събеседник беше твърд и остър:

— Говори директорът на полетите. Каквото и да правите, не се отклонявайте към Алжир.

— Само секунда, сър. Тук е вторият пилот. Ще ви дам командир Найт. — Гарт протегна телефона към лявата седалка. — Директорът на полетите иска да говори с теб.

Фил грабна слушалката от ръката му с неподправено отвращение.

— Говори командир Найт.

Той се заслуша и кимна няколко пъти, после лицето му почервения като цвекло.

— Но аз все пак имам индикация за пожар.

Гарт чу, че отсреща повишават тон. Не разбираше какво се говори, но репликите на командира бяха достатъчни.

— Не, казах ви, че имахме тревога за пожар. Искан да спра двигателя, а Алжир е най-близкото подходящо... Да... да, разбирам, но правилата са ясни. Добре. Но няма да летя с повреден двигател чак до Кейптаун. Тогава къде предлагате да отида? Обратно в Лондон?

От другата страна на линията се изля порой от думи, произнесени с още по-силен глас, и Гарт ясно видя как Фил Найт се бори да не закрещи.

— Добре. Ако не се оправи, ще се върнем в Лондон.

Той въздъхна и разтърка слепоочието си със свободната ръка. После прекъсна връзката.

— Не можа да изчакаш и секунда, преди да им се обадиш, нали? — заяви командирът след няколко минути мълчание.

— Господи, Фил, казах ти, че идеята няма да им хареса.

— Не го пипай повече.

— Моля?

Фил Найт се извърна и изгледа Гарт, а вените на врата му бяха почти пурпурни от напрежение.

— Не пипай повече проклетия сателитен телефон! Само аз ще се обаждам. Ясно?

— Искаш ли разрешение да обърнеш? — попита Гарт.

— Да — отвърна командирът.

Джуди Джаксън стоеше на изхода на кухненското помещение в първа класа и оглеждаше изумените лица на пътниците. Видя как две от стюардесите ѝ се приближават не по-малко уплашени от съобщението за аварийно кацане. Джуди отново набра пилотската кабина и с изненада чу гласа на Гарт Абът.

— Да ги накарам ли да седнат в положение за аварийно кацане?
— попита.

— Не, Джуди. Няма пожар и ние няма да ходим в Алжир, но очевидно командирът възнамерява да ни върне в Лондон, въпреки че вероятно става въпрос за фалшива тревога.

— Вече им казах, че отиваме в Алжир — възрази тя.

— Ами кажи им, че си сбъркала — каза Гарт. — Мога и аз да го направя, ако...

— Не! — отсече Джуди. — Аз ще се справя. Значи Лондон?

— Опасявам се, че да.

— По дяволите! — Тя прекъсна разговора и включи уредбата:

Дами и господа, отново говори старшата стюардеса. Командирът току-що ми каза, че е потушил пожара и вместо да отидем в Алжир... който със сигурност щеше да се хареса на всички ви... сега ще обърнем и ще се върнем в Лондон. Съжаляваме за неудобството, но трябва да изпълняваме правилата за безопасност, просто се налага. Надявам се да имаме достатъчно гориво, за да се върнем живи и здрави в Лондон.

Тя едва успя да потисне усмивката си. Малкият творчески намек за горивото щеше да предизвика напрежение и да ги държи уплашени и послушни, реши тя.

Последва незабавен взрив от гласове, въпроси и позвънявания. Джуди посочи към Ел в дъното на салона. Щяха да се справят с оплакванията и без нея.

Покрайнините на Вашингтон, окръг Колумбия

9:05 ч

— Полковник Дейвид Бърд?

— Да, аз съм... само секунда... — отвърна Дейвид в микрофона на клетъчния телефон, като се пресягаше да намали звука на радиото и същевременно се опитваше да не остави колата си да се блъсне в металната мантиanela на магистрала 301.

Женският глас от другата страна беше настоятелен.

— Полковник, обаждат се сенатор Шарън Дъглас, председател на сенатската подкомисия по въпросите на въздухоплаването.

Писукането на телефона грубо бе прекъснало една интересна малка фантазия с участието на голата жена в спалнята на Джон Блейлок. За част от секундата съзнанието му я замени с образа на сенаторката — глупаво действие, което предизвика неволна усмивка. Шарън Дъглас също беше красива жена.

— Там ли сте още, полковник? — попита тя.

— Да, госпожо сенатор. Какво мога да направя за вас?

— Трябва да дойдете и да кажете на моята подкомисия същото, което заявихте вчера. Екипът ми ви е видял по правителствения канал. Съобщиха ми, че вашата работна група е свършила чудесна работа, като е поставила този проблем в съответния контекст.

— А, имате предвид напрежението сред пътниците в гражданските полети?

— Абсолютно.

Предупрежденията на генерал Овърмайър преминаха през главата му в няколко различни посоки, като задействаха нечути аларми. Вече беше прекалено познат на Капитолия.

— Нека ви обясня защо това изведнъж се превърна във важен проблем за мен, полковник Бърд. Вчера пристигнах в Лондон от Чикаго. Полет шест на „Меридиън“ ще остане вечно жив в моята

памет като пример за лошо обслужване. Докато кацнем, бях готова да грабна брадвата и да нападна екипажа с животинска ярост.

Тя описа своето „пътуване в ада“, като започна с непочтителното отношение на изхода на летището, продължи с всички закъснения, които бяха понесли, и стигна до грубото поведение и избухливия нрав на екипажа.

— И всичко това при американски сенатор на борда? — попита Дейвид.

— О, да! Нещата са излезли извън контрол... Дейвид. Мога ли да те наричам Дейвид?

— Разбира се, сенаторе.

— Ами в такъв случай ме наричай Шарън.

— Добре — отговори колебливо Дейвид, като пробваше мислено как ще се обръща към такава влиятелна жена на малко име.

Беше свикнал да разговаря с конгресмени, но сенаторите стояха над членовете на Генералния щаб и бяха извън обсега на един обикновен полковник. От другата страна се чу приятен смях.

— Наричай ме така, както ти е удобно. Само ми кажи, че ще дойдеш да свидетелстваш.

— Сенаторе, за мен ще бъде удоволствие да работя с вашия екип... — започна той, като заобикаляше един камион с ремарке, който беше задръстил лявото платно.

— Не това искам да чуя — прекъсна го тя.

Очукан червен пикап рязко намали отпред, като го накара да скочи на спирачките. Той въздъхна и зави към аварийната лента, където спря и дръпна ръчната спирачка.

— Добре — каза Дейвид, — но ще трябва да говори някой друг от работната ми група.

— Разбирам. Явно са ти се накарали здравата през последното денонощие, нали?

— Ами, да кажем само, че определени висши офицери бяха твърде неприятно впечатлени от факта, че полковник от авиацията на действителна служба се явява пред подкомисията.

— Добре казано. Виж, аз ще се върна във Вашингтон след няколко дни. Хайде да те заведа на обяд и да поговорим. Не хапя, но имам нужда от помощта ти. Както сам каза, Дейвид, тази бъркотия в

авиокомпаниите скоро ще доведе до непредвидими последствия. Моите хора ще ти се обадят, за да уговорите време и място.

— Добре.

— Между другото, сигурно е най-добре да не казваш на генерала си, че сме говорили.

— Повярвайте ми, няма да му кажа.

Той чу как връзката прекъсна, изключи собствения си телефон и свали слушалките, като се чудеше как ще угоди на двама господари едновременно.

„Меридиън“ 6, в полет

Джуди Джаксън току-що беше влязла в салона на първа класа, когато чу звъна на интеркома. Тя вдигна и откри, че разговаря с Гарт.

— Пожарната аларма се изключи, Джуди. Обръщаме към Кейптаун.

— Шегуваш се!

— Не — каза просто той. — Алармата се изключи. Продължаваме.

— Сигурен ли си този път?

— Ей, аз съм само втори пилот. Фил взема решенията.

Тя остави слушалката и пристъпи към завесата, като усещаше нетипичен възел в стомаха си от предстоящата задача да се справи с неконтролируемия доктор в първа класа. Или от сблъсъка с Макнотън. Не всеки ден ѝ се случваше да се разправя с толкова груби и агресивни пътници като него.

„Проклет британец!“ — помисли си тя. Оттогава не се беше обаждал, но ефектът от вербалната му атака в Лондон беше, че тя спря да прави обичайните си съобщения по уредбата, а това беше дразнещо. Тя обожаваше да си измисля. Лъжи, как не! Това не беше лъжа, а творчество. Много важно, че кралицата била в Индия или не знам си къде! Кого го интересува? Пътниците просто искаха да чуят разумно обяснение. Тя никога не се беше притеснявала за истината.

Джуди вдигна микрофона, но отново изпита неприятното чувство, че губи контрол. Затвори очи и поклати глава, за да се отърве от него. „Това са глупости — каза си. — Аз съм царицата на салона.“

Шумът от включването на уредбата предизвика ново вълнение сред пътниците. Всички вдигнаха глави и погледнаха към колоните. Тази гледка обикновено ѝ доставяше удоволствие, защото беше потвърждение на силата ѝ да властва над триста души винаги когато поиска.

Отново говори старшата стюардеса. Спомняте ли си, когато ви казах, че се връщаме в Лондон, защото пилотите ми казаха да ви го съобщя? Е, пак можете да си приберете английската валута, защото излиза, че хората в пилотската кабина отново са променили решението си. Връщаме се към план А. Продължаваме към Кейптаун по разписание.

Тя млькна, като се чудеше какво да добави и за момент се стресна, че не може да измисли нищо.

А, проблемът с двигателите очевидно е решен, а за тези от вас, на които им е твърде горещо, съм помолила пилотите да пуснат климатика на максимална мощност, така че ако ви стане прекалено студено, обадете ни се.

„Добре — помисли си Джуди. — Започнах да си спомням уроците по психология на тълпата. Ако им кажеш, че им е студено, наистина ще се почувстват така.“ Все пак се чувстваше малко неловко. „Това беше най-странното съобщение, което съм правила“, помисли си, като усети как леко се изчервява от неудобство. Обърна се, за да се върне в първа класа, но видя Ел и Синди да махат през завесите.

— Джуди, помощ! — извика Ел.

— Какво?

Синди посочи с палец назад.

— Няколко души питат дали това е същият двигател, който се нуждаеше от ремонт в Лондон, и според мен са уплашени.

— Ако е същият, и аз съм уплашена — добави Ел.

Джуди скръсти ръце и се вторачи в тях. Ел беше смайващо висока блондинка с остри черти, а Синди беше хубава дребничка брюнетка. И двете изглеждаха изтощени.

— Трябва да си оправиш очната линия — каза Джуди на Ел, като предизвика стресната реакция.

— Джуди! — настоя Синди. — Трябва да ни кажеш. Пилотите знаят ли нещо?

Джуди облиза устни и погледна към стълбичката, която водеше към горния етаж и пилотската кабина, преди да върне поглед върху Синди.

— Не. Ще трябва да им се обадя. Чакай.

Тя се обърна, набра двуцифрения номер на пилотската кабина и предаде въпроса. После затвори и се обърна към жените, до които вече стояха още две стюардеси.

— Да, същият двигател е, но проблемите нямат връзка. — Тя им предаде остатъка от отговора на Гарт Абът за фалшивата пожарна тревога.

— И така, доволни ли сте? — попита накрая, като добави и малко сарказъм.

Ел огледа колежките си, преди да отговори:

— Ние сме доволни, Джуди, но тези хора — те не ни вярват вече. Доста са разстроени.

— Не чуха ли съобщението ми по уредбата?

Синди закима.

— Да. Но, Джуди, след онова, което каза човекът в Лондон, те... искам да кажа...

— Те не вярват и на една наша дума — добави Ел.

Джуди видя движение с периферното си зрение и се обърна, когато Джени Бретсън влезе през завесата от първа класа.

— Джуди?

— О, по дяволите. Ти пък какво искаш, Бретсън?

— Имаме проблеми в салона.

Джуди усети проблясък на задоволство от промяната.

— Аз наистина имам проблеми, Бретсън, и причината за тях си ти. Връщай се на мястото си.

— Не. Този лекар...

— Ще се справя със собствения си самолет, благодаря — добави Джуди.

— По дяволите, изслушай ме! — настоя Джени, като стресна Джуди и останалите. — Аз съм записана в този екипаж, независимо дали ти харесва. Доктор Логан е на крачка от нервната криза, Джуди. Разговарях с него и човекът си има причина да...

— Това изобщо не ме интересува! Ако пак стане от мястото си, ще му сложа белезници.

— Страхотно, Джуди. Добър отговор. Проблемът е, че всеки път, щом заговориш по уредбата, той се стяга, както и повечето от тях.

Джуди бързо огледа Ел и Синди, после върна очи върху Джуди.

— Между другото, само жени ли сме на този полет?

Джуди презрително изсумтя.

— Защо, бейби? Малката палава Джени има нужда от голям, надарен мъж?

— О, порасни най-сетне, Джуди. Много добре знаеш за какво говоря. Има ли в този екипаж стюарди, обучени за ръкопашен бой?

Джуди стоеше с ръце на кръста, вторачена в Джени Бретсън.

— Не, освен ако някое от моите момичета не си е направило операция за смяна на пола в почивката.

— В такъв случай — продължи Джени, — много се съмнявам, че някоя от стюардесите ще успее да удържи тези пътници, ако започнат да буйстват. Във втория и третия салон има половин дузина сърдити мъже, ако не си забелязала, а двама от тях са доста едри.

— Е, и?

— Ами освен ако на този самолет не се возят гратис цял отбор пилоти с ръце като дънери и ти не успееш да ги убедиш да нарушат новите правила и да излязат от пилотската кабина, остава на нас да се справим, ако някой наистина загуби контрол над себе си.

По лицето на Джуди премина сянка на съмнение.

— Според теб какво ще направят?

Джени поклати глава, като бързо хвърли поглед през рамо, за да се увери, че не ги подслушват.

— Не знам, но имам много лошо предчувствие. Знаеше ли, че председателят на борда на директорите на „Инглиш Петролиум“ също пътува в този самолет?

— Не.

— Ами там е. Мистър Макнотън.

— Макнотън... — повтори Джуди, а долната ѝ челюст издаде изненадата ѝ.

— Точно така. Освен това казвате, че има проблеми в икономическа класа, за които още не знам, нали? — продължи Джени към Синди и Ел, които кимнаха утвърдително. — Добре тогава. Според мен трябва да накараме този командир да побърза да успокои нещата, преди да стане беля.

Ръцете на Джуди отново бяха на кръста ѝ, а в гласа ѝ се беше върнала твърдата нотка.

— Благодаря ви много, професор Бретсън.

Джени скръсти ръце и посрещна враждебния поглед на Джуди.

— Знаеш ли, Джаксън, не ме интересува дали ме харесваш, или не, но ако нещата тази вечер загубеят, по-добре да сме в един отбор. А точно сега ми се струва, че дори не знаеш какво означава тази дума.

21

Кемп Дейвид, Мериленд

11:10 ч

Президентът на Съединените щати изхвърча от вратата на резиденцията в Кемп Дейвид, следван плътно от двама спортно облечени мъже. Движението им беше планирано, проследено и координирано от няколко екипа на секретните служби, разположени на територията на президентския курорт.

Дон Недърман, старши аналитик от ЦРУ, застана от дясната страна на президента, докато Райън Джейкъбс, заместник-директор на ФБР, закрачи от лявата.

— Много е красиво тук, нали? — попита президентът, като зави от алеята по една от пътеките нагоре в гората.

— Абсолютно — потвърди Райън Джейкъбс.

— Добре, докладвайте, момчета. И между другото — президентът заобиколи една дупка в пътя, пълна с вода, — оценявам факта, че и двамата се появихте толкова бързо. Леко ли мина полетът с хеликоптера?

— Абсолютно — пропя пак Джейкъбс.

— Нагоре — нареди президентът и посочи една стръмна алея, като хвърли косо поглед на двамата мъже.

Беше ги събрал в специален екип от съветници по въпросите на тероризма още преди месеци, за да филтрират всекидневната лавина от предупреждения от разузнаването и да търсят съобщения, които наистина имаха значение за лидера на свободния свят.

Изкачваха се с максимална скорост по един малък хълм и президентът леко се беше задъхал.

— Добре... Прочетох предупреждението от тази сутрин и също съм разтревожен. Пентагонът споделя ли тревогата ви?

— Да, сър.

— В крайна сметка те вдигат бойните тревоги.

— Говорим от името на всички, господин президент — отвърна Джейкъбс, като потисна нарастващото си раздражение и желанието да напомни на президента, че си знае работата.

— Добре — заяви президентът. — Доколкото разбирам, наблюдаваме Централна Африка за някакъв летящ хамелеон... Как го казахте, троянски кон?

— Да, сър.

— Но от вашето съобщение разбрах, че разузнаването, което вие двамата представлявате, не приема заплахата за удар срещу Европа сериозно, защото смята, че целта трябва да е Северна Америка. Нали?

Двамата се спогледаха и кимнаха.

— Искам да се уверя, че ви разбирам правилно. Извършили сме два големи, привидно несвързани ареста през последната седмица на две различни места и вие смятате, че те не само са свързани, но са и постановка, която да ни прати по погрешна следа. Нали така?

Президентът изкачи едно малко възвишение и ускори ход.

— Да, сър — отвърна Райън Джейкъбс, като се бореше да не изостане.

Президентът внезапно спря и се обърна с ръце на кръста.

— Продължавайте.

Джейкъбс и Недърман спряха.

— Да, сър — отвърна Джейкъбс. — Според нас заплахата идва от някои от останалите терористични клетки на организацията, която, общо взето, разрушихме в Ирак миналата пролет. Разбира се, те са се заклели да отмъстят. Размахват саби и щитове, няма да се предадат до победата и прочее. Знаем, че тази група разполага с някакви сили, но не можем да ги намерим. Имат добро финансово осигуряване и смятаме, че се опитват да ни отвлечат вниманието. Но, без да искат, се издадоха, че планираната атака не е срещу нашите брегове, а срещу Европа. Обратното на това, което биха искали да мислим.

Президентът погледна двамата си съветници, после кимна към пътеката.

— Да вървим. Продължавай.

Райън Джейкъбс разказа за ареста в Канада: двама мъже бяха успели да вкарат дванайсетметрова яхта в пристанището на Халифакс и се бяха опитали да преминат митническата проверка с един тон

пластичен експлозив, скрит в корпуса, заедно с почти петдесет килограма апаратура за производство на биологични оръжия.

— Мислех, че става дума за добра полицейска работа — подхвърли президентът през рамо. — Нали знаете, блестяща служителка с шесто чувство?

— И ние така си помислихме отначало — каза Джейкъбс, като се опитваше да не се задъха и се чудеше дали някога отново щеше да издържи физическите тестове на Академията на ФБР. — Смятам, че е трябвало да си помислим така. Уха! Може ли да забавите крачка, сър?

Президентът се огледа и се засмя.

— Твърде бързо ли вървя?

— Темпото е окей за ЦРУ, сър — обади се Недърман, ухилен до уши.

— Туш — усмихна се в отговор Джейкъбс. — Просто съм произгубил форма. Случва се с хората, които работят на бюро. Сър, малките подробности, които са накарали полицайката от Халифакс да заподозре нещо, може би са поставени нарочно точно с тази цел.

— Искали са да ги арестуват?

— Не двамата мъже. Вероятно са били мулета. Куриери. Но който е натоварил тази лодка, със сигурност е подредил нещата така, че да привлекат вниманието на полицайката и да ги хванат. Например нещо не е било наред с два странни наглед, недовършени люка към трюма.

— Добре.

— Тя забелязала люковете и не получила задоволителен отговор от мъжете, защото според нас и те не са знаели, че са ги натопили. Ако тя не ги беше хванала, вероятно щеше да има анонимно телефонно обаждане. И двамата са натурализирани канадци от Пакистан, чудесен материал за манипулиране, и сме сигурни, че са натопени.

— А другият инцидент? — попита президентът.

— Той е още по-интересен, сър. Става въпрос за самолетна част, хидравлично бутало за колесник, в което внимателно са укрити части за ядрен детонатор, а буталото е изпратено на фирма производител с отлична репутация в Атланта. Който и да я е изпратил, със сигурност е знаел, че контрабандата ще бъде разкрита в Атланта, и се е оказал прав. ФБР арестува двама японци със зелени карти, които се появиха да приберат пратката, но според нас и те са мулета.

Президентът отново вдигна ръка, за да ги спре, и посочи в далечината.

— Вижте, орел. Точно над дърветата.

Тримата мъже присвиха очи в блясъка на обедното слънце за няколко секунди, преди президентът да сложи ръце на кръста и да се обърне с лице към двамата мъже.

— И така, имаме терористи, които изпращат в Северна Америка пратки, подходящи за производството на оръжия за масово унищожение, а хората, които дърпат конците, искат тези пратки да бъдат заловени. Защо? За да отклонят вниманието ни от Европа.

Райън кимна.

— Ако се хванем на въдицата и решим, че тези две засечени пратки означават, че терористите ще нападнат Северна Америка, те отлично знаят, че ще изпаднем в паника и ще използваме целия си разузнавателен потенциал, за да предотвратим удара. И докато търчим насам-натам по собствените си брегове, едва ли ще можем да спрем атаката срещу Европа, дори с всичките военни сили, които сме разположили в Средния изток.

— Господин президент — намеси се Дон Недърман, — просто нямаме достатъчно доказателства, за да принудим британците, французите или германците да повярват на тази теория. Те все още мислят, че истинската мишена са САЩ. Всички следи сочат насам, а това оставя отворено поле за действие на тези главорези, стига да не направят грешка на континента и да привлекат внимание към себе си, преди да са готови.

— Как могат да закарат оръжие за масово унищожение в Европа?

— С влак през някоя слабо охранявана граница — продължи Райън — или по въздуха, с помощта на заплахата, която в Лангли наричат летящ троянски кон, или дори през нормалните търговски канали.

— Какво? Да използват куриерски служби, за да пренесат антракс?

— Звучи почти идиотски, да, но според нас най-вероятно е да изберат граждански самолет, който наистина изпълнява редовен полет. Предупреждението от тази сутрин, че атаката ще дойде през следващите четирийсет и осем часа от Централна Африка, идеално се връзва с това. С други думи, смятаме, че нещо става в момента.

Представете си, че доставяте оръжие, като използвате някой от хилядите редовни граждански полети. Няма отвличане. Няма нападение срещу пилотската кабина. Самият самолет не се използва като бомба, а като куриер. Никой на борда не знае, че в товарния отсек или колесника има нещо смъртоносно. Ако някой на земята очаква полета, той просто може да използва радиостанция, за да взриви самолета над Рим или Париж например или просто да пробие един чувал и да разпръсне петстотин килограма антракс или нещо също толкова ужасно. Възможно е да използват и ядрено оръжие, но според мен е биологична заплаха. Нашите спътници доста добре засичат придвижване на радиоактивен материал от космоса и те знаят това. Ако тревогата е истинска, имаме шанс да го прехванем, защото знаем какво да търсим.

— И то е?

— Търговски или частен реактивен самолет, достатъчно голям да носи такава оръжие. Трябва ни незабавното ви разрешение да следим практически всички самолети, които влизат в Европа от юг през следващите няколко дни, да проверяваме самолетите на пистата преди излитане, да поддържаме плътна връзка с авиокомпаниите и да внимаваме за всичко необичайно, независимо какво е. Разполагаме със Седми флот в Средиземно море, който да използваме за буфер, но ни трябва президентско нареждане.

Президентът огледа двамата мъже и кимна.

— Имате го.

„Меридиън“ 6, в полет

17:15 ч

Джуди Джаксън разтвори завесите към салона на първа класа и бързо закрачи към малкото складово помещение в заострената предна част на боинга. Престори се, че търси нещо, после отново затвори вратата и бавно пое обратно, като срещаше погледите на възможно най-много пътници. Приближаваше се към мъжа, с когото се беше спречкала до уредбата. Беше забелязала, че куфарчето му понякога е под предната седалка, но по-често стои на коленете му, и това събуди подозренията ѝ.

Джени Бретсън пишеше нещо на мястото си до прозореца, но вдигна поглед, когато Джуди стигна до реда ѝ.

Брайън Логан също я беше забелязал. Зениците му се свиха като топлийки. Тя почти физически усети враждебността, която се излъчваше от него. Джени би казала, че докторът е на ръба да загуби контрол; куфарчето му отново беше в скута, а ръцете му бяха положени върху него сякаш за да го предпазят.

— Искате ли да го прибера над главата ви? — предложи тя толкова приятелски, колкото успя.

— Не — отвърна той, впивайки очи в нейните.

Джуди леко се наведе към него.

— Докторе, съжалявам, че се съдърпахме там отзад, но трябва да разберете реакцията ми, когато грабнахте микрофона.

Не последва отговор и Джуди усети странни тръпки по гърба си.

— Така че — продължи тя, — просто исках да се извиня, че бях груба с вас. Разбира се, вие също бяхте доста груб с мен, но...

— Оставете ме на мира! — отсече Брайън Логан. — Вървете да арестувате другите пътници.

Джуди се изправи. Обидата надделя над предпазливостта и в крайна сметка спечели грубостта.

— Доктор Логан, след като не искате да приемете извинението ми, трябва да разрешим още един проблем.

— Имаме да разрешим много повече от един проблем — отвърна той едва чуто.

— Ще трябва да ви помоля да ми покажете съдържанието на това куфарче.

Той погледна към него с объркано изражение, после отново вдигна очи към нея.

— Какво?

— Куфарчето ви. Трябва да видя какво има вътре.

— Защо?

— Защото имам право на това и... се притеснявам, че непрекъснато го държите.

— Върви по дяволите!

— Аз отговарям за този салон...

— Ако пипнеш куфарчето, ще ти счупя ръката на някои много добре избрани места — просъска Брайън със стиснати зъби, като разкопчаваше колана си.

Той се изправи и я изгледа вторачено, докато тя отстъпи. В целия салон хората се обръщаха към тях и тя видя разтревоженото изражение на Робърт Макнотън в мястото до прозореца.

— *Изчезвай оттук!* — изкрещя Логан и тя неволно се сви.

Поне шестима от пътниците в първа класа вече се бяха обърнали на седалките си, за да видят за какво е шумотевницата този път.

Брайън беше стиснал куфарчето за дръжката. Сега го вдигна и изръмжа:

— Само през трупа ми ти или някой друг от служителите на тази идиотска авиокомпания ще докосне това или което и да е от моите неща.

Джуди бързо отстъпи през завесите. Стори й се, че вижда как Логан сяда, но почти очакваше той да разтвори завесите и да я последва. Испита внезапна нужда да избяга по-далеч от първа класа.

„Ще обиколя задния салон“ — реши тя.

Джуди се опита да спре треперенето на ръцете си, докато се оглеждаше в огледалото в кухнята. Обърна се и отново влезе в големия салон, като все още долавяше яростните вълни, долитащи от първа

класа, и с изненада откри две от стюардесите си, които стояха в нишата с широко отворени очи заедно с Джени Бретсън.

— Какво, събрание ли имате? — запита рязко Джуди Джаксън.

В отговор Ел и Синди се отдръпнаха с виновни физиономии, но Джени не помръдна от мястото си и тихо заговори:

— Видях тази безсмислена конфронтация.

— Е, и? — озъби се Джуди. Усети, че се изчервява.

— Ако бях шеф, щях да те уволня веднага за най-наглата проява на грубост, която съм виждала по време на полет, като се започне с невероятното глупавите ти съобщения и заплахи и се свърши с този напълно ненужен сблъсък.

— Върви по дяволите — отвърна Джуди със стиснати зъби, без да очаква, че Джени ще започне да кима.

— Точно това ти каза и той, да. И ако в това куфарче наистина имаше нещо смъртоносно, ти току-що го подкани да го използва, преди да сме открили начин да му го вземем. Блестящо!

Джуди се опита да я подмине, но Джени пристъпи и прегради пътя ѝ. Джуди я блъсна встрани, използвайки по-големия си ръст и маса. Джени се блъсна в лявата врата, но Джуди не се обърна.

В икономическа класа се усещаше още по-голяма враждебност и Джуди ясно я виждаше в очите на пътниците, които студено я проследяваха, когато минаваше покрай тях. Не омраза както в погледа на доктора, а дълбоко заровено недоволство под похлупак от очевидно недоверие.

„За всичко е виновен той“ — каза си Джуди, а образът на озъбения Брайън Логан продължаваше да изпълва ума ѝ и да разстройва инстинктите ѝ.

Видя как Ел пресече средното кухненско помещение и надникна от другата пътека, докато бавно преминаваше между седалките и се опитваше да се усмихва на онези, които срещаха погледа ѝ, независимо от тревогата и яростта по лицата им.

Бяха обичайните пътници от най-различни възрасти и националности, някои добре облечени, някои не, жени с рокли, жени с джинси, една жена с потниче, което едва покриваше едрите ѝ гърди, и шорти, разкриващи нашарени от разширени вени крака. Като в проклет междуградски автобус, но във въздуха. Не, още по-зле, помисли си тя. Един от малкото хора, който ѝ се беше усмихнал в Лондон, сега

отбягваше погледа ѝ: мъж с измачкан костюм и най-плешивата глава, която беше виждала. Седеше до жена с миша физиономия и бяло сари, която плетеше с яростна бързина, и две деца с широко отворени очи.

Джуди откри и младата азиатска двойка, която бе забелязала порано: жената беше напълно будна, а мъжът спеше дълбоко. Тя осъзна, че жената непрекъснато я следи с поглед, когато преминава през салона.

Подмина средното кухненско помещение и влезе във втория салон, като долови враждебните погледи. Беше като вълна от гняв, която я избутваше назад, и тя реши, че това ѝ стига.

Нещо привлече вниманието ѝ отляво и тя се обърна, за да види една бебешка люлка, закачена на стойката за списания пред пластмасовата преградна стена. В люлката спеше бебе, а майката сънливо го наблюдаваше.

— Какво е това изобретение? — каза Джуди, без да насочва въпроса си към никого, и приклепна да провери как е закачена люлката.

Майката се раздвижи, наведе се и посочи напред.

— Успях да я закача; както се прави в другите авиокомпании.

Джуди я погледна. Към трийсетте, с две деца, очевидно уморена и очевидно нарушаваща правилата.

— Не може! — Тя посочи люлката. — Веднага я свалете.

Карън Дейвидсън изглеждаше объркана.

— Една от вашите стюардеси ми помогна. Ще я сваля като кацаме.

— Това е нелепо — каза Джуди по-силно, отколкото беше възнамерявала. Към тях вече гледаха и други и се чудеха какво става. — Свалете я веднага! В противен случай детето ви ще падне на пода още при първата въздушна яма.

Карън Дейвидсън пое дълбоко въздух и се изправи.

— Извинете, но засега няма никакво клатене. Няма начин да падне. Закрепила съм я здраво.

Човекът от съседната седалка докосна ръката ѝ и Джуди подскочи.

— Какво?

— Какво ще направиш сега, а? Ще арестуваш бебето? Остави бедната жена на мира, става ли?

— С нея ли сте? — попита Джуди, като посочи Карън.

— Не, но...

— Тогава не се месете. Това е работа на екипажа.

Мъжът стисна устни гневно. Джуди осъзна, че я гледат все поупорито и ядосано. Но тук беше нейният салон, дявол да го вземе, и тя нямаше да се остави тези хора да ѝ нареждат, както не се остави на Джени Бретсън. Тя се обърна към Карън и се наведе напред.

— Свалете... люлката... веднага! Разбрахте ли ме?

— Не, не те разбрах!

— Аз отговарям за този самолет! — отсече Джуди. — Веднага свалете това нещо от стената! Как ще ви хареса, ако дойда у вас и си завинтя поставка за напитки на вашата масичка за кафе?

— Какво?

— Чухте ме.

— Кое, че се грижа за детето си ли? Какво общо има с моята къща и масичката ми за кафе, по дяволите? — избухна Карън.

— Ей, шерифе! — обади се един мъжки глас през няколко реда. — Остави я на мира, всички ти го казваме!

Джуди не му обърна внимание и насочи пръст към Карън.

— Свали люлката или аз ще го направя.

— Ей! — Джуди се обърна към новия мъжки глас и срещна вторачения поглед на мъж на средна възраст с джинси и пуловер, който седеше до другото дете.

— Вие кой сте, съпругът ѝ ли?

— Какво значение има? — попита той. — Това е сексистки въпрос, но ти казвам, че ако бях съпругът ѝ, вече щях да съм те стиснал за гърлото. Остави жената на мира. Няма нищо лошо тази люлка да си виси там. Какъв ти е проблемът, по дяволите?

— Проблемът ми са правилата — отвърна Джуди и се обърна към Карън. — Последно предупреждение. Свали люлката — нареди тя, като сви лявата си ръка в юмрук и силно удари по стената. — *Веднага!*

В същия миг усети как тя се разтърсва. Люлката се откачи пред очите ѝ, като изстреля бебето от миниатюрното матраче. Видя как очите на майката се разширяват. Карън Дейвидсън се стрелна напред, но не успя да хване падащото дете.

В същото време отдясно настъпи раздвижване. Мъжът от съседната пътека се хвърли пред нея с протегнати ръце и улови бебето

във въздуха. Тялото му се блъсна в ръба на една от седалките с тъп звук, а празната люлка издрънча на пода.

Джуди инстинктивно падна на колене, за да помогне. В целия салон започнаха да щракат предпазни колани.

Мъжът, който беше уловил бебето на Карън Дейвидсън, беше легнал настрани и държеше детето високо, за да го предаде на майката, но лицето му беше изкривено в болезнена гримаса. Младата майка също беше на колене, като притискаше дъщеря си и същевременно помагаше на спасителя ѝ. Джуди чу гласове, стъпки, движение и викове и внезапно осъзна, че всички са насочени срещу нея.

Тя приклепна отново и се опита да помогне. Навсякъде наоколо имаше раздвижване и тя вдигна очи към морето от ядосани лица, които я обграждаха. Изправи се, но те не отстъпиха.

— Седнете си по местата! — нареди тя.

— Майната ти! — отсече някой в отговор.

Тълпата се притисна напред и я принуди инстинктивно да отстъпи. Джуди се свря в нишата между салоните и посегна към интеркома.

— *Назад! Не ме докосвайте!* — извика тя.

— *Ей! Задръж малко!* — нареди ѝ едър мъж с костюм.

Прозвучаха и други викове, докато пътниците пристъпваха напред, а по лицата им се четеше чиста ярост. Инстинктите на Джуди настояваха за незабавно отстъпление. Тя се обърна и побягна към стълбичката за горния етаж, като с изумление чу множество бягащи хора след себе си и ядосани викове да спре.

Тя профуча през едно от кухненските помещения, като блъсна една от стюардесите си. Отзад долетя ядосан мъжки глас:

— *Ей, кучко! Върни се тук и застани срещу нас!*

Джуди се заизкачва, като вземаше по две стъпала наведнъж. Достигна до пилотската кабина, вдигна слушалката и притисна с ръка цифровата ключалка.

— Командире! Пуснете ме вътре!

Чуваше гласове и стъпки по стълбите зад гърба си.

— Какво? — попита Фил по интеркома.

Тя знаеше на какви въпроси трябва да отговори:

— Никой не ме принуждава, сама съм. Провери на екрана. Ръката ми е сканирана. *Пусни ме вътре!*

Тя чу как ключалките се отварят и се хвърли вътре, като тресна вратата зад гърба си.

— Какво ти става, за бога? — попита Фил Найт, когато видя разстроеното ѝ лице.

— Там долу има бунт! — заекна тя, като реши, че моментът не е подходящ за пълен преразказ на малкия инцидент, който беше предизвикал избухването.

— Как така „бунт“? — попита командирът внезапно пребледнял, а Гарт се обърна от мястото си не по-малко стреснат.

— Една ядосана тълпа ме гони през целия самолет.

— Гони те? Не разбирам — каза Фил.

Тя го погледна и поклати глава, а в очите ѝ напиреха сълзи от гняв и неудобство.

— И аз, капитане... трябва да ги спреш. Не се подчиняват на нарежданията ми. Буквално са извън контрол.

— Какво... за какво са ядосани?

— За закъсненията в Лондон, температурата, това... обръщане по време на полета. По дяволите, не знам точно.

Гарт избута седалката си назад и започна да разкопчава колана, после спря и погледна към Фил.

— Ако това не е опит за отвличане, дали да не сляза да проверя какво става?

— Внимавай с тези копелета! — изръмжа Джуди със стиснати зъби. — В днешно време само с такива се занимавам. Животни, които мрънкат за всичко. Не мога да повярвам, че ме нападнаха.

— Джуди, ти не каза нищо за нападение — извика Гарт.

Тя се стресна и тръсна глава, сякаш да отклони въпроса.

— Беше почти същото. Проклети идиоти, гониха ме по пътеките!

Фил погледна втория пилот, после кимна и изчака Гарт да огледа вратата.

— Дали... трябва да кажа нещо?

— *Моля те!* — настоя Джуди. — Може би ще послушат, ако им говори мъж.

Фил Найт взе микрофона от поставката и набра цифрите, с които да се свърже с уредбата.

Говори командирът. Ако някой от вас се съмнява, че този екипаж има законно право да ви заповядва, нека размисли. Когато

някоя от стюардесите ви казва да направите нещо, думата ѝ е закон. Онези от вас, които току-що са гонили старшата стюардеса през самолета... ако не седнете веднага, наистина ще накарам да ви арестуват, когато кацнем.

Той остави микрофона и зачака удари от юмруци по вратата на пилотската кабина. Зачуди се какво ще направи в такъв случай, но от другата страна на вратата цареше тишина и видеоекранът не показваше никакви хора.

Гарт набра различните камери, като отбеляза колко души са прави и разговарят на групи.

— Може би речта ми подейства — каза Фил.

— Не виждам заплашителна дейност отзад — добави Гарт. — И да не се бяха разбунтували, твоето съобщение щеше да свърши работа.

Фил Найт с отвращение изглежда втория си пилот, но гласът на Джуди прекъсна разговора им:

— Това е! Това е краят! Тази тъпа авиокомпания не ми плаща, за да се разправям с някакви си бунтове. Оставам тук. Толкова съм бясна, че ще се пръсна.

— Стой тогава — каза Фил с равен глас, без да откъсва очи от Гарт.

„Меридиън“ 6, в полет

17:25 ч

Робърт Макнотън продължи да наблюдава внимателно реакциите на Брайън Логан, след като старшата стюардеса напусна салона на първа класа. Докторът се взря в куфарчето си, сякаш го виждаше за пръв път, после го отвори, премести нещо вътре и го затвори отново. Пак забарабани с пръсти по кожената повърхност.

Три различни стюардеси влязоха в салона една по една и всяка специално погледна към Логан, преди да излезе. Стюардесата в почивка, която се беше представила като Джени Бретсън, се върна и отново се настани в мястото си до прозореца. Макнотън видя как тя тайно хвърля поглед по посока на доктора.

„И защо се притеснявам? — запита се той. — Ще пристигнат в Кейптаун готови да напишат триста гневни писма, а в най-лошия случай ще се наложи да арестуват горкия доктор.“ И все пак чувството оставаше.

Макнотън чу повишени гласове, а после шум от бягащи крака. Обърна се наляво навреме, за да види как Брайън Логан скача и оставя куфарчето си, за да се затича към шумотевницата. Той се поколеба, като си каза, че не би могъл да помогне с нищо, но любопитството се оказа по-силно. Макнотън отиде до завесата и видя как Логан се отдалечава.

После се огледа нехайно и забеляза куфарчето на лекаря, оставено без надзор на седалката. Тихо пристъпи напред, като се оглеждаше дали някой не го наблюдава, после се наведе и щракна двете ключалки. Внимателно повдигна капака и забеляза в горния джоб няколко папки и нещо като пачка самолетни билети.

В долната част нямаше нищо освен един малък метален контейнер, който взе в ръка. Беше доста лек и той се опита да го отвори. Капакът се махна лесно, вътре имаше само някакъв сив прах.

Робърт Макнотън отново затвори контейнера и куфарчето и ги остави на мястото им, като се питаше какво беше видял току-що.

Джуди Джаксън вече бягаше по стълбичката, когато Брайън Логан се появи от салона на първа класа. Преследваха я трима мъже и той хвана последния за ръката.

— Какво стана?

Мъжът кимна по посока на старшата стюардеса.

— Тази луда жена бутна едно бебе на пода. Можеше да го убие.

Брайън се поколеба, когато мъжът пое нагоре по стълбите, после тръгна назад, за да се увери със собствените си очи. Влезе в салона в момента, в който някой повика лекар.

— Аз съм лекар — заяви той и веднага забеляза мъжа, който лежеше на пода, свит от болка.

Брайън се отпусна на коляно, за да го прегледа.

— Какво стана?

Отговориха му някъде над рамото:

— ... нарани се, за да хване бебето на жената, преди да падне на пода.

— ... според мен е счупил едно-две ребра...

— ... удари се тук, в крака на стола, мисля.

— Как сте? — попита Брайън.

— Боли — каза мъжът, като отвори очи. — Ще го преживея, но...

Вие лекар ли сте?

— Да.

— Добре. Мога да дишам, човече, обаче боли. Сигурно съм счупил ребро.

Усилието накара мъжа да направи болезнена гримаса, докато Брайън го местеше и разтваряше ризата му, за да опипа внимателно гръдния му кош. Зад него се чуха още гласове, които допълниха историята на Джуди Джаксън и отвратителното ѝ отношение.

— Детето добре ли е? — попита Брайън Карън Дейвидсън, която кимна и отпусна свитите си устни достатъчно, за да отговори.

— Да. Той я хвана във въздуха. Иначе щеше да падне на пода с главичката напред.

Брайън се опита да се съсредоточи. С облекчение откри, че няма следи от вътрешен кръвоизлив, сложно счупване или каквото и да е, което да изисква незабавното упражняване на професията му. След

като се убеди, че пътникът е застанал възможно най-удобно, Брайън се изправи. Усети, че яростта на околните попива в него и се насочва право към Джуди Джаксън.

— Ще проверя как сте по-късно — каза той разсеяно и си запробива път напред.

Намери стълбичката и се качи горе, като вземаше по три стъпала наведнъж. Тримата мъже, които бяха преследвали Джаксън, бяха застанали нерешително до кухненското помещение. Докато приближаваше пилотската кабина, вратата на тоалетната се отвори и отвътре излезе един пилот с три нашивки на всяко рамо и съответното кисело изражение.

— Ей! Капитане! — излая Брайън.

Пилотът се обърна и вдигна ръка.

— Аз не съм командирът. Аз съм вторият пилот.

Брайън влезе в малката ниша и препречи пътя му към затворената врата.

— Имате ли представа какво става на този самолет?

Гари Абът изсумтя и завъртя очи.

— Да, сър, според мен имам ясна представа за това. Но не съм командир, така че не мога да го контролирам. Мога ли да попитам кой сте вие?

Нещо в гласа на втория пилот спря атаката на Брайън. Това беше врагът, но на едно по-дълбоко ниво Логан изпита внезапно чувство за съпричастност, което не можеше да обясни или локализира. Осъзна, че всъщност протяга ръка към втория пилот.

— Аз съм доктор Брайън Логан. Благодарение на вашата старша стюардеса долу е ранен човек. Току-що се погрижих за него. Има няколко пукнати ребра.

Брайън чу собствените си думи, премерени и спокойни, сякаш ги произнасяше някой друг. Искеше да крещи, да ръмжи и да размахва ръце, но ако този човек му беше съюзник...

Вторият пилот въздъхна и поклати глава.

— Бива си я тази жена. Какво точно е направила?

Брайън набързо му разказа, преди да посочи към затворената врата на пилотската кабина.

— Мисля, че се крие там вътре.

— Вероятно. Какво мога да направя за вас, докторе?

Брайън не беше очаквал този въпрос. За момент осъзна, че няма представа какво да отговори. Искаше неща, които никой не можеше да му даде. Искаше Дафни обратно. Но тъй като това беше невъзможно, искаше бясно отмъщение. Искаше да фалират заради това, което му бяха причинили... което бяха причинили на съпругата му, поправи се той. Искаше парите им, живота на компанията им, пълно и крайно обществено порицание. Искаше хората да се срамуват, че „Меридиън“ изобщо е била наричана „авиокомпания“. Искаше командирът, който беше убил Дафни, да бъде уволнен, преследван по съдебен път и напълно съсипан.

А тук имаше един вражески пилот, който го питаше какво иска.

Устата на Брайън се отвори два-три пъти, докато се опитваше да изплюе отровата, която горчеше в устата му.

— Докторе? — подкани го пилотът.

— Искам тази жена да се върне в салона и да се извини на всички.

Гарт остана напълно неподвижен няколко секунди, после закима.

— Разбрано.

— Няма нито един пътник в този самолет, на когото да не му е писнало от екипажа, особено от тази идиотка.

— Имате предвид Джаксън?

— Ако се казва така. И къде е тя сега? Крие се в пилотската кабина ли?

Гарт кимна.

— На практика да, макар че твърди, че е прекалено отвратена от пътниците, за да излезе.

— Тази кучка трябва да бъде уволнена — извика Брайън и отново посочи затворената врата, докато пилотът търкаше брадичката си. — Имате ли представа какво направи?

— Да, но командирът не знае това и... според мен трябва да го чуе лично от вас. — Гарт хвърли поглед към цифровата ключалка на вратата и отново погледна Брайън. — Докторе, бихте ли седнали на свободната седалка на първия ред в салона, моля. Не мога да разговарям с командира, ако някой друг стои тук.

Брайън се подчини, а Гарт вдигна слушалката и поиска да влезе, преди да постави ръката си в необходимото положение върху цифровата ключалка.

— Кой е с теб? Не виждам никого на монитора — каза Фил.

— Не, седнал е както е по правилата, Фил. Но според мен трябва да говориш с него.

— Сигурен ли си?

— Да. Трябва да го изслушаш.

Той чу как ключалките се отварят, обърна се и кимна на Брайън Логан да се приближи. Пусна го да влезе в пилотската кабина, последва го и заключи вратата.

Стреснатата Джуди Джаксън вдигна очи от мястото на втория пилот като хваната в капан.

— Фил, Джуди почти ги е докарала до бунт там, долу, а изобщо не си направи труда да ни информира какво е станало в действителност. Един от нашите пътници ще ти каже истината.

— Вие! — възкликна Джуди, като се изправяше, и се втренчи в Брайън Логан.

— Седни! — заповяда Брайън, после се обърна към стреснатия командир.

— Абът, какво става?

— Кажете му какво е станало, докторе — обади се Гарт.

Брайън Логан описа случката. Фил Найт се обърна и се вторачи в Джуди Джаксън.

— Защо пропусна да ми кажеш това, Джуди?

— Не беше важно — отвърна тя.

— Командире — продължи Брайън, — искам да арестувате тази жена за нападение върху пътник, след като я накарате да се извини по уредбата. Също така искам вашето публично извинение, че отказате да разговаряте с нас, както и за другите нелепи неща, които се случиха по време на този полет.

Фил намръщено погледна през рамото си към Брайън.

— Не можете да ми предявявате искания. Веднага излезте от пилотската кабина.

— Не, капитане — отвърна Брайън по-твърдо. — Вие ще накарате тази кучка да се извини.

— За какъв се мислите, по дяволите? — нервно се засмя Фил.

— Говоря от името на триста ядосани пътници, на които им е дошло до гуша от тази проклета авиокомпания, от обиди, лъжи и глупости.

Фил се опита да се изправи в седалката си, без да откъсва очи от Брайън Логан.

— Казах веднага да напуснете кабината ми!

— Не! Не и преди да се извините по уредбата и да накарате и нея да се извини публично.

Гарт сложи ръка на рамото на Брайън Логан, но лекарят се отдръпна рязко и посочи командира с пръст.

— В действителност вие вече не командвате този самолет, капитане. Ние го поемаме. Вашите пътници поемат властта и искат незабавни извинения и ареста на тази жена.

Джуди изсумтя презрително и завъртя очи.

— Най-много да си спечелиш десет години в затвора с тези декларации. Знаеш ли какво правим с хората, които отвличат самолети в днешно време?

Фил Найт улови погледа на втория пилот.

— Изкарай този мъж оттук — отсече командирът и махна към Брайън.

Гарт отново се опита да сложи внимателно ръце на раменете на Брайън, но този път лекарят се завъртя и вдигна юмрук към лицето му.

— Не ме докосвай повече!

Вторият пилот отстъпи, вдигнал ръце във въздуха, като си мислеше за пожарникарската брадва, окачена на стената до вратата. Бе предназначена за използване в случай на катастрофа.

Брайън долови промяната в позата на Гарт и бързо се насочи към вратата. Сложи ръка на дръжката и подозрително изгледа и тримата.

— Какво решавате, капитане? Времето изтече.

Фил с усилие се завъртя в седалката и погледна натрапника в очите. Сърцето му биеше лудо.

— Виж, тя остава тук, окей? Аз ще я задържа.

— *Какво?* — отсече Джуди. — Аз не съм проблемът тук, приятел!

— Млъкни, Джуди — отвърна Фил.

— Върви по дяволите, пилотче — изстреля тя в отговор, като тръсна глава и скръсти ръце на гърдите си.

— Няма да ви се пречка — каза Фил. — Но никой няма да се извинява по уредбата. А сега изчезвай от кабината ми, по дяволите!

Те се гледаха вторачено в продължение на няколко напрегнати секунди. Най-сетне Брайън кимна.

— Засега. Но все пак ще се извините.

Гарт му отвори вратата.

— Как ви беше името? — попита Фил, като се опитваше да си възвърне поне част от контрола върху ситуацията.

Ефектът върху Брайън Логан беше незабавен. Той се завъртя и се вторачи в тях един по един с изражение, което едва ли издаваше здрав разум.

— Казвам се доктор Брайън Логан. Между другото, защо не използвате телефона си и да попитате компанията коя беше Дафни Логан? — Той се обърна и затръшна вратата зад гърба си.

В пилотската кабина настъпи тишина, с изключение на жуженето на инструментите и вентилаторите на климатика. Джуди заговори първа.

— Видяхте ли с какво трябва да се справям? Не мога да повярвам, че му играете по свирката!

— Какво беше това? — попита Гарт. — Да питаме за Дафни Логан?

— Нямам представа — поклати глава тя.

Гарт погледна Фил Найт. Знаеше, че обвинението е неизбежно.

— Добър ход, Абът, да вкараш луд пътник в пилотската кабина — заяви сухо командирът. — Компанията вероятно ще те уволни заради това.

— Не знаех, че е неуравновесен.

Вашингтон, окръг Колумбия

12:05 ч

Мобилният телефон иззвъня силно, Дейвид Бърд се извини и посегна да изключи нахалния уред, който трябваше само да вибрира. Тримата мъже около масата — приятели от ръководството на агенцията — махнаха с ръка, че няма нужда и той прие разговора.

— След колко време можеш да бъдеш в щаба на Националната разузнавателна служба? — изрева добре познат глас от другата страна.

— Полковник... Блейлок? — попита Дейвид.

— Кой друг ще ти се обади от моя телефон? Моля, отговори на въпроса.

— След около час, но...

— Добре. Сега е единайсет и трийсет, а на мен ще ми отнеме деветдесет минути. Ще те чакам в централното фоайе в един.

— Чакай! Защо?

— Защо ли? — Гласът на Блейлок звучеше невярващо.

— Точно така. Защо?

— Наистина ли искаш да те застрелям?

— Разбира се, че не.

— Тогава не питай. Довери ми се. Това е много несигурна линия, а аз съм един много несигурен запасняк.

— Започвам да го вярвам.

— А, добре. Обиди. Основата на всяко добро приятелство. Ще се видим след деветдесет минути.

Дейвид изключи телефона и вдигна очи, за да види, че двама от тримата му колеги също говорят по клетъчните си телефони.

— Трябва да тръгваш, така ли? — попита третият.

— Не още — отвърна Дейвид, като клатеше глава и се усмихваше на стила на Джон Блейлок. Истински слон в стъкларски магазин. — Първо ще си допия кафето.

Джон Блейлок го чакаше, когато Дейвид Бърд влезе във фоайето на НРС. Излъсканата и униформена версия на човека, с когото се беше запознал на кея в Анаполис, изглеждаше съвсем различно.

„Има няколко косъма не на място, но като цяло отговаря на устава“ — помисли си Дейвид. Блейлок свали шапката си и посочи към гишетото на охраната. После двамата влязоха в кабинета на старши аналитик Джордж Зофел.

— Е, какво ще ми кажеш без опасност за живота си? — попита Дейвид.

— Не съм съвсем сигурен. — Блейлок се обърна към Зофел. — Обезопасено ли е това помещение, Джордж?

Зофел се усмихна и кимна мълчаливо.

— Защо сме тук, Джон? — продължи да разпитва Дейвид.

— Защото искаш да знаеш в какво състояние на тревога сме, докато търсим троянски коне, и защото искаш да знаеш как гражданската авиация е попаднала във фокуса на тези усилия, и трябва да видиш това, което виждат спътниците.

— Случило ли се е нещо?

— Винаги се случва нещо, Дейвид.

Зофел спря пред една врата без табелка, прекара карта през цифровата ключалка и ги покани да влязат.

— А това е? — попита Дейвид.

— Нещо, което много трудно можеш да опишеш на цивилен — пошегува се Блейлок, — но въпреки астрономическата му цена от няколко милиарда долара нашият Джорджи може да ни настани пред мониторите и да ни пусне сателитни снимки в реално време, които показват повечето радиоактивен материал на планетата Земя.

Джордж Зофел закима.

Помещението беше разделено от полукръгла маса с половин дузина удобни въртящи се столове, наредени срещу също толкова извита стена от монитори с течни кристали. Самата маса всъщност беше контролно табло, на което имаше главозамайващ набор от превключватели, бутони и клавиатури.

Ръцете на Джордж Зофел пробягаха над таблото с лекота, породена от дълъг опит, като набираха кодове за оторизация и отговаряха на няколко покани, включително да постави длан върху

един скенер за разпознаване. Екраните светнаха и на тринайсет от тях се появиха различни картини и карти.

— Настоящият ни поглед върху Европа — обяви Зофел и се спря на постоянния мониторинг на радиоактивни материали и невъзможността отделните части, като например атомни детонатори, да бъдат видени от космоса. — Но хвърляме и по едно око на транспорта. Самолети, кораби, влакове, дори камиони, когато преминават през рискови зони с опасен материал. Оценката се прави от високоскоростни компютри, които използват много сложни алгоритми, но те не са подсигурени срещу грешка. Например в общия случай не можем да видим биологична или химична бомба от космоса, но пък можем да проследим подозрително движение или товар. Постоянно проверяваме търговските пратки и гражданските полети.

— Игла в купа сено, с други думи — отбеляза Дейвид.

— Абсолютно. А сега става още по-лошо. Целият ни екип работи денонощно, за да търси иглата. — Той хвърли поглед към Блейлок. — Потвърдете разрешението за достъп до строго секретна шифрована информация за полковник Бърд.

— Потвърждавам — кимна Джон Блейлок.

— Добре. Двайсет минути преди вие двамата да влезете, ни наредиха да отклоним всичките си възможни ресурси, за да наблюдаваме Централна Африка за възможна терористична намеса. Това е ново. До днес ударението падаше върху собствените ни брегове.

— Откъде дойде заповедта? — попита Джон Блейлок, като изучаваше картата на света на един от екраните.

— От Белия дом. Казаха ни да очакваме терористична атака срещу голям европейски град през следващите четирийсет и осем часа.

„Меридиън“ 6, в полет

18:09 ч

Фил Найт погледна навън към Сахара и се опита да се убеди, че оставащите часове до Кейптаун ще преминат бързо. Нарочно не беше проговорил на втория си пилот през последните десет минути, но Гарт Абът виждаше как очите му постоянно се стрелкат към централното табло, за да проверят данните за четвърти двигател. Знаеше, че Фил

Найт очаква и може би дори се надява на някакъв знак, че през цялото време е бил прав и четвърти двигател наистина е повреден.

— Здрав е като камък, Фил — обади се Гарт.

Както очакваше, отговор не последва.

Джуди Джаксън също седеше мълчаливо като сфинкс в сгъваемата седалка зад командира. Още беше потресена от случката в кабината.

Интеркомът извънтя и Гарт протегна ръка към слушалката, когато осъзна, че никой друг няма да вдигне.

— Командирът ли е? — попита един напрегнат женски глас.

— Не. Вторият пилот. Кой се обажда?

— Ами Кати от икономическа класа.

„Звучи изплашена“ — помисли си той.

— Бихте ли направили съобщение, че знакът за сложени предпазни колани все още е включен? Изобщо не ни слушат. Няколко пътници обикалят наоколо и не искат да седнат. Знам, че не сте длъжни, но ако вие или командирът слезете и поговорите с тях, сигурно ще се поуспокоят.

Гарт погледна Фил Найт и повтори молбата. Отново нямаше отговор.

— Фил, по дяволите, тази игра на мълчанка е за децата — каза Гарт. — Отговори ми, ако все още си командир. Да слеза ли долу, за да проверя как стоят нещата?

Командирът най-сетне се обърна, с мрачно и напрегнато лице и очи, присвити от гняв.

— Нали знаеш правилата? Дори някой да заплашва да ти отреже главата, няма да отворя вратата. Не ме интересува. Няма да я отворя.

Гарт замълча, после кимна и разкопча колана си.

— Много добре знам правилата. Ще се върна след няколко минути.

Той отвори вратата на пилотската кабина и пристъпи в салона на първа класа, като подсъзнателно очакваше обичайното приятелско посрещане. Но в очите на хората, които погледнаха към него, нямаше дружелюбност. Сякаш беше преминал през прага, за да попадне в басейн с ледена вода — атмосферата на неспокойство и неприязън беше почти толкова лоша, колкото и омразата, която беше оставил зад гърба си. Униформените пилоти обикновено получаваха усмивки и

кимвания по време на полета, когато влизаха в салона, но тук виждаше само море от недоверчиви очи, които следяха движенията му така, както затворниците следят надзирателите.

Две от стюардесите го чакаха пред салона долу.

— Аз съм Кати. Аз се обадох.

— Добре.

— Те са цяла група. Докторът дойде от първа класа веднага след излитането и попита на кой друг му е писнало. Оттогава все едно ги привлича към себе си.

— За да направят какво? — попита Гарт.

— Не знам. Искам да кажа, че никога не съм усещала такава враждебност. И много мразят вас двамата в пилотската кабина. Всеки път, когато вие или Джуди кажете нещо, все едно половината от тези хора дъвчат лимон. Викат „Ууу“ и подсвиркват.

— Наистина ли са гонили Джуди до пилотската кабина?

Кати кимна.

— Десетина ядосани мъже искаха да я хванат. Не мисля, че щяха да я наранят, но бяха адски ядосани. Тя се паникьоса и побягна.

— Остана в кабината.

— По-добре да си стои там — продължи Кати. — Тези хора бяха ядосани, а истината е, че тя можеше да убие бебето... мъжът, който го хвана, сега лежи и много го боли. Загубили сме контрол, Гарт. Вече нямаме никакъв авторитет. Разбираш ли?

— Да, повярвай ми — отвърна той, като вземаше един от микрофоните и включваше уредбата.

Уважаеми пътници, може ли малко внимание?

— Не, по дяволите! — изрева един мъжки глас от средата на салона.

Двама мъже, застанали в края на салона, се обърнаха и го изгледаха. Отвсякъде долетяха разгневени гласове.

Хм, вижте, независимо дали искате да ме слушате, или не, аз съм вторият пилот. Първо, всички трябва да се върнат по местата си и да закопчаят коланите. Все още набираме височина и надписът свети.

— Не приемаме заповеди от вас до края на това пътуване! — извика един мъж до прозореца отляво. — Ще се подчиним на надписа,

когато ние решим, тъй като не можем да вярваме на нищо, което казва този екипаж.

Вижте... сър...

Мъжът очевидно се беше разпалил.

— Ей! Мислите, че се шегувам? Нека да го направим демократично!

Той се опита да привлече вниманието на хората в целия салон.

— Хайде, приятели. Вторият пилот не вярва, че ни е писнало. Нека му покажем колко ценим начина, по който „Меридиън“ се отнася с нас днес. Нека всички, които са отвратени от този екипаж и тази авиокомпания, да се изправят.

Гарт усети как долната му челюст се отпуска, когато чу шума от разкопчани колани в целия салон и отначало трима, после пет, а накрая повече от половината пътници станаха. Жените бяха по-колебливи.

— Ето — каза мъжът. — Всичко, което искаме от теб, господин втори пилот, е часът на пристигането ни в Кейптаун. Иначе можеш да се прибереш в клетката си.

В дъното на салона настъпи раздвижване, Гарт плъзна поглед покрай ядосаните мъже на пътеката и видя лекаря, който го беше доближил преди половин час. Докторът спря, сякаш преценяваше ситуацията, после си запробива път.

Гарт отново вдигна микрофона, но размисли и изключи уредбата, когато Брайън Логан се доближи. Долавяше, че Кати и колежката ѝ отстъпват назад в кухненското помещение.

— Докторе, какво правите? — попита Гарт.

— Потвърждавам всеобщото мнение, че сме вбесени от отношението на тази така наречена авиокомпания. Какво правя според вас ли? — Лекарят стисна челюсти. — Ще се свържа с телевизионните канали и вестниците веднага щом пристигнем в Кейптаун.

— Вижте, ние изпълняваме изискванията ви... — каза тихо Гарт.

— Не съм чул извинение от онази кучка, старшата стюардеса.

— Работя по въпроса. Моля ви да се успокоите.

Той срещна погледа му и видя същия гняв като преди. Беше различно от очите на Фил Найт, помисли си. Фил просто беше ядосан. Очите на лекаря бяха спокойни езера от болка и негодувание и немигащата им съсредоточеност го караше да потръпва.

Брайън се взря отново в Гарт.

— Какво правиш тук изобщо?

Тонът му беше почти конспиративен и въпросът свари Гарт неподготвен. Дали един втори пилот можеше да обясни на разгневен пътник какви проблеми има с командира на полета? Как да му обясни колко много иска да успокои тревогите на пътниците, но командирът не му разрешава? Как да му обясни каквото и да е, без да загуби авторитета си? В крайна сметка Гарт беше втори в командната верига. Не можеше да се включи в подобно съглашателство с ядосан клиент, особено с някой, чието поведение беше на границата на въздушното пиратство.

— Виж, докторе, какво искаш от мен... от нас?

Брайън мълча дълго, преди да отговори:

— Кажете ми истината. Двамата заедно ли вземахте идиотските решения, на които бяхме свидетели днес, или само командирът е виновен?

Гарт преглътна тежко, предпазливостта му бавно отстъпваше пред прилива от негодувание срещу действията на Фил Найт.

— Какви решения?

— О, ами например липсата на комуникация с пилотската кабина, часовете закъснение в Лондон, лъжите на тази жена по уредбата, а после съобщението, че имаме проблем и се връщаме, не, продължаваме. Да не говорим за другите грешки.

— Ами това, общо взето, е командирът — каза Гарт с отвращение.

Брайън бавно кимна, а очите му изгаряха тези на втория пилот.

— Така си и помислих. Ти не ми изглеждаш... този тип. Той не те слуша, а?

Гарт отвратено изсумтя:

— Да ме слуша? Той дори не ми говори. Внушил си е идиотската идея, че ако предложи нещо, то винаги е с цел да подкопая авторитета му.

— С други думи, той е кретен?

— Меко казано. Мислиш ли, че аз исках да се въртим като пумпали в небето и да сменяме посоката, когато беше очевидно, че имаме проблем само с уредите?

— Не знаех. Никой от нас тук не знае, защото вие двамата не се обаждаме.

— Той не ми дава, докторе — обясни Гарт, като говореше тихо, но постепенно се разпалваше. Споменът за неуравновесените действия на Брайън бързо избледняваше пред надеждата за съмишленик, какъвто и да е.

Брайън сложи ръка на рамото му и го побутна, за да го скрие от толкова много втренчени погледи. Те пристъпиха в кухненското помещение.

— Как се казваш? — попита Брайън.

— Гарт Абът, докторе.

Брайън посочи нагоре към пилотската кабина.

— Той е опасен, нали?

Гарт кимна, после се усети, поклати глава и бързо добави:

— Е, не точно опасен...

Спомни си и разговора с жена си.

— Дори не е некомпетентен, просто...

— Достатъчно арогантен, за да вземе катастрофални решения, ако ти няма да му се противопоставяш — завърши Брайън.

— Да. Опасявам се, че да. Не ми се иска да го призная, но тази авиокомпания в последно време отива по дяволите. Цялото ударение пада върху парите, нали разбираш. Твърде заети са да се разширяват и не им остава време да се грижат за дребните неща, като например дали някой наистина е готов за командир.

— И как този глупак изобщо е станал командир?

— Той... той не е глупак. Беше много добър пилот по вътрешни линии. Познавам хора, които са летели с него. Стабилен, компетентен, познава машините. Но когато решат да те повишат, авиокомпаниите гледат само летателните часове. „Меридиън“ допуска хора, които не могат да се справят с чуждите езици, дипломацията, цялата сложност на чуждестранното въздушно пространство и факта, че трябва да бъдеш добър шеф и да се грижиш за хората си. Вкъщи просто караш летящата каруца до Тулса и трябва да стигнеш навреме до изхода. Тук е много по-напрегнато. Фил не е подготвен, уплашен е до смърт, не си го признава и не иска да приема съвети.

— В такъв случай те моля — каза Брайън — да се върнеш в пилотската кабина и да се опиташ да ни закараш до Кейптаун, преди той да ни изтрепе с някой глупав ход.

Гарт понечи да се обърне, но отново погледна към Брайън.

— Докторе, там горе каза нещо. Да питаме компанията за Дафни Логан. Не ми остана време.

— И? — Остротата се беше върнала в гласа му.

— Ами... това жена ти ли е... или дъщеря?

— Дафни Логан беше моята красива жена, Гарт. Любовта на живота ми. Спътничката ми. И тя умря от вътрешен кръвоизлив на един от вашите самолети миналата година, защото командирът отказал да чуе молбата ѝ да кацнат и да ѝ осигурят медицинска помощ.

Брайън видя ужаса в очите на пилота.

— Толкова... съжалявам!

— Знаеш ли? Прекалено е късно за съжаление. Но ти си първият служител на „Меридиън“... не. — Той спря и си спомни Джени. — Първият пилот на „Меридиън“, който го казва искрено.

Логан бързо се обърна и пое обратно по пътеката. Когато мина покрай тях, Бренда Робъртс стисна ръката на съпруга си и зашепна в ухото му:

— Ето го пак!

Джими кимна.

— Притеснявам се, скъпи! Видя ли как станаха всички хора? Не трябваше ли и ние да станем? Искам да кажа, нали и ние сме ядосани?

Джими поклати глава и доближи устни до ухото ѝ.

— Не бива да се месим в техните проблеми.

НРС, Шантили, Вирджиния

12:20 ч

Джордж Зофел беше развел набързо Джон Блейлок и Дейвид Бърд из сградата, като отбягваше най-секретните помещения, където можеха да бъдат получени сателитни образи от всяка точка на планетата в реално време.

— Чувал съм — подхвърли Дейвид, докато вървяха към изхода, — че контролирате и няколко ракети, винаги готови за излитане, които могат да качат спътник на всяка пожелана от вас орбита до два часа.

Зофел си придаде неутрално изражение.

— Чували сте, така ли?

— Да. А вие?

— Интересна идея — съгласи се Зофел. — Малко като така наречената „Зона 51“ в Невада или проектът „Аврора“, който уж хвърчи из Калифорния с двайсет хиляди километра в час.

— Нещо такова — усмихна се Дейвид.

— Вероятно знаете повече от нас — отвърна Зофел.

— Разбрано — кимна Дейвид, като добре осъзнаваше ловкостта, с която Джордж Зофел беше избегнал въпроса, без да даде и най-малък знак за потвърждение или отрицание.

Зофел махна за сбогом на двамата офицери.

Джон Блейлок посочи към паркинга.

— Не е ли вече време за едно следобедно питие, полковник? Обичаш ли наливна „Гинес“?

— Разбира се.

— Ако беше казал „не“, щях сериозно да се усъмня в истинската ти самоличност.

— Къде предлагаш да отидем? — попита Дейвид.

— В един долнопробен малък бар в Александрия, а за довечера, ако искаш, ти предлагам обилна вечеря в „Уилърд“, за да поговорим още. Имаш ли някакви планове?

— Всъщност не.

— Добре! Ето ти визитката на бара. Държи го един приятел. Бивш агент. Човек на ЦРУ, с други думи.

— Разбрано.

— Ще се видим там след трийсет минути. Трябва да спра на едно място.

Джон Блейлок се обърна, без да чака потвърждение, и бързо закрачи към колата си. Дейвид погледна визитката, за да запомни адреса, обърна я по навик и с изненада откри малка бележка на гърба:

Полк. Бърд: Останах с впечатлението, че сенаторката наистина ти хареса, когато се обади от Лондон тази сутрин. А, и следващия път, когато ходиш на гости на стар оперативен работник от разузнаването, не го оставяй сам с телефона си. (Ще махна бръмбара в бара.)

Джон Блейлок пиеше втората си халба от най-доброто ирландско пиво. Дейвид го откри в излъсканото от употреба махагоново сепаре в дъното на задимено миниатюрно местенце, което напълно оправдаваше употребата на прилагателното „долнопробен“. Блейлок му махна и изрева на една оскъдно облечена сервитьорка да им донесе още две бири. Тя му прати въздушна целувка и направи реверанс, преди да изпълни поръчката.

— Каж ми, полковник Бърд, какво научи днес?

Дейвид пусна телефона си на масата пред Джон Блейлок и го посочи, като се усмихваше кисело.

— Блейлок, според мен си нарушил поне пет федерални закона, но... как успя да сложиш подслушвателно устройство, по дяволите?

Джон се усмихна широко.

— Дълъг опит, момчето ми. Когато беше на яхтата ми, ако си спомняш, по едно време отиде в кенефа и ме остави насаме с телефона си почти цяла минута.

— Само толкова ли трябва? — попита Дейвид, докато се настаняваше на един ожулен стол с висока облегалка.

— Е, имаш и точно такъв модел, за който съм подготвен. — Джон взе телефона с една ръка и извади батерията, после бръкна в джоба си и я смени с друга, преди отново да му върне миниатюрния инструмент.

— Бръмбарът е в батерията?

— А ти какво мислеше, че съм развъртял винтчетата и съм запоил няколко жици за шейсет секунди? Ей, добър съм, но не съм магьосник.

Дейвид въздъхна.

— И така, попита какво съм научил. Научих, че не мога да ти обърна гръб дори за минута.

— Не. Научи, че запасняците са много по-подли, отколкото на действащи офицери като теб им се иска да вярват.

— Предполагам.

— Налага се. Носим половината товар, но въпреки това се отнасят с нас като с второразредни граждани. Но старостта и коварството винаги печелят срещу младостта и ентусиазма. Девизът на запасняците.

— Добре, вече ще знам.

— Разкажи ми за развода си, Дейвид.

— Разводът ми?

— Да видим сега. — Полковник Блейлок вдигна очи към тавана, сякаш досието на Дейвид Бърд беше написано на гредите. — През 1985 година в Мемфис си се оженил за Кати Ан с моминско име Люис, естествена блондинка с изумителна фигура, чийто баща е адвокат и два пъти е бил конгресмен от щата Тенеси, а майка ѝ е педиатър в болницата „Баптист Мемориал“, където между другото е починал Елвис. Самата Кати е завършила колежа „Оул Мис“, випуск 1984, и сте се запознали по време на един мач на Военновъздушната академия срещу колежа, в което са ви утрепали от бой.

— Откъде...

— Ти си завършил Военновъздушната академия, разбира се, при това с отличие и нито един случай на нежелана бременност в района, за който да знаем, макар че през първата си година доста си се разтревожил за едно момиченце на име Люси от Колорадо Спрингс. Бил си първи по успех в авиошколата във Ванс, випуск 85/01, и си избрал назначение като пилот на F-15 в Состерберг, Холандия. Но

първо, разбира се, си изтичал до Мемфис и си направил Кати Ан своя законна съпруга, въпреки че, така или иначе, сте живели на съпругески начала в твоите отпуски, а да не говорим, че вече сте били сключили тайно граждански брак през 1984 година, за който майка ѝ още не е уведомена. Това означава, че почиташ традициите, което е добре.

— Няма откъде да знаеш всички тези подробности!

— Хм, знаеш ли... избрал си доста глупав начин да отричаш нещо, Дейв. Ей, какво да ти кажа? Просто съм много добър в проучванията и открих и двете брачни свидетелства. Както и да е, има още доста. Неприятно, но с Кати не сте успели да имате дете. В противен случай тя може би нямаше да развие такава симпатия към сладкодумния млад капитан от Ню Орлиънс, докато си бил разпределен в „Хърлбърт“ като командир на ескадрила за специални операции и, бих добавил, си вършил адски добра работа, като си останал жив в няколко напечени ситуации и си върнал всичките си момчета въщи. Два пъти си печелил медал за заслуги. Впечатлен съм. Тя не е била. Разводът е приключил през деветдесет и седма.

Дейвид клатеше глава, а усмивката му беше изчезнала.

— Защо изобщо питам? Ти очевидно знаеш повече от мен. Не мога да повярвам.

— Сега пък се обиди.

— Не, просто...

— Обиди се и още как. Преглътни го. Трябва да те познавам, за да мога да ти вярвам.

— По дяволите, Джон, досието е друго нещо, а ти звучиш така, все едно си се крил в гардероба! Сигурно знаеш с точност и колко пъти сме се чукали с Кати.

— Всъщност бих определил крайния резултат на малко под осемстотин пъти за десет години брак, което със статистическо усредняване между по-разгорещения начален период и по-хладния финал идва към малко над едно цяло и пет случая на хетеросексуално сношение седмично, тоест ужасно нездравословно.

— Страшен си, полковник. Знаеш ли? — отсече Дейвид.

— Но съм прав, нали?

— Това не ти влиза в работата!

— Всъщност влиза, Дейв. Ти си действащ офицер. Ти си наша собственост, животът не е здравословен без много секс, а ти очевидно си се държал като монах през последните няколко години, което те прави уязвим. Видях как ти изскочиха очите, когато Джил отвори вратата на спалнята тази сутрин.

Дейвид бутна стола си назад от масата, като упорито клатеше глава.

— Чакай малко, по дяволите. Сексуалният ми живот и личният ми живот са си мои. Все едно кандидатствам за работа в ЦРУ като таен агент или нещо подобно.

— Става дума за нещо много по-важно.

— Какво?

— Искаш ли да си звездата? Искаш ли да станеш генерал?

— Разбира се, но какво общо има това с твоето нашествие в спалнята ми?

Джон Блейлок се наведе напред и заби поглед в очите на Дейвид.

— Джордж Овърмайър е млад за генерал-лейтенант, Дейвид, но е умен и смята, че ти си от най-доброто тесто. Не знаеше ли?

— Не. Тоест подозирах, че е доволен от мен, но той не е много по комплиментите и позитивната мотивация...

— Не, човече, той те гласи за генерал и член на генералния щаб. Смята, че си създаден за офицер със звезди на пагоните. А от мен се очаква да те обучавам. Мисли за мен като за личния си треньор. Нещо като Йода за джедаите, но с по-малки уши.

— Какво?

— Аз не съм просто заспал стар полупенсиониран глупак, който обича хубавите неща в живота, Дейвид. Задачата ми е да подготвям някои от избраните като теб. Ще ти покажа как работи разузнаването, ще ти дам голяма доза практически знания по държавно управление и ще избледнея като някакъв странен кошмар, за да те оставя да се радваш на славата и повишението.

— Все едно говориш за учебна програма.

— Един вид. Ако извадиш късмет да попаднеш под крилото на наистина добър генерал като нашия Джим Много-шум-за-нищо.

— Значи настоящата ми задача не е истинска? — попита Дейвид.

— Имаш предвид тревогата? О, съвсем истинска е. Разузнавателната общност е в бойна тревога още от началото на

войната и в Ню Йорк, и тук, във Вашингтон, но сега са в състояние на параноична хипербойна тревога. И точно това е едно от нещата, за които искам да поговорим, защото вече сме в така наречената „зона на грешките“. Оръжията са заредени и една-единствена погрешна реакция може да даде начало на ненужна война. Историята е пълна с подобни моменти. Сараево. Кубинската ракетна криза. Берлин. Изстрелването на ядрена ракета в Казахстан през деветдесет и девета.

— Какво?

— Ще ти кажа по-късно. Малко хора го знаят. А междувременно не ми се сърди, че си пиша домашните.

— Да, ами... предполагам, че чувствата ми донякъде са удовлетворени от цялото това лично откровение.

— Разбирам. Преди няколко години точно тук щях да изсумтя, да стана от масата и да те нарека педал дори само защото си признаваш, че имаш чувства. Времената обаче се промениха. Сега от мен се очаква да те питам: „Как се чувстваш, като знаеш, че съм наясно с всичко това?“.

— Нещо средно между изнасилен и манипулиран.

Джон Блейлок се направи на дълбоко изненадан.

— Чакай малко. Нали доброволно се записа в авиацията преди всичките тези години?

— Така си мислех. Дори май ме направиха полковник.

— Нямам повече въпроси.

Дейвид се засмя въпреки желанието си.

— Е, накъде продължаваме, Джон?

— Към центъра на Вашингтон и ресторант „Уилърд“ за вечеря в седем. Тук пак е станало много задимено.

Дейвид клатеше глава.

— Не, имах предвид в професионален план.

— И аз имах същото предвид. Позволих си да поканя още един човек на вечеря, с когото според мен трябва да се запознаеш.

— Добре.

— Тя е... тя работи в сенатската комисия по въоръжените сили.

— Добре. Тя?

— И е страшно парче, когато си махне очилата.

— Една от твоите... мацки, така да се каже?

Джон Блейлок поклати глава и се ухили.

— Не бе. Остава мистериозно равнодушна към мъжествеността на Блейлок за съжаление. Така че е чиста и неопетнена.

Дейвид се наведе в стола си и посочи Джон Блейлок с пръст.

— Чакай малко! На сводник ли си играеш?

Джон се изправи, все още ухилен.

— Неведоми са пътищата на учителите.

— На Господа, Джон. Неведоми са пътищата Господни.

— И Неговите ли? Интересно.

Дейвид се изправи и последва по-възрастния мъж към изхода на бара, като застана до него, докато плащаше сметката.

— Джон, виж... впечатлен съм от подробностите, които си открил за живота ми, но някои от тях са доста солени.

— Със сигурност.

— Искам да кажа, че не е много приятно да откриеш, че жена ти спи с някакъв друг мъж. Отне ми няколко години, докато вляза отново в релси.

По лицето на Джон Блейлок се изписа изключително сериозно изражение, докато слагаше голямата си ръка на рамото на Дейвид.

— Дейв, може би ще се изненадаш, но във военновъздушните сили не използваме железопътни термини.

— Пардон — изкикоти се Дейвид.

— Общо взето, ти се отдаде на работата си след развода, нали?

Дейвид кимна.

— И привлече вниманието на всички с изключителните си постижения. Подобна всеотдайност се постига трудно със семейство. Но това не може да се поддържа постоянно, Дейвид. В живота има и друго, освен униформата.

— Знам. — Той отвори вратата към улицата и се обърна. — И как се казва тя, Джон? Тази красива жена, която случайно нарочно си поканил на вечеря?

Джон излезе и хвърли поглед назад.

— Казва се Анет. Като Анет Фуничело.

— Коя е Анет Фуничело? — попита Дейвид престолено невинно, като го настигаше по пътя към паркинга.

Джон Блейлок се обърна намръщено. Не разбра, че го будалкат.

— Какво? Майтапиш ли се?

— Аз? — попита Дейвид с все така празна физиономия.

— Да, ти. Какъв е този въпрос? Коя била Анет Фуничело?!

— Май... не съм я чувал, Джон — продължи да се преструва Дейвид. — Сигурно защото сме от различни поколения. Да не би да е оперна звезда или нещо подобно?

Джон Блейлок замръзна и сложи ръка на рамото му.

— Оперна звезда? Къде си бил през петдесетте?

— Питай нашите — ухили се Дейвид. — Роден съм чак през петдесет и девета.

— Господи! — възкликна Джон Блейлок, като отпусна ръка и тъжно поклати глава. — Сега пък трябва да се занимавам с деца!

Той завъртя очи, отвори вратата на колата си и се настани зад волана, като се чудеше как е възможно ВВС да вярват на младок, който дори не е чувал за най-хубавата от водещите на телевизионното шоу „Клубът на Мики Маус“.

„Меридиън“ 6, в полет

19:44 ч

Гарт Абът затвори вратата на малката тоалетна зад пилотската кабина, плъзна табелката „заето“ и си позволи няколко минути наслаждение в относителната тишина на малкото помещение. Вездесъщото фучене на стратосферата по металната кожа на боинга продължаваше да се чува, но много по-тихо.

Бяха във въздуха вече повече от шест часа и Гарт беше решил да си почине в тоалетната, защото, изглежда, никъде другаде не можеше да се отпусне. Напрежението в пилотската кабина беше изтощително, а салоните за пътници се бяха превърнали във военна зона за членовете на екипажа. Джуди Джаксън беше заспала на сгъваемата седалка, а повечето от останалите стюардеси се криеха в помещението за почивка на екипажа над задната кухня и не се показваха. Брояха часовете до края на мъчението, когато щяха да кацнат в Кейптаун.

Гарт провери дали капакът на тоалетната чиния е чист и седна за няколко секунди със затворени очи, като си представи какво ли ще е да имаш частна тоалетна на частен самолет. Общо взето, същото, заключи, поне по отношение на шума. Каквото и да бяха направили от „Боинг“, за да изолират малкото помещение с две легла зад пилотската кабина, то не беше достатъчно.

Той отново се замисли за Каръл и сгърчи лице от болка. Разговорът, който беше провел преди десет минути, беше потвърдил страховете му, че тя иска да се разделят. *Да живеем отделно, а може би да се разведем*, беше казала тя ядосано, още по-разгневена, че не беше послушал молбата ѝ да почака да се прибере, преди да го обсъдят. Не, не се среща с никого, не спи с никого и точно това е част от проблема. И да, наистина иска да знае какъв би бил животът без постоянно отсъстващ съпруг пилот.

Фил Найт се беше престорил, че не забелязва нищо. Просто зяпаше през прозореца.

— Ти поиска, Гарт. Ти настоя! — беше отсякла тя. — Не можеше да изчакаш. Добре тогава.

Той огледа стените на миниатюрното помещение и се зачуди дали още има шанс да запази брака си невредим и дали изобщо го иска. Какво изпитваше освен безчувственост? С ужас осъзна, че не може да отговори на този въпрос.

Гарт въздъхна и се изправи. Реши да свърши рутинната физиологична работа, заради която се предполагаше, че изобщо е напуснал пилотската кабина. Току-що беше измил ръцете си и посягаше за салфетка, когато някъде вдясно избухна приглушен рев, последван от силно разтърсване.

Втори взрив и още едно разтърсване.

„Разпадане на компресора!“ — помисли си Гарт.

В ума му тревожно проблесна фактът, че командирът му имаше склонността да изключва двигателите при най-малкия повод. Трябваше да се върне в пилотската кабина. Найт и преди се беше опитвал да спре двигателя без потвърждение. Със сигурност нямаше да направи същата грешка... бяха над средата на африканския континент, а нощта приближаваше.

Гарт рязко отвори вратата на тоалетната и грабна интеркома, като натискаше бутоните на цифровата ключалка.

— Фил! Пусни ме вътре!

Ключалките започнаха да се отварят, той завъртя дръжката и блъсна вратата. Фил Найт се извърна със стреснато и разтревожено лице. Гарт видя, че е изключил автопилота и е на ръчно управление. И четирите групи индикатори за двигателите даваха стабилни показания освен...

Очите на Гарт се плъзнаха по дроселите и осъзнаха, че четвърти е на празен ход. Той беше усетил люшването надясно, а показателите за четвърти двигател на предното табло бързо падаха, докато двигателят — същият външен двигател на дясното крило, който вече им беше създал толкова проблеми — губеше обороти.

Очите на Гарт подскочиха към Т-образните ръчки за аварийно изключване на двигателите по време на полет. Светеше абсурдна червена светлина, показваща пожар в четвърти двигател, въпреки че ръчката беше завъртяна.

— Какво става? — попита той, докато бързо седнаше на дясната седалка и я избутваше напред.

— Казах ти, че не бива да летим с този двигател — изръмжа Найт.

Гарт му хвърли поглед и видя стиснати зъби и напрегнато изражение, докато командирът местеше щурвала напред-назад, а нервността и паниката очевидно предизвикаха повече нестабилност.

— Спрял си четвърти двигател? — попита Гарт невярващо.

Фил Найт погледна втория пилот със смразяваща комбинация от уплаха и невъздържано доволство.

— Не усети ли как се опита да падне от проклетото крило?

— Какво?

— Компресорът се задави.

— Просто започна да се задавя... самичък?

— Не. Първо получих предупреждение за пожар, а после започна да се задавя.

Очите на Гарт подскачаха между различните индикатори, превключватели и табла.

— И... тогава ти го изключи?

— Не. Включи се противопожарната аларма, аз издърпах дросела и тогава двигателят започна да бумти, сякаш се кани да експлодира. Така че дръпнах лоста.

— Господи, Фил!

— Дори не си мисли да ми казваш, че не е имало проблем.

— Издърпал си дросела рязко на голяма височина, нали?

— Точно така, по дяволите! Компресорът не трябва да се задавя!

— Съгласен съм, но ако го издърпаш по този начин, можеш да предизвикаш разпадане на компресора, ако дюзата за налягането заяжда, а...

Уредбата зазвъня в пилотската кабина и Гарт вдигна слушалката.

— Да? Пилотската кабина слуша.

— Обаждам се от задното кухненско помещение. Тук имаме пътници, които искат... да ви кажат, че един от двигателите сякаш гори.

— Какво искаш да кажеш? Пламъци ли виждат?

— Да. Видели са пламъци. На дясното крило.

Слушалките на Фил Найт бяха включени към уредбата и той слушаше. Започна да кима агресивно, като се протегна и със замах набра няколко команди на клавиатурата на бордовия компютър.

На екрана мигновено се показаха най-близките летища.

Гарт Абът се беше привел над щурвала, а умът му препускаше, докато се опитваше да получи ясни сведения отзад.

— А сега, в момента, виждат ли пламъци?

Гарт погледна нагоре към индикатора за пожар в четвърти двигател. Светеше в червено, точно както над Средиземно море. Но сега имаше нещо като потвърждение от салона.

— Те... казват, че горял — докладва напрегнато стюардесата.

Гарт усети, че Фил накланя самолета наляво и започва спускане. Той погледна бордовия компютър на командира и стомахът му се сви, когато видя списъка на летищата за аварийно кацане.

„О, боже, той пак иска да каца.“

— Чакай... чакай — каза Гарт на стюардесата, преди да се обърне към Фил. — Не слизай още, Фил. Намираме се над централната част на проклетия континент, помисли малко.

От лявото място нямаше отговор и Гарт отново видя същото решително изражение на лицето на Фил Найт, което вече познаваше.

Той отново се съсредоточи върху екрана. Картината от задната част на самолета беше всичко друго, но не и ясна.

— Виж, трябва да отидеш и ти да погледнеш номер четири — каза той.

— Номер... кой? Кой двигател е това? — попита тя.

„Господи, защо не учат стюардесите поне на основните неща?“ — помисли си той.

— Външният двигател от дясната страна. Не дясната страна, ако застанеш и погледнеш назад, а дясната страна на самолета. Разбра ли?

— Да. За какво да гледам?

— Огън, пламъци, всичко нередно. Побързай.

В слушалката настъпи тишина, когато стюардесата я остави да падне на пода.

Гарт се обърна към лявото място.

— Фил? Накарах я да провери за...

— Чух — отсече той. — Но вече отворих бутилките.

Гарт усети как тялото му се вкаменява, когато отново погледна към предното табло и забеляза жълтите светлини, които беше пропуснал по-рано. Фил беше избързал и беше отворил и двете пожарогасителни бутилки на дясното крило към четвърти двигател. Жълтите светлини потвърждаваха, че вече са празни. В момента, в който кацнеха някъде, те нямаха законно право да излетят.

— Все още гори — каза изведнъж Фил, като кимна към алармената светлина.

— Проверявам го, Фил. Може би не гори.

— Такова нещо трябва да се провери на земята.

— Не, виж...

— Кацаме, дявол да го вземе. На около двеста километра пред нас има гражданско летище, в Нигерия.

— Фил, не започвай пак. Моля те, нека първо установим дали наистина има пожар.

Главата на Фил рязко се завъртя надясно.

— Ами задавянето на компресорите? Да не искаш да ми кажеш, че и това е нормално?

— Не, но... не означава, че двигателят гори. Ако имаш залепнала дюза и изведнъж дръпнеш дросела на голяма височина, може да предизвикаш разпадане на компресора, а хората отзад за момент ще видят пламъци. Ако това е всичко, можем да стигнем до по-добро летище с три двигателя.

— Започна се с второ предупреждение за пожар — отвърна Фил, — крилото за малко не се разцепи и ти все още искаш да не обърнеш внимание на факта, че този двигател е опасен? Няма да водим този спор отново, Абът.

— Ще го водим, Фил, и още как! — Гарт се пресегна към сателитния телефон и натисна бутон за автоматично избиране на диспечерския център в Денвър. Не очакваше, че ще изтръгнат телефона от ръцете му.

— Казах ти да не пипаш този телефон — нареди Фил.

Гласът на стюардесата отново прозвуча по интеркома:

— Чувате ли ме?

— Да — успя да каже Гарт.

— Не виждам никакви пламъци отзад, но някои от пътниците настояват, че имало.

— Ти какво виждаш?

— Не... не знам. Изглежда май тлее.

Гарт измърмори едно „благодаря“ и се зачуди дали да не изтича долу и да провери сам. Беше дошъл решителният момент. Командирът беше твърдо решен да ги приземи на непознато летище в Централна Африка точно преди падането на нощта, когато около пистата дебнеха бог знае какви опасности. Дори да се закълнеше, че четвърти двигател не гори, нямаше никаква вероятност Фил да го послуша. В действителност Гарт беше убеден, че Найт автоматично ще посрещне на нож всяко негово предложение.

В крайна сметка командирът имаше известни основания. Предупреждението за пожар отново беше включено, разпадането на компресора беше истинско и положението се беше променило изцяло.

„Ами ако е прав? — помисли си Гарт. Несигурността му растеше. — Знам, че е пълен кретен, но ако точно този път е прав? Ще ме уволнят и ще изгубя всичко. В «Меридиън» винаги трябва да има изкупителна жертва и този път ще съм аз. Не — заключи той. — По-добре да остана тук и да внимавам Найт да не ни пребие при кацането.“

Той издиша на пресекулки и се наведе, за да прочете името на летището от бордовия компютър на командира.

— Катсина, Нигерия.

— Точно така.

— Фил, нека да продължим до Абуджа в Нигерия. Това е новата столица. Имат голямо летище, а е само на неколкостотин километра на юг.

— Имаме пожар в двигателя. Ще използваме Катсина. Не желая да го обсъждаме повече.

Гарт се поколеба, докато умът му яростно проверяваше всички възможности, но достигаше все до един и същ отговор.

— Добре — каза накрая. — Нека обявя аварийна ситуация. После ще намеря инструкциите за захождане.

Гарт включи радиостанцията и започна да предава S. O. S. Нигерийският диспечер се обади почти незабавно, за да попита каква е аварията.

— Изключили сме един двигател и имаме индикация, че все още гори. Трябва ни екип за аварийно кацане. Правим извънредно спускане

и ни трябва незабавно разрешение за кацане на Катсина.

— А... Разбрано, Полет шест. Насочете се на едно-две-нула и слезте на хиляда и петстотин метра. Знаете ли, че на Катсина няма екип за аварийно кацане?

Стомахът на Гарт вече беше с размерите на фъстък, но се сви още повече.

— Не знаехме. Има ли контролна кула?

— О, да. Но сега имат някакви проблеми. Нямаме връзка с тях. Ще трябва да се свържете сами по радиото.

— Разбрано.

— Две-едно-нула и хиляда и петстотин метра — повтори Фил, докато набираше височината и посоката на предното табло.

Гарт измъкна кафявата кожена книга, в която бяха таблиците с инструкции за захождане, и започна да търси. Ръцете му леко трепереха и той се зачуди защо командирът изглеждаше толкова спокоен.

— Намери ли таблиците? — попита Фил рязко.

— Търся ги. Не знам дали изобщо имат инструкции за заход на това летище.

— Мисля, че виждам летището отпред.

— То е по средата на джунглата, Фил, ако не ме лъже паметта.

— Бил ли си там? — попита Нйт обнадеждено.

— Не, минавал съм над него. Ето! — Гарт измъкна таблицата от книгата и я подаде на Фил. — Има само... заход по радиомаяка. Освен това летището има само една писта, която е дълга хиляда и осемстотин метра.

— Ще ни стигне.

Гарт дълбоко си пое въздух и се обърна към командира:

— Фил? Чуй ме внимателно. Това, което ще кажа, ще се запише в черната кутия, така че компанията и целият свят ще разбере, ако нещо се обърка. Това е грешка. Чуваш ли? Това е голяма, потенциално фатална грешка. Ние сме огромен „Боинг 747“. Ако ще кацаш, нека да отидем в столицата Абуджа, където могат да се справят с такъв самолет и имат необходимите екипи. *Не искам да участвам в тази авантюра!*

— *Достатъчно!* — извика Фил с вдигнати вежди и маниакално изражение. — *Разбра ли ме? Аз съм...* — Той заговори по-тихо, но

гласът му все още трепереше от ярост. — Аз съм командирът, по дяволите. Винаги се противопоставяш на всичките ми решения. Това трябва да престане веднъж завинаги.

— Фил, не е вярно, аз...

Гарт спря по средата на изречението, стреснат от забития в лицето му показалец, който леко се тресеше, докато собственикът му изплюваше следващите си думи като отрова на кобра в очите на жертвата ѝ.

— *Прочети... проклетия... контролен списък... или напусни кабината ми!*

Гарт се вторачи в мъжа вляво, а яростта му срещу безкрайната поредица от глупави решения на командира отстъпи пред неоспоримата истина: сега безопасността на пътниците зависеше само от него, а физическата битка в пилотската кабина нямаше да помогне.

— Добре, Фил — каза Гарт тихо. — Добре. Успокой се.

Той извади списъка. Първо щеше да проведе проверката на операциите по спускането и захода за кацане. После щеше да съобщи какво става по уредбата, независимо дали това се харесва на Найт.

И накрая щеше да направи всичко възможно да не се разбият.

* * *

Силното разтърсване, предизвикано от разпадането на компресора в четвърти двигател, беше разтреперило не само машината. Ефектът върху пътниците беше повече от отрезвителен. Изведнъж всички разговори замряха и дори когато тракането на двигателя спря, в салона не се чуваха гласове, защото собствениците им бяха твърде заети да стискат облегалките на седалките си и да се чудят какъв е проблемът. Шумовете отвън започнаха да се променят необяснимо, воят на двигателите намаля, носът се наведе напред, а целият самолет се наклони първо наляво, после надясно. Пътниците разбраха, че се спускат, а повечето от тях знаеха, че се намират някъде над Централна Африка късно вечерта. Но от пилотите така и не идваше нито дума и докато минутите отминаваха в мълчание, тревогата започна да се трансформира в сърдито мърморене и недоволство. Хората започнаха да викат стюардесите, няколко мъже

станаха и започнаха гръмогласно да настояват за внимание от страна на екипажа. Избухването им засили мрачното чувство, че на борда на „Меридиън“ 6 се води битка, която се свежда до простото уравнение: екипажът срещу пътниците.

Робърт Макнотън включи подвижната карта на малкия дисплей на мястото си в първа класа. Познаваше тази част на Африка твърде добре, защото през шейсетте беше служил като пехотинец в ескалиращата кампания за издирване на забутаните места, в които природата беше скрила суровото масло, към което човечеството беше безнадеждно пристрастено. Робърт знаеше, че южната част на Нигерия не е толкова опасна, колкото страните от Екваториална Африка, но въпреки това не е подходящо място за приземяване на пътнически самолет.

Макнотън погледна наляво, като за секунда улови погледа на Брайън Логан. Лекарят поклати глава и посочи нагоре към пилотската кабина.

— Ако този клоун не се обади по уредбата до трийсет секунди, за да ни каже какви ги върши, аз ще се кача.

Почти веднага в салона отекна измъченият глас на втория пилот:

Драги пътници, говори пилотската кабина. Трябваше да... изключим външния десен двигател като предохранителна мярка заради шумовете от разпадането на компресора, които сте чули по-рано, и се отклоняваме към едно летище в Нигерия, за да го проверим. Моля, закончайте предпазните колани. Стюардеси, подгответе салона за кацане.

Джими Робъртс невярващо посочи към колоните над главата си и погледна първо жена си, а после двойката зад тях.

— И това е всичко? Само това ли ще ни кажат?

— Какво е разпадане на... каквото там каза? — попита Бренда с извънредно широко отворени очи.

— Технически термин, предполагам. Сигурно значи, че моторът се е закашлял. На мен ми прозвуча точно като кашлица — усмихна се Джими, като се опитваше да скрие нарастващата си нервност.

— Тогава що не ни каже... — започна Бренда.

— Защо не ни каже — поправи я той, преди да размисли.

Знаеше, че не трябва да го прави. Тя осъзнаваше, че говори неправилно, и болезнено се срамуваше от това. Приемаше забележки

от съпруга си, но той трябваше да бъде по-внимателен.

— Пак ме ухапа, Джими Рей — въздъхна тя огорчено.

— Извинявай, миличка.

— Аз съм момиче от село. Не говоря хубаво.

— Нито пък аз, бебчо. Извинявай.

Тя вдигна към него очи, блестящи от напирещи сълзи.

— Опитвам се да говоря правилно. Наистина. Защо, а не що. Избяга, а не избега. Когото си искам, а не който си искам. Наистина се опитвам, Джими.

— Знам, скъпа.

Тя се облегна на рамото му и се опита да се усмихне.

— Можеш да ме облечеш хубаво, не можеш обаче да ме заведеш никъде, а?

— Не, защо мислиш така?

— Що мислиш така? — подразни го тя и той се засмя, като потърси ръцете ѝ и ги стисна.

— Е, Джими, защо този пилот не ни каже какво става наистина? — попита тя.

— Защото си мисли, че сме прекалено глупави да разберем.

Летище Катсина, Нигерия

20:05 ч

Ето го пак. Пискливият вой на турбореактивни двигатели.

Жан Мшира махна на войниците си да прекратят огъня и изчака тракането на малокалибрениите им оръжия да заглъхне. Силите на правителството от другата страна на летището реагираха невъздържано на всеки отведен изстрел.

Жан наклони глава. Воят на двигателите се чуваше в далечината на североизток.

— Какво има? — попита един от хората му на родния им език.

Мшира сложи пръст на устните си и поклати глава, но от другата страна на пистата отново затрака автоматичен огън и върна пълното му внимание върху непосредствената тактическа ситуация. Както и да е. Никой нормален човек не би се опитал да приземи граждански самолет в Катсина по средата на престрелка с бунтовниците. Единственият обитател на правителствената контролна кула на километър и половина в източна посока сигурно лежеше свит на пода, стиснал микрофона, и панически отклоняваше целия трафик по-далеч от това летище.

— Да не е самолет на правителството? — попита лейтенантът Мшира.

— Не. — Той поклати глава и даде знак с ръка на десния си фланг да се придвижи още стотина метра на запад, за да подкрепи хората, които вече беше разположил там.

Лейтенантът затича приведен заедно с още петнайсетина добре обучени мъже, стиснали автоматите си точно както ги беше учил.

Жан усмихнато кимна на себе си, осъзнавайки колко странен беше животът му. По някаква ирония на съдбата всичките му години медицинско образование във Великобритания се бяха смесили с благородната му решимост да се върне в Африка и да помогне на народа си, за да го превърнат в крайна сметка в страховит предводител

на бунтовническа армия. Беше известен с чувството си за хумор, стабилността си и спокойната си безмилостност — и той се радваше на тази репутация. Един спокоен, весел противник, който демонстрира щастлива увереност, винаги изнервя врага.

Но чак пък марксист? Той се засмя при мисълта, че правителството на Нигерия се опитва да настрои хората срещу него с това обвинение. Последното нещо на земята, което щеше да стане, беше марксист.

Силите на правителството, предвождани на практика от един тийнейджър, реагираха с паническа, недисциплинирана стрелба. Беше почти прекалено лесно да мести фигурите по шахматната дъска на бойното поле, когато имаше насреща си толкова необразовано мислене. Когато смесиш формалната логика на военните действия, преподавана от Карл фон Клаузевиц, с брилянтното иконоборческо мислене на Сун Дзъ, а после направиш сплав от тактическата дисциплина на британската армия с интелигентното използване на технологията в американски стил, враговете ти нямат шанс.

Шумът на реактивния самолет отново премина над него. Започваше да го дразни и той вдигна глава. Винаги имаше минимална вероятност нигерийските военновъздушни сили, дори в сегашното им състояние, да изпаднат във временен пристъп на компетентност и да пристигнат преди разписанието, но с добре платените му шпиони на юг и в щаба на ВВС изненадата от военен самолет щеше да бъде дори по-голяма от тази да изгуби превъзходството си след интелигентен ход от страна на правителствените части.

Жан погледна златния си „Ролекс Президент“, малък подарък от последното му пътуване до Лондон. След двайсет минути той и хората му трябваше да са приключили с работата, да са избили пленниците и да са обезобразили телата по творческите и ужасяващи способности, които бяха предназначени да измъчват психологически армията. После щеше да нахлуе в кулата, да обяви летището за завзето и да започне преговори с Абуджа по сателитния телефон. Щеше да се изтегли преди подкрепленията на правителствените войски да пристигнат от север.

Жан знаеше как действат. Щеше да им отнеме два дни, докато осъзнаят, че са обградили несъществуваща бунтовническа войска. А междуременно можеше да извоюва още отстъпки от правителството на Нигерия.

— Сър! Погледнете, сър! — Един от мъжете му беше допълзлял отляво и сочеше на изток, където се беше появил голям самолет и летеше право към пистата. — Какво е това?

Жан внимателно погледна през любимия си бинокъл и спокойно анализира ситуацията.

— Успокой се — нареди. — Пътнически самолет. Американски, мисля.

— Какво ще правим?

Жан се обърна към младия мъж и се усмихна.

— Как какво? Ще го използваме. Появи се невероятна възможност.

Командир Фил Найт нареди спускане на задкрилките на четирийсет градуса и дръпна дроселите, като остави гигантския самолет да се установи на изчислената от компютъра скорост за кацане и го насочи към края на пистата.

— Шестнайсет метра — обяви Гарт, който следеше радиовисотомера. — Дванайсет, осем, четири...

Фил издърпа дроселите докрай и изравни самолета, докато шестнайсетте колела на основния колесник изтрополиха и заскърцаха по зле поддържания бетон. Дясната ръка на Фил издърпа спирачката до нужното положение част от секундата, преди автоматичната система да направи същото. После пилотът дръпна реверса и натисна спирачките. Боингът, който тежеше повече от триста тона, потрепери и забави ход, докато ABS-системата на спирачките се бореше да не позволи спукването на някоя гума. Най-сетне самолетът спря. До края на пистата оставаха още сто и петдесет метра.

— И сега какво? — попита Гарт, като се опитваше да не звучи саркастично. — Така и не получих отговор от кулата.

В дърветата отдясно проблеснаха светлинки и Гарт просто отбеляза този факт, без да се замисля, докато чакаше следващия ход на Фил.

— Там отзад имаше място за паркиране — каза командирът. — Ще трябва да обърнем на 180 градуса тук на пистата.

Той дръпна кормилото на носовия колесник към себе си, за да го завърти наляво, и започна да обръща огромния самолет, но Гарт

внезапно извика. Отдясно проблеснаха още светлини и се чу шум като от фойерверки. Острата пукотевица отекна във вътрешността на боинга въпреки шумоизолацията.

— Господи, това е автоматичен огън! — каза Гарт.

Самолетът тъкмо започваше да се върти наляво, когато няколко фигури изплуваха от високата трева и прекосиха пистата пред тях. Гарт се наведе напред с широко отворени очи, като проследи движението им и със свито сърце от притока на адреналин осъзна какво вижда.

— Мамка му, Фил! Това са въоръжени войници, които ни заповядват да спрем!

— Къде?

— Там отляво!

— О, боже! — извика Джуди. — Навън наистина се стреля!

Групата от шестима мъже се беше появила отляво на пилотската кабина и един от тях прокарваше пръст през гърлото си. Отдясно се виждаха осем мъже в камуфлажни облекла, които залегнаха по земята и насочиха оръжията си на север. Гарт виждаше пламъчетата, които излизаха от дулата при изстрелите. Боингът не беше изпълнил и 15 градуса от завоя си, когато Фил го спря. Сега мъжете се виждаха ясно от прозореца на Гарт. Един от тях се изправи, за да се затича, после падна обратно и на мястото на главата му се появи купчина червена каша.

— *Господи, Фил!* Навън се води война!

— Какво?

— Аз... току-що видях как убиват един от тези хора! Забрави за заповедите им. Обърни. Излитай. Да се махаме.

Фил отново побутна дроселите на дясното крило, за да завърти боинга наляво.

— *Давай, давай, давай, давай, давай, давай!* — повтаряше Гарт, като гледаше през дясното си рамо и се опитваше да проследи малката група, която бе оставила падналия си другар и се беше разпръснала, без да спира да стреля.

Сега Гарт ясно чуваше автоматичната стрелба, а умът му превеждаше приглушените шумове в израза „реална опасност“.

— Моля те, изкарай ни оттук! — простена Джуди от сгъваемата седалка.

— Какво е това, по дяволите? — каза командирът, като отново удари спирачките и спря самолета.

Гарт погледна наляво и усети студена тръпка на страх, когато осъзна, че са попаднали в капан.

Самолетът беше по средата на завоя си и сочеше на юг, перпендикулярно на пистата. Неколцина мъже в камуфлажни униформи изскочиха от автомобилите, спрени отляво на пътя им, насочиха оръжията си към пилотската кабина и се разпръснаха, за да изчакаат един джип да спре точно пред боинга. Гарт видя как един огромен мъж се изправи в мястото до шофьора, после стъпи на капака на двигателя и направи движение бавно и решително, все едно прерязва гърлото си с ръка. Мъжът се усмихваше — широка, зъбата усмивка, която сякаш разделяше лицето му наполовина.

— Той... иска да спрем двигателите, Фил — успя да каже Гарт.

— Добре — долетя в отговор. — Прочети командите за спиране.

Гарт се засуети с ламинирания списък, като четеше въпросите и очакваше предното стъкло всеки момент да се пръсне под дъжд от куршуми. Буквално усещаше как се тресе отвътре, тъй като знаеше нещичко за бруталната политика в Централна Африка и високата смъртност на чужденците от Запада, хванати на погрешното място в погрешния момент.

Двигателите започнаха да намаляват оборотите си, когато Фил завъртя ключовете за горивото и запалването един по един.

— Предполагам — подхвърли той, — че тези хора могат да ни помогнат да си намерим механик.

— Какво? — попита Гарт разсеяно, без да откъсва поглед от вожда пред тях.

— Казах, че можем да се свържем с тези хора по радиото и да видим дали няма да ни намерят механик, за да погледне двигателя.

Гарт се обърна и изгледа Фил Найт така, сякаш току-що беше забелязал извънземно в лявата седалка, после зяпна:

— *Какво?*

Фил повтори твърдението си още веднъж, сякаш се обясняваше с идиот, и протегна ръка към сателитния телефон, за да се свърже с Денвър.

— *Механик?* — изрева Гарт. — Исусе Христе, Фил! Нямах ли представа какво направи току-що? Приземи ни във военна зона, при

бунтовниците, по средата на шибаната им престрелка! Ще извадим
късмет, ако се измъкнем живи!

Летище Катсина, Нигерия

20:30 ч

Жан Мшира стоеше под носа на боинга и се удивляваше на невероятните размери на машината. Беше летял с такъв самолет, разбира се, при това много пъти. Но пътниците рядко се изправяха срещу гигантското му туловище на пистата. Размерите му внушаваха страхопочитание.

Той хвърли поглед през рамо, като нетърпеливо чакаше човека, когото бе изпратил до надупчения от куршуми терминал за слушалките и микрофона, с които можеше да говори с екипажа на четиринайсет метра над главата му. Гумите на джипа изсвистяха, мъжът изскочи навън и се затича към командира си с уреда в ръка.

Жан учтиво му благодари и протегна ръка нагоре, за да потърси малката кутия отстрани на колесника, в която бе виждал техниците да включват слушалки. Опитният му поглед междувременно следеше хората му, които държаха противника на мушка от десетина места около самолета. Нямахше повече стрелба и той възнамеряваше да остави нещата така, докато измисли най-добрия начин да използва този неочакван подарък.

— Командире, говори пистата — каза Жан, като внимателно разделяше думите си, а в широко отворените му гласни отекваха както дълбочината на образованието му, така и размерите на огромния му гръден кош.

Английският му, разбира се, беше оцветен от определен африкански акцент, но беше толкова добър, колкото и полученото в Англия образование. Отгоре не долетя отговор и Жан отново се пресегна над главата си, като натисна бутона няколко пъти, докато в слушалките му прозвуча стреснат мъжки глас:

— Говори кабината.

— Много добре. Командирът ли се обажда?

— Да. Кой сте вие?

— Казвам се генерал Жан Мшира. Аз командвам армията, която понастоящем контролира това летище, а вие, дами и господа, сте мои заложници. Така че ще ми простите, ако попитам колко души има на борда.

В слушалките отново настъпи тишина и Жан потисна усмивката си. В кабината сигурно цареше пълно объркване, докато пилотите се опитваха да разберат какво става.

— Ами — обади се отново гласът, — ние... кацнахме тук, генерале, защото имахме пожар в един от двигателите и трябваше да го изключим. Надявахме се да открием механик.

Офицерът, когото Жан беше повишил в свой майор, застана до него с въпросително изражение и широко отворени очи, докато се опитваше да си обясни неразбираемата сцена, в която командирът му разговаряше с микрофон и слушалки с хората в боинга, застанал като мишена пред правителствените войски. Жан Мшира винаги носеше противокуршумна жилетка, но главата, краката и ръцете му оставаха уязвими.

Жан се усмихна и даде знак на майора да мълчи.

— Командире, казахте, че имате авария. Обявихте ли я по радиостанцията си?

Последва ново колебание, преди гласът от пилотската кабина да каже „да“.

— Много добре. В такъв случай не мога да ви задържа, нали? Нигерия е част от международните съглашения, касаещи самолети в беда, и аз ще уважавам тези договори, когато започна да управлявам тази страна.

— Значи... не сме заложници?

— Не и в момента.

Майорът посочи към търбуха на боинга, който се извисяваше над главите им.

— Нима ще ги пуснеш да си ходят? — попита на родния им език.

— За момента искам да си мислят така — отвърна Жан.

Майорът се усмихна и кимна. Познаваше хитростта на Жан Мшира. Обещанието си беше обещание, докато разположението на силите не продиктуваше нещо друго. Жан отново натисна бутона за предаване.

— Какво можем да направим за вас, командире?

Намеси се нов мъжки глас:

— За начало, генерале, можете да помолите хората си да престанат да сочат с мощните си автоматични оръжия към нас.

— Това командирът ли е?

— Не, сър, вторият пилот.

— Много добре — отвърна Жан и предаде командата по радиостанцията си.

В далечината десетина автомата АК-47 незабавно се преместиха в положение „на ремък“.

— Освен това ни трябва някакви техници. Каквито и да имате тук — добави Гарт.

— Е, господин втори пилот — продължи Жан, — тук вече няма никакви техници. Със съжаление трябва да ви уведомя, че очевидно сме избили всички. Жалко. Разбира се, не знаехме, че ще имате нужда от тях, иначе щяхме да ги пощадим за малко, докато оправят двигателя ви.

В пилотската кабина на самолета на „Меридиън“ Гарт Абът погледна Фил Найт, като се чудеше дали капитанът осъзнава истинското значение на думите, които току-що беше произнесъл командирът на бунтовниците. Фил изглеждаше ненормално спокоен, сякаш кавалерията беше дошла да ги избави от бедата, а не да ги унищожи, но Гарт знаеше, че идиотското му самодоволство беше предизвикано от краткото сателитно обаждане до оперативния център на „Меридиън“. След като дежурният диспечер беше превъзмогнал шока, той им беше обещал да изпрати екип от механици.

— Те дори не знаят къде е Катсина, Фил — беше се опитал да го предупреди Гарт, но без никаква полза.

— По дяволите! — възкликна Фил. — Не можем да излетим, без да оправим четвърти двигател.

— Фил, човекът, с когото разговаряме, е много опасен.

— Защо, лично ли го познаваш? — заяде се командирът.

— Не, но съм чувал за него. Генерал Мшира е много умен и много брутален.

— Не чу ли гласа му, Абът? Човекът явно е образован, приятелски настроен и възпитан. Каза, че не могат да ни вземат за

заложници. Така че се успокой.

— Фил, за бога, не можем да вярваме на Мшира! Той ти каза, че е избил механиците. За момент бяхме заложници, а той отново може да промени решението си. Има репутацията на жесток човек.

Фил Найт презрително изсумтя, но явно слушаше, и Гарт бързо продължи, като отбеляза, че огромните изплашени очи точно зад седалката на капитана принадлежаха на Джуди Джаксън.

— Добре, Фил — каза Гарт накрая. — Виж, нека да сляза през електронния отсек и да погледна двигателя.

— На квалифициран механик ли ще се правиш сега? — попита Фил.

— Не, но ако успея да отворя обтекателя, вероятно ще мога да определя дали има пожар в двигателя.

— И после какво?

Благозвучният глас на бунтовническия командир отново прозвуча в слушалките им:

— Капитане? Господин втори пилот? Очаквам исканията ви. Какво можем да направим за вас?

Гарт натисна бутона на интеркома.

— Генерале, можем ли да ви помолим да изчакате още една минута? Обсъждаме вариантите.

— Много добре. Аз мога да чакам, но тук има и въоръжени противникови сили, които няма как да контролирам, така че побързайте, моля.

Гарт си пое дълбоко въздух и затвори очи. Ако излезеше отвън, можеше да го убият. Но очевидно нямаше начин Найт да поиска да излети без проверка на четвърти двигател.

— Фил, ще сляза на пистата през електронния отсек, ще застана на джипа му, ще погледна под обтекателя и ако не е имало пожар и очевидна повреда на клапата за налягането и мога да го гарантирам, и ако Мшира се съгласи да ни пусне, ще се навиеш ли да се махнем веднага?

Фил оглеждаше терена наоколо, като се чудеше къде ли може да са другите войници. Кимна много по-бързо, отколкото Гарт очакваше.

Гарт веднага натисна бутона.

— Добре, генерале, говори вторият пилот. Може ли да изляза от самолета и да използвам хората ви, за да ми помогнат да погледна един

от двигателите? Ще трябва да застана върху някой от автомобилите ви.

— Няма проблем, господин втори пилот. Имате ли нужда от стълба?

Интеркомът звънеше, но Гарт не му обърна внимание, докато обясняваше, че от долната страна на самолета има малък изход, точно зад колесника, свързан с пода на основния пътнически салон. Генералът с готовност се съгласи. Гарт измъкна малък предавател от пилотската си чанта и настрои една от радиостанциите в самолета на същата честота, като я свърза с колоните на тавана.

— Ще ти докладвам по радиото — каза на Фил. — Може би ще трябва да пуснем четвърти двигател, докато го гледам отвън.

Гарт излезе от кабината, без да обръща внимание на вторачените погледи на пътниците. Един мъж се опита да го заговори, но той вдигна ръка в отговор.

— Не сега!

Спусна се по стълбите в първия салон. Водеха се забързани разговори, цели групи пътници се бяха залепили за прозорците и се опитваха да разберат какво става.

— Ей! Един от пилотите! — подвикна някой и хората започнаха да се обръщат към него.

— Не сега! Ще ви обясня след минута — отвърна Гарт, като крачеше максимално бързо по пътеката.

Застана на колене на съответното място и се взря в пода. Около него се събра тълпа. Някъде имаше прорез в мокета, който прикриваше люка към електронния отсек. Видя как няколко от стюардесите се приближиха, когато той намери мястото и издърпа мокета, но намесата на един вече познат глас го изненада.

— Къде сме и какво, по дяволите, става?

Гарт вдигна очи и видя Брайън Логан, застанал над него.

— Нямам време да обяснявам, докторе. Слизам долу, за да отида на пистата и да проверя дали двигателят е добре, за да можем да излетим. — Гарт огледа лицата на хората около доктора. — Намираме се на едно място, наречено Катсина, в Северна Нигерия, и за съжаление сме кацнали във военна зона.

Една от жените ахна и Гарт вдигна ръка.

— Не... не стрелят по нас. Разговаряме с главнокомандващия на бунтовниците, който контролира летището, и той ни оказва

съдействие.

— Чухме изстрели навън — обади се един мъж.

— Наясно ли сте, млади човече — намеси се един възпитан британски глас, — че току-що вдясно от самолета беше убит един войник пред очите на всички ни, когато спряхме преди малко?

— Да, сър... аз също го видях — отвърна Гарт. — Точно затова се опитвам да потвърдя, че четвърти двигател е наред, за да мога да убедя този... този командир, с когото летя, че можем да изчезваме оттук.

Гарт зърна как очите на Синди, застанала на пътеката, се разширяват при думите му.

— Какво се опитва да направи този път, Гарт? — попита Брайън Логан. — Знаеше ли, че това е военна зона?

Гарт вдигна очи.

— Според мен Божествения командир там горе дори не може да напише „Африка“ без правописна грешка, камо ли да знае нещо за нея. Казах на копелето да не каца тук!

Думите увиснаха във въздуха в тишината, която внезапно бяха породили, а реакцията засили притока на адреналин в кръвта на Гарт. Брайън Логан приклепна до втория пилот, като постави ръка на рамото му.

— Осъзнаваш ли, че те изпраща навън, за да се отърве от теб? Вероятно ще тръгне и ще те остави там, долу.

— Какво? Не! Идеята беше моя. Защо да го прави? — възрази Гарт. — Не, наистина. Вероятно... е прав. Не трябваше да казвам всичко това. Наистина получихме предупреждение за пожар от същия двигател, а и вие със сигурност сте усетили как се задави компресора.

Брайън се обърна към нарастващата тълпа около себе си:

— Този пилот е единственият ни съюзник в тая барака, а командирът се опитва да го убие.

Гарт се изправи и се обърна към тях, като разпери ръце в успокоителен жест.

— Сега... виж, Брайън... приятели. Днес наистина е ужасен ден. Моля ви, нека да уталожим страстите. Не се изразих правилно, окей? Командирът и аз не се разбираме за всичко, но той все още ми е началник.

— Може би ти трябва да командваш — обади се един от мъжете.

— Не ми ли каза, че кучият син не иска да те слуша? — попита Брайън.

— Ами, да, но...

— А не е ли кацнал в някаква военна зона?

— Може би, но това са просто...

— Не разбираш ли какво става тук? — попита Брайън. — Ти критикуваш командите му и той трябва да се отърве от теб.

Гарт си помисли, че наистина трябва да е крайно изтощен, защото налудничавото обяснение на доктора му се стори почти смислено. Той се опита да се стегне, за да се върне в действителността.

— Докторе... приятели... всички... нека се успокоим! Командирът не е извън контрол, просто е упорит. Сега, моля ви... ще изляза навън и скоро ще се върна, и ако имаме късмет и двигателят е наред, ще се измъкнем оттук. Признавам, че имам проблеми с този човек, но това са пилотски недоразумения. Все още сме в един отбор, а ви уверявам, че командир Нйт няма интерес да кара този самолет самичък.

— Гарт? — попита една от стюардесите, напрегнато и уплашено. — Какво става?

Гарт ѝ обясни същото, преди да се обърне към развълнуваните мъже:

— Ще се върна след няколко минути. Просто се успокойте. Моля ви!

Една дребничка привлекателна жена потупа Гарт по рамото.

— Ти си вторият пилот.

— Да — отвърна той. — И бързам.

— Къде е Джаксън? Джуди Джаксън?

Гарт я изгледа въпросително.

— Аз съм Джени Бретсън, стюардесата, която лети с вас, за да спазим разпоредбите.

— А, добре.

— Къде е тя?

— Крие се в пилотската кабина. Смята, че тези хора са я преследвали.

— Точно така си беше, по дяволите — обади се един мъж. — Ако говорите за същата кучка, онази, която едва не уби бебето.

Джени вдигна ръка към мъжа, за да го помоли за тишина.

— Нямам време за това — каза Гарт. — Ей сега се връщам.

Около Брайън Логан се бяха събрали почти десет пътници, които проследиха как вторият пилот изчезна през люка на пода. Брайън застана на колене, за да надзърне вътре, последван от двама мъже, докато стюардесите се задоволиха предпазливо да ги наблюдават от предното кухненско помещение.

Гарт се спусна на ръце през люка и щракна ключа на осветлението. Външният капак беше на дъното на отсека и той завъртя ръчката, за да го отвори и да спусне малката стълбичка. Слезе във влажната топлина на лятната африканска нощ. Генералът, с когото беше разговарял, не се виждаше. Вместо него го доближиха трима въоръжени бунтовници, насочили автоматите си към главата му, и Гарт инстинктивно вдигна ръце. Около задната част на боинга в полукръг бяха спрени автомобили, камиони и джипове, които практически блокираха стрелбата или видимостта от гористия район, където бяха правителствените части.

Дадоха му бързи, развълнувани заповеди на местния език и Гарт вдигна рамене, за да покаже, че не разбира. Един от тримата му направи знак да застане от дясната страна на самолета пред крилото и той се подчини, като отчаяно оглеждаше пистата за някаква следа от генерала.

Друг гневен вик го накара да спре и да се огледа. Тримата войници му правеха знак да застане на колене и Гарт се подчини, разперил ръце встрани, като вдигна очи и се зачуди какво ли ще си помислят пътниците от дясната страна на самолета, ако го гледат в момента. Виждаше нови и нови лица на прозорците с всеки изминал миг, и знаеше, че са уплашени също като него.

Робърт Макнотън гледаше през илюминатора в първа класа. Изведнъж той се приведе напред с неволно възклицание. Брайън Логан и още няколко души веднага застанаха до съседните прозорци.

— Боже господи, ще екзекутират горкия човек — каза тихо Макнотън. — Когато нямат план, разбирате ли, те убиват.

Един от войниците на пистата се отдели от групата, доближи втория пилот и насочи дулото в тила на Гарт Абът. Държеше оръжието

на максимално разстояние от тялото си, в позата на някой, който се кани да застреля друго човешко същество от упор.

В пилотската кабина Джуди Джаксън ахна при вида на предстоящата екзекуция. Фил застана до нея и се вторачи в същата ужасна гледка, а гласът му почти не се чуваше:

— О, мамка му.

* * *

Застанал на колене на пистата, с дулото на автомата, притиснато в тила му, Гарт осъзна, че е бил изигран, и затвори очи, за да се съсредоточи върху образа на жена си, убеден, че ще бъде мъртъв след няколко секунди. Зачуди се дали ще чуе изстрела, преди да загуби съзнание. Спомни си Джим Брейди, предишното пресаташе на Белия дом, който описваше звука от експлозия на куршум в мозъка. Усещаше студената стомана на цевта върху тила си и докато секундите отминаваха, с почти клинична яснота осъзна, че разсъждава какво ще изпитва и какво ще изгуби.

Един-единствен изстрел от АК-47 прозвуча в главата му и Гарт се зачуди защо все още е в състояние да мисли, а не усеща болка. Някъде зад него долетя плътен глас, който говореше на чужд език с позната интонация, и той стреснато осъзна, че прозвучалият току-що изстрел е изпратил куршума някъде встрани от него.

А може би, помисли си той, това е някаква божествена шега. Може би куршумът все пак беше преминал през главата му. Може би вече беше мъртъв и не го знаеше.

Но ако това беше вярно, как така чуваше отмерени стъпки, които заглушиха шума от собственото му биещо сърце? Стъпките бяха прекалено истински, за да са илюзия, пък и коленете му все още го боляха от натиска върху бетона. Същият мек глас премина на английски, като все още идваше от разстояние, сякаш изпод крилото:

— Моля ви, господин втори пилот, останете напълно неподвижен. Хората ми няма да ви наранят, но трябва да убедим спътниците в противното.

— Спътниците? — попита Гарт, като усети побутване от дулото, задето беше проявил дързостта да проговори.

— Естествено. Нали разбирате, в момента утоляваме огромния апетит на Съединените щати за сателитни снимки, които лоялно ще бъдат препредадени на нигерийската армия, с която по случайност се сражавам. Не си спомням името на космическия спътник, който минава над главите ни в този момент, но той е собственост на вашето Централно разузнавателно управление и ще премине след... още трийсет секунди.

— Откъде знаете това? — попита изумен Гарт.

— Направо не е за вярване какво продават бившите съветски агенти тези дни, като например орбиталните планове на всички шпионски спътници, включително и техните собствени, записани на компютърни дискове. — Жан Мшира погледна дигиталния си часовник. — А, ето! Вече премина.

Той даде друга заповед. Гарт усети как дулото се дръпва от главата му, а няколко едри ръце му помогнаха да се изправи. В същия момент двама мъже бързо започнаха да изливат някаква лепкава червена течност на бетона, където беше коленичил, а няколко други издърпаха един парцал през локвата и поеха настрани, оставяйки следа като от застреляно човешко тяло, изнесено от пистата.

— Готово! — каза генералът с огромна усмивка. — Чиста проба Холивуд, опасявам се, но е неизбежно. Още един шпионски сателит ще мине над нас след единайсет минути, без да спира да щрака с камерата си, така че нямаме много време. И така, господин втори пилот, за кой двигател казахте, че ви създава проблеми?

*Оперативен център на „Меридиън“ Денвър, Колорадо
12:40 ч*

Новината, че Полет 6 е кацнал заради старите проблеми с двигателя на някакво неизвестно летище в средата на Африка, беше предизвикала бързото събиране на кризисен екип. Изглежда, нямаше с кого да се преговаря, а няколкото спешни обаждания до Държавния департамент не бяха предизвикали бърза ответна реакция. След почти половин час обаче правителството на Съединените щати започна да приема сериозно факта, че над триста души, много от тях американци, се бяха изгубили в Северна Нигерия.

Директорът на полетите беше накарал екипа си да намерят техници в Катсина. Уви, не бяха успели. Единствената авиокомпания, която се обслужваше от летището, беше местна, но в централния им офис в Нигерия никой не вдигаше телефоните, а нещата се влошиха, когато от Държавния департамент съобщиха, че бунтовническата армия може би е затворила летището.

— Четвърти двигател не работи ли? — попита директорът шефа на механиците.

— Не знам — отвърна той. — Не отговарят на обажданията ми.

Някой дръпна директора за ръкава и той се обърна към вицепрезидента на оперативния център, който със скръбно изражение му даде знак да влязат в конферентната зала, където бързо затвори вратата зад гърба им.

— Какво има, сър? — попита директорът.

— Току-що се обадиха от Лангли. Полет шест е кацнал на летище, където се водят военни действия. Ако успееш да се свържеш с екипажа, нареди им да излетят незабавно. Лангли твърди, че ако бунтовниците ги заловят, шансовете им за оцеляване са практически нулеви.

— Господи! Но ние не знаем дали четвърти двигател работи.

— Не може ли да излети с три?

— Съмнявам се. Един DC-8 се разби в Канзас Сити преди няколко години, докато се опитваше да направи точно това. Доста е опасно.

Вицепрезидентът наклони глава към главната контролна зала.

— Върви. Не го казвай на никого, освен на екипажа. Но ги изкарай оттам, ако можеш.

— Разбрано.

— Казвам ти, ако някой в Африка не убие този командир, аз ще го направя.

Национална разузнавателна служба, Шантили, Вирджиния

14:40 ч

Рутинното съобщение от системата за контрол на въздушния трафик в Нигерия към дирекцията на европейската система за контрол на въздушния трафик в Брюксел, че един полет от Лондон е отклонен към африканско летище, беше предадено по интернет до контролния център на Федералната агенция по въздухоплаване в Хърндън, щата Вирджиния, и препратено по осигурени линии, за да се превърне в рутинно съобщение в Централното разузнавателно управление в Лангли, където привлече незабавното и съсредоточено внимание на един компютърен алгоритъм, проектиран да търси точно такива аномалии. В рамките на няколко минути от Лангли до НРС беше изпратена молба за сателитни снимки на летището в Катсина, Нигерия, за което Държавният департамент потвърди, че е в състояние на обсада от бунтовнически сили — факт, докладван по-рано от друга неизвестна секция на самото ЦРУ.

Дълбоко в недрата на сградата на НРС в Шантили трима аналитици — две жени и един мъж — седяха в удобни столове в една от малките прожекционни зали, когато пристигнаха първите орбитални снимки.

— Боингът е в западния край, перпендикулярно на пистата — каза мъжът.

— Виждам два камиона, няколко джипа... и нещо като автомобил до носа на самолета — допълни една от жените, докато описваха с думи това, което различаваха на снимките.

Появи се следващият кадър, последван от още десетина, докато те засилваха увеличението и се опитваха да извлекат някакъв смисъл от снимките. След осем минути една от линиите до Лангли вече беше заета.

— Информацията ни е много предварителна — събщи специалистът в НРС на един от аналитиците в ЦРУ. — Самолетът, изглежда, е обграден от бунтовнически войски, но не личи да е повреден. Не виждаме колесника, разбира се, така че не знаем дали гумите са непокътнати. Но изглежда, че един член на екипажа, пилот, е излязъл от самолета, вероятно от някакъв люк отдолу. Не виждаме надуваеми или подвижни стълби.

— Добре. В реално време ли гледате?

— Не. Отпреди петнайсет минути.

— И какво се вижда?

— Имаме още две преминавания на спътници през десет минути — докладва той. — На първите снимки се вижда как принуждават пилота да застане на колене пред самолета. Има три нашивки на ризата си.

— Това трябва да е вторият пилот на „Меридиън“ — отвърна аналитикът от ЦРУ. — На самолета има само двама пилоти.

— Три нашивки. Не можем да прочетем табелката с името.

— Продължавай. Каза, че са го накарали да застане на колене. За да го убият ли? — попита колегата им от ЦРУ.

— Определено. Оръжието, насочено към главата му, прилича на АК-47. Осем минути по-късно, при второто преминаване, на мястото на пилота има огромна локва. Компютърът все още обработва спектрографския образ, но засега данните съвпадат с човешка кръв. С много желязо и всички необходими вещества.

— О, мамка му — отвърнаха от Лангли.

— Има твърде голяма вероятност през тези минути да са пръснали главата на някого на същото място. Тъй като вторият пилот вече не се вижда, напълно е възможно той да е бил жертвата.

— Уверени ли сте?

— Бих казал почти. Но течността не е гориво, масло или вода.

— А военните части наоколо?

— Бунтовнически. Изглежда, са превзели летището. Навсякъде около терминала има трупове, а в един окоп на северозапад се крие

само един правителствен взвод. При това обграден.

— Добре.

— Но... на север има сериозни формирания от неколкостотин души и тежко въоръжение. Бунтовниците не ги доближават. Предполагаме, че са от нигерийската армия.

— На какво разстояние се намират?

— Вече са достатъчно близко за артилерийски огън, но не са разгърнати за стрелба. Просто се приближават към летището, в момента са на около осемстотин метра.

— Трябва да измислят начин да вдигнат този проклет самолет от земята.

— Може да е твърде късно — добави аналитикът от НРС. — Има и още нещо, което няма да ти хареса.

— Продължавай.

— Осем автобуса, очевидно бунтовнически, се приближават към летището и са на километър и половина, а на последната снимка зад тях се вижда облак прах. Всеки автобус от този тип събира петдесет човека. Смятай.

— Разбрано. Общо повече, отколкото са пътниците в един „Боинг 747“. Кога преминава следващата ви птичка? — попита човекът от ЦРУ.

— Ще бъде с инфрачервена камера. Дневната светлина намалява.

— Да, но кога?

— След половин час. Ще ти се обадя.

Летище Катсина Нигерия, Африка

21:02 ч

Веднага щом един от джиповете на бунтовниците спря под четвърти двигател, се появи комплект с инструменти, достатъчно пълен да задоволи всеки механик на „Боинг“. Увереността на Гарт леко нарасна, когато двама от хората на Мшира му помогнаха да отвори обтекателя и лъчите на фенерчетата им не откриха следи от пожар. Краката му все още бяха омекнали след привидно сигурната екзекуция преди няколко минути, а в съзнанието му се преплитаха ужас и радост, придружени от поток от сълзи, който не можеше да си обясни. Беше доволен от мрака, сгъстяващ се над бетона, и се надяваше войниците на Мшира да не са ги забелязали.

— Добре, Фил — каза в радиостанцията, — ако в четвърти двигател е имало пожар, на практика няма следи от него.

Клапата за налягането изглеждаше съмнително. Около нея имаше следи от гаечен ключ, сякаш беше отворена с погрешен инструмент, но нямаше начин да установи дали е повредена, или не.

— Ако запали — предаде той, — би трябвало да работи добре, освен ако отново не го спрем на голяма височина.

Последва едносричен отговор и Гарт махна на импровизирания си екип да затвори обтекателите. После Гарт слезе от джипа и направи знак на войниците да се отдалечат на безопасно разстояние.

— Добре — предаде той по радиото, — запали четвърти двигател.

Никога преди не беше заставал до двигател на „Боинг 747“ по време на запалване. Воят на турбините, които започваха да ускоряват оборотите си, беше впечатляващ и силен, а освен това се чуваше учестеното щракане на запалителните свещи, които изстрелваха искри през мъглата от керосин, преди пламъкът да лумне, а горещите газове да завъртят турбините още по-бързо и да ускорят огромния реактивен двигател до минималната му свободна мощност.

— Как са индикаторите? — извика Гарт в радиото, изпълнено с шумове.

Отговорът на Фил Найт не можеше да се чуе, но той видя как командирът вдигна палци зад стъклото на пилотската кабина.

— Добре, връщам се. Запали и другите три.

Вторият пилот се стрелна към колесника и люка. Мшира го очакваше, застанал сред няколко от войниците си.

— Имаме още едно малко допълнително задължение, господин втори пилот — каза генералът.

Гарт усети прилив на благодарност и протегна ръка към едрия мъж, който я пое с усмивка и тържествено я разтърси.

— Наистина оценявам помощта ви! — каза Гарт.

— Няма проблем — отвърна водачът на бунтовниците. — Но трябва да взема назаем аварийната ви надуваема пързалка.

Мшира се засмя, когато видя объркването на втория пилот.

— Само едната стига.

Гарт го изгледа. Усмивката на генерала беше почти ослепителна.

— Какво искате да кажете, сър?

— Моля, включете и надуйте една от аварийните пързалки. Ще ви кажа кога да я освободите. Ако го направите, ще ви пуснем да излетите.

„Става все по-странно“ — помисли си Гарт.

— Тук има река, нали разбирате — добави Мшира, — а от тези пързалки стават чудесни салове. Противникът ни не очаква да се измъкнем оттам.

— Добре. Разбирам — каза Гарт, като вдигна радиостанцията и натисна бутона. — Окей, Фил. Ето каква е работата. Ако направим още нещо за генерала, ще ни пусне да си вървим, но не и преди това.

Гарт му обясни искането за надуваемата пързалка, готов за съпротива, но Найт се съгласи незабавно:

— Давам нареждане — потвърди командирът.

— А, Фил. Най-добре провери таблиците, за да видиш дали можем да излетим при такава дължина на пистата.

— Вече го направих — отвърна Фил. — На косъм, но влизаме в границите. Когато се качиш, ще трябва да се подпишеш в бордовия дневник. Все пак това беше твоя идея.

Гарт пренебрегна заяждането и посочи на генерала лявата страна на самолета. Отгоре се отвори първата врата и изстреляният впечатляващ корпус от пластмаса и гума се напълни с въздух и почти незабавно се втвърди, за да се превърне в безопасна пързалка за евакуация седем метра над пистата.

— Много добре — каза Мшира.

Почти със същата скорост една от стюардесите дръпна ръчката за освобождаване и горната част на пързалката се отдели от вратата, която тя затвори.

Трима от войниците понесоха плячката си на бегом встрани от пистата, далеч от работещите двигатели.

— Можете да си тръгвате — каза Мшира. — Но не забравяйте, че от север към нас се приближава голяма армия на правителството и ако ви хванат в кръстосан огън, ще стане твърде късно.

— Изчезваме! — извика Гарт, като махна и вдигна радиостанцията до устата си. — Фил, чуваш ли ме?

Отговорът долетя незабавно:

— Да. Какво става, по дяволите?

— Можем да тръгваме. Качвам се обратно.

— Чакай! Трябва да останеш отвън, за да провериш дали съм на бетона. Трябва да дръпна няколко метра напред, за да завъртя колесника на носа. Не съм сигурен, че ще остане на пистата.

Гарт погледна към гумите на носовия колесник, осветени от няколко стари живачни лампи, които все още светеха до една от бараките на летището.

— Разбирам — каза по радиото. — И четирите двигателя ли работят?

— Да.

Гарт се затича към лявата страна на носа, достатъчно далеч, за да се вижда от пилотската кабина. Виждаше Мшира и хората му, които хукнаха обратно към автомобилите си и се отдалечиха към южната част на летището по-бързо, отколкото беше очаквал.

— Добре, Фил, дай малко напред, колкото да тръгне. Имаш около пет метра, преди да завиеш докрай наляво.

Големите двигатели увеличиха мощността си и самолетът изведнъж помръдна, колесникът на носа се завъртя докрай и боингът започна да завива на изток.

Брайън Логан чу как двигателите вдигат обороти и усети машината да помръдва. Панически се огледа за някой от екипажа и забеляза една от стюардесите.

— Ей! Какво прави този? Вторият пилот е още отвън!

Тя поклати глава.

— Не знам.

— Обади се в пилотската кабина! Кажу на кучия син да спре!

Стюардесата не помръдна и Брайън се обърна, като забеляза Робърт Макнотън на няколко крачки от себе си.

— Какъв е проблемът? — попита Макнотън спокойно.

— Този нещастник горе се опитва да изостави втория пилот навън. Точно както го предупредих.

— Някой казал ли е на командира? — попита Макнотън, но Брайън вече беше стъпил на стълбичката, която водеше към електронния отсек.

От двете му страни имаше редове с електронно оборудване. Той чуваше гласове над главата си, когато застана на колене и се хвана за един от рафтовете, за да погледне навън. Отначало не забеляза втория пилот, но докато се бореше да се завърти във всички посоки и висеше почти надолу с главата, успя да види Гарт Абът, който тичаше към лявата част на носа и очевидно се опитваше да не изостане от самолета. Брайън протегна ръка и енергично му помаха, като се опита да надвие писъка на двигателите, но Гарт не го чуваше.

Брайън беше забелязал слушалки на стената на електронния отсек, когато влезе вътре. Бяха същите като онези, с които се бе свързал с пилотската кабина преди. Издърпа се от люка и ги грабна, откри двуцифрения код за кабината, написан отстрани на стената, и го набра.

— Какво? — обади се ядосан мъжки глас.

— Спри проклетия самолет! — нареди Брайън.

— Кой се обажда, по дяволите?

— Доктор Логан, копеле такова! Опитваш се да изоставиш втория пилот, нали?

— Не, точно в момента говоря с него по радиостанцията! Махни се от тази честота! — каза Фил Найт.

— Остави го да се качи на борда. Чуваш ли ме?

Не последва отговор, но той чу как двигателите внезапно замряха, а през люка отекна пукотевица.

На 45 метра вляво от боинга Гарт държеше бутона за предаване натиснат, докато следеше как колесника на носа безопасно подминава края на пистата.

— Продължавай. Продължавай, колесникът е наред — извика той, като тичаше назад, за да не изостане от самолета, който завършваше завоя.

Видя как колесникът се завъртя до изравнено положение, но точно в този момент шумът от автоматичен огън наруши концентрацията му. Идваше зад него, от северната част на пистата. Гарт погледна натам в момента, в който ответният огън отекна от противоположната посока.

„Господи! Вече сме под кръстосан огън!“

Виждаше пламъчетата на дулата и в двете посоки и чуваше свистенето на куршуми, които преминаваха прекалено близо и прекратяваха всякакво по-нататъшно колебание. Той се втурна към люка на електронния отсек, докато крещеше в радиостанцията:

— *Тук долу стрелят! Пригответи се за излитане!*

— Западният вятър е прекалено силен — извика командирът.

Думите му едва се разбираха през пукотевицата и тракането на оръжията. Гарт се опитваше да държи радиостанцията до ухото си и тичаше към стълбичката.

— Прекалено сме тежки, за да излетим по посока на вятъра — продължи командирът. — Ще трябва да рулирам до отсрещния край.

Оставаха му по-малко от петнайсет метра до стълбичката, когато вторият пилот отново вдигна радиостанцията до устата си и изкрещя следващите си думи между отделните вдишвания:

— *Трябва... да тръгваме... Фил! Излитай... когато се кача!*

Той достигна края на стълбичката и хвърли радиостанцията горе, без да чака отговор.

На четиринайсет метра над бетона Фил седеше с дясната си ръка на дроселите:

— Разбрано, вече си на борда. Дръж се.

Той натисна и четирите дросела докрай напред. Не можеше да проумее как военният командир, с когото се бяха справили толкова успешно, може отново да позволява на войските си да стрелят по самолета. Просто не се връзваше.

* * *

Гарт едва беше скочил на най-долното стъпало и беше започнал да се изкачва, когато левият му крак внезапно се сгърчи от парализираща болка и го остави да виси на една ръка от стълбичката. Не осъзна, че един куршум беше достигнал целта си и беше пронизал лявото му бедро. Тялото му се завъртя обратно на часовниковата стрелка, той замаха отчаяно, като се опитваше да достигне стълбичката с другата си ръка. Най-сетне успя.

Фил долови как двигателите се напрягат и си спомни, че не е освободил ръчната спирачка. Протегна се към централното табло и рязко я освободи, като мигновено съжали, надявайки се да не е съборил някого в салона, когато големият самолет подскочи напред.

Резкият тласък отдели Гарт Абът от стълбичката, като го остави увиснал на дясната му ръка, докато боингът започваше ускорение за излитане и го влачеше след себе си. Лявата половина на тялото му се гърчеше от болка, а левият му крак беше безполезен и той закрепя за помощ. Подскачаше на десния си крак, като се опитваше отново да достигне стълбичката с лявата си ръка, но ускорението беше прекалено голямо и той губеше битката.

В електронния отсек над главата му Брайън се строполи върху рафта с радиото. Той протегна ръка да се хване някъде и пръстите му се затвориха около снопа жици, който се откъсна от една от черните кутии. Главата му се удари в стената. Чу как някой вика долу през рева на двигателите и се отблъсна напред, за да погледне през ръба навреме и да види как вторият пилот виси на една ръка. Брайън падна по корем

и промуши лявата си ръка през един от рафтовете. В същия момент нещо удари стълбичката и той осъзна, че е куршум.

— *Дръж се!* — извика Брайън, окуражен от факта, че вторият пилот гледа нагоре.

Брайън се протегна и улови свободната му ръка, като го издърпа достатъчно нагоре, за да може Гарт да се качи на най-долното стъпало с десния си крак. Брайън видя, че левият му крак е облян в кръв. „Куршумът може би е разкъсал артерия“ — помисли си той. Трябваше да действа веднага, щом го издърпаше вътре.

В пилотската кабина Фил Нйт погледна към скоростомера на колесника, който преминаваше шейсет възела.

„Когато достигна осемдесет, ще натисна реверса и ще ударя спирачките, ще обърна самолета в края на пистата и после ще излетя“ — каза си той.

Нова светлина привлече вниманието му върху аларменото табло и той се вторачи в нея достатъчно дълго, за да осъзнае, че става дума за долния люк на електронния отсек.

„Абът сигурно не е успял да го затвори както трябва“ — заключи той.

Вероятно щеше да угасне всеки момент.

„Седемдесет и пет, и... осемдесет.“

Фил прецени на око разстоянието до края на пистата, преди да натисне спирачките докрай.

Брайън тъкмо беше протегнал и двете си ръце надолу, за да издърпа Гарт Абът обратно през люка, когато поредица от страховити извънвявания разтърсиха стълбичката. Той усети как вторият пилот подскача и пада и осъзна, че войниците са улучили и другия му крак. Човекът вече се държеше здраво и с двете си ръце, но краката му се влачеха по пистата и Брайън осъзна, че няма начин да успее да изтегли тялото му обратно.

— *Дръж се!* — извика на втория пилот, докато се отблъскваше назад от люка.

Грабна слушалката и за част от секундата изпита облекчение, когато чу шумове в пилотската кабина от другия край.

— Вторият пилот е прострелян! — изкрещя той. — Спри този проклет самолет!

Носът на боинга почти незабавно се наведе напред, когато командирът скочи на спирачките. Брайън усети как се включва реверса и видя как бетонът забавя движението си под люка. Той падна на колене, готов да се спусне по стълбичката и да стъпи на земята в момента, в който спрат.

Можеше да избути втория пилот нагоре, но трябваше да действа много бързо. Щеше да разполага с броени секунди.

— *Дръж се! Той спира!* — извика надолу, когато шумът започна да утихва.

— Простреляха ме! — изкрещя в отговор пилотът.

Брайън Логан вдигна глава и видя няколко лица, които надзъртаха отгоре. Извика да пратят още някого, за да му помогне, но в същия момент под него избухна нов залп от автоматичен огън и той усети как стълбичката се заклати.

Брайън погледна надолу и осъзна, че Абът вече не е там. Отново се спусна до люка, легна по корем и подаде глава. Откри втория пилот проснат на пистата на трийсетина метра зад забавящия ход самолет. Десетина души с камуфлажни униформи се затичаха към неподвижната фигура и я сграбчиха, за да я извлекат встрани.

„О, господи!“ — изохка Брайън. Безпомощността му го вбесяваше.

Боингът се въртеше наляво, за да се подготви за излитане.

Брайън се приготви да извика на капитана да спре, но от северната част на пистата се появиха още войници. Няколко от тях крещяха и тичаха право към стълбичката. Брайън стърчеше надолу с главата от люка, приковал очи в раненото тяло на втория пилот. Войниците го оставиха в края на пистата и вдигнаха оръжията си. Един от тях се прицели в главата на Брайън на по-малко от 15 метра.

Брайън отново се издърпа вътре и се опита да прибере стълбичката, но тя не помръдваше. Той осъзна, че някъде имаше резе и то не може да се затвори, докато не я прибереше.

Чу викове и тичащи стъпки, които се приближаваха, докато боингът уверено пое на запад и двигателите отново увеличиха

мощността си. Насили се да се успокои и да разгледа горния край на стълбичката. Механизмът за освобождаване беше там и той го откри в момента, в който стъпките долу трополяха на броени метри. Натисна бутона и започна да издърпва стълбичката толкова бързо, колкото можеше, но един от войниците скочи на най-долното стъпало и отново я разтегна максимално. Мъжът хвърли оръжието си на най-близкия си другар и започна да се катери. Брайън забеляза една яркожълта метална кислородна бутилка в отсека. Войникът вече се издърпваше вътре, когато Брайън откачи резетата, които придържаха бутилката. Вдигна я, замахна с все сила и я стовари върху незащитената глава на войника.

Той се строполи на пистата. Още двама войници стигнаха до стълбичката, стиснали оръжията си. Боингът отново беше поел напред и двигателите ревяха.

Брайън още веднъж се прицели с кислородната бутилка и зачака, докато ускорението се опитваше да го избута назад. Чу ядосано ръмжене и видя зареден пистолет в отвора на отсека. Логан знаеше, че ще има само една възможност да ги спре.

Джуди Джаксън беше стиснала седалката на командира с побелели от напрежение кокалчета, когато той внезапно се обърна към нея.

— Иди долу да провериш дали онзи люк е затворен.

— Люк ли?

— В електронния отсек. Бързо!

Тя напусна пилотската кабина и слезе в салона, като насила гледаше пътниците в очите, докато вървеше към зеещата дупка в пода. Никога не беше знаела, че има такъв изход. Приклезна и се опита да погледне през лабиринта от оборудване.

— Дръпни се — нареди един от пътниците, който стоеше до люка. — Докторът е долу. Слезе след втория пилот.

Тя объркано вдигна очи, после отново се обърна към отвора и промуши главата и раменете си достатъчно навътре, за да погледне.

В слабата светлина, която се процеждаше в отсека, Джуди видя човешки силует, застанал на колене до люка, докато самолетът завиваше наляво сякаш безкрайно дълго. Двигателите отново

започнаха да набират мощност и тя съзря човешка глава — явно на втория пилот, да се показва над ръба на люка. В същия момент мъжът долу замахна с някакъв тежък жълт предмет към нея с невероятна сила. Прозвуча рязък трясък, който тя чу от три метра разстояние.

Джуди ахна, когато разпозна атакуващия Логан. Биеше се с пилота, за да не му позволи да влезе! Тя чу как двигателите достигат пълна мощност и усети как самолетът се устремява напред. Внезапно Логан замахна отново, и отново. Ударите хвърляха искри, когато попаднеха на метал или достигнеха оголени жици.

След няколко секунди схватката приключи. Тя видя как Логан издърпа стълбичката и затваря люка.

„Боже господи!“ — помисли си Джуди, скочи на крака и се заоглежда като обезумяла. Срещна погледите на двама от мъжете, които ядосано я бяха последвали към пилотската кабина едва преди няколко часа.

— Този... този доктор току-що изхвърли втория пилот от самолета. Мисля, че го уби!

— Какво? — попита невярващо единият.

— Там долу — каза Джуди, като дишаше учестено. — Видях... видях как удря втория пилот по главата, когато той се опита да се качи! Бързо! Моля ви! Помогнете ми да затворя люка и застанете върху него, за да не може да влезе!

— Какво? Да заключим човека вътре? Няма да стане, по дяволите — възкликна другият.

Тя отново падна на колене и започна сама да затваря люка, но я дръпнаха встрани.

— Остави го на мира, проклета жено.

Тя хукна към интеркома. Ръцете ѝ силно трепереха, докато ускорението от излитащия самолет я буташе към задната част на кухненското помещение.

— Какво става, Джуди? — попита Синди. Самата тя дишаше тежко, седнала в съседната сгъваема седалка.

— Оставяме... втория пилот навън — каза объркано Джуди. — Мисля, че докторът го уби.

В салона зад тях пътниците, които все още бяха на крака по време на бързото рулиране по пистата, започнаха да търсят опора и да

се връщат по местата си. Една от стюардесите в задното кухненско помещение грабна микрофона и включи уредбата:

Всички да седнат! Останете по местата си! Излитаме! Останете по местата си!

„Двайсет взела“ — помисли си Фил в пилотската кабина, като огледа инструментите и отново се вторачи в пистата пред себе си, ярко осветена от мощните светлини на боинга. Чудеше се дали всеки момент през пилотската кабина няма да профучат куршуми.

Отляво нещо се раздвижи и той погледна натам, като се чудеше защо някакъв човек с бяла риза с къси ръкави лежеше от лявата страна на пистата в локва кръв. Вече имаше прекалено много шокиращи неща, с които да се справя, и това беше просто още една невъзможна гледка, която да осмисли, но очите му неволно се върнаха към окървавената фигура и потърсиха още детайли, докато самолетът профучаваше покрай него.

На раменете на човека имаше нашивки и шокът почти накара сърцето му да спре.

„Боже господи! Това е Абът!“

Умът му се завъртя шеметно, като се опитваше да го отрече.

„Не може да бъде! Той каза по радиото, че се е качил!“

Притисна лице към стъклото, като се опитваше да види още някой навън, но в същия момент човекът на пистата вдигна ръка в жест за помощ, точно когато краят на светлините премина над него и го остави невидим като кошмар зад преминаващия самолет.

Боингът вече се движеше с над четирийсет взела. От двете страни на пистата имаше камиони и войници, въпреки че все още не стреляха по него.

Трябваше да вземе решение за част от секундата: да изключи двигателите и да спре или да продължи излитането. Фил се бореше, за да удържи огромния самолет в средата на пистата, с ръка на дроселите. Скоростта нарастваше с всяка секунда. Дръпна дроселите наполовина назад, като се канеше да спре напълно, но внезапната загуба на ускорение толкова го шокира, че ръката му сама ги избута напред, отново на пълна мощност.

Оставяше втория си пилот. Гарт беше ранен и кървеше, проснат на асфалтовата писта. Как? Нали беше докладвал, че отново е на борда? Главата му щеше да се пръсне. Скоростта на самолета надхвърли осемдесет възела, но до него нямаше втори пилот. Това законно ли беше? Той кървеше там, отзад на пистата. Защо?

Фил отново усети как умът му заповядва да спре двигателите, но този път крайт на пистата очевидно приближаваше и той овладя импулса си, като в същата част от секундата си каза, че вече няма място за връщане.

Или има? Не можеше да прецени и не можеше да поеме риска. И все пак съмнението го разкъсваше. Не знаеше какво да прави, затова продължи.

Скоростта се покачи над сто и двацет възела. Кое щяха да достигнат първо: скоростта за излитане или края на пистата?

Скоростта вече бе над 135 възела. Трябваша му 145, за да излети, и няколко допълнителни секунди, за да завърти носа нагоре, така че крилата да заберат достатъчно въздух и да ги изтеглят нагоре. На края на пистата нямаше червени светлини, както бе свикнал, или пък маркери за оставащото разстояние. Само черна бездна отвъд. Дори на 130 възела боингът сякаш едва помръдваше, защото височината от очите му до пистата беше четиринайсет метра, а малкият кръг светлина от крилата създаваше впечатление, че пълзят.

„Сто и четирийсет!“

Краят на пистата определено беше на по-малко от 330 метра пред него. Нямаше време за губене. Фил издърпа щурвала рязко назад и усети как носът подскочи от пистата, а ъгълът на издигане надхвърли 15 градуса. Дърветата изчезнаха под носа. Усети как колесникът се разтърси, когато се отдели от пистата, и продължи да дърпа щурвала, а ъгълът на издигане се увеличаваше с всяка изминала секунда. Дърветата вече бяха под самия корем на самолета и прелитаха под тях с 260 км/ч. Стори му се, че вижда проблясъци светлина отдалеч, и се уплаши да не са изстрели, насочени към самолета му.

„Колесник!“

Фил се наведе над централното табло и издърпа лоста на колесника на вдигнато положение. Усети как капаците се отварят на 45 метра зад пилотската кабина и долови последвалото разтърсване, когато огромните колесници започнаха да се прибират настрани.

Пилотската кабина неочаквано се заклати и по гърба му пробяга ледена тръпка, когато си представи как колесникът се забива във върховете на дърветата и се заклещва в спуснатото положение.

Но в същия момент светнаха зелените светлини, които показваха, че колесникът е вдигнат и прибран, така че каквото и да бяха ударили, авария нямаше. Очите му се спуснаха към висотомера, който отчиташе абсолютната височина над земната повърхност.

„Петнайсет метра. Трийсет. Четирийсет метра.“

Той не обърна внимание на обажданията по уредбата и се съсредоточи върху изкачването на боинга. Започна да прибира задкрилките. Сърцето му биеше учестено, главата му се пръскаше от болка.

„Успяхме!“ — помисли си Фил, но чувството за облекчение в същия момент потъна в подвижните пясъци на самообвинението. Какво беше направил? Какво не успя да направи? Празното място на втория пилот му се подиграваше, призрачният образ не избледняваше: Гарт Абът, паднал ранен на пистата в Катсина, който мъчително поглежда нагоре и протяга ръка за помощ, а командирът му го оставя да умре.

Проснат на бетона, Гарт Абът видя как самолетът му изчезва в мрака на пистата. Почти в безсъзнание, отслабнал от загубата на кръв и разтърсван от ужасна болка, той чу тичащи стъпки и успя да отвори очите си достатъчно, за да види как няколко души се приближават към него в слабите светлини на летището.

Но усилието беше прекалено голямо и той отново затвори очи, а последната му мисъл беше едно отчаяно и безсмислено: „Защо?“. Внезапната серия изстрели от упор изобщо не достигна до съзнанието му. Естествено, не усети и ботуша, който подритна тялото му.

31

*„Меридиън“ 6, в полет
21:14 ч*

Брайън Логан седеше в полумрака на електронния отсек и дишаше учестено. Усещаше шумовете и движенията на излитането; разбра, че стряскащото разтърсване, което накара отсека да потрепери преди няколко секунди, беше тежкият колесник на носа, който се прибираше на броени метри от мястото, където седеше.

Гневът му нарастваше безмерно, възмущението му от загубата на втория пилот се подсилваше от омразата му към „Меридиън Еърлайнс“ и дълбокото, все по-силно подозрение към командира, за когото само той знаеше, че нарочно е оставил втория си пилот на летището.

Лицето на младия мъж беше ярко запечатано в паметта му. „Как се казваше?“ — помисли си Брайън, ядосан, че не може да си спомни веднага. Поне трябваше да се сети за малкото име на човека.

„Гарт. Казваше се Гарт.“

Спомни си как бе предупредил Гарт, че командирът се опитва да се отърве от него. „Бях прав през цялото време.“ Брайън усети за миг, че липсва логика, но отхвърли мисълта. Беше видял с очите си как капитанът го направи, нали?

„Командирът ме чу. Казах му по интеркома, че вторият пилот е тежко ранен и той трябва да спре самолета, и той веднага удари спирачките. Знаеше. Но въпреки това излетя.“

Брайън разтърси глава, за да прогони умората, шока и объркването. Съзнаваше, че някъде дълбоко в него границата между спомена за Дафни и настоящата действителност опасно се размива, но беше твърде изтощен, за да се противопоставя на бързо обземащия го гняв. Образът на втория пилот, който лежеше някъде зад тях на пистата, отказваше да напусне главата му, а съпътстващата го болка, вина и безпомощност събаряха и последните прегради. Вторият пилот се превърна в заместител на жена му и сина му. В лепкавата хватка на „Меридиън“ те бяха едно и също. Там долу, на пистата, можеха да

лежат Дафни и сина им, кървящи до смърт, изоставени от друг капитан на „Меридиън“. Друг убиец.

И отново му беше отнет шансът да ги спаси.

Брайън рязко се изправи. Принуди се да се върне в настоящето. Все още се намираше в истинска и много опасна ситуация. Беше във вътрешността на реактивен самолет, пълен с пътници, чийто живот беше сериозно застрашен. Беше твърде късно за Гарт, както и за Дафни, но същият безчувствен командир седеше в пилотската кабина. Все още имаше възможност да промени нещата. Хората в салона трябваше да разберат какво е станало — и какво става.

Брайън клекна, загледан в петното светлина отгоре, и се замисли. Какво да прави? Някак трябваше да махнат капитана от мястото му, но кой щеше да управлява самолета, след като той беше елиминирал помощника си по толкова ефективен начин? На борда сигурно имаше и други пилоти. Трябваше да ги открие бързо.

„Но защо един командир ще иска да се отърве от помощника си?“ — запита се Брайън.

Нямаше смисъл. Как да разбере поведението на командира? „Меридиън“ очевидно беше пълна със зловни пилоти без човешки чувства, но какво беше накарало този да кацне във военна зона и да изостави помощника си? Защо?

Отговорът се промъкна като змия през вратичката на медицинското му образование. Не беше психиатър, но основите на психологията бяха задължителни за всички лекари и някои предупредителни знаци, които бе пропуснал по-рано, започнаха да изплуват в ума му.

Спомни си за две ужасни катастрофи, които бяха привлекли световното внимание на медиите — в едната един египетски пилот самоубиец беше свалил собствения си „Боинг 767“ до Ню Йорк, а в другия един явно разстроен сингапурски командир беше паднал някъде над Малайзия.

„Ами ако планира да се самоубие? Господи, това трябва да е! Той планира да се самоубие и да ни повлече със себе си.“ Самоубийствените намерения обясняваха всичко странно в поведението на командира. „Предполагам, че само аз на борда разбирам какво става наистина, както съм и единственият свидетел на

предумишлено убийство.“ Откритието го смрази още повече. „Само аз разбирам в каква опасност сме попаднали.“

Трябваше да направи нещо. Трябваше да открие начин да отнеме контрола от командира, преди да е успял да избие всички на борда.

Брайън се изправи и хвърли поглед към кислородната бутилка и разкъсаните жици, повредени от опита му да отблъсне войниците. Той бързо пристъпи на омекналите си крака към малката стълбичка, водеща към салона, и се изкачи през люка. Заобиколиха го същите лица, които го бяха подкрепили по-рано. Разяждани от тревога и любопитство, те го заразитваха какво е станало и къде е вторият пилот.

— Командирът го остави на пистата, за да умре — каза Брайън, а по бузите му се спуснаха неочаквани сълзи, докато стискаше зъби в опит да се овладее. После вдигна дясната си ръка, за да спре въпросите.

— Попаднали сме в ужасна опасност — започна той. — Командирът иска да се самоубие.

Настана тишина. Мъжете и жените около него се опитваха да разберат какво им казва.

— Извинявай, не те разбрах? — попита един от тях.

— Казах, че капитанът иска да се самоубие. Отначало не го разбирах, но това е единственото разумно обяснение за всичко, което се случва.

Хората в групата си размениха бързи, разтревожени погледи, докато Брайън им описа как е видял втория пилот да остава на пистата, обаждането му по интеркома в пилотската кабина и отказът на командира да спре излитането. Лицата около него побледняха и той усети прилив на надежда, че ще повярват на истината в думите му. Имаше да убеждава още много хора.

— Трябва бързо да разберем дали на борда има още някой, който може да управлява самолет — каза Брайън.

Президентът на „Инглиш Петролиум“ беше в периферията на групата и слушаше внимателно, но сега пристъпи напред.

— И вие сте сигурен, докторе, че командирът е знаел за раняването на втория пилот, така ли?

Робърт Макнотън забеляза, че Брайън го позна, докато кимаше енергично.

— Знаеше. Копелето определено знаеше. Казах му, че Гарт е тежко ранен, че е прострелян и че трябва да спре самолета, и той наистина спря. Усетихте ли как натисна спирачките, преди да обърне?

Макнотън кимна сериозно, както и няколко от другите.

— Добре. Той удари спирачките в същия момент, в който му казах какво е станало. Но после този мръсник обърна и излетя, като остави горкия човек да умре от раните си.

— Боже господи — каза Макнотън. — Толкова тежко ли беше ранен?

— Когато са те простреляли няколко пъти с автоматично оръжие и вероятно са разкъсали артерия, ще умреш от загуба на кръв, ако незабавно не получиш помощ. Аз можех да го спася, но...

Брайън направи гримаса, докато се опитваше да забави учестеното си дишане. Дребната красива жена, която преди време се беше представила за член на екипажа, го хвана за ръката и очите ѝ намериха неговите.

— Защо смяташ, че командирът иска да се самоубие? — попита Джени Бретсън.

Брайън я погледна.

— Вторият пилот ми разказа доста за онова, което е ставало там горе, откакто излетяхме от Лондон. Били са в състояние на окопна война. Командирът се е опитвал да кацне на най-опасните места и сега разбирам, че е искал да го направи, за да се отърве от помощника си. Когато събереш фактите, самоубийството... и убийството на всички ни... е най-вероятното обяснение.

Брайън отново усети надигащата се в него паника, докато оглеждаше лицата наоколо и осъзнаваше, че не могат да схванат обяснението му.

— Това е доста хипотетично, не мислите ли? — попита Макнотън, докато Джени Бретсън мълчаливо се вглеждаше в очите на Брайън.

„Те не разбират! Мислят, че съм луд“ — помисли си той.

— Вижте, аз не съм психиатър! Разбира се, че може да греша за мотивацията му, но реално това, което е направил и което прави в момента, е доста странно. Сигурен съм, че го разбирате. Имаме пилот в кабината, който е излязъл извън контрол и ни изложи на голяма опасност няколко пъти днес, а сега е там горе сам и може да прави

каквото си поиска. Вече е среднощ, някъде в Африка, самолетът е ударен и може да е изгубил бог знае какви системи, а никой не наблюдава този побъркан. Знаем, че остави помощника си на пистата нарочно, за да умре, и ви казвам, че трябва да измислим някакъв начин да го контролираме, докато не кацнем в Кейптаун. Има ли някой, който да не е съгласен?

„Слава богу!“ — помисли си Брайън. Всички кимаха освен дребничката стюардеса, която продължаваше да изглежда скептична.

— Какво предлагаш да направим? — попита Джени Бретсън с тих и сдържан глас, докато очите ѝ се впираха в неговите като кадифени лазери.

— Предполагам... че не можем да използваме уредбата, без той да ни чуе, така че ще трябва да се разпръснем и да потърсим някакви пилоти.

— Защо? — попита Джени с все по-твърд глас. — Искаш да намериш някой с разрешително за „Чесна 150“, който да замени командира на „Боинг 747“? Това е повече от рисковано.

Брайън я погледна в очите, като на по-дълбоко ниво осъзнаваше, че тя прониква през контролираната му фасада и че останалите внимателно наблюдават разговора им.

— Не — отвърна той с равен глас. — Не да го замени. Да наблюдава какво прави. Ще ни трябва заместник само ако се опита да ни разбие.

Джени най-сетне кимна и Брайън усети малък прилив от облекчение да преминава през тялото му.

Джуди Джаксън беше избягала от предното кухненско помещение, когато самолетът се издигна над пистата, броени минути преди Брайън да се покаже от електронния отсек. Бързо премина покрай мрачните лица на пътниците, а после и през процедурите за влизане, които Фил Найт беше потвърдил с натискането на един бутон отвътре. Тя затвори вратата и провери ключалките.

— Остави втория пилот — констатира тя, като седна в съгъваемата седалка зад Фил.

Командирът се извърна, опитвайки се да различи лицето ѝ в тъмното. Сиянието на инструментите се отразяваше в очите ѝ,

загледани в нищото.

— Знам — кимна той. — Мислех, че вече е на борда. Когато излитахме, го... видях отстрани. Не можах да спра.

— Знам — каза Джуди. — Видях как стана.

Той отново се обърна.

— Какво си видяла?

— Докторът, Логан. Той удари Гарт с една кислородна бутилка, когато Гарт се опита да влезе обратно.

— *Какво?*

Тя стисна облегалката на пилотското кресло с треперещи ръце. Фил Найт местеше трескаво поглед от таблото с инструментите към Джуди Джаксън.

— Седни... седни на онова място — нареди той. — Какви ги говориш, по дяволите?

Джуди се отпусна в празното кресло на втория пилот и повтори това, което беше видяла.

— Но защо, за бога? — попита той.

— Не... не знам.

— Защо ще иска да убива пилот?

— Той е луд, командире. Опитах се да кажа и на двама ви, но вие не искахте да ме слушате. Всичко това има нещо общо с починалата му съпруга. Мисля, че иска да ни избие.

Тя видя преbledнялото лице на Фил Найт, когато той отново се обърна да я погледне.

— Джуди, провери дали е заключена вратата на кабината. Трябва да се обадя на компанията.

— Заключих я.

Фил издърпа сателитния телефон от поставката му. Дисплеят беше осветен, но връзка нямаше, в слушалката се чуваше само пукането на статично електричество.

— По дяволите!

— Какво? — попита тя с разтреперан глас.

Той я изгледа, сякаш тя беше причината за раздразнението му.

— Сателитният телефон не работи. Без него не мога да се обадя на диспечера.

— Какво ще правим? — попита Джуди с несигурен глас, а ревът на въздуха около тях сякаш я притискаше. — Пътниците са на негова

страна.

Фил плъзна очи по инструментите, за да се увери, че самолетът все още се изкачва. Всички светлини за отворени врати бяха изгаснали и дори четвърти двигател работеше стабилно. Но проблемите не намаляваха. Ако можеше да се вярва на Джуди, на борда имаше опасен луд, който беше изхвърлил втория му пилот от самолета и го беше оставил сам. Поне вратата беше от новата модифицирана версия. Никой не можеше да мине през нея или поне така му бяха казали. И все пак, ако това се окажеше лъжа, той нямаше пистолет, с който да се защитава.

„Как ще обясня, че съм го изоставил?“

Въпросът го нападна като змия, изскочила от тъмните ъгли на разума му. За момент затвори очи, за да го прогони. Щеше да се справи с него по-късно.

Идеята, че един пътник може да нападне Гарт Абът и да го изхвърли през борда, изглеждаше прекалено странна, за да е истинска. Можеше ли да се вярва на твърденията на Джуди Джаксън?

Но той самият беше видял втория пилот на пистата!

И все пак, нали Абът беше докладвал по радиостанцията, че вече е на борда? „Чух го да казва това“, спомни си Фил. Абът се беше върнал на борда, но някак си отново се беше озовал на пистата и в светлината на този факт разказът на Джуди беше още по-достоверен.

А не беше ли точно Джуди онази, която го беше видяла да влиза в електронния отсек? Защо ще го прави иначе, освен за да нападне втория пилот?

„Това не е истина!“ — помисли си Фил, като хвърли поглед на таблото и набързо пресметна наум разстоянието, времето и горивото. Осъзна, че става все по-малко вероятно да достигне Кейптаун, преди да му свърши керосинът. Пристигането щеше да зависи от ветровете. Ако продължаха на юг и горивото свършеше, къде щеше да кацне? Със сигурност все още бяха по-близо до Европа, отколкото до Кейптаун.

„Може би трябва да обърна“ — помисли си той.

Фил си помисли за нигерийските диспечери. Не беше разговарял с тях и осъзнаването на този факт го накара да се почувства неудобно. Изкачваше се в нигерийското въздушно пространство без разрешение или дори най-обикновено обаждане по радиото.

„Глупав ход!“ — укори се той. Натисна бутона за предаване и отпрати няколко повиквания, но те останаха без отговор. Настрои радиостанцията на друга честота и опита отново, но все така не чуваше нищо. Радиостанциите очевидно не работеха.

„И сега какво?“ — помисли си Фил.

— Какво става? — попита Джуди.

— Радиостанциите не работят! Не мога да говоря с никого.

Фил почувства, че ръката му леко трепери. Трябваше да се успокои.

— Какво... какво ще правим, капитане? — притисна го Джуди.

— Вече зададе този въпрос! — отсече той, а уредбата в кабината иззвъня.

Отново усещаше, че ситуацията го притиска, контролира го и го кара да изпада в паника.

Фил грабна слушалката и я притисна към ухото си, като очакваше всеки друг, но не и Брайън Логан.

— Командирът ли се обажда? — попита Логан с нисък и заплашителен глас, като дишаше тежко.

— Да. Кой е там?

— Знаеш много добре кой е, убиецо! И знаеш много добре какво направи.

Последваха няколко мига напрегната тишина, преди Фил да измисли отговор.

— За какво говориш? Какво искаш, докторе?

— Ти остави втория си пилот да умре навън! Простреляха го два пъти. Казах ти да спреш, за да изляза и да го прибера, и ти ме чу, но въпреки това продължи.

— Не знам какви, по дяволите, ги дрънкаш, Логан, но имам достатъчно свидетели, за да искам смъртна присъда за теб самия. Никой не е застрелял Абът. Ти си го пребил с кислородна бутилка и за това ще отидеш в газовата камера.

Отговорът се забави с няколко секунди.

— Ти наистина си луд — каза Логан накрая. — Опитвах се да държа войниците навън. Удрях по войници, копеле такова.

— Тогава къде е вторият ми пилот?

— Ти го остави! Слушай, не знам какъв ти е проблемът, но тук, долу, има триста пътници, които от този момент вземат властта в този

самолет, кучи сине, и от сега нататък ще правиш точно това, което ти казваме, няма да спиращ никъде повече, няма да лъжеш и да играеш номера.

— Или какво? Ще пребиеш всичките ми стюардеси с други кислородни бутилки и ще дойдеш да пилотираш ли?

— Насочи този самолет към Кейптаун с максималната скорост, на която е способен. Разбираш ли ме?

— Ние вече летим към Кейптаун. Просто... просто седни и остави хората ми на мира.

— Наистина ли се опитваш да избиеш всички ни, капитане? Самоубийство ли замисляш?

— *Какво?*

Брайън Логан повтори въпроса си, като разбра погрешно тишината от пилотската кабина.

— Разбира се, че не замислям самоубийство, боже опази! — успя да каже Фил най-сетне. — Опитвам се да предпазя всички ни. Имахме проблем с двигателя, трябваше да кацнем там...

— Сега ние управляваме този самолет — прекъсна го Логан. — И ще изпратим няколко пилоти любители горе, за да те наблюдават, така че ако опитаеш някой друг номер, ще издърпаме вонящото ти тяло от пилотското място и ще сложим някой друг на него, арогантно копеле!

— Никой няма да влезе в тази пилотска кабина, Логан.

Фил чу как гласът на доктора се усилва, докато почти плюеше в микрофона:

— Ти си просто един малък император, а, капитане? Можеш да си седиш там, горе, и да оставяш хората да умрат, защото не ти пука. Един втори пилот, някакъв беден нещастник в икономическа класа със счупени ребра, някакво бебе... Не ти пука. Искаш да сложиш край на живота си и не се интересуваши ни най-малко за другите хора на борда. Бедният втори пилот беше прострелян и в двата крака и имаше нужда от помощта ти, а ти просто го остави да умре. Някой трябва да спира копелетата като теб и този път на борда има човек, който да се заеме с това.

Гласът на Фил Найт се повиши с една октава под влияние на напрежението.

— Това, което се опитваш да направиш... се нарича въздушно пиратство... освен че си нападнал втория пилот... и се наказва със смърт!

— На кой му пука — отвърна Логан. — Вече съм мъртъв отвътре благодарение на вас.

— *Тук горе имам пистолет!* — изпищя Найт уплашено, като добре осъзнаваше, че гласът му е твърде силен и висок, но не можеше да го контролира. — Ако се опиташ да влезеш през вратата на пилотската кабина, ще те застрелям от упор!

Фил затръшна слушалката на поставката, преди да чуе отговора. Ръцете му видимо трепереха, когато се обърна към Джуди Джаксън, която внимателно го наблюдаваше с огромни от уплаха очи.

— Имаш ли пистолет? — попита тя.

— Не, но не искам той да го разбере — поклати глава той, като дишаше учестено. Почти очакваше всеки момент тълпа от пътници да разбие вратата.

Отново протегна ръка към микрофона и набра кода на радиоуредбата за съобщения в салона.

Говори капитанът. Искам всички да ме слушате внимателно. Летим към Кейптаун и имаме късмет, че сме живи. Останете на местата си или ще трябва да се приземя на първото възможно летище с охрана. Останете по местата си! Няма да толерирам бунт! И още нещо. В салона има един луд, когото е най-добре да държите под контрол. Казва се Логан. Не му разрешавайте да ви накара да направите нещо глупаво.

Фил остави слушалката и се обърна към Джуди:

— Сигурна ли си, че Логан е пребил Абът?

— Видях го. Знам какво съм видяла. Сигурна съм.

— Добре. На стената зад мен има една пожарникарска брадва, Джуди. Вземи я.

— За какво ти е брадва?

— Аз пилотирам. Остава на теб — отвърна той.

— Какво?

— Да ги държиш вън от тази кабина. Ако се доберат до мен, всички ще загинем.

Фил сведе очи към централното табло, като се опитваше да мисли. Трябваше да се свърже с външния свят и да им съобщи, че е

отвлечен.

Отвлечен. Думата беше точна, нали?

„Кодът за отвлечане!“

Той погледна към радарния транспондер, малкото радио, което отговаряше на всеки радарен лъч на въздушния контрол, като изпращаше обратно сноп от информация за разпознаване. Зелената светлинка на инструмента мигаше, защото се беше изкачил над 3300 метра. Нечий радар го наблюдаваше и уредът работеше, така че можеше да набере международния код за отвлечен самолет. Независимо колко груби бяха африканските радари, кодът щеше да бъде забелязан от диспечерите на земята.

Фил се наведе и завъртя малките копчета, като искаше да набере кода за отвлечане, но вместо него въведе този за повреда в радиостанцията.

„Готово! — помисли си той. — Изпращам сигнал за отвлечане. Сега целият свят ще разбере.“

Очите му се плъзнаха по контролното табло на ACARS, телеметричната система за локализация на самолета, която постоянно беше в сателитна връзка с компанията. На конзолата имаше малък принтер, който можеше да изплюва информация за времето, летищата и кратки съобщения, и малка клавиатура за изпращане на съобщения от самолета. Може би все още работеше. Фил включи автопилота и се наведе, като бавно набираше думите, които искаше да видят в Денвър.

Пътнически бунт на борда. Отвлечен от ядосани пътници. Втори пилот Абът очевидно тежко ранен и изхвърлен при излитането от Нигерия от пътника Логан, който е начело на бунта. Получих заплахи и заповед да продължа към Кейптаун, но трябва тайно да се върна в Лондон поради недостиг на гориво. Моля за въоръжена намеса при пристигането. Старшата стюардеса е барикадирана в пилотската кабина заедно с мен и има брадва. Не знам дали са въоръжени, но приемам, че ще използват сила. Други пилоти на борда заплашват да ме заместят. Радиостанциите не работят.

След като завърши набирането, той натисна бутона за изпращане и се вторачи в екрана, докато се появи малкият символ, който потвърждаваше получаването на съобщението от спътниците в орбита.

Фил огледа предния панел и премести поглед навън. Нямаше луна и земята беше тъмна, с изключение на откъслечните светлини от нарядко разположените африкански села. Той се протегна към таблото и завъртя лоста за насочване, като го обръщаше градус по градус и наблюдаваше лекия ляв завой на боинга, докато самолетът почти недоловимо започна да се отклонява от програмирания си курс към Кейптаун.

Централно разузнавателно управление Лангли, Вирджиния
15:15 ч

Бързо нарастващият екип на ЦРУ се настани в една конферентна зала и възстанови връзката с Националната разузнавателна служба на петнайсетина километра оттам, в Шантили. Крис Мариот, старши аналитик с двайсет години стаж в африкански операции, включи телефона към една колона.

— Сандра Колингс от Шантили, Крис — прозвуча женски глас. — Получихме последните предавания. Ситуацията започва да става доста странна, дори да не наблюдавахме целия въздушен трафик в Африка. Боингът отново излетя и очевидно поема курс на юг към Кейптаун, но не говорят с никого по авиационните радиостанции, а компанията им не може да се свърже с тях по сателитния телефон. Излетели са без разрешение от въздушен контрол, а после са започнали да предават международния код за повреда в радиостанцията, 7600, по транспондера си. При последното преминаване на спътника в Катсина се виждат автобусите, спрени до летището. Четирийсет и три минути по-късно автобусите се отдалечават на юг от летището и изглеждат пълни с хора. От няколко прозореца се подават ръце, които изглеждат на хора от бялата раса. Освен това на летището се вижда изоставена надуваема пързалка, захвърлена встрани от пистата.

— Ти предполагаш — започна Крис, като наблюдаваше лицата на останалите хора в стаята, — че бунтовниците са натоварили пътниците през аварийната пързалка в автобусите?

— Да — отвърна Сандра Колингс. — Още е рано за заключения, разбира се, но основните парчета от мозайката са налице. Защо е излетял самолетът, ако всички на борда са взети за заложници? Ако сме прави и вторият пилот е бил застрелян, тъй като в този полет е имало само двама пилоти, командирът трябва да е излетял сам. Авиокомпанията потвърди, че на борда не е имало резервни или

пътуващи гратис пилоти или поне на тях не им е известно. Освен това „Меридиън“ потвърди, че този командир не обича да поема рискове, въпреки че според мен може да се е паникьосал и просто да е искал да изчезне оттам. Но най-важното е на какво се дължи радиомълчанието. Независимо дали пътниците са на борда, или не, защо екипажът не крещи по всички възможни радиостанции, за да каже на компанията си какво се е случило?

— На живо ли виждате самолета, така да се каже? — попита Крис Мариот.

— Точно така — отвърна Сандра. — Използваме няколко различни спътника и методи за дигитално възстановяване, но го наблюдаваме постоянно и сега изведнъж и четирите двигателя работят чудесно. Освен това не сме сигурни, че самолетът е бил в състояние да излети от сравнително късата писта в Катсина с пътници на борда. Триста и повече пътници тежат почти дващест и пет хиляди килограма. Вероятно самолетът е излетял без пътниците, а може би и без екипажа си.

— Без екипажа? — попита Крис. — Искаш да кажеш без пилотите?

— Възможно е. Спомнете си, че имаме врагове, които могат да намерят пилот за „Боинг 747“, ако им потрябва. След атаките срещу Световния търговски център е сигурно, че не сме ги обучили в САЩ, но не е невъзможно да намериш пилоти за достатъчно пари.

— Сандра, пилотирането на самолет за терористична организация води до доживотна присъда без право на обжалване или смърт във всяка цивилизована страна — каза Крис. — От миналата година.

— Да, но пилотите може би нямат представа за кого работят. Някой със сигурност управлява този самолет. Вижте, не знам какво значи всичко това, но наблюдаваме автобусите, а следващият спътник, която ще направи ясни снимки, ще бъде над този район след осем минути. Така че, ако видим поток от хора да слиза някъде от тези автобуси, ще са нашите заложници, контролирани от един много умен военкомандващ. Мшира отдавна е известен, че не взима пленници и убива заложниците си, след като получи откупа.

— Точно така — отговори Крис. — Държавният департамент трябва веднага да бъде осведомен. Да предупредят нигерийците, че

всеки момент ще се сблъскат с проблема заложници и искания за огромен откуп.

— Съгласна съм — каза Сандра Колингс. — Ще се обадим и ще проверим какво става при вас след десет минути. И, Крис, още нещо, което трябва да знаеш.

— Давай.

— Обадихме се на Джордж Зофел, за да го извикаме. Познаваш ли Джордж?

— Не, не мисля.

— Той е най-добрият ни специалист по сценария „Троянски кон“. Просто за всеки случай, ако това започне да прилича на заплаха за Европа.

Една от жените в залата заговори в момента, в който Крис затвори.

— Тя има основания. Няма пътници, няма комуникация по радиото, има мъртъв втори пилот, така че всичко, което ни трябва, е пилот, който работи за терористите, и имаме летяща бомба.

— Да, но дали е възможно едно излитане без пътници да е резултат от вземане на заложници? Това ми се струва доста пресилено.

— Не е резултат. А част от плана. Познавам методите на Мшира — намеси се един от мъжете. — Той обожава преплитането на сделките. Да речем, че някоя група му предлага план. Имат добре платен пилот изменник, който изкуствено ще създаде нужда от аварийно кацане в Централна Африка. Ако хората на Мшира са готови да вземат пътниците за заложници и да помогнат за натоварването на самолета с някакво оръжие за масово унищожение, и двамата печелят. Той получава козове за преговорите под формата на заложници, а те получават самолет с валиден номер на полета, който да използват като летяща бомба. А ние получаваме троянски кон.

— Да, но, за бога, по този начин той си слага врата на дръвника и обявява война на САЩ и света, като подпомага терористичен акт! Човекът иска да управлява Нигерия и да бъде приет в международната общност, а не да се превърне в нов Саддам Хюсеин.

— Почакайте минутка — каза Крис. — Не забравяйте, че в момента този самолет отива към Кейптаун. Обявената тревога засяга само Европа.

— Засега лети на юг — беше отговорът. — Засега имаме мистериозна ситуация. Но ако обърне на север, ще имаме троянски кон.

„Меридиън“ 6, в полет

21:25 ч

Взаимно противоречащите си слухове, че вторият пилот е бил убит и тялото му е било захвърлено или оставено на пистата, се разпространиха сред шокираните пътници като пожар в прерията.

Стюардесите стояха по-далеч от Брайън Логан и групата около него. След като Джуди Джаксън не разказа на екипажа си какво е видяла, те нямаха представа на кого да вярват. Синди и Кати бяха подслушали част от думите на Брайън Логан, когато той излезе от електронния отсек, и се бяха скрили в кухненското помещение на първа класа, за да ѝ се обадят в пилотската кабина.

— Какво искате? — беше отвърнала безизразно Джуди.

— Какво искаме ли? Джуди, какво ще кажеш за малко инструкции? Какво става, за бога?

— Този доктор преби втория пилот до смърт и избуца тялото му навън, преди да излетим — отговори Джуди. — Не трябва да му позволяваме да нападне командира.

— Докторът ли?

— Да.

— Но... сега той разказва на всички, че командирът го е направил. Оставил е Гарт на пистата, искам да кажа.

— Видях как го удари! — отсече старшата стюардеса.

— Джуди, той обясни, че се е бил с войниците, които са се опитвали да се качат на борда. Смята, че капитанът иска да се самоубие.

— Глупости. Нищо му няма.

Настъпи мълчание. После Синди проговори:

— Е, какво да правим, Джуди?

— Не му давайте да влиза в пилотската кабина. Предполага се, че тя не може да се разбие, но въпреки това командирът ме накара да я пазя с една брадва. Намерете някакви мъже, не знам, и го хванете. Имам белезници в склада. Обадете ми се, когато го арестувате.

Връзката прекъсна. Трите жени се спогледаха. Какво да правят?

— Добре, на кого ще вярваме? — попита Синди след няколко мига.

— Нямам представа — поклати глава Ел.

Брайън тършуваше в отделенията за багаж над главите на пътниците. Накрая откри мегафон на батерии, издърпа го и пристъпи към предната част на салона. Зад него застанаха осем мъже и две жени. Брайън включи мегафона и звукът незабавно привлече вниманието на всички.

Приятели, говори доктор Брайън Логан. Знам, че чувате различни версии за онова, което се случи, и просто искам да... ами... да ви разкажа какво стана наистина и какво става в момента. Повечето от вас вече знаят, че нашият втори пилот излезе на пистата през един люк. Това, което не знаете, е, че го застреляха, докато се опитваше да се качи обратно, а командирът просто... го остави там навън да умре. Аз бях в отсека и се опитвах да му помогна да се качи. В един момент се обадох в кабината и помолих командира да спре самолета, но той не пожела. Този човек е изгубил контрол върху себе си. Исква да се самоубие. Друго нещо, което не знаете, е, че вторият пилот цял ден се е опитвал да го възпре. Той ми го каза, преди да слезе да провери измисленото твърдение на командира, че същият двигател, заради който направихме аварийно кацане, отново е повреден. Казваше се Гарт. Оставихме го там долу, прострелян в двата крака, за да умре от загуба на кръв.

Гласът на Брайън потрепери. Той постоя със затворени очи, докато се овладее.

В действителност Гарт беше на наша страна. Сега в пилотската кабина няма кой да контролира командира. Не знаем какво прави, не знаем какъв е бил мотивът му да ни изложи на опасност в Нигерия. Вече знаете, нали, че той съзнателно кацна по средата на една гражданска война? Преди няколко минути се опитах да разговарям с него по интеркома. Казах му, че всички ние настояваме той да продължи към Кейптаун, както е по разписание, и че сме поели командването на самолета, но нямам представа дали няма да опита някой друг номер. Знам едно обаче: отчаяно се

нуждаем от някой, който има летателен опит, за да го наблюдава да не извърши някаква друга лудост. Обадете ми се, ако сте пилоти. Особено военни пилоти. Животът ни зависи от това. Онзи човек може да ни избие за миг.

Мъж с посребрена коса и спортен пуловер вдигна ръка, за да улови погледа на Брайън.

— Пилот ли сте, сър? — попита Брайън.

Мъжът поклати глава.

— Не, но защо според вас един професионален пилот ще се опита да застраши живота ни?

Брайън се взря в него.

— Спомняте ли си египетския самолет?

Човекът замръзна, очите му леко проблеснаха и той бързо кимна и свали ръка. Уредбата в пилотската кабина извънтя.

— Командире? Обажда се Мери от задното кухненско помещение. Този доктор говори на пътниците с мегафон.

— Какво казва?

— Опитва се да намери пилоти, които да се качат и да ви заместят. Казва, че вие сте убили втория пилот. Лори Кънингам, Барб Уестън и аз се крием в помещението за почивка и сме наистина изплашени, и искаме да разберем какво да правим и къде, по дяволите, е Джуди.

Фил мълчаливо предаде слушалката на Джуди и тя неохотно я взе.

— Какво? Някой опитва ли се да ви причини нещо лошо?

— Не, но... какво да правим? Тези хора се бунтуват, Джуди! Те ни мразят. Искам да кажа, не съм сигурна какво точно означава „бунт“, но те са съгласни с всичко, което казва този доктор, а има и няколко други, които постоянно ги насъскват.

— Не мога да сляза там — каза Джуди. — Ще трябва вие да се погрижите.

— Да де, но... ти шеф ли си ни или какво, Джуди? — попита Мери саркастично.

— Ще ти кажа какво съм, момиченце! — отсече Джуди. — Отвратена от всички тях и изобщо няма да се опитвам да се разправам. Нека да се бунтуват копелетата, щом искат! Ти просто следвай инструкциите.

— *Какви* инструкции? В наръчника няма нищо за такава ситуация.

Но Джуди вече беше треснала слушалката.

Вашингтон, окръг Колумбия

15:30 ч

Дейвид Бърд не обръщаше внимание на пътя, докато караше към Капитолия. Беше твърде зает да разсъждава върху това, което Блейлок му беше казал.

„За генерал ли ме готвят?“

Мисълта беше вълнуваща, но и тревожна. А идеята, че Джеймс Овърмайър има толкова високо мнение за него, беше дори по-странна от факта, че Блейлок става негов личен треньор. Новината бе предизвикала незабавен изблик на гордост, мигновено смекчен от предпазливост и последван от комичния образ на Блейлок като Йода от „Междузвездни войни“.

Дейвид внезапно осъзна, че една жена в съседната кола му се усмихва в отговор на неговите жестове. Той ѝ върна усмивката и се засмя, като завъртя очи, за да покаже, че е схванал комичността на ситуацията. После ѝ махна, престрой се наляво и пое към сградата на Капитолия и собствения си дом на пет пресечки по-нататък.

Покупката на сто и петдесет годишната къща беше посрещната като проява на лудост от колегите му, но той беше спестил много от парите си след развода и с лекота можеше да си го позволи. Освен това винаги можеше да я даде под наем по-късно. Дори със солидните и неочаквани разходи за ремонти никога не беше съжалявал за решението си.

— Знаем какво си намислил, Бърд — беше го подразнил един приятел. — Винаги когато някой симпатичен разведен мъж си купи къща в този квартал, то е само по една причина. Да му е по-лесно да сваля красивите секретарки на конгресмените.

— Не, аз ще свалям самите красиви конгресменки, за които работят те — беше отвърнал той и сега шегата му звучеше странно след обаждането на сенатор Дъглас и собствения му отговор.

За негово изумление пред вратата имаше свободно място. Дейвид паркира, изтича по стълбите и извади ключовете си. Клетъчният му телефон иззвъня. Той отвори вратата към разкошната дневна с орехова ламперия и включи апарата.

— Ало?

— Е, забрави за вечерята в „Уилърд“, приятелю. Това, за което си говорихме преди няколко часа, се случва в момента. Вдигнали са всички по тревога.

Този път той веднага разпозна гласа на Блейлок.

— За троянския кон ли говориш, Джон?

— Добре заобикаляш секретните теми, въпреки че знаеш, че не е позволено. Слушай, нещо се е случило и в Лангли и Пентагона всички са полудели. Можеш ли да се върнеш в службата? Мисля, че ще бъде много полезно за обучението ти.

— Сега е следобедният пик, Джон. Ще ми отнеме поне час дори да карам като луд — и по-дълго, ако реша да спазя някоя точка от правилника за движение.

— Знаех си, че ще го кажеш — отвърна Джон, — това беше план „Б“.

— Искам ли да знам за план „А“?

— Страх ли те е от хеликоптери?

— Разбира се, че не. Аз съм пилот все пак.

— Да, но си карал самолет, а не вертолет. Вие по правило сте подозрителни към хеликоптерите и земните пчели, при това със сериозни основания. Според план „А“ незабавно трябва да отидеш на летище „Рейгън Нашънъл“, където един граждански хеликоптер, модел „Бел Джет рейнджър“, оборудван с професионален пилот, ще пренесе офицерското ти тяло тук.

— Разбрано. Тръгвам натам.

— Върррха, както казват децата в днешно време, след като мозъчетата им са били стрити на прах от вражески сили като „Светът на Уейн“ и MTV.

Дейвид откри, че е затворил очи и клати глава.

— Джон, за какво говориш, по дяволите?

— За упадъка на американската култура и език и тривиалността на телевизионния изказ, но това може да почака. Ще се опитаме да не започнем Третата световна война без теб.

„Меридиън“ 6, в полет

21:45 ч

Джени Бретсън не беше сигурна кога чашата ще прелее, но след емоционалната реч на Брайън Логан по уредбата тя откри, че ѝ е невъзможно да седи повече и да се примирява с празнината, която беше създала с бягството си Джуди Джаксън. Преди това състоянието на екипажа и тоталната им безпомощност да се справят с пътниците просто я бяха отвращавали. Сега беше разтревожена.

Джуди отиде в празното кухненско помещение и включи един от интеркомите, за да се обади на Джуди Джаксън в пилотската кабина.

— Какво си мислиш, че правиш там горе, Джуди? — попита. — Къде в инструкциите се казва, че старшата стюардеса трябва да се крие в пилотската кабина?

— Нямам избор — отвърна Джуди, като ѝ докладва за задачата си с брадвата, която я беше освободила от останалите ѝ професионални задължения.

— Тогава и аз нямам избор — отвърна Джени. — Аз съм следващата по старшинство и поемам контрол върху този екипаж. Стой си горе и изгний, не ми пука.

— Върви по дяволите, Бретсън.

Джени затръшна слушалката и се обърна, за да види Синди Симънс, която я гледаше с широко отворени очи.

— Къде са другите момичета? — попита Джени.

Синди вдигна ръце.

— Крият се, общо взето.

— Това беше дотук. Аз поемам нещата. Имаш ли възражения?

Синди завъртя очи.

— Ти какво, шегуваш ли се? Знаеш ли какво облекчение е някой да ни каже какво да правим и да помогне?

— Доведи Ел и останалите, за да поговорим. И да проверят колко храна и напитки имаме в склада, преди да дойдат. Окей?

— Окей!

Синди се изстреля към дъното на салона, докато Джени проверяваше количките и рафтовете и се опитваше да прецени какво им беше останало. Много по-лесно е да се бунтуваш, когато си гладен,

жаден, уплашен и обиден, каквито бяха повечето пътници на „Меридиън“, помисли си тя. Ужасният полет от Чикаго със сигурност не беше изключение, но това... това вече излизаше извън всякакви рамки. Един пилот бе загинал, един пътник беше ранен. Тя вече не мислеше за отговорността пред закона. Тук имаше хора, които се опитваха да накарат останалите да постъпят глупаво с командира, който наистина беше изложил живота им на опасност.

Джени надзърна зад завесата и се опита да прецени състоянието на пътниците. Не чу как Робърт Макнотън се доближава, докато той не я докосна по рамото. Тя подскочи.

— О! Извинете.

— Запознахме се по-рано, мис Бретсън, но все още не съм сигурен дали сте част от този екипаж.

— Да. — Тя му разказа за сблъсъка си със старшата стюардеса и оттеглянето ѝ в пилотската кабина. — Аз поех командването на стюардесите.

— Добре. Бих казал, че имаме извънреден случай.

— Мистър Макнотън, трябва да ви задам един много директен въпрос, тъй като вие... също разговаряхте с доктор Логан.

— Разбира се.

— Какво мислите за него?

Робърт Макнотън изучаваше лицето ѝ в продължение на няколко секунди, докато формулира отговора си:

— Много добре. Две неща. Доктор Логан поначало мрази тази авиокомпания, доколкото разбирам, със сериозни основания, и се качи на борда много ядосан.

Джени кимна.

— Чух за съпругата и детето му.

— Следователно — продължи Робърт — от него може да се очаква да преувеличава всички неприятности.

— И аз така си помислих — каза тя.

— Но... също така е ясно, че нашият странен командир наистина е изоставил втория си пилот, очевидно съзнателно. И е много ясно, че се намираме в тежка и опасна ситуация, а докторът вероятно е прав и имаме работа или с изключително некомпетентен пилот, или със самоубиец. И в двата случая не можем да си позволим да не правим нищо и да чакаме следващите му действия.

Джени поклати глава.

— Не вярвам в теорията за самоубиеца.

— Логан има основания — добави Робърт. — Просто трябва да намерим квалифициран пилот, който да го наблюдава. Струва ми се удачно решение, не мислите ли?

Джени се поколеба и кимна.

— В разумни граници.

— Разбира се.

— Но... не можем да притиснем командира и да рискуваме той да направи нещо необмислено в отговор — каза тя.

— Като например да кацне по средата на престрелка в гражданска война?

Робърт остави думите си да висят във въздуха, като гледаше как Джени преглъща и поглежда встрани.

— Разбрах довода ви.

— Трябва да ви кажа, че с изключение на вас и една-две стюардеси това е най-ужасният екипаж, с който съм имал нещастieto да летя. Особено мис Джаксън. Надявам се, че не ви обиждам.

— Не — отвърна тя. — И сте прав за обслужването и решенията на командира.

— Още нещо. Ако добрият доктор се върне с празни ръце, остава фактът, че самият аз съм пилот, въпреки че нямам квалификация за нещо толкова голямо.

— Кой е най-големият самолет, който можете да управлявате?

Тя забеляза кратка усмивка, преди той да отговори:

— Боинг седем-три-седем.

Радиоуредбата меко извънтя два пъти и Джени се обърна да погледне светлината. В същото време някой извика. Тя разтвори завесите и видя дребен плешив мъж, който сочеше към един от прозорците. Зад него беше Брайън Логан.

— Виждате ли? Завиваме — извика мъжът.

Джени пристъпи към тях, докато няколко други пътници се залепиха за прозорците и се помъчиха да видят онова, което беше привлякло вниманието им.

— Къде? — попита Брайън Логан.

— Ето там. Виждате ли това съзвездие с форма на латинско W? Вижте как се движи наляво. Завиваме много бавно, но той вече е

сменил курса с повече от деветдесет градуса. Касиопея беше точно над лявото крило, когато започна.

Брайън кимна, обърна се с пепеляво лице и видя Джени на пътя си.

— Отместете се, моля — каза той.

— Какъв е проблемът, докторе? — попита тя, без да помръдне.

Брайън я изглежда въпросително в продължение на няколко мига, преди да отговори:

— Той променя курса. Трябва да летим на юг.

Тя си пое дълбоко въздух и погледна през рамо към Робърт Макнотън, който мълчаливо наблюдаваше сцената, после отново се обърна към Брайън.

— Какво смятате да правите?

— Ще се обадя на копелето и ще го питам какви ги върши — отвърна Брайън, като внимателно я отмести встрани и се запъти към същия интерком, който беше използвал преди.

Джени не се опита да го спре.

Той набра кода на пилотската кабина.

Фил Найт вдигна слушалката и изръмжа:

— Какво?

— Какво правиш, по дяволите? — каза рязко Брайън.

— Трябва... да заобиколя една гръмотевична буря.

— Навън не се вижда нищо освен звезди.

— Ти нямаш радар. Аз имам, виждам гръмотевични бури и нямам намерение да минавам през тях.

— Завой на деветдесет градуса, за да избегнеш лошо време? Това звучи доста драстично. Сега летиш право на изток.

— Така се прави над Африка. Затваряй.

— Разбери, капитане — каза Брайън, като осъзнаваше, че Джени Бретсън стои до него и внимателно слуша всяка дума. — Тук отзад има няколко души, които могат да се ориентират по звездите, и те във всеки момент ще знаят накъде се движим. Ако не се върнем на курса към Кейптаун много бързо, ще се качим при теб.

— И аз ще ти надупча главата, Логан, ако се опиташ да отвориш тази врата. Разбра ли? — отвърна Фил, но връзката вече беше прекъсната от другия край.

Той поседя мълчаливо известно време, като се опитваше да си припомни някои от номерата, които други екипажи бяха използвали срещу терористи. Един трик го беше впечатлил като особено хитър. Може би щеше да успее да го използва. В крайна сметка беше отвлечен, нали? Логан ясно му беше заявил това по интеркома, а сега имаха новата версия, която записваше всички обаждания по радиото, разговорите по интеркома и дрънкането в пилотската кабина по време на целия полет, а не само през последните трийсет минути.

„Записаното е достатъчно да го вкара в газовата камера“ — каза си Фил, като вдигна очи към таблото над главата си и повтори стъпките, които трябваше да предприеме. Щеше да има сериозен физически риск за пътниците, но не бяха ли те виновни за това в края на краищата? Да, заключи той. Имаше пълното право да поеме този риск.

— Джуди? — каза остро Фил.

— Да?

Отговорът ѝ беше предпазлив. Трябваше да я принуди да действа.

— Ще прекратим този бунт веднага.

НРС, Шантили, Вирджиния

16:20 ч

Дейвид Бърд поздрави секретаря във фоайето и си закачи пропуска. Младият мъж му направи знак да го последва. Скоростното шофиране до международно летище „Рейгън“ и също толкова бързият полет с хеликоптер до Шантили бяха изострили любопитството му до крайност.

След като прекосиха няколко коридора, секретарят го въведе в голяма зала, която много приличаше на онази, която беше видял по-рано. Трима аналитици от НРС, включително и Джордж Зофел, седяха пред кръглото табло, приведени над компютърните клавиатури. Дейвид забеляза Джон Блейлок, седнал зад голямо бюро на второ ниво, и му помахаша. Блейлок показа на Дейвид стола до себе си и му предложи същите леки слушалки, които носеха останалите, заедно с прошепнатата информация, че тече интензивна дискусия с екип на ЦРУ в Лангли.

Джон нагласи няколко ключа пред себе си и дълбокият му глас внезапно избумтя в ушите на Дейвид:

— Чуваш ли ме?

— Да — отвърна Дейвид, като посочи с глава към останалите.

— Те не могат да ни чуят, когато разговаряме по частен канал — каза Джон. — Жената до Джордж Зофел е Сандра Колингс. Другия не го познавам.

— Какво става, Джон? Защо сме тук?

— Много странна ситуация, развива се много бързо и включва един граждански „Боинг 747“ — отговори той и допълни основните факти около излитането от нигерийското летище, след като вторият пилот очевидно бе убит, а пътниците — преместени.

Нещо в напрегнатия разговор пред тях привлече вниманието на Джон и той вдигна ръка, за да накара Дейвид да премълчи отговора си:

— Чакай!

— Дай това по-близо — нареди Джордж Зофел, когато един от множеството електронни образи на екраните започна да се променя.

— Това е другият край на пистата — продължи той. — Източният край... На хиляда и осемстотин метра от мястото, където вторият пилот очевидно е бил убит или поне където е забелязан за последно.

— Добре — каза един глас от щаба на ЦРУ.

— Този кадър е заснет, докато самолетът се е издигал на запад, преди да обърне на юг. Както виждате, на пистата има човешко тяло, а стрелците са както от северната, така и от южната ѝ страна.

— Кръстосан огън? — попита Сандра Колингс.

— Така мисля, но вижте това увеличение, при което е използвана само наличната светлина... без инфрачервената. Тялото най-вероятно принадлежи на мъж. Кърви обилно. Очевидно е с бяла риза. По-близо, Рей, върху раменете — нареди Джордж Зофел, докато кадърът се приближи още. — Прекалено е неясно.

— Изчакайте — отвърна аналитикът на име Рей. — Ще го подобря по компютърен път след секунда.

Той набра няколко команди на клавиатурата и те мълчаливо загледаха как пикселите на образа започнаха да се придвижват един към друг, за да образуват по-ясна картина, стъпка по стъпка. На раменете на фигурата имаше тъмни петна и докато компютърът подобряваше картината за шести или седми път, на едно от тях започнаха да се показват редуващи се светли и тъмни ивици.

— О, мамка му! Ето го — каза Джордж Зофел, като се облегна назад.

— Какво? — попитаха от Лангли.

— Получавате ли този кадър в Лангли? — попита Зофел.

— Да, но какъв е поводът за „о, мамка му“?

— Виждате ли тъмните петна на раменете? Това са нашивките му. Гражданските пилоти имат такива. Така идентифицирахме втория пилот. На борда е имало само двама пилоти. Както ви казах, според нас вторият пилот е убит в западния край на пистата, веднага след кацането. Това е другият пилот. Не мога да ви кажа дали гледаме пагоните на командир с четири нашивки, но може би е така и ако са четири, на този кадър се вижда мъртъв или тежко ранен капитан на самолет, който е излетял без него.

— Трудно е да се каже от този ъгъл — добави Рей, като продължаваше да убеждава компютъра да изчисти образа още малко. — Но не мога да го подобря повече. Не е лошо за нощна снимка от петстотин и двацет километра разстояние.

— И според вас и командирът, и вторият пилот са убити и изхвърлени от самолета, така ли? — попита един мъжки глас от Лангли.

— Бих казал, че е много вероятно — отвърна Джордж Зофел. — При което възниква дребният технически въпрос кой, по дяволите, пилотира самолета на „Меридиън“.

Джон Блейлок се убеди, че все още са на своя канал, и се обърна към Дейвид.

— Дейвид, това като нищо може да е атаката, за която всички са вдигнати по тревога. Самолетът излетя, според нас без пътници, и преди около половин час един кадър в реално време показва, че променят курса си и летят почти право на изток с направление от около нула-седем-пет градуса, което е в посока Йемен и някои други неособено приятелски места. Това беше последната спътникова снимка. Сега се опитват да насочат друг сателит към самолета.

— Откъде знаем, че пътниците са слезли? — попита Дейвид.

Чу се кратък вик и двамата се обърнаха.

— Вижте, имаме нова промяна на курса — каза Рей. — Отива на север!

Те се вторачиха в призрачно белия образ на боинга, зад който се носеха четирите блестящи горещи следи от изгорелите газове на двигателите.

— Какъв курс виждаш, Джордж? — попита представителят на ЦРУ.

Джордж Зофел се засмя невесело и поклати глава.

— О, ами например директно към Лондон, както се казваше в съобщението, или пък Рим или Париж, без да споменаваме Женева, Брюксел, Амстердам и вероятно Копенхаген.

— Той не може да се насочи едновременно към всичките — каза човекът от Лангли.

— Не, но с малки промени в курса може да избере всеки от тях.

— Сканирането за радиоактивни материали все още ли дава отрицателен резултат? — попита гласът от Лангли.

Джордж Зофел кимна, преди да отговори:

— Нямаме никакви данни за радиоактивен разпад на този самолет... засега. Но вие знаете какъв е проблемът, ако имат добре защитен ядрен материал на борда. Може да не го видим няколко часа, докато спътниците го напипат и съберат достатъчно информация.

— Следващите кадри идват след шейсет секунди — каза Рей.

Джон Блейлок отново се обърна към Дейвид, преговори доказателствата и посочи към един стопиран кадър на най-горния ляв екран.

— Този също се получи току-що. Автобусите, с които смятаме, че са извозили пътниците, все още се движат, но са се насочили на юг по път, който води към нещо като склад. Това е последната снимка, преди спътникът да слезе зад хоризонта. На всичко отгоре самолетът започна да излъчва седем хиляди и шестстотин.

— Транспондерният код за повреда на радиостанцията — каза Дейвид.

— Точно така.

— Получил ли е разрешение? — попита Дейвид, като внимателно разглеждаше различните образи по екраните.

— Не го е поискал — отвърна Джон Блейлок. — Няма и спътников контакт с компанията си, след като се е обадил от земята. Но той... или някой друг... е изпратил тайнствено съобщение по системата ACARS. Получихме го преди около 20 минути.

Джон побутна към него едно копие от съобщението на Фил Найт и прочете на глас първите няколко изречения:

— Казва: „Пътнически бунт на борда... Отвлечен от ядосани пътници. Втори пилот Абът очевидно тежко ранен и изхвърлен при излитането от Нигерия от пътника Логан, който е начело на бунта. Получих заплахи и заповед да продължа към Кейптаун, но трябва тайно да се върна в Лондон поради недостиг на гориво“.

— Боже господи!

— И продължава: „Моля за въоръжена намеса при пристигането“. Казва, че всичките му радиостанции са повредени.

— Но това съвпада със съобщението на транспондера, Джон.

— Точно така. Може би трябва да излъчва и двата кода, но това, че използва само този за повреда на радиостанцията, е много интересно. Отвлечането е приоритетно, меко казано, но повредата на

радиото е чудесно прикритие, ако се преструваш, че бягаш към базата, но не искаш никой да анализира гласа на човека в пилотската кабина. Спомни си, че те вероятно не осъзнават, че ние можем да видим нашивките на ризите на труповете, оставени на пистата. Работата е, че в това съобщение не се казва нищо за пътниците. Наистина се споменава загубата на втория пилот, но командирът, за когото се очаква да повярваме, че е в кабината, най-вероятно е същият мъртъв или умиращ нещастник, когото видяхме изоставен на летището в Катсина.

— Но може би не е така. Не трябва да стигаме до прибързаното заключение, че имаме работа с терорист.

— Съгласен съм, твърде рано е да правим едно или друго заключение. Но пък не е прекалено рано да разгледаме алтернативната хипотеза и да вземем предпазни мерки.

Дейвид Бърд бавно поклати глава, като откъсна очи от екрана и срещна погледа на Джон Блейлок.

— Джон, не забравяй какво ми каза тази сутрин за вероятността някой наистина да използва граждански самолет като троянски кон. Как го нарече, принцип за запазване на параноята?

— Ти си добър слушател, полковник Бърд.

— Опитвам се.

— Но никой от нас не се сети за възможността някой да създаде илюзия за проблем с ядосани пътници, за да маскира атака с троянски кон. Обсъждахме как някой би могъл да използва истински спонтанен инцидент с разгневени пътници, за да отвлече вниманието ни.

— Хората от кабинета на генерал Овърмайър, за които ти каза, не говореха за отвличане на вниманието, Джон. Те бяха разтревожени от възможността някоя терористична организация да раздуха безобиден инцидент до нещо смъртоносно, като просто го манипулира.

— Наистина мисля, че това е друго нещо — каза Джон, като търкаше брадичката си. Очите му бяха приковани в мониторите. — Нямаме никакво доказателство за ядосани пътници освен това съобщение, което най-вероятно е фалшиво и внимателно обмислено. А и тази ситуация включва доктор Мшира, така че със сигурност е двойна сделка, което пък означава, че е много внимателно планирана, адски добре осигурена финансово и те знаят много добре как да дадат сигнал за бедствие.

— Чакай... Доктор Мшира?

Джон отвори една папка пред себе си и извади секретен доклад от две страници, който му подаде.

— Сега го наричат генерал, но е лекар и много интелигентен бунтовник, който вбесява нигерийското правителство.

Дейвид прегледа доклада, преди да вдигне очи.

— Никога не съм го чувал. Джон, дали пък не пренебрегваме възможността съобщението от пилотската кабина да е автентично?

Джон Блейлок поклати глава.

— Не. Те знаят това. Винаги е възможно. Но дори да е вярно, откъде се взе допълнителният мъртъв пилот на пистата?

Той погледна Дейвид.

— Проверили ли сме списъка на пътниците? — попита Дейвид.
— Откъде е излетял този полет, между другото? По някаква причина номерът ми се струва познат.

Джон му обясни подробностите и добави:

— Още нямаме списък на пътниците.

— Знаеш ли какво ме тревожи? — попита Дейвид, като отново се загледа в залата. — Фразеологията на съобщението. „Пътнически бунт на борда“ звучи много американско. Цялото съобщение е такова. Значи на борда има американски пилот.

— Или имат на служба американски изменник. Знаеш ли, че може би си имал двойник с идентичен паспорт, който е преминал обучение в Москва през осемдесетте?

— Моля?

— Нашите стари приятели и врагове, бившите Съвети, имаха доста тайни номера. Един от тях беше да подбират и обучават избрани съветски офицери, имащи физическа прилика с американски офицери, които изкарваха почти безупречен курс по американска култура в университета на КГБ. Ако им потрябваше в действителност, можеха просто да елиминират истинския майор Бърд например и да вкарат на негово място добре обучен му двойник. Лингвистите им все още си търсят работа, както и студентите. Не отхвърляй преждевременно никакви възможности.

— Имаме кадри — обади се Рей, когато на главния екран проблеснаха нови образи.

Те внимателно се загледаха в тях, а на екрана се появи малък курсор.

— Добре, аз ще местя курсора — каза Джордж Зофел. — Тук виждаме нещо като голяма барака... вероятно ръждясал метален покрив, с видими размери от трийсет на двайсет и пет метра.

— Достатъчно да скриеш триста и двайсет души — допълни Сандра.

— Аха... и... автобусите са паркирани отвън, и... чакайте малко! От сградата излизат хора в редица.

— Колко?

— Рей, имаме ли кадри в реално време? — попита Джордж.

— Да, с нефилтрирана инфрачервена светлина.

Рей се зае с клавиатурата и се появи по-размазана версия на същата картина, на която бели човешки силуети прогаряха пътеки насам-натам, докато се движеха около седналите.

— Това са живи хора, наистина, седнали в редици. Мога да преброя около двайсет и пет. Има ли начин да са войници?

Рей отново върна картината на стопкадър и я увеличи, като премахна инфрачервените образи и остави обикновената светлина.

— Вътре има електрически лампи — каза той, като отново увеличи и приближи картината, докато ясно се видяха ръчни часовници, малки ръчни чанти и дрехи в западен стил. — Отдясно се вижда нещо като електроцентрала.

— Какво виждаме като расови белези? Ако са пътниците от „Меридиън“, би трябвало да виждате смесица от тъмна и светла кожа.

— Точно това виждаме — отвърна Рей. — Имам ясни образи на хора със светла кожа и чернокожи. Прекалено много, за да бъдат обяснени със заблудени наемни войници в армията на генерал Мшира.

В същия момент вратата на залата се отвори и един секретар бързо доближи Джордж Зофел със сгънато съобщение. Той го прочете, кимна на Джон Блейлок и Дейвид Бърд и заговори по микрофона:

— Е, момчета и момичета, ето ви още една малка добавка към кошмара. Хората от Държавния департамент докладват, че генерал Мшира току-що се е свързал с нигерийското правителство в Абуджа по сателитен телефон и е поискал триста милиона американски долара, преведени в офшорна сметка до два часа. Иначе ще започне да екзекутира триста и двайсетте си заложници. Твърди, че е пуснал пилотите да си ходят.

— Но ние знаем, че лъже — обади се Сандра.

— С други думи — каза тихо гласът от Лангли, — каквото и да има в боинга, тръгнал към Европа, това не са пътниците, с които е излял.

— В момента няма друго разумно обяснение — съгласи се Зофел с уморена въздишка. — Стига фактите да издържат проверката. Информирайте Белия дом и Пентагона. Изглежда, имаме работа с реална заплаха.

*„Меридиън“ 6, в полет
22:35*

Джени Бретсън вдигна микрофона към устата си. Синди я наблюдаваше уплашено. Над триста натъпкани, уморени и ядосани пътници вече ненавиждаха командира и екипажа. Общата атмосфера се влошаваше, а Брайън Логан беше катализаторът на омразата, докато вървеше напред-назад и отговаряше на въпроси за втория пилот, командира и загубата на съпругата си, убитата от същата зла авиокомпания.

Джени си пое дълбоко въздух и се насили да набере кода на уредбата. Беше време за действие, но рискът, който се канеше да поеме, беше безпрецедентен и опасен. Шумът от оживелите колони предизвика обичайното раздвижване. Разговорите спряха и главите се обърнаха нагоре.

Драги пътници, моля за вниманието ви. Моля да ме изслушате.

Усети учестеното биене на сърцето си и си представи яростната реакция на „Меридиън“ през следващата седмица, когато чуят записа от пилотската кабина. „Дотук с кариерата ми в авиолиниите“ — помисли си тя.

Този екипаж е поет от нова старша стюардеса, това съм аз, и нещата ще тръгнат много по-добре. Казвам се Джени Бретсън. Като пасивен член на екипажа, просто пътувам до Кейптаун, но поради създадите се обстоятелства и начина, по който предишната старша стюардеса ви обиждаше, манипулираше и лъжеше още от първото закъснение в Лондон, най-сетне достигнах до заключението, че не мога повече да се примирявам с това. Вероятно ще бъда уволнена, но ще заместя мис Джаксън на поста ѝ. Тя е невъзпитаната стюардеса, която някои от вас подгониха преди известно време.

В салона настана вълнение. Все повече очи директно се насочваха към нея, но никой не мърмореше или не се движеше в

нейната посока.

Добре. Вижте... аз съм толкова отвратена, колкото и вие, и също толкова уплашена. Не разбирам какво се случи днес, не и по-добре от вас. Но ви моля да ми повярвате, когато твърдя, че вашите стюардеси не са виновни. Ние не сме ваши врагове. С изключение на Джуди Джаксън, разбира се. В действителност вашите стюардеси получиха нареждане от нея да не ви сервират вода, кафе и храна, освен ако тя не разреши, и бяха заплашени с уволнение, ако не се подчинят. Сега аз отговарям за пътниците и ние ще направим всичко възможно за вашия комфорт, като ви сервираме всички напитки, с които разполагаме, и всички закуски, които успеем да открием. И ще се опитаме да си възвърнем контрола върху този командир.

Вярно е, че никой от нас не разбира какво се случи с Гарт Абът, втория пилот, или причината, поради която бе оставен на пистата. Не разбираме действията на командира по време на този полет. Но аз имам една голяма, голяма молба към вас. Знам, че някои открито обсъждат възможността да проникнат в пилотската кабина. Моля ви... независимо колко сте ядосани... дори не си помисляйте да разбивате тази врата. Всички искаме да живеем, а схватката с единствения пилот на самолет във въздуха може да е фатална за всички ни, дори ако не споменаваме факта, че командирът все още по закон контролира този самолет и всеки опит за проникване в кабината би бил престъпление.

Имам и друга голяма молба. Моля ви, опитайте се да останете по местата си със закопчани предпазни колани. В замяна ви обещавам, че стюардесите няма да ви лъжат за нищо и ще направим каквото е по силите ни да се чувствате удобно, докато слезем от този самолет.

— Разбираме, че ни съчувстваш, Джени — извика един мъжки глас от дъното на салона. — Но на наша страна ли си?

Джени отново вдигна микрофона и се поколеба, преди да отговори, като обмисляше последствията от различните възможни отговори. Реши, че в крайна сметка е по-добре да се опита да бъде техен съюзник, за да ги успокои. Беше най-добрата възможност да въведе някакъв ред.

Поведението на командира не съответства на принципите на авиокомпанията ни. Така че да, с вас съм. Но сега трябва да бъдем

много внимателни в действията си, защото ситуацията е много опасна. И все пак да, моят екипаж и аз сме на ваша страна.

Мъжът, който беше извикал, се изправи и започна бавно да ръкопляска, докато постепенно и други се присъединиха към него. В крайна сметка повечето от пътниците бяха на крака и аплодираха.

Джени им кимна, докато оставяше микрофона. С радост видя как почти всички седнаха на местата си и посегнаха към предпазните колани. Зачуди се дали командирът слуша от пилотската кабина. Фактът, че вече беше решила да се съюзи с пътниците и така да ги контролира заедно с останалите стюардеси, може би щеше да спаси кариерата ѝ от неизбежния гняв на „Меридиън“. Но все пак бе поела голям риск. Не че имаше друг избор. Досега никой освен Брайън Логан не беше предвождал пътниците.

Джени видя как мъжът с напълно плешивата глава се навежда и гледа през прозореца. Той махна на Логан и докторът бързо се приближи, подминавайки няколко редици седалки.

— Обърнал е на север — обясни мъжът. — Сега кара на около десет градуса вляво от географския север.

— С други думи, обратно към Лондон — каза Брайън.

Мъжът кимна, после поклати глава и се огледа към останалите.

— Но може и да е всяко място по пътя. Може да ни закара по средата на Сахара. Всъщност може и да е Либия.

Логан се обърна и улови погледа на Джени, като посочи към прозореца и поклати глава. Тя видя, че устните му са гневно стиснати, и бързо му направи знак да дойде при нея.

Той се поколеба и се огледа, преди да се подчини.

— Влез тук — каза тя и посочи към завесите, които закриваха кухненското помещение от погледа на останалите.

— Защо? — попита Брайън с очевидно подозрение.

— Защото и двамата се опитваме да овладеем тази ситуация — отвърна тя, сякаш съвместните им действия бяха цел, която се бяха съгласили да следват.

После се обърна, без да чака отговор, разтвори завесите и отиде в дъното на кухненското помещение.

Логан я последва.

— Кучият син отново е променил курса, Джени — каза той. — Сега лети на север.

— Мислиш ли — отвърна тя, — че може би се опитва да се върне в Лондон?

Брайън Логан дишаше тежко, а дясната му ръка безсилно замахна във въздуха, докато се оглеждаше, преди отново да срещне погледа ѝ.

— Не знам къде отива, но знам, че не можем да му вярваме и за миг.

— Но на борда няма други пилоти, а без него ще загинем. Така е, нали? — попита тя тихо, като го гледаше в очите и не му позволяваше да отклони погледа си.

Той се поколеба и кимна.

— Точно това ме побърква. Като заложници сме!

Джени посегна към лявата му ръка, нежно я докосна и обхвана рамото му с малката си длан, замаяна за момент от чувството на привличане, което изпитваше към него. Той се взря в нея и тя се зачуди дали той изпитва същото, но веднага прогони тази мисъл.

— Докторе... Брайън... докато все още сме във въздуха и летим към някое безопасно летище, не е ли по-добре да изчакаме? Страхувам се да не го уплашим и да изпадне в паника.

Той не направи опит да се отдръпне и тя усети как напрежението отслабва. Можеше да се разговаря с него. Тя трябваше да спечели доверието му, но този човек не беше недосегаем. „Слава богу“ — помисли си тя, когато той откъсна очи от нейните и погледна встрани.

— Не можем да оставим арогантното копеленце да ни избие всички.

— Но... но — възрази тя, като леко стисна ръката му, — ако се опитаме да овладеем самолета и нямаме никой с квалификация да управлява „Боинг 747“...

Остатъкът от изречението увисна във въздуха и тя потисна моментното си чувство за вина, тъй като маскиреше лъжата с техническа подробност. Реално погледнато, Робърт Макнотън нямаше право да пилотира „Боинг 747“, но беше квалифициран за 737, така че познаваше големите самолети и системи. И все пак да го сложат на пилотското кресло трябваше да е само резервен план, ако всичко друго пропаднеше.

— Съгласна съм, че командирът е копеле и дори още по-зле, Брайън, но мисли практично! Ако... ако на борда имаше друг пилот,

можеше да бъде различно, но не всеки може да управлява толкова голям самолет. Освен това горе има подсилена врата, а аз нямам ключ. Няма начин да влезеш, освен ако капитанът не разреши, а той е обучен никога да не я отваря, дори някой да заплашва екипажа му.

— Известно ми е! — изскърца със зъби той и затвори очи, а тревогата ѝ нарасна.

Усещаше как гневът му отново се надига, а раздразнението му заплашва да кипне. Задърпа ръката му, за да го накара да се обърне към нея и да я погледне, но той не искаше. После внезапно се взря в нея предишното недоверие.

— Ушите ми!

— Моля? — попита Джени, напълно объркана.

— Усещаш ли? Налягането се променя.

— Не, нищо не усещам.

Трима други мъже влязоха през завесите от икономическа класа.

— Ей, докторе! — извика първият. — Хиксън там отзад казва, че оня сега се опитва да отиде в Либия.

Брайън се завъртя, като се откъсна от хватката на Джени и не обърна внимание на твърдението му.

— Пукат ли ви ушите?

Мъжете се спогледаха и замряха, за да проверят ушите си. Един от тях сви рамене.

— Не зная...

Първият започна да кима енергично с широко отворени очи.

— О, да! Моите пукат. Какво означава това, докторе?

— Трябваше ли да изпълниш техниката Валсалва, за да ги прочистиш? — попита напрегнато Брайън.

— Вал... какво? — попита мъжът.

— Валсалва. Затваряш си устата, стисваш си носа и духаш, докато ушите ти се оправят.

Двамата мъже се спогледаха.

— Ами, не. Просто си пукат.

Брайън прекоси кухненското помещение и дръпна рязко завесата, като оглеждаше пътниците.

— И какво означава това? — попита другият мъж зад него.

Брайън се обърна към Джени, която стоеше смаяна от внезапното прекъсване на разговора.

— Добре, Джени, какво означава това наистина?

— Аз... не знам — отвърна тя, като трескаво обмисляше въпроса. — Сигурно се изкачва на по-голяма височина. Защо?

Брайън кимна към салона.

— Защото всички там отзад се опитват да си прочистят ушите, моите още пукат, а не чух двигателите да променят мощността.

— Тогава не знам — каза тя. — Но не се тревожи. Промяната на височината по време на полет е обичайна практика. Пилотите... Сигурна съм, че се опитва да намери по-спокоен коридор.

Брайън пусна завесата и се обърна към нея, като клатеше глава.

— Нямахте турбуленция.

— Е... тогава не знам.

— Лъжеш, нали? — попита рязко той.

— Не! — каза Джени и усети замайване, а собствените ѝ уши отново изпукаха.

Брайън Логан посочи към тавана, докато бавно крачеше обратно към Джени.

— Той върти някакви номера с налягането, а ти се преструваш, че не знаеш.

Другите двама мъже отстъпиха встрани, за да го пропуснат, докато той застана пред нея с ръце на кръста.

— Какво ни прави, Джени? *Кажми ми веднага!*

Тя поклати глава, разперила ръце в тотално объркване.

— Не *знам!* Честно! И моите уши пукат. Или се изкачваме, или... или...

— Или какво? — изстреля Брайън, като дишаше все по-учестено.

Джени усети как собственото ѝ дишане се ускорява, но не от уплаха. Нещо наистина не беше наред, но се променяше постепенно, така че не можеше да е бърза загуба на налягане.

— Чакай — каза тя и посочи към изхода.

Мина покрай него и разтвори завесата, за да погледне пътниците, както той беше направил. Видя, че повече от двайсет души вече спяха, но докато наблюдаваше, една възрастна жена от предните седалки внезапно люшна глава настрани и също заспа.

Джени пусна завесата, като усети как стомахът ѝ се свива на топка от страх. Тя се заоглежда за някакви паднали кислородни маски.

„Кога се спускат? — запита се, а отговорът беше почти незабавен след десет години постоянно обучение. — На 3600 метра, разбира се. Когато височината в кабината достигне 3600 метра, маските се спускат автоматично. Но под 3600 можем да дишаме спокойно, така че щом не са паднали...“

Тя се обърна към Брайън и другите двама мъже.

— Някой от вас чувства ли замайване?

— Аха — отвърна един от мъжете. — Аз.

— И аз също, мисля — каза друг.

Брайън ги погледна, после се обърна към Джени.

— Сваля налягането, нали?

Тя кимна, бавно и колебливо. Реши, че няма смисъл да лъже. Щом ушите ѝ пукаха, маските вероятно щяха да се спуснат всяка секунда.

— Може би, но щом маските не са паднали, трябва да сме под 3600 метра височина в кабината.

Тя бързо му обясни как действат.

— Щом няма маски, няма проблем. Може да усетим леко замайване, но той не може да ни накара да изгубим съзнание от кислороден глад, освен ако не вдигне много височината на салона. Седем хиляди метра например ще бъдат голям проблем, но дори тогава можем да изкараме около трийсет минути без маските и може би час, ако всички използват кислород. Разбира се, ако качи над 8400 метра, това е друга работа.

— Защо 8400? — попита Брайън.

Джени прехапа устни и го погледна, осъзнавайки, че му казва всичко. Но това беше основна авиационна физиология и тя си спомни за курса по летене на големи височини към ВВС, който беше изкарала веднъж по настояване на един приятел пилот на изстребител. Той знаеше, че тези знания ще ѝ трябват, ако се кани да прекара голяма част от живота си на големи височини, и беше отвратен, че повечето стюардеси никога не получават такова обучение.

— Над 8400 — продължи тя — ще ни трябва кислород под налягане, специални маски и регулатори, каквито имат пилотите. Пътническите маски не подават кислород под налягане. Така че над 8400 метра ще изгубим съзнание за около минута. Нарича се дишане под налягане и период на полезно съзнание.

Трима пътници, двама мъже и една жена, влязоха през завесите и Брайън се обърна към тях.

— Има ли други пилоти при вас?

И тримата поклатиха глави.

— Питахме всички — отвърна жената. — В салона има двама любители, които са летели на едномоторни самолети, но те казаха, че нямат представа от управление на голям боинг.

Джени позна един от пътниците от полета Чикаго — Лондон. Мъжът беше в икономическа класа и се държеше спокойно, но я беше потърсил, за да се оплаче от отношението на чикагския ѝ екипаж, и тя му беше помогнала да напише оплакване. Казваше се Браун, спомни си тя. Дан Браун.

— Ти каза на този глупак да лети към Кейптаун, нали? — попита Браун. — А сега той отново се опъва и лети на север.

— Да — отвърна Брайън. — Но имаме и друг проблем.

Той им разказа за спадащото налягане в салона.

— Значи трябва да се качим и да се изправим срещу него — допълни Дан Браун.

— Той твърди, че има пистолет и вратата е неразбиваема — отвърна Брайън, като неволно вдигна очи към тавана, задиша по-бързо и погледна Джени с обвинително изражение.

— Като че ли сме на доста повече от 3600 метра.

Джени отново погледна през завесата към първа класа, за да потвърди липсата на кислородни маски, преди да се обърне към него.

— Маските не са спуснати, така че не може да сме над 3600 метра. Може да се опита да приспи всички, но не вярвам, че ще се опита да ни докара до безсъзнание.

— Аз мога — каза Брайън. — Забравяш ли, че е същият човек, който остави втория си пилот да умре?

Джени погледна останалите и видя в очите им и паника, и гняв.

— Вече чувствам недостиг на кислород — каза Брайън. — Джени, сигурна ли си, че маските са автоматични?

— Да — отвърна тя, като трескаво обмисляше възможностите.

— Как действат? Какво ги захранва?

— Не знам. Електричество сигурно.

Брайън я изгледа в продължение на няколко дълги мига.

— Ако е на ток — обади се Дан Браун, — сигурно някъде има прекъсвач.

— Сигурно — каза Джени.

— Може би в пилотската кабина? — попита Брайън.

— Аз... не знам. Може би. Повечето неща на самолета се пускат от пилотската кабина, освен оборудването в кухните.

— Значи е това — каза Брайън, като дишаше тежко и се чувстваше отмалял. — Копелето е дръпнало прекъсвача, за да не могат да се спуснат маските.

Брайън се обърна към останалите.

— Ще намалява налягането в салона, докато всички припаднем от кислородна недостатъчност.

— Какво означава това? — попита Браун.

— Липса на кислород в кръвообращението. Води към объркване и загуба на съзнание. При по-голяма продължителност нанася увреждания на мозъка... и в крайна сметка мозъчна смърт.

Джени видя изуменото изражение на Браун. Брайън повиши глас, така че да го чуват и другите пътници, които се събираха наоколо.

— Това е планът му. Ще свали налягането в салона, докато всички изгубим съзнание, а вероятно дори не знае, че може да ни убие.

— Брайън — започна Джени, но той я прекъсна.

— Отзад имате преносими кислородни бутилки, нали?

— Да, но само няколко.

— Къде са? — попита той.

Джени поклати глава.

— Брайън, виж. Нека да му се обадим...

— Не! Няма време. Няма да ни изслуша, така че трябва да действваме незабавно.

— Той е въоръжен — каза Джени. — Казах ти, схватката с единствения пилот в самолета е безумие, да не говорим, че никога няма да успееш да минеш през вратата. Чу тези хора. Няма други...

Тя замръзна, като си спомни квалификацията на Робърт Макнотън, и осъзна, че е дошло времето за това.

— Тук долу ще умрем, ако той успее — продължи Брайън.

Малкото кухненско помещение вече беше претъпкано с пътници, всички дишаха по-бързо от нормалното и изглеждаха все по-разтревожени.

Дясната ръка на Брайън здраво хвана рамото на Джени.

— Това е въпрос на живот и смърт! Сигурно височината на салона е над 5400 метра. Той може би не знае какво прави, но ако прекараме прекалено дълго в този самолет, ще останат само трупове.

— Какво искаш да кажеш, докторе? — попита един зачервен мъж, който беше влязъл последен.

— Помните ли играча на голф в самолета беглец? Пейн Стюарт? Те кимнаха.

— Същото ще се случи и с нас.

Прозвуча сигналът на интеркома, Джени автоматично вдигна слушалката и чу познат глас:

— Джени? Ел припадна и всички се чувстваме много отмалели. Какво става? Маските не са спуснати, но чувството е като при бърза загуба на налягане.

— Извадете портативните бутилки и седнете. Разделете си маските — нареди Джени, като прекъсна връзката и набра кода на пилотската кабина.

Електронният сигнал прозвуча няколко пъти, но никой не отговори.

— Обаждаш му се, а той не вдига, нали? — попита Брайън.

Тя кимна и понечи да остави слушалката, но Брайън я взе от нея, набра кода на радиоуредбата, който беше запомнил, и вдигна микрофона към устата си:

— Командире? Ако ме чувате, говори Брайън Логан. Знаем какво се опитвате да направите с налягането. Спрете веднага и възстановете налягането в този самолет или ще разбием проклетата врата. Разбра ли ме, копеле? Веднага възстанови налягането!

Брайън се обърна и заговори по все още включената радиоуредба:

— Драги пътници, командирът иска да изпаднем в безсъзнание и затова намалява налягането в самолета. Ето какво става. С други думи, опитва се да ни убие.

Думите му отекнаха в просторните салони на боинга. Съобщението изплаши до смърт всички пътници на Полет 6 на „Меридиън“.

— Хайде да хванем кучия син — изръмжа един от мъжете.

Джени се обърна към него рязко, макар че дишаше ускорено.

— И после какво ще направите?

Вместо нея отговори Брайън, като внимателно сложи ръка на рамото ѝ.

— Ако намерим прекъсвача, който е натиснал, ще възстановим веригата и ще спуснем маските.

— Почакайте минута! — каза тя. — Чакайте! Може би има и друг начин. Веднага се връщам.

Брайън погледна след нея, но веднага се обърна към останалите.

— Добре, всички се върнете в салона, отворете багажните отделения над седалките, намерете кислородните бутилки и ги донесете тук.

Дан Браун и четирима други пътници веднага се обърнаха и изчезнаха в пътническия салон.

Джени спря в дъното на първа класа, отвори едно багажно отделение, грабна кислородната бутилка и пакетиранията маска от придържачната скоба с едната си ръка и се доближи до седалката на Робърт Макнотън. Тя приклепна до спящия мъж и го хвана за рамото. Той се размърда, но съвсем леко, и тя усети проблясък на паника, докато продължаваше да го разтърсва все по-силно.

Макнотън изведнъж се събуди.

— Да?

— Мистър Макнотън, аз съм Джени Бретсън.

— Да? — Той се изправи и разтърка очи. — Чувствам се доста странно.

— Вие казахте, че можете да пилотирате „Боинг 737“, нали?

Той я погледна и бавно кимна.

— Какво е станало?

— Все още нищо, но нямаме време. Той наистина се е побъркал горе.

Тя бързо му обясни положението.

— Ако успеят да отворят вратата на пилотската кабина и го обезвредят, вие сте единственият ни шанс.

— Да поема управлението ли имате предвид?

— Да, сър.

— Нали разбирате, че това ще бъде изтълкувано като акт на въздушно пиратство?

— Да, сър, разбирам. Но се опитвам да овладеем ситуацията, а...

— Странен метод — отбеляза той, като все още търкаше едното си око.

Джени внезапно се изправи, като се олюля и бавно осъзна истината в думите му. „Господи, какви ги мисля?“

— Стойте тук. Ще се върна — каза Джени и остави кислородната бутилка до седалката му.

Влезе в кухнята и видя Брайън Логан, който държеше друга портативна бутилка и подаваше маската в кръг на хората наоколо.

— Добре, Джени. Качваме се горе. Каква беше спешната задача? — попита я, като посочи към първа класа.

Тя пренебрегна въпроса и си наложи да грабне интеркома. Отне ѝ три опита да набере правилно номера на пилотската кабина. Пръстите ѝ не работеха както трябва, а раздразнението ѝ преминаваше през мъгла от растящо замайване. Този път Фил Найт отговори на второто позвъняване.

— Да? — каза командирът с глас, заглушен от нещо, което очевидно беше кислородна маска.

— А... капитане? — започна тя, като се задъхваше, докато Брайън не постави кислородната маска между устата ѝ и микрофона.

Тя си пое дълбоко въздух няколко пъти, като се чудеше защо цветовете около нея изведнъж станаха толкова ярки. После бутна маската встрани.

— Капитане, тук е Джени Бретсън, от екипажа ви.

— О, стюардеса от моя екипаж? Чух съобщението ти, Бретсън. Ти си уволнена. Чувала ли си термина „бунт“?

— Командире, трябва да възстановите налягането. Те знаят какво правите и ако не престанете, тази тълпа ще се качи при вас и няма нищо, с което да ги спра.

— Всеки, който започне да блъска по вратата на пилотската кабина, ще получи куршум в гърдите. Това им кажи.

Тя пренебрегна заплахата.

— Ще убиете някои от пътниците, капитане. Тук долу вече започнаха да припадат. Не можете да направите това.

— Разбира се, че мога, по дяволите! — отсече той.

Тя отново се задъха. В салона ставаше все по-студено, докато Джени се опитваше да измисли какво да му възрази, за да го убеди. Тя

усети как гневът нараства в нея и гласът ѝ изведнъж стана страшен, когато почти изкрещя в микрофона:

— *Чуй ме, по дяволите! Опитвам се да овладя положението тук долу!*

Струпаните около нея пътници леко се отдръпнаха, стреснати от яростта в думите ѝ. Тя отново усети вълна от замайване, когато се принуди да заговори с нормален тон:

— Капитане, моля ви! Правя всичко възможно, но губя контрол върху тези хора, а те ще се качат при вас, ако не ги слушате. Трябва да знаете и още нещо.

— И какво е то? — изсумтя Фил в отговор.

— На борда има друг пилот на „Боинг“, който е готов да ви замени, ако не ги чуете.

Тя чу многозначително изщракване от другата страна на линията и в същия момент осъзна внезапната тишина около себе си.

— Намерила си друг пилот? — попита невярващо Брайън. — Кой е той?

Тя вдигна очи, като се чудеше какво да отговори, но в същия момент Робърт Макнотън пристъпи в кухненското помещение, като носеше кислородната бутилка и маската.

— Опасявам се, че става въпрос за мен — каза той. — И ако се съди по хората, които припадат навсякъде около нас, бих казал, че не разполагаме с много време.

Брайън погледна Макнотън, който отново си пое дълбоко кислород от бутилката и я подаде на Джени.

— Височината в салона сигурно е вече над 6000 метра. Тя казва, че над 8400 метра с нас е свършено.

— Вярно е — потвърди Робърт. — Да тръгваме.

Брайън бързо погледна към Джени.

— Имаш ли ключ от пилотската кабина?

Тя поклати глава.

— Вече не. След Световния търговски център се свърши с ключовете. Трябва той да те пусне и отпечатъкът от ръката ти трябва да бъде разпознат от... едно нещо там горе.

— Тогава ще я разбием, независимо колко време ще ни отнеме. Веднага щом се уверим, че няма пистолет. — Брайън кимна към

Макнотън. — Влизаш ти, сядаш в дясното кресло и оправяш нещата, докато ние извлечем този задник от лявото.

— Склонен съм да се съглася — отвърна Робърт.

— Това е лудост! — възкликна Джени, като местеше поглед от единия към другия. — Представете си, че изключи автопилота, когато влезете? Какво ще правите тогава?

— В такъв случай — каза Робърт Макнотън — ще имам само няколко секунди на разположение.

— Ние и сега имаме броеви секунди — каза Брайън. — Всички други да останат тук.

Той се обърна и бързо пое към стълбището, като вземаше по две стъпала наведнъж. Робърт Макнотън го следваше, а Джени се стараяше да не изостава. Двама от останалите мъже тръгнаха след тях, но забавиха ход; единият седна на най-долното стъпало, за да си поеме дъх, а другият просто се люшна напред и падна в безсъзнание на пода. Брайън достигна най-горното стъпало и се обърна, като с изумление видя Робърт Макнотън спрял по средата на пътя.

— Кислородът! — извика Брайън, като направи знак на по-възрастния мъж да си сложи маската и да включи бутилката. — Сложи си маската!

Макнотън изглеждаше все по-объркан, а дясната му ръка безцелно местеше маската напред-назад пред лицето му.

Джени се приближи зад гърба му.

— Аз... ще го направя — каза тя и дръпна уреда от ръката му.

Включи регулатора и дълбоко си пое въздух няколко пъти, преди да постави маската на лицето му. Брайън видя как Макнотън бавно се съвзема и протяга ръка към Джени, за да я издърпа нагоре. Сърцето му заби учестено, когато осъзна, че почти нямаха време. Той достигна вратата на пилотската кабина и силно замахна със стоманената кислородна бутилка, за да я стовари върху дръжката на вратата. Тя не помръдна, но той чу стреснати гласове отвътре и се наведе встрани, като почти очакваше куршумите да разкъсат металната повърхност.

Нищо.

Той отново блъсна дръжката с бутилката. Никакъв ефект. Въпреки усилията му нямаше дори вдлъбнатина.

Големият самолет внезапно подскочи и се завъртя наляво, а движението хвърли Брайън в противоположната посока. Той се блъсна

във вратата на тоалетната и падна на пода. Погледна назад навреме, за да види как Джени се хвана за нещо. Завъртането продължаваше и боингът се накланяше все по-наляво.

Робърт беше изгубил опора още преди да достигне малкия коридор, който водеше към пилотската кабина. Брайън видя като в забавен кадър как размахва ръце във въздуха и се накланя наляво, преди да се блъсне с глава в стената. Кислородната бутилка се изтърколи встрани, а маската се откачи от лицето му.

Джени се плъзна към Макнотън, напипа кислородната маска и си я сложи.

Отвъд прозорците на боинга нямаше нищо освен мрак, но на Брайън му се стори, че се обръщат надолу с главата. Въпреки това Джени и Робърт Макнотън останаха на пода, докато въртенето продължаваше. Тя се опита да го събуди, като го разтърсваше, но без резултат. После обърна към Брайън, като клатеше глава. Махна маската от лицето си, за да извика:

— Припадна! Няма кой да пилотира!

Радиоуредбата се включи и гласът на командира отекна в помещението.

Добре... по дяволите... който и да блъска по вратата на пилотската кабина, разберете, че ще правя толкова резки маневри, колкото е необходимо, за да не ви позволя да влезете... а ако отново трябва да обърна самолета, той може да се разцепи... и всички ще умрем. Никой няма да влезе в тази кабина, затова се отдръпнете! Разбрахте ли ме? Вече прекалихте! Логан, това се отнася до теб и всички, които са навън.

Брайън усети, че заспива, което не беше логично. Беше си сложил маската и дишаше чист кислород, но умът му беше замъглен, а и Джени не се справяше по-добре на пет метра от него. Той отново замахна с бутилката към вратата въпреки предупреждението, но бутилката беше станала ненормално тежка и той случайно погледна към малкия циферблат, като с почти хладно любопитство се почуди защо стрелката вече е на червено.

Опита се да диша по-дълбоко. Кислородът продължаваше да идва, но не беше достатъчен и той потрепери от внезапна ледена тръпка по гърба си. Не можеше да се съсредоточи, но това сякаш нямаше значение. Какво се опитваше да направи?

„Пилотската кабина! Да, трябва да... вляза!“ — помисли си той.

Това беше целта му, но му беше трудно да формулира думите в съзнанието си. Имаше нещо за някаква бутилка, но беше забравил какво. Брайън се отпусна на пода и се подпря на стената. Чувстваше се доста добре. Отпуснат.

„Няма проблеми, приятел! Кой казваше така?“ — помисли си.

Вратата. Някаква врата някъде. Трябваше отново да замахне с тази тежка бутилка към някаква врата.

Но първо, реши той, нямаше да му навреди да подремне.

*Зала за извънредни ситуации, Белият дом
 Вашингтон, окръг Колумбия
 16:40 ч*

Уилям Сандерсън, шеф на кабинета на Белия дом и бивш флотски адмирал, не изневери на обичайния си навик да се появява пред вратата на залата за извънредни ситуации, преди екипът му да го очаква.

Този път обаче бяха готови, защото още преди месеци бяха научили урока, че където и да се намира шефът, той се появява по-рано от предвиденото и неочаквано като бомбардировач В-2.

Сандерсън се отпусна на един стол в края на малката работна маса в подземното помещение и махна към електронния дисплей на стената, на който сега мигаха няколко кодирани високо секретни кадъра, предавани пряко от Шантили.

— Знам най-важното — каза той. — Защо Лангли и Разузнавателната служба смятат, че това е вероятна атака на троянски кон?

Директорът на залата за извънредни ситуации плъзна през масата няколко доклада с червени печати „Секретно“.

— Сър, това са основните точки, които подкрепят първоначалното заключение. Лангли вярва, че генерал Мшира е сключил някаква двойна сделка, но не знаем с кого. Преди никога не е работил с терористи и никога не е попадал на мушката ни. Но ако е сключил сделка, той получава триста и двайсет заложници, а неизвестната организация зад всичко това получава летище, на което да зареди граждански самолет с някакво оръжие за масово унищожение. Имаме потвърждение от космоса, че пътниците са слезли и ги държат като заложници, имаме фотографски доказателства за двама мъртви пилоти на самолет, в който има общо двама пилоти, имаме излетял „Боинг 747“ с очевидно неработещи предаватели, който излъчва код за повреда на радиостанцията, и едно изключително

интелигентно цифрово съобщение, изпратено от командира, в което се твърди, че самолетът е отвлечен от същите пътници, за които в Лангли са сигурни, че все още са в Нигерия. А само преди пет минути казаха, че един от спътниците им е уловил някакви индикации за радиоактивен материал на борда.

— Какво е станало? Уловили са неутронно излъчване на самолета?

— Не точно, сър. Само няколко импулса, които биха могли да идват от нещо на борда. С други думи, все още не са уверени, но не е невъзможно на самолета да има ядрено оръжие. Разузнаването също така докладва, че няма данни за радиоактивно излъчване на нигерийското летище. Но пък и там може да е имало добър екран.

— Искам потвърждение — отвърна Сандерсън. — Възможно е да пренасят антракс или нещо химическо.

— Лангли препоръчва незабавно да докладваме на президента — продължи директорът.

Адмиралът откъсна очи от документите пред себе си.

— И какво да му поискаме?

— Разрешение да вдигнем НАТО и Обединените сили в Европа по тревога, както и израелците, ако самолетът внезапно завие надясно, и разрешение за Държавния департамент да се свърже с всички, които се намират по вероятния маршрут.

Сандерсън отново погледна един от докладите.

— Тук се казва, че доктор Мшира вече е отправил искане за откуп. Какво ще прави Нигерия?

— Ще чакат да видят дали ще им дадем парите. В противен случай ще чакат да видят какво ще поиска от армията им. Първият срок — за парите — изтича след няколко минути.

— Какво смятат от Пентагона?

— Засега седят и чакат, адмирале, но са вдигнали по тревога Седми флот. Ако ни потрябват...

Сандерсън отново вдигна очи и се усмихна.

— Добре. Може и да ни потрябват. Там е „Ентърпрайз“, заедно с „Айзенхауер“ и... забравил съм другите.

— След като човек е бил началник-щаб на ВМС, винаги...

— Има си хас — отвърна Сандерсън, като плъзна докладите обратно през масата. — Много добре. Къде е самолетът на президента

в момента?

— Близо до Демойн. Президентът разговаря по телефона със съпругата си.

— Прекъснете ги, свържете ни и накарайте Пентагона да е готов да докладва незабавно. Нали знаеш, че винаги първо ме пита каква е гледната точка на Пентагона? Е, ако ще сваляме американски „Боинг 747“ над Средиземно море, искам всички да са наясно с подробностите от самото начало.

Директорът се поколеба, очевидно неподготвен за такава перспектива.

— Мислите ли... че ще се наложи?

Уилям Сандерсън се изправи и отиде до масичката в ъгъла да си налее кафе. Погледна през рамо.

— Ако не можем да бъдем стопроцентово сигурни, че не са заплаха, може да нямаме избор. Вече е дал постоянно разрешение да сваляме граждански самолети над територията на САЩ, ако е необходимо. Но този път поне няма да се тревожим за пътници на борда, както с онзи полет на „Куантъм“ преди няколко години.

НРС, Шантили, Вирджиния

16:45 ч

Джордж Зофел се завъртя на стола си, за да погледне Джон Блейлок в очите. Посочи към главния екран, където призрачно белият боинг бълваше светли ивици от четирите си двигателя.

— Какво мислиш, Джон? Това, което видяхме току-що, превъртане през крило ли беше?

Джон Блейлок енергично кимна.

— Да, и мога да ти кажа, че никой нормален граждански пилот не би го направил с „Боинг 747“, нито би започнал да завива под толкова остри ъгли. Който и да пилотира този самолет, той не е от момчетата на „Меридиън“. Тази маневра ми показва много повече от всички снимки на убити пилоти на пистата или исканията на Мшира за откуп.

— Ти си пилотирал „Боинг 747“, нали?

— Повече години, отколкото бих си признал — отвърна Джон. — Можеш да го превъртиш през крило. Няма проблем. Просто никой от

нас не би го направил доброволно.

Дейвид Бърд се наведе напред, като внимателно наблюдаваше Зофел и Блейлок с вдигнат пръст.

— Искате ли да коментирате нещо, полковник? — попита Сандра Колингс.

— Ами... аз съм просто наблюдател, но нещо наистина ме тревожи.

— Продължавайте.

— Ами, първо... ако на този самолет наистина има бунт на пътниците? Дали превъртането през крило е толкова немислима маневра, ако на борда се води битка? Спомнете си, че в деня на атаките срещу Ню Йорк и Пентагона имаше група смели пътници, които се биха с похитителите в пилотската кабина и свалиха самолета.

— Трудно е да имаш пътнически бунт, когато нямаш пътници, полковник — отвърна Сандра, като посочи към един стопкадър, на който се виждаше лагерът на генерал Мшира и многозначителната колона автобуси пред него.

Дейвид въздъхна, като отново огледа снимката, преди да срещне погледа на Сандра.

— Това е вярно, но... не съм напълно сигурен, че всички са слезли. Вижте, ако Мшира е сключил някаква сделка с групата Х, очевидно е, че те не са искали просто да откраднат „Боинг 747“, който много трудно ще скриеш. Така че каква е била целта им?

— Най-очевидната причина е това, което подозираме — отговори Сандра. — Да използват обикновения граждански полет и извънредната ситуация, за да пренесат оръжие. Отлична идея, а те дори са я доразвили, защото сега на борда имаме извънредна ситуация и самотен, нещастен командир, който се бори с нея и търси място, където да кацне.

— Чакайте малко. — Дейвид посочи екрана. — На този монитор имаме визуално потвърждение, че пътниците са слезли от самолета. Нали?

— Да — отвърна Зофел.

— Ако планът на генерал Мшира е бил да свали пътниците и екипажа и да ги държи за откуп, със сигурност партньорите му от групата Х щяха да знаят, че той ще го направи. В крайна сметка това е неговата печалба от сделката — да използва заложенници, за да изкопчи

отстъпки и пари от Нигерия. Следователно групата Х е знаела, че в един момент Мшира ще каже на целия свят, че в току-що откраднатия от тях самолет няма никой освен пилотите. И така, групата Х изпраща внимателно обмислено писмено комюнике за аварийна ситуация, в което се твърди, че самолетът е отвлечен от собствените си пътници — съгласен съм, че това е интелигентно и безпрецедентно решение. Но в същия момент това твърдение напълно се дискредитира от твърденията на Мшира, че на борда няма пътници! Така че... защо групата Х ще планира собствения си провал?

— Кой казва, че е провал? — попита Джордж Зофел. — Привлякоха цялото ни внимание.

— Да, но ние на какво да повярваме? Виждате ли, нещо в логиката ни куца.

От известно време Джон Блейлок се усмихваше мълчаливо, но сега започна да се кикоти и Дейвид се обърна към него с леко раздражение.

— Какво има, Джон?

Джон поклати глава.

— Извинявай... не се смей на теб, Дейви... а на генерал Мшира. Всъщност доктор Мшира.

— Не разбирам — отвърна Дейвид, като се бореше с раздражението си от самодоволството на по-възрастния полковник. — В смисъл, аз наистина съм абсолютно зелен в областта на международното разузнаване, но логиката си е логика.

Джон Блейлок сведе очи и се прокашля, а усмивката и кикотът изчезнаха.

— Аз познавам биографията и квалификацията на този човек. Докторът е майстор на двойната игра и е прекалено интелигентен, за да стане враг на САЩ по време на война. Така че какво прави? В този случай съм готов да заложа бомбардировач В-1, че е надхитрил и прекарал групата Х, а освен това ви гарантирам, че те още не го знаят.

— Добре, наистина започвам да се обърквам — каза Дейвид.

— И аз — вметна Джордж Зофел със суха усмивка. — Ти нямаш собствен В-1, нали, Джон?

— Естествено, че имам — отвърна светкавично Блейлок. — Чудесно построен миниатюрен модел, който държа на бюрото си.

Той стана и се изправи в пълния си ръст, като кимна към екрана, на който се виждаше как боингът продължава да лети на север.

— Хитър план, колеги — продължи Джон. — Групата X, както ги наричат, планира да използва този боинг за разпространяване на биологично оръжие или за ядрена бомба над центъра на някой европейски град. По-вероятно да е биологично. Пилотите вероятно не са самоубийци. Вероятно дори не знаят какво пренасят или какво ще стане. Но за да изпълнят мисията, те трябва да се скрият зад илюзията, която се постараха да създадат, че пътниците се бунтуват и в пилотската кабина се е барикадирал командир, подкрепян от самотна стюардеса. Мшира несъмнено се е заклел на групата X, когато е сключвал сделката, че ще изчака да си пуснат антракса или да взривят бомбата, преди да отправи искания за откуп към Нигерия и да разбие илюзията, че пътниците все още са на борда. Така или иначе, след това групата X няма да се интересува къде са били пътниците или къде са в момента. Мисията им ще бъде изпълнена. Съединените щати обаче, които ще скърбят или за загубата на няколко милиона човешки живота, или за предстоящата епидемия, която ще обхване също толкова, ще бъдат невероятно облекчени, когато открият, че поне тристата пътници на „Меридиън“ са все още живи в Нигерия. Доколкото познавам правителството, ще платим всичко, за да си ги върнем. Така Мшира си получава парите, пътниците остават живи, а групата X успява да избие няколко милиона души в Рим, Женева или Лондон. После се покрива светкавично, като сочи с пръст към Багдад или Техеран и се надява, че ще бомбардираме до дупка някой цивилен град и ще навредим на международната си коалиция срещу тероризма. Това обяснява сделката, която е сключил Мшира.

Джон закрачи покрай стената, като театрално жестикулираше.

— Но!

— Знаех си, че ще има „но“ — обади се Сандра, като намигна на Дейвид. — С Джон Блейлок винаги има „но“.

— Бъдете така добра да не прекъсвате по-възрастните, млада госпожо — намеси се Джон, като ѝ намигна и вдигна показалец, за да си върне думата. — Но — продължи той — нашият хитър доктор Мшира има един недостатък, който засега не му е навредил. Той е лечител! Лекар. Човек с хипократова клетва и задачата да спаси народа си. В действителност той не обича да убива, въпреки че е добър в това.

Но най-вече е добър актьор, както и военен стратег. Успя да си изгради ужасна, стряскаща репутация, като същевременно пощадяваше максимално голям брой хора по време на гражданската война, която започна преди осем години. Но ако се стигне до унищожаването на Лондон, Женева или Париж, той няма да е въодушевен, защото по една случайност човекът обича тези градове и Европа изобщо.

— Тоест... — каза Дейвид.

— Тоест той идеално знае какво планира групата X и нарочно е обявил исканията си към нигерийското правителство по-рано, защото е знаел, че ще разберем и ще се заемем със случая на минутата. Знаел е, че ще се досетим, че боингът е летяща заплаха, много преди да стигне южните брегове на Средиземно море.

— Има и още едно несъответствие, Джон — вметна Джордж Зофел. — Откъде изобщо намериха този самолет? Как успяха да накарат двама граждански пилоти да се приземят на забутано летище като Катсина, за бога?

— Това е очевидно, Джордж. Или са предизвикали някаква техническа неизправност, която да се прояви в точния момент над Нигерия, или са използвали някой от пленените си нигерийски изстребители, за да прострелят двигателя. И вероятно са имали мощен радиопредавател на земята, който да заглуши въздушния контрол на Нигерия и да ги насочи към Катсина. Във всеки случай пилотите на „Меридиън“ е трябвало да бъдат ликвидирани на пистата, въпреки че Мшира и групата X се прецакаха, като не отчетоха съществуването на нашите спътници.

Джордж Зофел кимна.

— В по-голямата част от историята ти има смисъл. Може би във всичко.

— И така, благодарение на учтивото съдействие на доктор генерал Жан Мшира можем спокойно да свалим празния „Боинг 747“ в момента, в който започне да лети над водата, така че по някакъв извратен начин Мшира ни е съюзник. А аз — добави Джон Блейлок, като разпери ръце и леко се поклони — завършвам изложението си. Благодаря ви за вниманието.

Джордж Зофел и Сандра Колингс се засмяха и изръкопляскаха. Дейвид Бърд се присъедини, смаян от блестящия план. Но нещо неясно и неоформено продължи да драска по задната врата на ума му.

— Затова ми плащат големите пари — каза Джон, като се наслаждаваше на момента, — макар че бих предпочел да ми плащат в блондинки.

Сандра се прокашля и завъртя очи, докато се обръщаше отново към екраните, а Джордж Зофел вдигна слушалката на директния телефон до залата за извънредни ситуации в Белия дом.

— Обаждаш се на „Пенсилвания“ 1600 ли? — попита Джон.

Джордж кимна.

— Добре. Кажи им, че ако сме сгрешили, виновен е един новобранец на име Бърд.

*„Меридиън“ 6, в полет
22:45 ч*

Бяха изминали няколко минути от последния силен удар по вратата на пилотската кабина. Фил Найт се извърна, за да погледне през рамо. Очите на Джуди Джаксън бяха разширени от уплаха над кислородната маска, която закриваше устата и носа ѝ. Ръцете ѝ все още стискаха брадвата в скута ѝ.

Той се протегна в другата посока и завъртя ключовете на кислородния ѝ регулатор на 100 процента и аварийно положение, за да продължи да получава достатъчно налягане и да остане в съзнание.

Фил отново погледна нагоре към таблото за налягането в кабината. Височината вече беше малко над 9000 метра и дишането му беше странно, сякаш кислородната система насила надуваше дробовете му и го караше да се напруга, за да издиша всеки път. Беше чувал за това в пилотското училище, позитивно налягане и нещо, наречено обратно дишане на големи височини, но не можеше да си спомни подробностите.

Контролът върху налягането в салона беше на ръчно управление и той леко завъртя ключа, докато голямата изходна дюза на шейсет метра по-назад в самолета леко се затвори, а индикаторът за увеличаване на височината спря да се изкачва. Девет хиляди беше достатъчно, пресметна той. След още десет минути без допълнителен кислород дори портативните бутилки щяха да свършат и само двамата с Джаксън щяха да останат будни. Тогава щеше да я изпрати отзад, за да използва пластмасовите белезници и да заключи Логан, когото беше видял на монитора да блъска безрезултатно по вратата. Сега установи, че лекарят е проснат на пода в коридорчето.

Фил погледна към предното табло, като спря очи на висотомера. Отново бяха влезли в двайсетградусов лъв завой. Той върна боинга на курс 350 градуса и отново включи автопилота. Сърцето му още биеше учестено в очакване на нападение по вратата.

Радарният екран привлече вниманието му и той осъзна, че досега не го е забелязал. Летяха на 11 700 метра и мощните лъчи, които самолетът разпращаше в нощта, се връщаха със сериозни доказателства за огромни буреносни облаци отпред. Докато гледаше, на радара изпълзя огромна напречна жълта ивица, силно нашарена с червено, която показваше буреносен фронт над Западна Сахара. Толкова червено на екрана от такова разстояние показваше, че проблемът беше сериозен. Трябваше да заобиколи.

Фил протегна ръка към таблото на автопилота и бавно завъртя ключа за посоката по часовниковата стрелка, като промени курса надясно първо десет, а после двайсет градуса, наблюдавайки радара, за да се увери, че планираният маршрут минава на изток от бурята. Знаеше, че върховете на подобни чудовища често се извисяват над 18 000 метра. Беше виждал и отбягвал безброй такива бури над Средния запад на САЩ, но над огромната пустош на Сахара със сигурност беше по-страшно.

„Къде сме на картата?“ — зачуди се Фил, като се огледа за авиационния атлас, и в същия момент реши, че няма значение. Така или иначе, беше над безбрежната Сахара. Кой се интересуваше коя държава е предявила права над нея? Още повече, беше в извънредно положение и излъчваше транспондерен код за отвлечение, така че светът по закон трябваше да го остави да прави всичко необходимо, за да успее да кацне.

На пет метра по-назад, от другата страна на вратата на пилотската кабина, Брайън Логан видя как светът отново изплува на фокус, когато свежа струя кислород си пробви път в дробовете му. Около него проблеснаха цветове, докато се свестяваше, и той осъзна, че някой държи маската върху лицето му.

Брайън погледна нагоре и откри очите на Джени Бретсън. Бяха зелени, големи и изразителни, отбеляза той. Тя махна маската за няколко секунди, за да проговори:

— Чуваш ли ме, Брайън?

Той кимна.

— Дръж си маската. Другата ти бутилка свърши.

Тя сложи собствената си маска и дълбоко вдиша няколко пъти, преди отново да я махне.

— Имаме само няколко минути, ако не върне налягането в салона. Мисля, че сме последните хора в съзнание. В тези бутилки не е останало много.

Беше ред на Брайън да проговори, а новият прилив на кислород към мозъка му помогна да осъзнае, че ако разбиеше вратата, това щеше само да доведе до още по-опасно въртене в ръцете на уплашения командир. А оставаше и дразнещият факт, че не беше успял да разбие ключалката. Ако имаха само няколко минути, преговорите бяха единствената възможност.

Той махна маската си.

— Къде е интеркомът?

Джени вдигна очи и се огледа, като забеляза един апарат на няколко метра. Остави го с пълната кислородна бутилка и се изправи да вземе слушалката.

— Не махай маската. Може да имаш само трийсет секунди, в които да бъдеш в съзнание без нея.

Той кимна и отново си сложи маската.

— Искаш да му се обадиш ли? — попита тя, като посочи към затворената врата на кабината.

Той кимна по-енергично, а тя набра номера и му подаде слушалката.

Фил Найт се поколеба, преди да отговори. Прецени, че най-много една или две стюардеси все още са в съзнание, докато изсмукваха последния кислород от бутилките си, но любопитството надделя. Той вдигна слушалката към ухото си и се стресна, когато чу гласа на Логан от другата страна. Отново погледна към екрана на монитора. Логан вече не се виждаше.

— Имам достатъчно бутилки — започна лекарят, — които да ми осигурят достатъчно време, за да разбия вратата и да те убия на място, а тук има друг пилот, който да поеме самолета, но... въпреки това ти предлагам сделка.

— Какво? — каза Фил Найт след няколко секунди напрегнато мълчание. — Каква сделка?

— Незабавно свали височината в салона, така че да можем да дишаме, и ние... ще те оставим на мира. Но... трябва да обещаеш, че

наистина отиваш в Лондон или на някое приемливо място.

— Точно в Лондон отивам, по дяволите! Вече ти казах.

— И без повече номера?

— Добре.

— И включи тези екранчета... подвижната карта, от която се разбира къде сме, за да сме сигурни, че изпълняваш условията.

— Предполагам, че мога да го направя.

— И така... разбрахме ли се? — попита Брайън.

Последва нова тишина, докато Фил Нйт се бореше с бученето в главата си и обмисляше условията. Никакви опити за насилствено влизане в кабината срещу кислород. Така или иначе, можеше да загази сериозно, ако някой от пътниците започнеше да съди „Меридиън“, че ги е накарал да припаднат, и това беше по-добро решение.

— Разбери, Логан — отвърна Фил, — ако се отметнеш от думата си, просто ще отворя дюзата, височината в салона ще скочи на 11 700 метра и вие почти незабавно ще изгубите съзнание.

— Да. Разбирам. Естествено, аз ще успея да вляза и да ти счупя врата, преди да припадна, но добре. Договорихме ли се?

— Стига да спазваш условията — отвърна Фил, а в главата му все още отекваше гласът на предпазливостта.

Той чу женски глас, който мърмореше нещо за кислородните маски на пътниците, после гласът на Логан се върна в слушалката.

— Добре. Ти си натиснал някакъв прекъсвач за маските на пътниците, нали?

— Да — отвърна колебливо Фил.

— Включи го.

Преминаха няколко секунди, после в горната палуба се чу внезапен шум, когато гумената джунгла от жълти кислородни маски се изсипа от тавана над седалките.

— Добре. Върнах го. Спуснаха ли се маските?

— Да. Надявам се да не си убил някого. Няма никой буден, който да сложи маските.

— Имам правото да правя всичко необходимо, за да прекратя бунт на самолета си — отсече Фил.

— Върни налягането в салона. Бързо. Искам ушите ми да започнат да пукат веднага! — добави Брайън.

Фил Найт се протегна към таблото над главата си и завъртя необходимите ключове, а очите му се върнаха към висотомера на салона, за да потвърдят, че налягането в самолета започва да се повишава, а относителната височина в салона да пада.

— Добре. Връщам налягането.

— Сигурно десетина души ще получат гърчове от кислородна недостатъчност, глупак такъв. Известно ли ти е?

— Майната ти, Логан! И без това отиваш в газовата камера за въздушно пиратство и убийство. На теб известно ли ти е, а?

За няколко секунди се възцари тишина, докато всеки обмисляше положението си и безполезността от собствената си ярост.

— Виж — обади се Брайън, — преди малко каза, че не искаш да се самоубиваш.

— Разбира се, че не искам да се самоубивам!

— Значи имаш план и аз искам да знам какъв е. Защо обърна, когато ти казахме да продължиш към Кейптаун?

Фил Найт изсумтя в слушалката.

— Беше твърде зает със заплахи, за да ме чуеш, Логан. Нямахме достатъчно гориво, за да стигнем до Кейптаун. Много просто. Връщаме се в Лондон, както ти казах, и дори при това положение, ако ми се наложи да заобикалям заради лошо време, може да се наложи да кацнем в Париж.

Брайън погледна покрай Джени към горната палуба. Все още никой от пътниците не се беше раздвижил, но той вече трябваше да прочиства ушите си. Значи налягането се увеличаваше.

— Трябва да направиш съобщение по уредбата хората да прочистят ушите си — каза Брайън.

— Теб повече те бива по гневните призови за бунт — отвърна Фил. — Ти си го направи.

На устата на Брайън напираха няколко обидни отговора, но той съзнаваше, че току-що постигнатото съгласие с командира може да се окаже крехко, затова успя да се овладее и да не изкрещи.

— Добре — въздъхна той, изключи апарата, после отново го включи и набра кода на уредбата:

Приятели, говори доктор Логан. Чуйте ме! Събудете се! Събудете се, всички! Възстановяваме налягането в салона, но трябва да вземете мерки за ушите си. Когато започнете да усещате

тежест в тях, здраво стиснете носа си, затворете уста и духайте в носа. Ушите ви ще изпукат и ще се прочистят. Това е техниката Валсалва. Правете я горе-долу веднъж на минута.

Брайън отново включи интеркома и по някаква неясна за него причина отново набра кода на пилотската кабина. Фил също отговори веднага.

— Аха?

— Трябва да знам нещо.

— Какво, Логан?

— Защо остави втория пилот на пистата? Ще умре от загуба на кръв. Как можа да го направиш, за бога?

— Не съм го оставил! Тоест изобщо не го видях, докато не започнахме да ускоряваме за излитане, а ако не си забелязал, трябва да мисля за още триста души. Предположих, че вече е на борда, когато започнах излитането. Честна дума.

— Аз ти казах, че не е на борда. Казах ти, че е прострелян.

— Изобщо не съм чул нищо подобно, докато ти не ми се разкрещя. А вече бяхме във въздуха.

— По дяволите! — каза рязко Брайън. — Знаем, че лъжеш. И знаеш ли защо? Защото ти казах да спреш самолета и ти веднага натисна спирачките.

— Не съм чувал да ми казваш нищо за спиране, Логан.

— Връзката беше добра. Чувах шумове от пилотската кабина — възрази Брайън.

— Може би си чувал, но слушалката беше на пода. Опитвах се да карам проклетия самолет, а не да говоря. Стигнахме края на пистата, а аз рулирах с голяма скорост. Трябваше да спра, за да не изляза от бетона. Нямах нищо общо с теб.

— Значи твърдиш, че не си ме чул?

— Не, по дяволите, не съм те чул! Но със сигурност чух старшата си стюардеса, когато ми каза какво си направил на Гарт... моя втори пилот.

— Опитах се да го спася.

— Да бе, точно така.

— Чакай малко! Какво точно ти каза Джаксън?

— Тя е свидетел на факта, че си го пребил до смърт и си го изхвърлил от електронния отсек, или поне не си му позволил да влезе

и той е паднал отвън.

— *Какво?* Господи, човече, това е абсолютна лъжа!

— Недей... не го отричай, Логан — отвърна Фил Найт. — Тя седи до мен и кима. Видяла те е да пребиваш втория пилот с кислородна бутилка.

— Това не беше вторият пилот, идиот такъв! Вече ти казах преди. Това беше... бяха... двама войници, които се опитаха да се качат, след като вторият пилот беше прострелян и падна на пистата!

В пилотската кабина настъпи тишина.

— Защо да вярвам на теб, Логан?

— Защо, по дяволите, точно аз ще искам да убивам втория пилот? Той вече ми беше обяснил какъв задник си. Ако исках да пребия до смърт някой пилот, това щеше да си ти, а не той, като се има предвид през какво ни прекара.

— Просто стой далеч оттук! — отсече в отговор Фил, а напрежението се беше върнало в гласа му. — Все още мога да сваля налягането в салона с един пръст.

Брайън отвори уста, но в слушалката отекна многозначително изщракване. Фил Найт бе прекъснал връзката.

Генерален щаб на либийската армия

Триполи, Либия

23:05 ч

Фактът, че минаващият три пъти в седмицата самолет на „Меридиън“ бе извършил аварийно кацане в Нигерия преди шест часа, бе привлякъл вниманието на тайните служби на Либия. Те редовно проследяваха Полет 6, тъй като маршрутът му преминаваше близо до либийското въздушно пространство. Но внезапната повторна поява на самолета, при това в северна посока — обикновено продължаваше на юг — предизвика висок интерес дори още преди нигерийският въздушен контрол да информира по-голямата част от света, че Полет 6 е отвлечен.

Либийските военновъздушни радары се обърнаха на юг и започнаха да изчакват самолета да влезе в обсега им, но любопитството се превърна в тревога, когато американският „Боинг 747“ най-сетне се появи на екраните и диспечерите осъзнаха, че пилотите са променили курса. Отиваха право към югозападния край на Либия, без разрешение.

Въпреки факта, че това представляваше част от най-негостоприемната пустиня на Земята, приближаващ отвлечен американски самолет беше повече от автоматична обида за кръвожадния либийски диктатор Муамар Кадафи. Като се има предвид американската война срещу тероризма, този повод си беше разрешение за стрелба. Още преди десетилетие Кадафи беше обявил с декрет, че американците никога повече няма да успеят да го изненадат, както бе направила една ескадрила изстребители F-111 в началото на осемдесетте, когато град Триполи беше бомбардиран, а либийският водач беше избегнал смъртта на косъм. Дори най-малката вероятност боингът на „Меридиън“ да е летяща бомба беше достатъчна, за да предизвика незабавни действия, особено когато либийското разузнаване получи сведения какво е станало в Северна Нигерия.

Само след петнайсет минути вратите на една барака във възможно най-отдалечената база на либийската въздушна отбрана в Южна Сахара се отвориха с трясък, от тях изскочиха четирима пилоти и хукнаха в тъмното по грапавия бетон към остарелите, но въоръжени с достатъчно муниции изстребителите МиГ-21 със заповед да се вдигнат във въздуха и да се подготвят за прехващане.

Правилата за откриване на огън бяха прости и идваха директно от Кадафи: Ако „Боинг 747“ наруши либийското въздушно пространство, да бъде унищожен.

Зала за извънредни ситуации

Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

17:15 ч

Образът на президента на Съединените щати се събра по дигитален път на екрана с течни кристали, който заемаше цялата стена в единия край на заседателната маса. Многобройните цифрови камери на борда на президентския самолет заснемаха президента зад бюрото му от достатъчно на брой ъгли, така че един високоскоростен компютър беше в състояние да събере и препрати на живо поток от триизмерна информация, която се предлагаше като виртуална реалност на стената на залата за извънредни ситуации. Изглежда, отбелязваха неизменно членовете на екипа му, сякаш президентът просто е от другата страна на кристалночист прозорец, а не във въздуха на борда на „Еър Форс Едно“. Свърхмодерната система беше инсталирана в годината след атаките срещу Световния търговски център.

Уилям Сандерсън кимна на стария си приятел. Новата техника работеше дори по-добре, отколкото се бяха надявали.

— Добре, Бил — заговори президентът. — Какви са последните новини?

Адмирал Сандерсън се засмя и поклати глава.

— Извинете, сър. Все още не мога да свикна с тези ваши появявания. Сякаш сте при нас. Тази технология е невероятна, както знаете.

— Аха, и при мен е същото. Чудех се дали не си пътник без билет на борда на самолета. Толкова истински изглеждаш от този край.

— Президентът подреди книжата си и отново вдигна очи. — Добре, къде сме?

— Самолетът на „Меридиън“ е сменил курса. Сега се е отправил точно към югоизточната граница на страната на Кадафи, а лудият полковник лично е вдигнал във въздуха четири МиГ-21, които го чакат да я пресече.

Адмирал Сандерсън видя как президентът се размърда и наклони глава настрани.

— Наистина ли?

— Да, сър.

— На картината, която получавам тук, Бил, се виждат буреносни фронтове по либийско-алжирската граница — той се наведе напред и проучи един ъгъл от екрана — или, по-точно казано, на около сто и шейсет километра западно от тази граница в посока от север към юг.

— Точно така.

— Следователно въпросът е дали пилотът на този самолет възнамерява да наруши въздушното пространство на Либия, или просто се опитва да заобиколи лошото време и не разбира накъде е тръгнал.

— Трудно е за вярване — започна Сандерсън, — че някой, който може да пилотира „Боинг 747“, няма да знае къде е границата на Либия, особено ако той или тя е обучен терорист.

— Може би той или тя не е обучен терорист.

— Сър?

— Може би човекът в пилотската кабина е някакъв глупав пилот с нужната квалификация, нает за идиотска сума, с наивното убеждение, че изпълнява безобидна контрабандна мисия и работодателят му ще го остави жив, за да си прибере парите.

— Възможно е. Трудно ми е да повярвам, че някой доброволно ще пилотира самолет с терористична мисия в днешно време.

— Какво мислят от Лангли? — попита президентът, като посочи един друг мъж на масата в залата за извънредни ситуации. — Джеф, нали така?

— Да, сър. Най-сериозното ни предположение е, че този самолет е насочен към европейска мишена, както ви споменах в първия ни доклад преди час. Ако това е либийска операция, нямаше да лети към Либия, тъй като точно Кадафи знае много добре какво огромно и

незабавно наказание ще му наложите, ако се замеси в такава атака. Има малка вероятност самолетът да се готви да атакува Триполи, но ние не вярваме в това.

— Ами ако е неволна грешка на пилота?

— Кадафи ще го свали в момента, в който пресече границата му. Не забравяйте, че този самолет има американска регистрация, което го прави де факто вражески, а югозападният ъгъл на Либия и югоизточният ъгъл на Алжир са оспорвана територия, за която Либия твърди, че е нейна. Според новите международни правила за борба с тероризма всеки отвличен граждански самолет, който не отговаря на повикване, трябва да бъде свален, преди да достигне населено място.

— Добре. Какво мисли Пентагонът по въпроса? — попита президентът.

— В момента не са на линия, сър, но аз мога да докладвам от тяхно име — отвърна Сандерсън, като провери нещо в книгата си. — Всичките ни флотски части в Средиземно море са в състояние на бойна тревога, както заповядахте. Можем да изпратим радиосъобщение, за да предупредим пилота на боинга, но той не отговаря. Нямаме друг начин да го прехванем в либийското въздушно пространство, дори и да бяхте готов на този риск.

— Господин президент, има и още един аргумент — каза Джеф.

— Казвай.

— Тъй като според нас пътниците и екипажът не са на борда и тъй като вярваме, че товарът най-вероятно е ядрено, химическо или биологично оръжие за масово поразяване, и тъй като, така или иначе, сме готови да го прехванем и унищожим над Средиземно море...

— Дали няма да е добре, ако лудият Кадафи го направи вместо нас? — прекъсна го президентът, като се смееше. — Това ли искаш да кажеш?

— Да, сър.

— Ами, изглежда, че към този момент сме само безпомощни наблюдатели, докато той не поеме към Средиземно море. Но ще бъде по-сигурен, когато нашите изстребители F-14 погледнат самолета отблизо. Преди да ми се наложи да взема решение да го свалим, искам да кажа.

— Те ще са помислили за това, господин президент — отвърна Джеф. — Каквото и да видят нашите пилоти през прозорците, то ще

затвърди идеята, че е граждански самолет, пълен с пътници и следователно напълно безопасен.

— Вероятно, но...

— Сър, може ли да предложи още нещо?

— Казвай.

— Ако... Кадафи си помисли, че този самолет е насочен към Триполи, изстребителите му ще получат заповед да го свалят дори да не нарушава либийското въздушно пространство.

— Което — започна президентът — ще представлява наказуемо действие по смисъла на десетина различни протокола, да не споменаваме и нарушаването на териториалните права на Алжир, където ще паднат останките.

— Точно така.

— И ти очакваш от мен да подпиша разрешение, така ли?

— Не, сър. Не съм казал това. Предполагам, че просто се чудя дали трябва наистина да внимаваме Муамар да не си помисли подобно нещо, или просто да го оставим да тълкува нашите комуникации с по-ниска степен на секретност както иска.

Президентът погледна Бил Сандерсън през почти напълно прозрачната видео стена и Сандерсън отвърна с леко вдигната дясна вежда — стар жест на неодобрение, който президентът познаваше добре.

— Много добре, Джеф — отвърна президентът и отново погледна човека от Лангли. — Няма да подпиша разрешение ЦРУ съзнателно да създаде погрешно впечатление в либийското правителство, че този самолет на „Меридиън“ лети към Триполи със смъртоносни намерения, и не одобрявам опитите либийците да бъдат примамвани извън собственото си въздушно пространство. Въпреки това, ако те глупаво изтълкуват погрешно някое... частно съобщение, което изпращаме на трета страна, грешката ще бъде изцяло за тяхна сметка.

— Да, сър.

— Бил, ти каза, че Седми флот е готов, нали?

— Да, сър, така е.

— Колко остава, преди самолетът да стигне Средиземно море?

— По-малко от деветдесет минути, господин президент.

— Добре. Ще възстановим тази конференция след деветдесет минути, когато ще трябва да вземем някои важни решения. Щом нашите пилоти са в състояние да прехванат полета на север от въздушното пространство на Либия, искам да знам какво виждат. Но бъдете сигурни, че са готови за стрелба. След като разрешим този проблем, ще обърнем внимание на нашите хора в Нигерия.

„Меридиън“ 6, в полет

23:15 ч

Джени Бретсън остана седнала до Брайън Логан в малката ниша зад вратата на пилотската кабина привидно цяла вечност, като вдишваше остатъка от кислорода в бутилката си. Брайън правеше същото, а и двамата прочистваха ушите си успоредно с възстановяването на налягането в салона. Когато стана очевидно, че бутилките не им трябва повече, Джени посочи на Брайън къде беше паднал Робърт Макнотън, сложи маската на лицето му и пушна кислород под налягане. Той се размърда.

— Какво... искам да кажа, къде... — попита англичанинът, като ги огледа подред.

— За момента положението е овладяно — каза му Брайън, като набързо описа какво се беше случило.

— Боже господи! — възкликна Робърт, като търкаше челото си. — Всички събудиха ли се?

— Сега ще проверя — отвърна Джени, като се изправи и пое надолу, за да сложи допълнителните кислородни маски на заспалите пътници.

Брайън помогна на Робърт да стане.

— Това съвсем определено беше последната капка, която преля чашата — заяви Робърт Макнотън.

Те слязоха по стълбичката. Брайън с облекчение видя, че всички пътници в първа класа бяха на крака, движеха се и търкаха очи.

— Всички добре ли са? — попита той.

Те закимаха и го засипаха с въпроси, на които той бързо отговори.

— Направил го е нарочно? — попита един от тях с невярващо изражение.

Брайън кимна, после бързо влезе в тоалетната между икономическа и бизнес класа.

В големия салон пътниците, които вече бяха с поставени маски, започнаха бавно да отварят очи и да се свестяват. Останалите все още бяха в безсъзнание, застинали в необичайни пози. Започнаха да се събуждат бавно, мнозина усещаха болка в ушите си от промяната на налягането, а всички бяха разтревожени от факта, че командирът се беше опитал да им причини нещо лошо.

Дан Браун беше припаднал до втората врата отляво, а съпругата му бе изгубила съзнание в седалката си. Джени мина и ѝ постави маската. Струята кислород събуди Линда и тя хукна по пътеката да търси съпруга си. В главата ѝ се въртяха кошмари, спомени за стрелба, викове и нещо ужасно, което се беше случило. Усещаше вкуса на паниката в устата си. Най-сетне го откри заспал на пода.

До седалката на стюардесата имаше отворено отделение за кислородни маски и тя грабна една от тях, за да я долепи до лицето му. С огромно облекчение напипа пулса му. Започна да масажира ръцете му. Той бавно се свестяваше.

— Скъпи? Добре ли си?

Очите му бяха отворени, а погледът мътен. Съзнанието му бавно започваше да работи отново и след минута можеше да седи сам.

— Какво стана?

— Не знам.

— Все още ли летим?

— Да. И аз припаднах. Мисля, че всички припаднаха.

— Маските са спуснати — отбеляза той, като се огледа и направи гримаса от болката, която стисна челото му.

— Малко ми е лошо, но иначе съм добре. А ти как си? — попита Линда Браун.

— Объркан — отвърна Дан. — Имаше нещо... уредбата, мисля... докторът каза, че командирът намалява налягането в салона, нали?

— Така мисля — отвърна Линда.

— Значи... ох, копелето гадно.

Дан премести тежестта си и започна да се изправя, но се поколеба, когато самолетът сякаш се заклати. Той потърка глава и отново седна.

— Скъпи, хайде да отидем на местата си — каза Линда.

— Чакай! — Той отново отвори очи и дълбоко си пое въздух. — Не. Това вече е прекалено. Къде е онзи доктор?

— Не знам. Защо?

— Всички ли знаят какво стана?

— Не съм сигурна.

Зад нея се чуха стъпки и една мъжка ръка се протегна, за да вдигне Дан Браун на крака.

— Добре ли си?

Дан кимна.

— А ти, госпожичке?

Линда усети пристъп на гняв от пренебрежителните думи, вдигна очи и позна един от най-шумните кавгаджии. Суровото му лице казваше всичко.

Тя се изправи и се огледа. Повечето пътници бяха прави и яростно жестикулираха.

— Нарочно! Така чух.

— Какво крещеше по тази уредба? Вече почти бях изгубил съзнание, когато...

— Ще ти кажа нещо. Преди не бях поддръжник на идеята да се намесваме, но този идиот в пилотската кабина ще ни довърши, ако не направим нещо.

Стюардесите, които обслужваха задното кухненско помещение, се мъчеха да се придвижват напред, но по пътеките ги посрещаха ядосани хора, които сочеха онези, които все още не се бяха събудили. За пръв път шумът от човешки гласове започна да заглушава рева на въздуха, който чуваха през цялото време.

Дан Браун вече беше напълно буден и напълно извън контрол. Беше видял къде държат мегафоните и сега се надигна на пръсти, грабна един, включи го и се обърна към морето от ядосани лица, като усили звука докрай:

Ей! Има ли още някой, който да не вярва на доктор Логан?

Прозвуча нестроен хор от отрицателни отговори.

Нали всички разбирате, че този кучи син в пилотската кабина току-що се опита да ни убие?

Всички определено бяха съгласни с думите му.

Робърт Макнотън беше влязъл в салона в момента, в който Дан Браун включи мегафона и сега застана тихо зад него. Дан се обърна и

го видя. Робърт кимна към мегафона, Дан му го подаде и сам се изненада от злобата, бликаща от думите на англичанина, когато започна да описва плана за отстраняването на Фил Найт.

Брайън Логан излезе от тоалетната и попадна в казан от вряща ярост. Хората най-близо до вратата го поздравиха със спонтанни викове. Пръв сред тях беше Робърт Макнотън, който започна да му обяснява новия план за разбиване на вратата на пилотската кабина. Брайън забеляза Джени Бретсън отляво, две други стюардеси по-назад.

— Не можем... да правим това — каза Брайън на Робърт, като се опитваше да говори достатъчно тихо, за да не го чуят другите.

— Можем и трябва — отвърна Робърт Макнотън. — Този командир е невероятно опасен.

— Но... — започна Брайън и спря, като оглеждаше ядосаните очи около себе си.

— Трябваше да те послушаме, докторе — каза му един от мъжете, когото не познаваше.

Всички шумно се съгласиха, когато Робърт отново започна да описва плана си за атака: петима мъже трябваше да използват един метален контейнер от кухненското помещение като таран, за да разбият вратата на пилотската кабина без предупреждение.

— Имаш ли някакви възражения? — попита той и погледна Брайън в очите. — Добре ли си, докторе? — добави.

— Какво?

— Попитах дали си добре. Трябва да действаме незабавно.

Брайън усещаше яростното вълнение в салона. Осъзнаваше, че там има трийсет, четирийсет или повече пътници, които раздражено очакват отговора му и искат да продължи да ги води. Инициативата на Робърт Макнотън, който обяви новия план за атака, беше добра като тактика, но те очевидно смятаха Брайън за лидер. Това беше негова работа, неговият бунт, неговата армия от пътници, до един извън контрол и много ядосани. Това бяха хората, които часове наред директно и индиректно беше насърчавал да направят нещо срещу арогантната и безчувствена Джуди Джаксън, екипажа ѝ и командира. Беше ги предизвиквал да се изправят и да откажат да бъдат третиращи

като жертви от служителите на организацията, която мразеше повече от всичко на света: „Меридиън Еърлайнс“.

И беше успял... но в какво?

Разговорът с командира беше разтърсил предишните му заключения за „Меридиън“. Вторият пилот например беше излязъл свестен човек, а Джени... тази Джени ето там, беше съюзник и му съчувстваше. Само Джуди Джаксън и командирът бяха останали в графата „врагове“, но трябваше да признае, че има вероятност, колкото и малка да беше, командирът наистина да не е разбрал, че вторият пилот умира навън от загуба на кръв.

Той отново погледна ядосаната тълпа, тласкана към необмислени действия от вероятно най-сдържания, образован и възпитан човек на борда, Робърт Макнотън. Нима неговата ярост беше заслепила и Макнотън?

„Господи, какво направих?“ Брайън усети как тези думи изникват в съзнанието му с цялата си тежест. Той си пое бързо въздух и вдигна ръка, като хвърли поглед към Робърт Макнотън да се овладее.

— Почакайте! Не... успях да намеря време да ви кажа, че принудихме командира да сключи сделка с нас.

— Сделка? — попита някой саркастично. — С това копеле?

— *Чакайте! Изслушайте ме!* — Брайън пристъпи напред, като избута Робърт встрани.

— Какво правиш, старче? — попита го Макнотън тихо и раздражено. — Губим време.

Брайън не обърна внимание на въпроса, протегна ръка и грабна мегафона.

Приятели, чуйте ме! Знам, че онзи нещастник горе се опита да ни изкара от релсите и почти успя, но не го направи, защото ние бяхме там и се опитвахме да разбием вратата. Така че аз сключих сделка с него. Не забравяйте, че той просто трябва да завърти един ключ и всички ще изгубим съзнание за броени секунди. Но командирът обеща да продължи към Лондон, да държи налягането в салона нормално и да не опитва други подобни номера. И без това не успях да помръдна вратата.

Брайън изключи мегафона, за да посрещне вълната от възмущение.

— Забравил ли си, че отиваме в скапания Кейптаун? — попита един от пътниците.

— А втория пилот, за когото ни каза, че е убит от командира? — извика друг.

Обясни ми, че нямаме достатъчно гориво да стигнем до Кейптаун. Затова се връщаме в Лондон. Закле се, че не ме е чул по интеркома в Нигерия, когато му казах да спре самолета. Закле се, че не е знаел, че вторият пилот не е на борда, преди да започне да ускорява за излитане.

Робърт стисна лявата му ръка като в менгеме, за да го принуди да му обърне внимание.

— Докторе, елементът на изненада е най-важен. Трябва да действаме веднага.

— Ами ако няма нужда да действаме? Той все още може да ни избие, ако се опитаме да го изкараме оттам. Не забравяй, че вътре имат брадва, и макар че не му вярвам и за миг, той твърди, че има и пистолет.

— Ако се движим достатъчно бързо — контрира го Робърт, — няма да има време той или тази идиотка старшата стюардеса да започнат да се отбраняват. Не ме интересува колко е здрава тази врата. Ако започнем да блъскаме с всичко, което докопаме, ще влезем и ще го изкараме оттам.

— Робърт, аз... прекалено разбуних всички, без да го обмисля. Не можем да си позволим да изгубим контрол върху ситуацията.

— Ние поначало нямаме контрол върху ситуацията, докторе. Всъщност точно това се опитваме да придобием.

— За какво си говорите, момчета? — попита един от мъжете на няколко крачки зад Робърт. — Ще го правим ли, или не?

Робърт се обърна и вдигна ръка.

— Изчакайте. Решаваме тактически въпрос.

— Съжалявам, Робърт — продължи Брайън. — Трябва да спрем. Мисля, че сега е най-добре да изчакаме. Искам да кажа, че говорих с него и се оказа, че съм сгрешил. Този човек е отвратителен пилот, меко казано, но не смята да се самоубива, иначе вече щяхме да сме мъртви.

Робърт Макнотън внимателно го изгледа.

— Значи според теб сме се поддали на истерия, така ли?

Брайън кимна.

— Поне аз. Със сигурност. Държах се истерично.

— Вероятно, но нека ти напомня, че не ти реши да направиш това странно, очевидно безцелно аварийно кацане в Нигерия. Нито пък ти обиждаше хората часове наред, нито ни лъга почти за всичко, както сам изтъкна, още от Лондон. Спомни си кралицата и всички други щуротии.

— Знам.

— И очевидно не ти си застрелял втория пилот. Така че дали наистина реагираме пресилено, когато командирът се опитва да ни избие с кислороден глад?

— Не съм сигурен...

— Не си сигурен, че този човек си поигра с нас по начин, който може да бъде смъртоносен?

— Той вероятно не знае за смъртоносните последствия от продължителния кислороден глад, Робърт. Повечето хора не ги знаят, а вторият пилот ми каза, че този командир никак не го бива.

Робърт стисна челюсти, огледа лицата около себе си и най-сетне върна поглед върху Брайън.

— Много добре. Наистина ме хвана да нарушавам един от личните си принципи, признавам. Да действам, без да мисля.

Робърт се обърна към пътниците около тях и повиши глас.

— Ще чакаме! Доктор Логан е прав. Въръжената намеса може би не е необходима, но бих искал тези от вас, които се канеха да разбият вратата, да останат в готовност.

Вероятно се дължеше на изправената стойка на мъжа или авторитетния му глас, помисли си Брайън, но думите на корпоративния бос незабавно намалиха взривоопасното напрежение.

„А повечето от тях дори не знаят кой е той“ — помисли си Брайън.

Робърт пристъпи сред тълпата, като обясняваше решението и успокояваше духовете, а Джени улови погледа на Брайън и леко му се усмихна. Той се усмихна в отговор. Усети, че трябва да преразгледа всичко, което беше казал и направил от Лондон насам. И изпита срам. Отново вдигна очи към нея, но тя вече бе тръгнала по една от пътеките и се беше изгубила от поглед.

От таблото на гърба на една от седалките до него се излъчваше някакво сияние; Брайън погледна натам и с облекчение видя, че

командирът е спазил още едно обещание и отново е включил подвижната карта на маршрута им. Той се завъртя, за да вижда екрана по-добре, и проследи сините граници на водните басейни над Северна Африка и западния бряг на африканския континент, за да установи позицията на техния „Боинг 747“, докато летяха на север. Отначало беше твърде разсеян, за да схване смисъла на линиите и символите, но нещо на картата се бореше за вниманието му и той объркано се взря в електронното изображение: проектираната линия на маршрута, която щеше да прекоси югозападната граница на Либия след по-малко от сто и петдесет километра... беше, общо взето, насочена към Триполи.

„Асошиейтед Прес“, Ню Йорк
17:20 ч

На екрана на компютъра на Робърт Хенсли проблесна съобщение за получена електронна поща точно в момента, в който перспективата за ранна вечеря обещавахе да разнообрази скучната му смяна.

„О, по дяволите“ — помисли си той, хвърли сакото на облегалката и се пресегна да включи текста на писмото. Винаги имаше вероятност такова съобщение да съдържа тайнствения еликсир, заради който живееха истинските новинари: съвсем неочакваното, пряко събитие, за което все още никой не знае. Шансът да бъде пръв в новинарските листи с някое сензационно разкритие беше също толкова силен магнит, колкото обещанието за джакпота е за комарджията, а надеждата за секс — за мъжа, тръгнал на среща.

Той видя, че съобщението е от адрес, който му беше смътно познат. Включи базата данни и пусна бързо търсене, което показва един рядко използван източник в „Меридиън Еърлайнс“ в Денвър. Той си отбеляза името и се върна на съобщението.

„Извънредно положение над Африка“, беше написал човекът, допълвайки подробностите за Полет 6 на „Меридиън“, странното му аварийно кацане и съобщението от пилотската кабина, което беше приложено буквално.

Робърт се облегна и отново прочете текста. „Боинг 747“ отвлечен от собствените си пътници? Това ли казва командирът? Той се опита да си представи бунт на триста или четиристотин пътници. В края на съобщението имаше бележка от изпращача, която предупреждаваше, че разкриването на името му ще доведе до уволнение.

„Тогавя защо прецакваш собствения си работодател?“ — помисли си Робърт, но човекът беше предвидил този въпрос.

Ако компанията беше онази „Меридиън Еърлайнс“, която всички уважавахме в миналото, никога нямаше да издам тази информация. Но днес изобщо не бих се изненадал, ако пътниците се разбунтуват. Ние се отнасяме с тях толкова зле, че се чудя как не се случва всеки ден. А освен това ги лъжем, лъжем, лъжем постоянно. Писнало ми е до смърт. След атаките срещу Световния търговски център взехме парите на данъкоплатците, за да не потънем, а после продължихме да прецакваме клиентите си. Доверявам ти се, Робърт, да не ме цитираш като източник и каквото и да правиш, не ми се обаждай тук, за бога. Изпращам ти съобщението от джобния си компютър.

Робърт се изправи и бавно закрачи около бюрото, като се опитваше да измисли на кого да се обади първо. „Меридиън Еърлайнс“ със сигурност веднага щяха да отрекат всичко, въпреки че трябваше да се обади и на тях.

„Хайде, човече, мисли! Кой във Вашингтон може да има достъп до такава информация. Добре, ЦРУ, може би ФБР, а може би не... Пентагонът... НРС...“

В главата му проблесна стар спомен. Изпращачът беше използвал термина „ACARS“, за да опише уреда в пилотската кабина, който вероятно беше използвал командирът на Полет 6 на „Меридиън“, за да изпрати молбата си за помощ. Сигналите минаваха през спътник, а той беше посетил една от основните сгради на организацията, която осигуряваше тази услуга на авиокомпаниите.

Робърт се върна на бюрото си и набра номера. Вълнението му нарастваше. Ако имаше късмет, щеше да получи необходимото потвърждение, за да изкара историята на бял свят след около двамазет минути. Всички мисли за вечеря се бяха изпарили.

НРС, Шантили, Вирджиния

17:28 ч

Полковник Дейвид Бърд беше излязъл от секретната зала за наблюдение колкото да използва тоалетната, толкова и да помисли. Зад

ъгъла имаше стая за почивка и той влезе в нея, като с облекчение откри, че е празна. Пусна монета от един долар в машината за кока-кола и седна за секунда, потънал в мислите си, като се опитваше да определи какво го тревожи в заключенията, които получаваха височайше одобрение надолу по коридора.

„Ти не си шпионин, нито аналитик — повтаряше си той. — Не им се бъркай.“

Но това не му донасяше облекчение.

Дейвид отвори кутията и отпи, като барабанеше с пръсти по масата и си повтаряше късчетата от мозайката. Ядосани пътници отвлечат самолет, но искат той да продължи към първоначалната си цел. Съобщението беше пълно с противоречия дори преди да се замисли за зложниците на земята и внезапната промяна на курса на север. Дали „ядосани пътници“ означаваше „разгневени пътници, способни на бунт“? И дали командирът говореше само за някои или за всички? И по-важното, как така чуждестранни терористи използваша американски фрази?

„Забравям — напомни си Дейвид, — че имаме снимки на двама тежко ранени пилоти на онази писта.“

Спомни си първото впечатление, когато беше влязъл и беше получил доклад за това, което знаеха до момента. Беше очаквал с пълно право Джон Блейлок да е по-скептичен, но в действителност Джон беше напълно спокоен, а необяснимото недоверие беше останало за него, новака.

„Ето защо не влязох в разузнаването! — помисли си Дейвид, като се засмя. — Прекалено много нюанси на сивото.“ Сигурността беше хубаво нещо, подлежеше на контрол.

Гласът на Джон Блейлок си пробви път в съзнанието му някъде отзад, като го накара внезапно да се огледа.

— Значи това има нещо общо с корпорацията „Кока-кола“?

— Какво?

Джон издърпа един съседен стол и го завъртя, за да седне с лице към облегалката.

— Гледаше тази кутия кока-кола, сякаш съдържа тайната на живота.

Дейвид се засмя.

— Според „Кока-Кола“ е точно така. От „Пепси“ не са съгласни.

— Нещо наистина те тревожи, полковник Бърд. Виждам го. Какъв е проблемът?

— Не знам — въздъхна Дейвид. — Това е проблемът. На половин свят разстояние отгук се развива невероятна драма, а ние нямаме представа какво се случва в действителност. Има ли хора на самолета, или не? Седя тук, премислям го отново и отново и не мога да открия логически празноти в твоите заключения, Джон, но наистина се тревожа.

— Когато ми се случи подобно нещо, се връщам и повтарям основните правила едно по едно. Днес направихме доста предположения. Върни се и виж дали няма да намериш пропуски.

Дейвид се засмя.

— Искаш да кажеш например дали наистина сме сигурни, че е кацнал в Катсина, или това беше картонен модел?

— Добро начало.

— Нещо ново, Джон?

— Да. Когато излязох преди две-три минути, нашият блуден „Боинг 747“ беше точно на шейсет километра от границата на либийското въздушно пространство, но изведнъж зави двацет градуса наляво. Сега летят по маршрут, който ще ги прекара на четири-пет километра от границата на Либия след около петнайсет минути, а после отново ще я доближат там, където тя се издава на запад към Алжир.

— Как го приема Кадафи?

— Момчетата му се въртят около точката, в която самолетът ще бъде най-близо до Либия, и можеш да се обзаложиш, че са въоръжени и нямат търпение. Дали ще навлязат в алжирското въздушно пространство, за да свалят боинга? Кой знае? Кой знае какви шантави съобщения са прехванали от Триполи? Ще видим. А, между другото, новинарските агенции току-що съобщиха за „Боинг 747“, отвлечен от собствените си пътници. Си Ен Ен и всички останали ще вдигнат самолети с телевизионни екипи след броени минути. Един ден ще си имат и собствена мрежа от шпионски спътници.

— Не се и съмнявам. — Дейвид помълча няколко мига. — И какво мислиш за промяната на курса, Джон?

— Все повече се убеждавам, че в пилотската кабина не седи пилот от гражданската авиация — каза той, като се изправи. — Идваш

ли вътре? Може би ще е забавно да видим как ще свърши цялата история.

— Не бих го пропуснал... но първо ми трябва телефон.

Джон Блейлок кимна и порови в джоба си за една картичка.

— Джордж предположи нещо подобно. Каза, че можеш да използваш кабинета му надолу по коридора.

Той плъзна картичката с номера на кабинета през масата.

— Там седи една наистина симпатична дребна брюнетка на име Джинджър, която ще излъчва обилно феромони и ще играе ролята на съзнателната, но разсейващо красива секретарка.

Дейвид се усмихна и поклати глава.

— Някога мислиш ли за друго, освен за жени и секс, полковник Блейлок?

— По дяволите, не, полковник Бърд! За какво друго да мисля? Жените и сексът, за предпочитане заедно, движат този свят. Всъщност това е скъпоценната цел на практически всичко, което правим като мъже. Не се заблуждавай.

— Джинджър, а?

— Тя те очаква. Бъди нежен.

— О, престани, Джон.

— Няма начин. Ще се видим вътре.

Той се обърна и изчезна по коридора.

Дейвид взе картичката и се изправи. Тревожеше го противоречието между спътниковите кадри и съобщението от пилотската кабина. За да имаш ядосани пътници, първо трябва да имаш пътници. И те трябва да са ядосани за нещо. Какво точно му беше казала сенатор Дъглас тази сутрин, докато му обясняваше как системата се разпада?

Дейвид вървеше надолу по коридора и търсеше вратата на Джордж Зофел. Изведнъж спря.

„Чакай малко! Сенатор Дъглас току-що е пристигнала в Лондон с полет на «Меридиън». Ужасно преживяване! Каза, че била почти готова сама да нападне екипажа. Какъв беше номерът на полета?“

Дейвид ускори крачка, подтикван от чувството, че няма време. Изглежда, само той имаше съмнения, но те бързо трябваше да бъдат разсеяни. Два самолетноносача, пълни с изстребители, чакаха да свалят един пътнически самолет.

Си Ен Ен, Атланта, Джорджия

17:38 ч

Интервалът между първата поява на съобщението на „Асошиейтед Прес“ и първото прекъсване на програмата на Си Ен Ен, в което съобщиха за отвлечения самолет, беше шест минути. Новината, че американски „Боинг 747“ е отвлечен от собствените си пътници, имаше огромен потенциал и след петнайсет минути съответните бюра, журналисти на свободна практика и кореспондентски телевизионни екипи в десетина различни страни вече се бореха да изпълнят уникалното американско изискване да направят невъзможното в невъзможно кратък срок. Когато Ей Би Си, Ен Би Си, Си Би Ес и „Фокс Нюз“ се включиха в мелето, навсякъде започнаха да се наемат самолети, операторските екипи бяха вдигнати от леглата, а дипломатическите визи за новинарските екипи се договаряха с убеждението, че каквото и да стане с Полет 6 на „Меридиън“, то няма да се случи, докато целият свят не е пред телевизорите. Със сигурност, гласеше ежедневната мъдрост в различните новинарски агенции, проблемът с подобно отвлечане няма да се разреши за една нощ. Освен това самолетът се връщаше в Лондон, а Лондон беше чудесен за предавания на живо. Но беше и също толкова ясно, че маршрутът на полета от Нигерия до Лондон преминава близо до Италия, Испания, Франция, Швейцария, Малта и Белгия, така че всички възможни летища трябваше да бъдат покрити.

Обичайните редакционни дебати също се вихреха с пълна сила, докато се реши каква част от информацията за събитията да излъчат. Дали да пуснат репортажа, че вторият пилот на име Абът е бил тежко ранен и изоставен някъде в Африка? Дали семейството му е уведомено? А дори и да не използваха името му, дали съпругата, децата, родителите и всички, които го обичаха, нямаше да разпознаят номера на полета в мига, в който го чуеха?

Лондонските новинарски бюра започнаха да вдигат хората си с бързината на пожарникарска команда, която отговаря на тревога. До един час кореспондентите бяха на телефоните и събуждаха безброй спящи хора, така наречените „обичайни заподозрени“, когато нещо се объркаше в гражданската авиация. За „Меридиън Еърлайнс“ списъкът

започваше с домашния телефон на шефа на бюрото на летище „Хийтроу“ Джеймс Хейвърстън, който неохотно седна на ръба на леглото, като търкаше очите си, за да се справи с постоянно нарастващия поток от искания за информация, която не притежаваше, и за интервюта, които нямаше власт да разреши.

— Говори с тях, Джеймс, но се придържай към основните факти — посъветва го вицепрезидентът на отдела за връзки с медиите, когато Хейвърстън успя да се свърже с централния офис.

— Нали разбирате, че Полет шест е закъснял доста при излитането от „Хийтроу“?

— Да, но както ти казвам, просто им дай фактите.

Джеймс остави слушалката с отвращение. Дългогодишният му опит го беше научил да не вярва на подобни общи инструкции. Ако се придържаше към фактите и създадеше някакви неприятности с медиите, докладът на вицепрезидента със сигурност щеше да гласи: „Казах му да не им съобщава това!“. И тогава Джеймс щеше да бъде уволнен. Препатилите мениджъри в „Меридиън“ знаеха от горчив опит, че винаги е по-добре да развият избирателна амнезия в такива моменти, макар че отбягването на медиите беше антипродуктивно в дългосрочна перспектива.

Той зашляпа към кухнята и си наля набързо приготвена чаша кафе, като разсеяно разбърка в нея прекалено много сметана. Трескаво обмисляше какво е станало и какво можеше да каже. Лондонското закъснение се дължеше на затруднение с двигателя, което ги забави на пистата почти с три часа, но нямаше съобщение по радиостанцията от екипажа за някакъв проблем с пътниците. След излитането би трябвало Денвър да отговаря на всички въпроси. Той знаеше, че е имало заплахата за връщане в Лондон, разбира се. А преди да напусне кабинета си в терминала, дочу и слух за някакво тревожно отклонение към африканско летище. Но официално не знаеше нищо.

Перспективата да се изправи пред новинарските камери не го плашеше, защото през годините се беше справял с последиците от няколко инцидента. Притеснителен беше, призна си той, само яркият спомен за красивото лице на Джени Бретсън, което излъчваше изтощение и отвращение. Тя се готвеше да поеме още един дълъг полет до Кейптаун. А и фактът, че Джуди Джаксън е на борда на

самолета, същата „старша стюардеса“, която според доклада на командира сега се криеше в пилотската кабина.

Джеймс въздъхна и погледна часовника си. Имаше трийсет минути до мига, в който щяха да го очакват новинарските екипи. Почуди се дали Джени е добре. Тя беше добра служителка, внимателна и дружелюбна, и в същото време бе твърда и решителна. Но пътнически бунт? Старите му чувства към нея караха стомахът му да се свива. Или може би балонът най-сетне се беше спукал, както биха казали американските му приятели. Може би арогантното отношение на „Меридиън“ най-накрая беше принудило пътниците да стигнат твърде далеч. Той усети неприятно свиване в стомаха си, тъмно и потискащо предчувствие, че това няма да свърши добре.

В съобщението от командира се споменаваше пътник на име Логан, който бил нападнал втория пилот. Отначало името не му се стори познато, но после си спомни малката бележка, която бе оставил на бюрото си.

„Моля те, господи, нека името да е различно!“ — помисли си Джеймс.

Довърши кафето си и забърза към колата. Излезе на пустата нощна улица и пое по познатия маршрут към „Хийтроу“. Името принадлежеше на ядосан мъж, лицето на когото сякаш още виждаше. Беше твърде лесно да си припомни причината за яростта му и студената бележка в компютърния списък на „Меридиън“, която споменаваше смъртта на съпругата и нероденото му дете. Това беше същият пътник, който бе вдигнал скандал на изхода, когато той извика охраната. Но Джеймс беше решил да го пусне на борда. Негово решение. В неговата смяна.

Сбъркал ли беше? За втори път усети, че му се гади.

„Дали аз съм причината за всичко?“ — почуди се той.

Мисълта го разстрои. Дали вторият пилот наистина беше тежко ранен и изоставен на някакво далечно африканско летище? Джеймс си спомни лицето му от кратката им среща на изхода. Изглеждаше дружелюбно. Със сигурност не беше толкова кисел, колкото капитан Найт.

Джеймс паркира и се поколеба, преди да отвори вратата. „Ами ако името на бележката е Логан? Какво ще кажа на пресата?“

Отговорът беше прекалено очевиден. Не можеше да им каже нищо.

*Зала за извънредни ситуации, Белият дом
Вашингтон, окръг Колумбия
18:10 ч*

Един кадър на живо, съответно компресиран, кодиран и предаден по сигурни фиброоптични кабели, а после декодиран и отново събран на екрана с течни кристали в залата за извънредни ситуации, привличаше цялото внимание на събраните хора вече половин час. Началникът на кабинета адмирал Бил Сандерсън се беше уморил да вдига различни телефонни слушалки и беше предпочел леки слушалки с микрофон, пренебрегвайки популярното снобско схващане, че единствено техническият персонал и секретарките носеха подобни неща, но не и сериозните командващи.

„Глупости!“ — беше отсякъл Сандерсън, когато директорът по комуникациите в екипа му беше направил тази забележка преди няколко седмици по време на друга криза, включваща войната с останалите терористични организации в Близкия изток.

— Сър? — обади се тихо директорът на залата за извънредни ситуации. — Президентът на първа линия.

Сандерсън натисна необходимото копче.

— Да, господин президент.

Той закима, докато слушаше, а очите му не се откъсваха от инфрачервения образ на самолета на „Меридиън“ и белите следи на четирите изстребителя МиГ-21, които летяха в свободна формация на осем километра източно от него.

— Знаем... или поне Националната агенция по сигурността ни уверява... че Триполи са подслушали съответното съобщение. Беше умерено интелигентно, но и Муамар е такъв. Във всеки случай четирите изстребителя все още летят във формация и изчакват. Най-близката точка до границата е след около две минути; изчислихме, че при сегашния курс самолетът ще мине на около три километра от нея, но все пак извън въздушното пространство на Либия. Ако се канят да

прекосят границата и да го свалят, това е последната им възможност да твърдят, че самолетът на „Меридиън“ е навлязъл в тяхното въздушно пространство.

Адмирал Сандерсън отпусна двуметровото си слабо тяло в един стол и отново закима мълчаливо, докато президентът говореше.

— В момента гледам същия кадър. Няма да затварям.

Той натисна „изчакване“ и огледа стаята, преди да спре пръст на бутона, който щеше да го свърже на живо с тактическата зала на Пентагона, вече пълна с хора. Ако отвлеченият „Боинг 747“ преживееше близката си среща с Либия, на сцената щеше да излезе Шести флот. „За съжаление“ — помисли си той. Много по-добре беше да оставят либийците да унищожат самолета и да понесат бурята от негодувание, отколкото флотът да го направи.

Сандерсън хвърли поглед към един млад майор от ВВС, зачислен към екипа, и се опита да си спомни кога самият той беше с флотския еквивалент на чин старши лейтенант. Понякога беше объркващо, помисли си той, да бъдеш едновременно бивш началник-щаб на ВМС и да трябва да реагираш като цивилен в качеството си на началник на кабинета в Белия дом.

— Сър, доближават го — каза майорът, като посочи екрана.

— На какво разстояние от границата е в момента? — попита Сандерсън.

— МиГ-овете в момента влизат в алжирското въздушно пространство. Боингът на „Меридиън“ все още е на десет километра от тях, но след десет километра ще бъде точно на три километра западно от границата.

— Но все пак извън либийското въздушно пространство, нали?

— Да, сър. Без съмнение. НРС казаха, че са проверявали изчисленията си до припадък и записват всичко.

Компютърното изображение на либийската граница показваше как тя остро завива на запад. Самолетът летеше на север към най-западната ѝ точка. Четирите изстребителя МиГ-21 бързо скъсяваха дистанцията, вече очевидно във въздушното пространство на Алжир, макар че алжирците нямаха достатъчно добро радарно покритие на тази част от Сахара, за да разберат.

— От разузнаването казват, че поне две от бойните глави на ракетите им са в активен режим на търсене — каза майорът от ВВС с

осемгодишен опит като пилот на F-15 „Ийгъл“. — Имат сигнал. Иначе казано, една от ракетите вече го е хванала. Ето втора... и трета.

Бил Сандерсън пое дълбоко въздух. Атаката се развиваше твърде бързо.

— Колко време още имаме с този спътник? — попита Сандерсън, като чу как ехото от въпроса му се предава към Шантили, за да последва почти незабавен отговор.

— Четири минути, но няма пауза. Следващият вече е на позиция зад хоризонта.

— Имаме прихващане от пета, шеста и седма ракета... и осма. Осем ракети са на позиция за стрелба.

Изтребителите летяха един до друг в редица, като следяха боинга от 12 километра разстояние.

— Сега е на пет километра от границата и продължава да се доближава — каза майорът. — Най-близката точка е след четирийсет секунди.

— Ще се опитат да направят така, че останките да паднат в Либия — каза Сандерсън. — Мога да се обзаложа, че са се прицелили в десните двигатели, за да го принудят да се завърти надясно след удара. Ще изстрелят четири ракети в дясното крило, а после ще го довършат, когато очевидно прекоси границата.

В нощното небе на изток от десет минути мигаха червени самолетни светлини, но никой на борда на Полет 6 не ги беше забелязал в първоначалното объркване. Изведнъж една стресната пътничка забеляза другите самолети и каза на съседката си, а после в целия салон плъзна откритието, че не са сами.

Синди първа чу това, наведе се и забеляза светлинките, които мигаха в далечината от дясната страна на боинга. Тя предаде информацията на Джени, която накара Робърт Макнотън да погледне.

— Трудно е да се каже — заключи той. — Има няколко светлини, така че сигурно става въпрос за изтребителите на някоя държава, които ни следят.

Робърт отвори екрана на компютърната карта, за да включи картината. Вторачи се в него, докато картината показва карта на

Северна Африка с означения на политическите граници, после тихо подсвирна.

— Боже господи — промърмори най-вече на себе си, без да забележи, че Брайън Логан също е залепил нос на един прозорец от дясната страна.

— Какво? — попита Джени.

Робърт почука по екрана.

— Либия. Намираме се извънредно близо, а това е много опасно. Изобщо не вярвам, че нашият откачен командир се е погрижил да ни осигури разрешение за преминаване през нея.

— А какво ще стане без такова разрешение? — попита Джени.

— Спомняш ли си самолета на корейските авиолинии през осемдесетте, който се заблуди над Курилските острови и съветските изстребители го свалиха? — попита Робърт, като се измъкваше от седалката си.

Джени кимна.

— Онзи самолет също беше „Боинг 747“, а Кадафи е много полуд. — Робърт посочи към кухненското помещение. — Къде е този интерком?

В съзнанието на Фил Нйт съобщението от салона, че ги следят изстребители, веднага беше изместено от факта, че човекът, който се обаждаше, очевидно беше същият пилот, за когото Логан беше казал, че е готов да поеме управлението.

„Значи не е било блъф“ — помисли си Фил. Човекът беше споменал прекалено много въздухоплавателни термини и процедури, за да не е истински пилот. Беше споменал неща, които можеше да знае само пилот на голям реактивен самолет, и това откритие за няколко секунди забави допълнителния шок, че освен пилот той е и президент на „Инглиш Петролиум“.

„Чакай малко — каза си Фил. — Твърди, че е Макнотън, но това сигурно е лъжа. Очевидно е пилот, а скапаният Макнотън е президент на корпорация и навсякъде го разнасят на ръце. Той сигурно дори не знае да шофира, камо ли да лети.“

И все пак човекът беше притеснен, че летят прекалено близо до Либия. Защо? Дори Либия трябваше да зачита граждански самолет в

извънредна ситуация. Досега целият свят трябваше да е разбрал, че Полет 6 на „Меридиън“ е отвлечен и командирът не отговаря за маршрута, по който е принуден да лети.

Фил изви глава надясно, като се опитваше да види мигащите червени светлини, които мъжът беше споменал, но трябваше да разкопчае колана си и да се наведе през празното място на втория пилот, за да успее.

„Ето ги!“ Зад дясното крило и на значително разстояние в източна посока. Които и да бяха тези хора, те очевидно не представляваха непосредствена опасност.

„Вероятно са стандартни придружители за отвлечен самолет.“

Фил включи таблото на ACARS, докато отново се настаняваше на мястото си. Беше същата система, която беше използвал да предаде съобщението за отвлечане на компанията, и сега стреснато забеляза, че светлината за пристигнало съобщение свети, а той беше изключил звука, без да провери какво е то. Включи принтера и изчака да свърши, откъсна листчето и запали една лампа.

До командира на Полет 6 от Оперативния център. Лондон е готов да ви приеме и да осигури охрана при кацането, както сте пожелали. Моля отбележете, че нито една кула за въздушен контрол няма контакт с вас и нямате разрешения за аварийно преминаване. Можете ли да ги координирате през нас? Имате ли време да обясните повредата в радиостанцията, за да се опитаме да ви дадем съвет как да я поправите оттук? Моля, отговорете.

Фил погледна зад гърба си към Джуди Джаксън, която беше заспала и тихо хъркаше, с глава, облежната на рамката на левия прозорец. По-добре, помисли си той. Бравата лежеше на коленете ѝ, а едната ѝ ръка я стискаше, но заплахите му явно бяха успокоили духовете в салона. Засега можеше да я остави да поспи.

Притесняваха го светлините отдясно. От оперативния център бяха прави. Наистина нямаше разрешения за преминаване от въздушен контрол, защото излъчваше международния код за отвлечане по

транспондера. Щеше да им отговори по ACARS след минута, реши той.

„Къде е тази проклетата карта? — помисли си той, като ровеше с ръце по пода и я търсеше. Смътно си спомняше, че картата беше паднала, когато беше започнал да върти самолета, за да не позволи на Логан да влезе. — Ето я!“

Той вдигна картата от пода, отвори я на района, през който летяха, и включи светлината над главата си, като провери географската ширина и дължина в компютъра, преди да потърси точното място на картата.

„Ето. В момента сме точно... тук.“

Фил се облегна назад, като мислеше бързо. Границата между Либия и Алжир беше крива линия, преминаваща грубо от югоизток към север-северозапад. Досега се беше движил плътно от алжирската страна, но точно отпред част от Либия стърчеше навътре в Алжир и изглеждаше, че ще преминат над нея.

Той отново я погледна. Оставаха му само няколко километра. Хвърли поглед надясно, но сега мигащите светлини бяха изчезнали и той се почуди дали са си тръгнали, или просто се бяха отдалечили.

Миналата седмица беше чел нещо за Либия, но всички имена си приличаха. Либия, Чад, Египет, всякакви ги имаше. Висеше в небето над една безбрежна пустиня. Защо някои хора изобщо се интересуваха от граници на това място? В края на краищата вече повече от час летеше над Алжир без последствия.

Но името „Либия“ му звучеше зловецко, а точно пред него имаше либийска територия.

Фил се протегна нагоре към таблото на автопилота и изключи режима, при който самолетът летеше според компютърната система за навигация. Вместо това набра „избор на посока“ и бавно завъртя ключа за курса наляво с около петнайсет градуса.

„Без съмнение“ — помисли си той в този ход нямаше никакъв смисъл, но може би беше по-умно да заобиколи Либия.

*На борда на „Еър Форс Едно“
На 190 километра източно от Бойси, Айдахо
16:12 ч*

От десет минути президентът наблюдаваше как ясният и призрачен инфрачервен образ на боинга става очевидна плячка на четирите изстребителя МиГ-21, които го преследваха с активирани и насочени ракети. Мисълта, че на практика е безучастен свидетел на унищожението на американски самолет, почти го бе накарала да преразгледа позицията си, но всеки път се беше връщал към факта, че на борда на самолета по техни сведения няма пътници или членове на екипажа. В действителност имаше всички основания да вярва, че „Меридиън“ 6 е летящо оръжие за масово унищожение, така че защо да не приветства опита на либийците да го взривят във въздуха?

И все пак несъзнателно тръпнеше в очакване на ивичката светлина, която щеше да покаже първата изстреляна ракета от изстребителите.

Но в последната възможна секунда боингът започна да завива наляво, по-далеч от границата на Либия. Изстребителите продължиха да го преследват.

Президентът се наведе напред на стола си и отново вдигна слушалката.

— Бил? Какво прави той?

— Не знам, господин президент... завива, разбира се, но...

— Сега е точно над този издатък на Либия!

— Щеше да го заобиколи на около три километра, но сега... са по-скоро четири и половина — пет. По-важното е, че дори да прострелят десните двигатели, може и да не падне в Либия.

— По дяволите! Още ли го следят?

— Изчакайте... говорим с Шантили. Те казват, че прехващат интензивна комуникация по радиото между пилотите и техния команден център.

Президентът покри слушалката с ръка и се обърна към съветника си по националната сигурност.

— Мислех си, че със сигурност ще го направят. Почвам да се чудя дали това не е либийска операция? Дали цялото нещо не беше нагласено?

Той повтори въпроса си към залата за извънредни ситуации.

— В Шантили все още са шокирани, че зави в последния момент — отвърна Бил Сандерсън. — Добре, изчакайте... МиГ-овете изключват ракетите. И радарите.

— Виждам, Бил. МиГ-овете завиват на изток. По дяволите!

— Е, сър, и най-добрите планове...

— Техните планове, Бил, не нашите.

— Готов ли сте за План Б?

— План А, реално погледнато.

— Разбрано, господин президент.

— Пригответе Седми флот и ми кажете кой е първи.

— „Ентърпрайз“ е пръв с група прехващачи. Сигурен съм, че няма да ни потрѣбва „Айзенхауер“, но и той е в готовност. Ще нападнат след четирийсет минути. Вие... все още ли искате визуален оглед преди това?

— Освен ако някой не изтъкне сериозна причина, че пилотите ни са в опасност, отговорът е „да“. След като се изплъзнаха на либийците... Дръж ме в течение, Бил.

„Меридиън“ 6, в полет

00:15 ч

Джими Робъртс се беше свестил от мъглата на безсъзнанието, причинено от кислородния глад. Главата му се пръскаше от болка. Видя съпругата си, просната на мястото до него. Някой беше сложил кислородни маски и на двама им, но тя остана в безсъзнание няколко страшни минути, докато той масажираше лицето и ръцете ѝ и я викаше по име, борейки се с ужаса, че може да я загуби.

Бренда Робъртс най-сетне се съвзе. Осъзна, че и двамата са били в голяма опасност. Сълзите ѝ не спряха, докато той я държеше в прегръдките си, за да изплаче страха си.

— Добре — каза тя, след като избърса очи и си издуха носа. — Не искам да знам нищо повече за този самолет, командира му или каквото и да било. Къде са тапите за уши?

— Слушалките ли имаш предвид, мила? — попита Джими.

— Аха. Източникът на развлечения.

Джими намери слушалките ѝ на пода и своите в отделениято на предната седалка и ги включи във вградената система.

— Сигурно щракаш това малкото и то сменя каналите.

— На този екран?

Тя посочи вградения монитор с течни кристали на гърба на предната седалка, на който внезапно разцъфнаха цветовете, когато Джими натисна правилното копче. Той провери различните канали, докато Бренда четеше инструкциите.

— Тук пише, че имат Си Ен Ен, Джими. — Тя вдигна очи към него. — Как ти се струва? Си Ен Ен по средата на небето.

— Наистина?

— Предаване на живо... от спътник, така пише. Пробвай трийсет и девети канал.

Той набра цифрите, а шумът в слушалките беше заменен от силно пукане, преди предаването да се стабилизира. Един от водещите на Си Ен Ен в Атланта четеше някаква новина на фона на графично изображение на самолет.

... нямаме подробности от пилота. Нещо повече, според осведомени източници през изминалия час няма връзка със самолета. Да обобщим: бунтът на пътниците на борда на „Боинг 747“ на „Меридиън Еърлайнс“, летящ над Северна Африка тази вечер, очевидно е завършил с това, че пътниците са отвлекли собствения си самолет. Командирът и една стюардеса са се барикадирани в пилотската кабина. Служителите на „Меридиън“ отказват да коментират възможността самолетът да бъде атакуван, а всички пътници — арестувани, когато се приземи в Лондон. Каквото и да става в действителност на борда, вероятността голям брой пътници да бъдат съдени едновременно по обвинение във въздушно пиратство е без прецедент в историята на американската авиация. Въздушното пиратство е углавно федерално престъпление, което се наказва със смърт.

Джими Робъртс усети как вътрешностите му се свиват в момента, в който очите на Бренда широко се отвориха от изненада.

— Джими? Той... той говори за нас, нали?

— По дяволите — изохка Джими и се почувства доста глупаво, че не може да измисли нещо по-адекватно. — Смъртно наказание? За

бога, Бренда, той казва, че смятат всички ни за въздушни пирати!

*Национална разузнавателна служба Шантили, Вирджиния
18:18 ч*

Дейвид Бърд остави слушалката. Седеше в кабинета на Джордж Зофел и все по-притеснено се питаше какво става с Полет 6 на „Меридиън“ и дали изобщо има смисъл да следва интуицията си. Да открие сенатор Шарън Дъглас посред нощ се оказа далеч по-трудно, отколкото беше очаквал. Тя все още беше в Лондон и несъмнено спеше, но там имаше прекалено много добри хотели, а той нямаше време да се обажда на всичките.

Иззвъня телефон. Джинджър, секретарката на Джордж Зофел, отговори на обаждането и незабавно вдигна два пръста, за да привлече вниманието му през отворената врата.

Дейвид натисна втора линия.

— Полковник Бърд? Обажда се Рон Олсън, административният помощник на сенатор Дъглас. Току-що получих обаждане от централата на Белия дом, в което се казваше, че спешно искате да говорите с нея.

Дейвид внимателно подбра следващите си думи. Линията не беше секретна.

— Трябва... да обсъдя един изключително важен въпрос с нея и не мога да чакам.

— Дори не можете да ми кажете за какво става въпрос?

— Не, мистър Олсън, не мога.

— И въпреки това искате да я събудя в три часа през нощта?

— Ако не го направите, тя вероятно ще ви се скара. Вижте, наистина е важно. Просто ми дайте номера ѝ в хотела, и аз ще се обадя.

— Откъде да знам, че наистина сте този, за когото се представяте?

— Спомнете си. Кой ви се обади по моя молба? — попита Дейвид.

Олсън помълча секунда, преди да отговори.

— А, да. Телефонистката от Белия дом. Добре, изчакайте да ви дам лондонския номер.

Той се върна и му продиктува безкрайна редица цифри за хотела в Лондон.

Слушалката беше вдигната от човек, който явно изпитваше сериозни затруднения да я държи както трябва. Тя изтрополи по нощното шкафче, падна на пода и изтрака, преди да открие пътя обратно към това, което трябва да беше ухото на сенатор Дъглас.

— Хм... ало?

Дейвид се представи и се извини за обаждането, преди набързо да опише случая и да помоли за помощ. От другата страна долетя объркана въздишка.

— Кажете пак кой се обажда. Дейвид... Бърд?

— Да, госпожо сенатор.

— Офицерът от авиацията, с когото разговарях по-рано днес... вчера?

— Да.

— Колко е часът?

— Много ранен, за което се извинявам.

— И по-важно, къде съм? Тук е тъмно.

— В Лондон.

— О. Вярно. Какво мога да направя за теб, Дейвид?

— Този ужасен полет от Чикаго, за който ми разказвахте. Спомняте ли си номера на полета?

— Да. Шест — каза тя. — Това не можеше ли да изчака до сутринта?

Дейвид затаи дъх.

— Знаех си, че си спомням номера на полета.

— Но... — Тя се прокашля и се съсредоточи. — Защо? Защо искаш да го знаеш?

— Има... някои подробности около случката, за които не мога да говоря по този телефон, но мога да ви опиша нещата набързо.

Той ѝ разказа за по-нататъшната одисея на Полет 6, след като тя беше слязла на „Хийтроу“. Докато говореше, той чу шумоленето на завивките, когато тя се изправи.

— Боже господи! Отвлечен? От пътниците, така ли?

— Точно затова ми трябва помощ, и то бързо. Командирът е докладвал за бунт на борда, аз се опитвам да разбера дали в думите има някакъв смисъл.

Дейвид преразказа съобщението от Полет 6, предадено по ACARS, и добави:

— Работата е, че официално ние не вярваме, че е дошло от командира.

— Дейвид, кои сте „вие“?

— Ами... сенаторе, не мога да ви кажа. Току-що ме извикаха за официален анализ на ситуацията, възникнала на този самолет, и в действителност мога да ви кажа само това: трябва да разбера дали наистина има сериозна вероятност пътниците да са започнали бунт на този полет. Смятате ли, че пътниците са били ядосани, когато са излетели от Лондон?

— Шегуваш ли се? Ако на този самолет е останал и един пътник от Чикаго, има огромна вероятност за напрежение и насилствени действия. Всички бяхме вбесени. Един разгневен пътник обиди командира на слизане в Лондон. Според мен той и съпругата му продължаваха до Кейптаун.

— Добре.

— Разбира се, нямам представа с какъв екипаж са излетели от Лондон. Може да са били съвсем различни от гнусната банда, с която бяхме ние. Е, една от стюардесите не беше лоша, но тя беше изключение. Виж... тук имам номера на управителя на „Меридиън“ за Лондон. Мисля, че е клетъчен телефон.

Дейвид чу как рови, докато търси номера.

— Той се обади снощи — продължи тя, — учтиво се извини, а после изпрати вино и цветя. Опитваше се да ме убеди да простя на компанията му. Но, честно казано, според мен те са безнадежден случай. Ето го.

Дейвид записа номера, който му продиктува.

— Благодаря много, сенаторе.

— Още нещо — каза тя. — Ще ми се обадиш ли, след като говориш с него? Вече съм напълно будна и много притеснена.

Той ѝ обеща и затвори, после веднага набра номера на Джеймс Хейвърстън. Управителят отговори веднага с ясен и бодър глас:

— Да, имахме голямо закъснение от Лондон, но не мога да ви кажа нищо повече. Не знам нищо за никакви разгневени пътници. Кой казахте, че се обажда?

— Полковник Дейвид Бърд от ВВС на САЩ.

— Вижте, полковник. Сигурен съм, че сте този, за когото се представяте, но трябва да пазя компанията си от хитри репортери. Имате ли телефонен номер, на който мога да се обадя, за да не се притеснявам?

— Изчакайте.

Той стана и отиде до бюрото на Джинджър, намери номера на централата на НРС и вътрешния номер, после се върна да ги продиктува на Хейвърстън.

Джинджър се появи на прага.

— Мистър Зофел каза да ви предам, че са преминали Либия и сега се насочват към Средиземно море.

— Благодаря. — Дейвид ѝ се усмихна бегло и си позволи да забележи, че Джон Блейлок беше прав. Наистина беше красива жена.

Телефонът иззвъня и Джинджър посегна да вдигне, като отново се обърна към Дейвид и му посочи номера на линията с вдигнати пръсти.

— Полковник? Обажда се Джеймс Хейвърстън. Сега съм убеден, че не сте репортер, но не съм сигурен, че мога да ви помогна.

— Можете ли да ми кажете нещо повече? — попита Дейвид.

Джеймс Хейвърстън му разказа за присъствието на президента на корпорацията „Инглиш Петролиум“ на борда.

— Сигурен съм, че това ще се появи в медиите съвсем скоро, но нямам представа дали означава нещо. Вие обаче попитайте дали съобщението на командира може да е истинско.

— Виждали ли сте копие от съобщението?

— В момента отивам към летището, за да се изправя пред цяло стадо операторски екипи, полковник, така че ми прочетоха съобщението поне два пъти.

— Е, може ли да е истинско? Възможно ли е на самолета да има сериозен инцидент с ядосани пътници?

— Не знам. Освен това, което ви казах за мистър Макнотън... — На другия край последва дълго колебание. — Разбира се, по мое лично

мнение, когато имате голям самолет, натъпкан с пътници, който закъснява два пъти за един и същ ден...

— Два?

Хейвърстън му разказа за отклоняването на пистата в Лондон.

— Не знам какво са казали на пътниците или какво е било отношението в салона, но проблемът с двигателя беше разрешен за малко повече от два часа.

— Вижте, мистър Хейвърстън, това е много, много важно и вие трябва да ми се доверите. Просто не мога да ви разкрия защо питам, но ако можех, знам, че незабавно щяхте да претърсите небето и земята, за да ми намерите необходимата информация. Ако не покажем, че съобщението е логично и разумно и на този полет е твърде вероятно да е възникнал бунт на пътниците, всички на борда може да загинат.

— Съжалявам, не ви разбрах!

— Не мога да ви кажа повече, но си представете, че в днешно време правителствата на Великобритания, както и на повечето държави от Европейския съюз и на САЩ много се притесняват, когато някой голям самолет се насочи към някоя столица и не отговаря на повикванията.

— Не ви разбирам, полковник. Какво ме питате?

— Мисля, че има нещо, което не ми казвате, а това може да е фатално за вашите пътници и екипажа. Моля ви. Какво има?

Дейвид чу как събеседникът му премести телефона в другата си ръка. Хейвърстън се прокашля.

— Точно спирам пред офиса си, а вътре има една бележка, която трябва да погледна.

— Кажете ми защо.

Чу се как се затръшна врата на автомобил, след това стъпки и дрънчене на ключове.

— В съобщението се споменава името на пътник, за когото командирът твърди, че е нападнал втория пилот.

— Да. Името е Логан.

— Точно така.

Дейвид чу как се отключва врата.

— Разбирате ли, на този полет вчера се качи един ядосан американски лекар. Трябва да проверя името, което записах, за да се уверя, че не е същият човек.

— Имате предвид Логан?

— Да.

— Проблем ли имахте с него?

Джеймс Хейвърстън разказа набързо информацията в компютъра на „Меридиън“ за смъртта на съпругата и детето му.

— Беше крайно неприятна среща, но ние... аз... прецених, че той не представлява заплаха, и му позволих да се качи на борда. Вече съм до бюрото. Изчакайте секунда.

Дейвид чу разместване на листа, после тишина.

— Сър?

— Е, по дяволите всичко.

— Не ви разбрах?

— Не мога да намеря проклетото листче. Мислех, че съм го оставил тук.

— А не можете да си спомните името със сигурност?

— Не. Сигурен съм, че е различно, но вижте, полковник, ще ви се обадя пак, ако го намеря.

— Моля ви! Ако името е същото, веднага ми се обадете на мобилния телефон.

Той продиктува номера и затвори слушалката. С ужас осъзна, че няма да се справи.

Той профуча покрай Джинджър към коридора, като почти не забеляза, че тя е скочила от бюрото си, за да го последва.

— Полковник? Ще трябва аз да ви отворя вратата, за да влезете.

— О, така ли!

Дейвид тръгна след нея, като се опитваше да не зяпа фигурата ѝ, докато тя се плъзна надолу по коридора и набра кода на цифровата ключалка.

— Благодаря, Джинджър — каза той, като долови проблясък на топлина в усмивката ѝ, после влезе, седна на същото място и отново постави слушалките си. — Какво става?

— Приближава се към бреговата линия — отвърна Блейлок и му разказа за срещата с изстребителите и внезапния завой. — Той знае точно какво прави, Дейвид. Нищо чудно този пилот да е либиец, а МИГ-овете да са били защитен ескорт. Ако е така, са го взели на прицел с ракетите си само за да изглежда реалистично.

Дейвид задържа долната си устна, като оглеждаше различните екрани.

— Колко време остава?

— „Ентърпрайз“ пуска изстребителите F-14 „Томкет“ в момента. Планът е да го прехванат, да се опитат да установят контакт по радиото, а ако не успеят, да се опитат да го насочат към Северна Африка. Има едно отдалечено летище на юг от Алжир, което ни разрешиха да използваме. Но ако пилотът откаже да говори или да завие, ще умре доста бързо. Изстребителите вече имат разрешение за стрелба.

„Меридиън“ 6, в полет
00:18 ч

Джими Робъртс пристъпи на пътеката между седалките. Беше казал на Бренда да остане на мястото си. Бързо подмина предното кухненско помещение и влезе в първа класа, без да се притеснява дали може да влиза там. Мразеше да попада на места, където някой можеше да го накара да се почувства не на място или не добре дошъл, като пияница на градинско увеселение. Обикновено бягаше от такива места като от чума, но този път беше различно. Той, Бренда и всички на борда бяха наречени престъпници и това го плашеше.

Огромните кресла в първа класа внушаваха респект, но той си наложи да влезе. Забеляза доктора, който беше предвождал бунта, за който говореха по телевизията. Беше се навел над седалките отдясно и гледаше през прозореца в тъмното, а друг човек, когото познаваше от икономическа класа, правеше същото на задния ред и разговаряше с жената, която се беше представила като новата старша стюардеса.

— Докторе? Извинете — каза Джими, като пъхна и двете си ръце в джобовете.

Отблизо докторът не изглеждаше такъв великан, помисли си Джими. Беше му се сторил по-едър, докато фучеше из големия салон с мегафон в ръка.

Докторът се отдръпна от прозореца и се огледа с уморени очи и преbledняло лице. Изправи се, като погледна Джими в очите.

— Да?

— Казвам се Джими Робъртс. С жена ми току-що хванахме новините по Си Ен Ен, а говорителят разказваше за този полет и че всички пътници са похитители, а аз... ами, ние не сме, така че трябва да разбере... какво става тук, по дяволите.

— „Похитители?“ — повтори Брайън Логан.

— Аха! — Джими повтори думите на водещия, доколкото си ги спомняше.

Другият мъж, който беше гледал през прозореца, и старшата стюардеса също го чуха и се приближиха.

— Точно това ни уплаши с жена ми — продължи Джими. — Казаха, че ще ни арестуват и ще ни съдят за пиратство. Не знам за вас, но ние отзад нищо не сме направили. Просто спечелихме два самолетни билета.

Робърт Макнотън се изправи от седалката си и протегна ръка на Джими, докато се представяше.

— Радвам се да се запознаем, мистър Макнотън — отвърна Джими, като стисна ръката му.

— Не се притеснявайте за тези измислици, мистър Робъртс — каза англичанинът. — Единствените действия в този самолет, които са на границата на престъплението, са на пилота, а не на доктор Логан или моите. Може... да се наложи да поговорим с полицията, когато пристигнем, но ви уверявам, че никой няма да съди вас или съпругата ви.

— Но защо говорят такива неща? — попита Джими, като гледаше Робърт Макнотън в очите. — Чух какво казахте по уредбата. Особено вие, докторе. Според мен заявихте, че превземаме самолета.

— Просто — прекъсна го Робърт с вдигната ръка, — че вземаме нещата в свои ръце, тоест обясняваме на командира, че е длъжен да продължи към крайната си цел. Това със сигурност не е... не е...

— Вижте — добави Брайън Логан, — не можеш да отвлечеш самолет и да кажеш на пилота да кара към първоначалната си цел. Това е смешно. Командирът очевидно е пуснал тези обвинения по радиото, без никой от нас да има възможност да възрази, но всичко това са глупости.

— Надявам се — добави Джими. — Ние не сме летели много със самолети. Жена ми и аз.

Брайън кимна, но всъщност не чу последната забележка на Джими. Вместо това внимателно гледаше Робърт Макнотън, който беше замълчал и се почесваше по брадичката.

— Мистър Робъртс, нали? — попита Джени.

— Да, мис.

— Нека дойда с вас, за да успокоя жена ви.

— Ще съм ви благодарен — отвърна Джими, като остави Джени да го поведе назад през завесите.

Брайън се обърна към президента на „Инглиш Петролиум“.

— Какво има?

— От детските уста, или в случая устата на невинните, идват болезнени истини.

Брайън се подпря на съседната седалка и се взря изпитателно в по-възрастния мъж.

— Какво искаш да кажеш?

Робърт Макнотън въздъхна и се отпусна в креслото, като кротко сплете пръсти на корема си, вдигна очи към Брайън и поклати глава.

— Не ми е приятно да призная, докторе, но се опасявам, че нашият приятел може би е прав. Ти и аз се опитахме да поемем контрола върху самолета и независимо от мотивите ни това доста точно съвпада с основното определение за въздушно пиратство, въпреки исканията ни към командира.

— Не! Глупости!

— Аз не съм адвокат, разбира се, но постоянно се занимавам със законови проблеми и се опасявам, че е точно така. Естествено, това не означава, че някой ще възбуди дело, но...

— Но какво?

— Ами, като се има предвид фактът, че преди малко ти ме посъветва да се въздържам, а аз исках да разбия вратата на пилотската кабина, бих казал, че просто трябва да си траем и да се надяваме този глупак горе да ни върне в Лондон цели и невредими. Там ще се оправяме с полицията.

— Полицията?

Робърт наклони глава встрани, като изучаваше лицето на Брайън.

— А ти как мислеше, че ще свърши цялата работа, докторе? Признавам, че лично аз не мислех, когато реагирах като някой буен генерал. По-скоро си представях как предаваме пилота на властите на летището, но сега съм доста притеснен, че може да се случи обратното.

— Ти... нали не твърдиш сериозно, че аз... или ние... или който и да било... е извършил престъпление?

— Прости ми, докторе, но точно това твърдя.

Джуди Джаксън се събуди и леко подскочи, когато си спомни къде е... и защо. Тя внимателно се огледа, но никой друг не беше влизал в пилотската кабина, докато спеше. Бяха само тя и командира срещу всички останали пътници, както и екипажа. Джени Бретсън се беше погрижила за това.

Джуди почти усещаше как празното място на втория пилот ѝ се подиграва, напомняйки ѝ, че кошмарът продължава. Разгневени пътници, необяснимо кацане по средата на престрелка и най-срамните моменти в кариерата ѝ — всичко това се смеси в страшен коктейл.

Въпреки че беше казала на командира, че се страхува за собствения си живот, тълпата, която я беше подгонила към пилотската кабина, я плашеше по-малко от унижението от собственото ѝ поведение.

Тя усети как се изчервява при спомена за страхливото си бягство. Този път нямаше подходящо и незабавно извинение за грешката, която е направила. Този път нямаше място за оправдания, не можеше да обясни станалото дори на себе си. Стюардесата Джуди се бе оказала статуетка от стъкло, която се бе разбила пред яростта и омразата.

Тя се изправи, протегна ръка и потупа командира по дясното рамо. Той се обърна.

— Да?

— Извинявай — каза тя, като се почуди защо започва с извинение. — Къде сме? Не знам колко време съм спала.

— Тъкмо минаваме над северния бряг на Африка. Остават ни по-малко от три часа до Лондон.

— Какво ще правим, капитане? — попита тя. — Когато стигнем в Лондон, искам да кажа?

— Предполагам, че ще арестуват всички в самолета, а ние ще трябва да отидем в полицията и да напишем доклад.

Джуди рязко издиша, като се опита да си представи подобен арест.

— Имаме над триста пътници. Могат ли да ги арестуват всичките?

Фил Найт сви рамене.

— Знам само това, което повтаряше Логан — че говори от името на всички, а освен това пътниците те гониха дотук, а някои от тях се

опитваха да разбият тази врата. Така че бих казал „да“, триста или повече ареста.

— Не всички бяха замесени обаче.

— Ще трябва те да се оправят. Поне Логан ще получи смъртна присъда за отвличане.

— Не знам какъв е законът... — започна тя, но замълча, увлечена в мислите си.

— Те ще очакват да свидетелстваш какво си видяла за сблъсъка между Логан и Гарт Абът.

— Да свидетелствам?

— Ти каза, че със сигурност си видяла как той пребива Абът в електронния отсек.

— Да.

— Съвсем сигурна ли си, че беше Абът, а не някой друг, който се опитва да влезе?

— Да.

Фил се извърна, за да я погледне в очите, недоволен от едносричните отговори.

— Джуди?

— Да! — повтори тя отбранително.

— Преди малко Логан ми каза, че е удрял по някакви войници и че Абът вече е бил паднал на пистата. Знаеш ли, че си единствената свидетелка на станалото?

— Знам какво видях.

Той се поколеба, без да откъсва очи от нейните. Тя беше отместила поглед наляво и гледаше през прозореца.

— Аз ти се доверих. Вече съобщих на компанията и бог знае още на кого. Не казах „Джуди ми каза“, просто го повторих като факт.

Той чу как коланът ѝ изщраква. Джуди скочи на крака и застана пред вратата. Фил виждаше, че цялото ѝ тяло трепери, но челюстите ѝ са здраво стиснати, а очите ѝ горят.

— По дяволите! По дяволите! Казах ти какво видях. Защо ме измъчваш, глупак такъв?

— Не те мъча, Джуди, просто...

— Този кучи син няма да се измъкне току-така!

— Имаш предвид, защото не ти се подчини ли?

— Да! Не. Не, искам да кажа... след като е променил версията си, или... какво съм видяла. Знам какво видях! Той уби втория пилот.

— Добре, добре. Сега се успокой. Седни.

— Трябва да отида до тоалетната — каза тя, като се обърна да погледне през шпионката на вратата, а после отново към него. — Ще ме пуснеш ли пак вътре?

— Да. По обичайната процедура.

Тя отново се залепи на шпионката, после преглътна с усилие и хвърли поглед през рамо.

— Аз... мисля, че всичко е наред.

— Излизай — каза той. — Проверих екрана. Чисто е. Аз ще трябва да направя същото, когато свършиш.

Чувството за хумор беше последното нещо в ума му, но реакцията на Джуди Джаксън при мисълта да остане сама в пилотската кабина, докато той е навън, почти го накара да се засмее. Тя учестено закима, после внимателно отвори вратата на тоалетната, преди да дръпне тази на пилотската кабина.

Вниманието на Фил беше привлечено от мигащата червена светлина на таблото. През последните два часа постоянно се включваше и той я изгасяше, без да се замисля, като проверяваше температурата на двигателя и се опитваше да не му обръща внимание.

„Проклетият четвърти двигател!“

Беше извор на всичките му проблеми, а Абът очевидно бе имал право. Постоянното предупреждение за пожар, което продължаваше да получава, очевидно беше фалшиво. Четвърти двигател си работеше нормално, както и другите три, като сякаш се подиграваше с всичките му решения и правеше загубата на Гарт още по-безсмислена.

Присъствието на сложната дигитална черна кутия в опашката на „Боинг“ беше нещо, което всички пилоти приемаха за даденост, но сега Фил си помисли с отвращение за нея. Всяко светване на тази червена светлина бе записано. Фил осъзна, че дясната ръка го сърби да дръпне лоста за четвърти двигател, но успя да се овладее. Нямаше смисъл.

Джени Бретсън и останалите стюардеси бяха раздали последните бутилки вода и пакетирани закуски, заедно с всеки аспирин или

тайленол, който бяха успели да намерят, на хората с главоболие от промяната на налягането. Трима пътници показваха симптоми на неразположение от декомпресията и имаха сърбеж в лактите, а една жена не спираше да се чеше по ръката — симптом, както знаеше Джени, на лека форма на кислородна недостатъчност. Но въпреки това за нейно изумление всичките триста пътници на възраст от една до осемдесет години се бяха успокоили под постоянните грижи на нейния екипаж.

Джени включи уредбата и заговори с нежен глас:

Приятели, знам, че доста от вас са толкова уморени, колкото и аз. Може ли да вдигнат ръка всички, които биха искали да загасят светлината в салона? Ще бъде по-лесно, ако се опитате да поспите, а освен това ще имате и светлините за четене...

Повече от половината ръце се вдигнаха във въздуха.

Благодаря. От тези, които не вдигнаха ръка, има ли някой с наистина сериозни възражения, ако послушам мнозинството и ги загася?

Никакви ръце. „Добре — помисли си тя. — Ако издържим още няколко часа, всичко ще свърши.“

Добре. Загасвам ги. Благодаря ви.

Тя се обърна и завъртя съответните ключове, после за момент се облегна на стената, за да затвори очи и да възвърне част от силите си. Трябваше ѝ нов прилив на енергия, но той не идваше.

В дъното на боинга Джими Робъртс беше вдигнал и прибрал облегалката за ръцете, която го разделяше от Бренда и бе изключил телевизора. Бренда беше приела обяснението, че няма да имат проблеми със закона. Джени, стюардесата, която се беше върнала със съпруга ѝ, беше толкова мила и сериозна и Бренда ѝ бе повярвала. Сега спокойно спеше и Джими я държеше в прегръдките си, а умът му бавно осъзнаваше присъствието на тих шум, който не можеше да определи: много тих непостоянен шум, подобен на радиосмущения, който идваше някъде зад него. Като радиостанцията, която използваше в гаража в Мидланд. Шум от смущения, гласове, още шум. Тих, едва доловим, но достатъчно дразнещ любопитството му, за да не го остави да заспи. Имаше сериозна нужда да се освободи от натрупаното напрежение, след като беше прекарал седнал толкова много часове. От бездействието го сърбяха мускулите.

Той погледна надолу към жена си и започна бавно и внимателно да я отмества наляво, като подложи една възглавница под главата ѝ на рамката на прозореца. Тя спеше невероятно дълбоко, когато бяха заедно. Той се шегуваше, че и товарен влак няма да я събуди, ако мине през спалнята им. Джими я зави с допълнителното одеяло и се наведе, за да я целуне леко, после тихо разкопча колана си и излезе на пътеката. Забеляза едно момче на седалката до прозореца три редици назад. Съседното място беше свободно и Джими виждаше достатъчно в мъждивата светлина, за да определи, че момчето е на около петнайсет години. Беше се надвесило над копчетата на едно малко радио, пъхнало слушалка в ухото си — източникът на слабите звуци, които бе доловил Джими. Момчето вдигна очи.

Джими се усмихна и посочи радиото.

— Какво имаш там?

— Нищо особено, полицейски скенер.

— Може ли да седна?

— Да — отвърна момчето, докато Джими се наместваше до него.

— Хващаш полицейски обаждания чак тук, горе?

— Всъщност не... предимно самолетни неща, а някои дори не ги разбирам.

— Може ли да послушам?

— Разбира се. — Момчето издърпа кабела на слушалката от радиото и намали звука.

От колонката изпраця мъжки глас, който нареди на някого да завие надясно и получи бърз отговор.

— Какво беше това? — попита Джими.

— Не знам. Сега съм го настроил на авиационните честоти и то минава през целия спектър. Мисля, че това е контролна кула или нещо подобно и звучи на испански.

Друг глас, който определено говореше на американски английски, прекъсна шума:

„Меридиън“ шест, „Меридиън“ шест, тук е флотът в бойна готовност, отговорете на едно-двайсет-едно-точка-пет. „Меридиън“ шест, тук е флотът в бойна готовност. Веднага се обадете на едно-двайсет-едно-точка-пет.

— Чакай малко... — започна Джими, но момчето вече кимаше.

— Аха. Това е нашият полет, но командирът не отговаря. Викат го вече няколко минути.

Оперативен център, самолетоносач „Ентърпрайз“

00:23 ч

Няколко ескадрили тежковъоръжени изстребителни F-14 „Томкет“ вече бяха излетели в нощта. Сега летяха на 11 100 метра и очакваха заповед за стрелба. От самолетоносача продължаваха да предават на няколко различни честоти, като се опитваха да се свържат с пилота на боинга беглец. Полет 6 на „Меридиън“ доближаваше средата на маршрута си над Средиземно море, а планът беше да го свалят колкото е възможно по-далеч от брега.

В пилотската кабина на изстребителя водач старши лейтенант Крис Бъртън с повиквателна „Зверче“ отново провери местоположението си и започна да обръща на юг. Радарът му вече бе уловил боинга и целта пълзеше по екрана на лейтенант Люк Берис, който отговаряше за оръжията. Планът беше да летят на юг във формация от четирима в продължение на 45 километра и да завият на 180 градуса, за да излязат зад боинга; друга ескадрила от четири изстребителни щеше да се спусне от височина 11 700 метра само ако има нужда от нея. Именно старши лейтенант Бъртън трябваше да докладва какво вижда през прозорците на самолета, ако изобщо види нещо, както и да се опита да обърне боинга на юг, но последната му лична заповед на вратата на залата за инструктаж беше добавила нов смисъл към мисията.

— Капитанът иска да знаеш — предупреди го командващият му офицер, — че може би ще препредаваме описанието, което даваш, директно към „Еър Форс Едно“. Президентът иска да следи атаката на живо.

— На какво разстояние сме, Боровинка? — попита Бъртън, като използваше официалната повиквателна на Берис, която обикновено съкращаваше на „Бори“.

— Приближава се на 140. Пет-точка-пет минути до обръщането.

НРС Шантили, Вирджиния

18:23 ч

Дейвид Бърд се изправи и прошепна на ухото на Джон Блейлок:

— Трябва да говоря с теб отвън. Спешно.

Джон го погледна, поколеба се, после кимна, изправи се и се обърна към Джордж Зофел.

— Трябва да идем за малко отвън, Джордж. Как да влезем после? Зофел не откъсна очи от екраните, докато отговаряше:

— Използвайте телефона отвън на стената, аз ще дойда да ви взема.

Те излязоха в коридора и се увериха, че секретната врата е затворена зад гърба им.

— Джон, разбирам, че ти си специалистът, а аз знам много малко за разузнаването — започна Дейвид Бърд, — но тези хора вътре правят огромна грешка и трябва да намерим начин да ги спрем.

— Защо? Защото имаш лошо предчувствие?

— Да, имам лошо предчувствие. Точно както теб, и аз съм отдавна в авиацията и имам интуиция.

— Не съм го отричал, Дейви. Но трябва да ме убедиш. Каж ми защо при наличието на солидни фотографски доказателства, че пътниците са слезли от този самолет, а двамата пилоти са мъртви, и при всички предупреждения на разузнаването, да не взривим тази барака във въздуха, преди да е запалила или заразила част от Европа?

— Защото не е това, което изглежда.

— Тоест?

— Смятам, че командирът все още е жив и се намира на борда.

— Значи вероятно той е изменникът и си мисли, че ще оживее след онова, което искат да направят.

— Какви доказателства имаш? — попита Дейвид.

— Доказателствата ми са кадрите от лагера на бунтовниците в Нигерия, Дейвид. И ти ги видя. Имаме и странични доказателства от снимките на стълбата за евакуация и автобусите, но това са истински кадри на живо, които показват човешки същества, повечето от тях със светла кожа, и вече сме преброили почти двеста от тях вътре и около тази барака. Какво казаха преди малко? Другият отдел някъде в тази сграда, който анализира кадрите?

— Казаха, че според тях има над осемдесет процента хора от бялата раса — повтори Дейвид, като дъвчеше устна и вдигна показалец. — Но! Не сме видели всички, а на самолета може да има още много останали пътници. По дяволите, Джон, командирът може дори да не знае, че са накарали част от тях да слязат.

— Каж ми кое е най-голямото грахово зърно под дюшека ти. Каква е основната грешка в разсъжденията на хората в тази зала?

Дейвид кимна, като премисляше всичко и се оглеждаше в двете посоки, за да се увери, че са сами в коридора.

— Това, което твърди предполагаемият командир в съобщението си, не е отхвърлено с доказателства. Заради снимките на заложниците заключаваме... те заключават... че бунт на пътниците или инцидент с разгневени пътници не е възможен просто защото няма пътници. Но ние нямаме неоспорими доказателства, че на борда няма пътници.

— Не съм съгласен — каза Джон Блейлок.

— Погледни го от другата страна, Джон. Ако има каквато и да е вероятност група ядосани пътници да са овладели самолета, дори да са малко на брой, не можем да отхвърлим съобщението на командира като съставна част от големия план на терористите. Каквато и да е вероятност! А има такава, при това немалка. Искан да ти кажа, колкото и странно да ти звучи, че съм изучавал групи от пътници, които са били на ръба на точно такъв бунт. Защо ти е толкова трудно да повярваш, че те са в състояние да сплашат един командир до такава степен, че да помисли, че е в опасност? Особено в самолет, който вече е направил аварийно кацане в средата на африканска гражданска война. Бунтът на пътниците изобщо не изглежда по-странен.

— Смисълът от всичко това, полковник?

— Точно това е проклетият смисъл, Джон.

— Разузнаването работи с оценки на истинността, степени на увереност и предположения, до едно основани на наличните доказателства. Ти се опитваш да обориш цялата им хипотеза с философски аргументи.

— Глупости! — отвърна Дейвид, като се обърна и закрочи замислен, после рязко се извърна към него и щракна с пръсти. — Добре, Джон, факти ли искаш? Ето ти един неоспорим факт. Преди малко говорих със сенатор Дъглас в Лондон. Събудих я. Тя е била на този полет в отсечката от Чикаго до Лондон.

Дейвид предаде списъка на закъсненията и обидите, които беше претърпяла Шарън Дъглас.

— Освен това говорих с управителя на „Меридиън“ за „Хийтроу“. Над сто от тези ядосани хора са продължили към Кейптаун.

— Разбирам — отвърна Джон неубеден, но продължи да слуша.

— Освен това лондонският управител на „Меридиън“ вчера е имал неприятна среща с един твърде сърдит американски лекар, който се е качил на самолета за Кейптаун. В момента се опитва да намери бележката, на която е написал името му, защото не е сигурен, но жената на лекаря е починала в самолет на „Меридиън“ миналата година, защото екипажът не ѝ обърнал внимание, когато помолила за спешна медицинска помощ. Той съди авиокомпанията за милиони долари. И защо такъв човек ще лети със същата авиокомпания? Може би защото планира да започне бунт.

— Или може би защото е организиран отвличане и му е платено от терористична група — добави Джон, като вдигна разтворената си ръка. — Добре, Дейвид, виж. Съгласни сме, че пътниците вече са били ядосани. Има десетки начини, по които това да е било планирано терористично действие. Факт е, че който и да е организиран превземането на този боинг, вероятно е имал съучастник или наемник на отсечката от Чикаго, затова е знаел за ядосаните пътници и в последната минута може да е използвал информацията, за да направи постановката си още по-реалистична. Не забравяй, че имаме работа с много добре организирана група. Те със сигурност са имали най-различни алтернативни планове.

— Ако изобщо имаме работа с такава група. Джон, не разбираш ли, че действаме прибързано? Действаме прибързано заради напълно оправданото решение никога повече да не ни хващат със смъкнати гащи, но все пак бързае, а ако грешим, след няколко минути нашите изстребители ще взривят във въздуха група невинни американци, а лошите последствия и политическата вреда от това ще бъдат огромни, дори ако не споменаваме жертвите и скръбта на близките.

— Чакай, Дейвид. Ти твърдиш, че решението за сваляне е било едва ли не предварително взето, така ли?

— Те приемат, че липсата на радиовръзка, разрешение за преминаване и налични пътници автоматично означава, че имаме

работа с троянски кон. Това просто не може да се докаже. Затова решението е взето предварително. Може да има и други обяснения, за бога! Искам да кажа, Джон, имаме ли каквито и да било доказателства за някакво оръжие?

— Не.

— Не! Нямаме. Просто предполагаме, че подозрителният маршрут на този боинг и предполагаемата липса на пътници означават, че на борда задължително трябва да има бомба или биологично оръжие.

Джон Блейлок клатеше глава.

— Ако доближаваха Ню Йорк или Вашингтон, щеше ли да се колебаеш?

— Не, предполагам, че не.

— Ти не си виждал това, което аз съм виждал, Дейвид. Предупрежденията, че останалите терористични организации, които бавно изкореняваме в целия свят, планират нещо точно такова, стават все по-силни от няколко месеца насам, а... има и два скорошни инцидента, за които не знаеш, дето правят вероятността още по-голяма.

Дейвид замълча за миг, като премисляше думите си.

— Джон, трябва да ме послушаш. Каним се да направим историческа грешка. Попитах дали има доказателства за бомба, антракс или каквото и да е и ти каза „не“. Предупрежденията, на които базираме заключението, че това е летящо оръжие, са дори по-несериозни и подозрителни от доказателствата, които току-що ти дадох. Откъде, Джон, някой пилот терорист или терористична група ще знаят, че на борда ще има достатъчно ядосани пътници, за да оправдаят историята за някакъв бунт?

— Казах ти, може би са имали съучастник в Лондон или на самолета.

— Но, Джон, дори да е вярно, те не биха могли да използват подобна история. Помисли. Всички други елементи от плана вече са били на мястото си. Тези крадци и терористи, ако съществуват, не биха оставили на случайността съобщението от пилотската кабина да бъде написано в последната минута. Било е прекалено важно. Било е проектирано така, че да държи всички по-далеч от тях и да разсее всяко съмнение. Кой, по дяволите, би успял да измисли пътнически

бунт, камо ли да го опише с американска фразеология? Не, Джон, там горе има истински пилот на „Меридиън“, в салона на самолета му има пътници, а ние се каним да ги избием.

— Мшира е доста убедителен, Дейв. Нигерия току-що ни изненада, като наистина му преведе десет милиона долара, за да му попречи да започне да ги екзекутира. След време ще си ги иска от нас.

Дейвид въздъхна и поклати глава.

— Може и да държат за заложници някои от пътниците, но не всички. И, пак питам, къде е оръжието, което предполагаме, че е натоварено на борда? Спътниците не откриха големи пакети или бомби на самолета.

— Може и да бил малък пакет или пък Мшира да е знаел кога преминават спътниците и да е работел в паузите. — Джон кимна на себе си. — Аха, това би било точно в негов стил.

Той отново погледна Дейвид.

— Виж, в твоите аргументи има сериозна логика, Дейвид. Добре са измислени, с изключение на един фатален пропуск.

— Какъв?

— Така или иначе, ще повдигна този въпрос вътре, но... снимките на пътниците като заложници са толкова близо до сигурното, а действията на самолета са толкова реално заплашителни, че в ума на разузнаването те просто имат по-голяма сила от твоята логика и са напълно достатъчно доказателство. Не забравяй, че в момента воюваме и на планетата няма нито едно място, което да е извън обсега на нашето внимание.

— Какво трябва, за да те убедя, Джон?

Джон Блейлок поклати глава и въздъхна, като за момент изучаваше обувките си, после отново вдигна очи.

— Трябва да видя нещо в това съобщение, което не би могъл да знае никой друг, освен истинския командир. А вече почти нямаме време.

На 192 км западно от самолетоносача „Ентърпрайз“

00:24 ч

Крис Бъртън наблюдаваше светлините на „Боинг“ на „Меридиън“, които преминаваха от лявата му страна. Движеше се с

над 1600 км/ч. Тримата му спътници бяха в разтегната формация зад него. Той се завъртя наляво на 90 градуса, за да обърне и да доближи „Меридиън“ 6 отзад, а те го последваха. Бъртън изправи изстребителя в същата посока и ускори към боинга, а останалите го последваха.

— Добре, Зверче, потвърждавам логото на „Меридиън Еърлайнс“ и номера на опашката. Приближавам го отляво.

Крис побутна дроселите назад и пусна задкрилките, за да забави скоростта на приближаване, докато се плъзваше на позиция почти успоредно с лявата страна на боинга.

— Как ти се струва? — попита Барис по директния микрофон.

— Общо взето тъмно, Зверче. Виждам няколко светлини за четене. Изглежда сякаш... не знам, може и да има няколко души вътре, които четат. Трудно е да се каже. Не бих искал да го повтора под клетва.

— Може и да са кукли, Бори — добави Бъртън, като придвижи изстребителя покрай боинга и огледа останалите прозорци, повечето от които бяха тъмни.

— Може. Никой от тях не се движи.

— Ще се приближа по-близо и ще застана до кабината.

Крис почти недоловимо докосна приборите, за да се издигне на десетина метра над нивото на крилата, като внимаваше следата от изгорели газове зад изстребителя да не влиза директно в крилото или опашката на пътническия самолет.

— Виждаш ли някой вътре? — попита колегата си отзад.

— Аха, май да. Има една глава до прозореца на фона на светлините от приборите.

Водачът докладва какво виждаха.

— Разбрано, Зверче. Опитай се да се свържеш с него — отвърнаха от кораба. — Тук долу не получаваме отговор.

— Заемам се, Зверче — каза Барис от задната седалка, избра подходящата честота и натисне бутона за предаване.

— „Меридиън“ шест, „Меридиън“ шест, на ваши десет часа има изстребител от ВМС на САЩ, моля отговорете. Отговорете на едно-двайсет-едно-точка-пет.

— Отговарят ли? — попита Бъртън.

— Съвсем не. — Барис опита отново, после за трети път, докато водачът проверяваше позицията им.

— Няма добри новини, база — излъчи той обратно към кораба.
— Няма отговор. Ще се опитаме да го обърнем.

Бъртън пусна бутона за предаване.

— Бори, продължавай да опитваш, окей?

— Естествено. Но бих ти препоръчал да не се доближаваш повече, приятел.

— Още три-четири метра и това е.

Бъртън отново пое напред и включи всички светлини на изстребителя. После извади едно фенерче от джоба на униформата си и го насочи към пилотската кабина, като мигаше, за да привлече вниманието им. Който и да седеше в лявата седалка, той гледаше надясно. Крис виждаше лъча на фенерчето, който осветяваше тила на човека, но той очевидно не забелязваше отраженията от фенерчето в пилотската кабина.

— Добре, Бори, ще го бутна — каза Бъртън, като нарочно слезе, за да позволи турбуленцията след изстребителя да премине през крилото на реактивния самолет и го накара да подскочи.

Завъртя глава, за да види предвидимия ефект, при който светлините на крилата на боинга показаха внезапно завъртане наляво, после надясно, преди да се върнат към постоянен полет.

Бъртън се върна назад, където отново можеше да вижда в пилотската кабина, но човекът на прозореца беше обърнат на другата страна.

— Още няма отговор — докладва Бъртън.

— Бутнах го, но автопилотът е включен.

— Крис...

— Знам, знам... нямаме време, нали?

Той усети как се стяга от нарастващото напрежение. Започна да клати крилата и да мига със светлините на изстребителя, като спазваше международните правила за прехващане по време на полет, но никой в пилотската кабина на боинга не отговаряше.

— Неприятно ми е да ти го кажа, Зверче, но вече почти излязохме от зоната за идентификация. Имаме по-малко от двайсет и три километра, преди да го обърнем или да го свалим.

— Ще опитам от другата страна. — Той натисна бутона за предаване. — Две, три и четири, задръжте позициите си. Опитвам се да му привлека вниманието.

Бъртън подскочи с изстребителя над нивото на пътническия самолет и леко зави надясно, като плавно се плъзна напред и отляво на пилотската кабина, после отново се спусна надолу към нивото на очите на пилота. Пак опита с клатенето на крилата и фенерчето и този път настъпи раздвижване, когато самотната фигура в пилотската кабина внезапно изчезна.

— До базата, тук Зверче. Бутнах го и го осветих с фенерче отляво, изпълних всички стандартни движения, но нямам отговор. Сега съм от дясната страна и пилотът вътре се наведе, за да не го виждам, веднага щом ме забележа.

— Един човек, така ли?

— Точно така.

— Мъж или жена?

— Не можах да видя.

— Остани на позиция, Зверче. Вече си почти на границата.

Бъртън поклати глава и подсвирна в интеркома.

— Как ти се струва, Бори?

— Според мен ще ни накарат да го размажем, Крис, и господ да ни е на помощ, ако сгрешат.

„Меридиън“ 6, в полет

00:25 ч

— Мисля, че трябва да кажем на някого, а ти?

Петнайсетгодишното момче кимна и подаде на Джими Робъртс портативния скенер.

— Сигурно.

— Ще се върна след няколко минути, става ли?

— Добре.

Джими стана от седалката и бързо закрачи нагоре по пътеката, като спря за малко на собствената си редица, за да провери как е Бренда. Тя спеше, а одеялото, което с любов беше загърнал около нея, си беше на мястото. Той се пребори с импулса да се наведе и да я целуне и продължи бързо напред през тъмния салон, за да намери някоя стюардеса.

От радиостанцията долетя друг глас и той спря, за да я вдигне към ухото си. Звукът беше намален и той се опита да намери съответното копче, но гласът не се върна и той продължи напред.

Светлините в първа класа също бяха изключени, но той забеляза Джени Бретсън, която седеше настрани в едно кресло.

— Извинете. Съжалявам, че ви прекъсвам...

Тя веднага се изправи и той видя уморената ѝ усмивка в меката светлина на лампичката за четене.

— Няма проблеми. Какво мога да направя за вас? — попита тя.

Той обясни какво е чул преди няколко минути и се опита да го демонстрира, но радиото не му съдействаше.

— Беше преди минута. Казаха нещо за някакъв флотски изстребител, който се обръща към „Меридиън“. Това сме ние, нали така?

— Да — каза Джени, като го поведе през завесите към кухненското помещение и включи светлината, за да разгледа радиото.

— „Меридиън“ шест ли търсеха?

— Да, мис. Няколко пъти. Реших, че трябва да ви кажа.

— Това вашето радио ли е?

Той поклати глава.

— Не. На един младеж. Седи на две редици зад нас. Чух шума и отидох при него.

Джени посочи към едно малко кръгло прозорче на вратата.

— Може би ако вдигнем антената до стъклото, ще можем да го хванем.

Тя погледна радиото и завъртя едно копче.

— Беше изключено.

— Изключено? О, съжалявам. Сигурно съм го спрял преди минута, когато идвах към вас.

Джени завъртя копчетата отгоре, докато шумът от смущения накара и двамата да подскочат, после бързо намали звука. Виждаше монитора с течни кристали, който показваше честота 135.0.

— Това ли беше честотата?

Джими го погледна по-отблизо.

— Аз... не знам. Тези числа се променяха, нали знаете, сканираха се много честоти. Гласът спомена една конкретна, но аз не я запомних.

— Знаете ли как да работите с него? — попита Джени.

— Всъщност не. Виждал съм полицейски радиостанции преди. Един приятел е в бизнеса с поправки на катастрофирали автомобили и слуша всички обаждания.

— Не чувам нищо. Мисля, че е заседнало на една честота.

— Ама аз наистина съм сигурен, че чух как ни викаха — каза Джими.

Джени протегна ръка и я сложи на рамото му.

— Не се съмнявам. Просто трябва да реша какво да правим. Човекът, на когото е радиото, знае как се работи с него, нали?

Джими кимна.

— Искате ли да го извикам?

— Моля ви.

Джими се обърна и изчезна към дъното на самолета, докато Джени грабна една от слушалките на интеркома и набра кода на пилотската кабина.

Минаха трийсет секунди, преди да ѝ отговорят. Предпазливият глас на Джуди Джаксън, която каза „Ало?“, за момент я стресна.

— Джуди? Къде е командирът? Обажда се Джени.

— Защо?

— По дяволите. Зададох ти важен въпрос. Трябва да му съобща нещо, което може да е много важно.

— Той... в момента е зает.

Самолетът се люшна наляво от турбуленцията, като почти я събори на пода. В същия момент от интеркома долетя кратък писък.

— Джуди, какво беше това?

— Не знам. Нищо — отговори тя.

Боингът пак се разтърси, после отново се изравни. Джени се хвана за една сгъваема седалка, за да запази равновесие. Притисна гръб до вратата и погледна през малкия илюминатор, но не забеляза мигащия червен фар на водещия изстребител, който пулсираше в горния край на прозореца.

— Дай ми командира, Джуди. Веднага.

— Не мога, поне няколко минути. Зает е.

Джени затвори очи и въздъхна.

— Джуди, чуй ме. Той трябва да знае, че флотът ни вика по радиото. Нямам представа на кой канал или коя честота, а в момента не ги чуваме, но един пътник с полицейски скенер ги улови.

— Добре. Ще му кажа.

— Джуди, добре ли е той? Какво става при вас? Имаме право да знаем.

— Добре е. Просто в момента е зает.

— Ще му кажеш ли?

— Да.

— Аз съм до първата врата отляво. Кажи му да ми се обади, за да му предам подробностите. Ще чакаме тук.

— Добре.

Тя чу как връзката прекъсна и объркано постоя неподвижна за секунда, като се опитваше да си представи какво ли става на три метра над главата ѝ в пилотската кабина.

Джуди остави слушалката на поставката ѝ и се опита да се пребори с паниката в стомаха си. Знаеше, че командирът е усетил турбуленцията. Чу го как се размърда в тоалетната точно зад вратата на кабината. Фил Найт се показва, като държеше панталоните си с ръка.

— Какво беше това, по дяволите? — попита рязко.

— Не знам. Просто турбуленция, предполагам.

Тя видя как очите му пробягаха по инструментите.

— Не си пипала нищо на таблото, нали?

— Не.

— Добре.

Той се отдръпна в тоалетната и затвори вратата, а Джуди седна настрани на командирското кресло и се заслуша в биенето на сърцето си, като дори не искаше да си мисли какво ще прави, ако самолетът внезапно започнеше да пропада.

Очите ѝ не се откъсваха от вратата, почти не смееше да диша. Господи, кога щеше да се върне този човек?

Някъде отдясно избухна светлина и тя усети как сърцето ѝ заби лудо.

Какво беше *това*?

Навън имаше някой. Друг самолет може би и човекът в него осветяваше пилотската кабина.

Тя се изстреля от креслото и се спусна към вратата на кабината, после заблъска по вратата на тоалетната.

— Капитане! Капитане! Навън има друг самолет!

— Какво? — отвърна приглушеният глас на Фил Найт и тя повтори думите си.

Чу го как се суети зад вратата на тоалетната, преди да я отвори със замах и да скочи в креслото си. Фил завъртя глава, за да огледа всичко наоколо. Джуди беше точно зад него, като сочеше надясно и обясняваше за внезапната светлина в кабината.

— Не виждам никого — каза той.

— Имаше обаждане от Бретсън — каза тя, като му разказа всички подробности, които можеше да си припомни в паниката си.

— На каква честота са били тези обаждания?

— Какво?

— По дяволите, жено! *На каква честота?*

— Аз... не знам. Тя каза да ѝ се обадиш. Не знам.

Фил грабна слушалката и набра кода. Джени Бретсън вдигна незабавно и повтори информацията.

— Собственикът на радиото идва насам в момента — каза тя. — Не можахме да накараме съобщението да се повтори, така че не знам честотата.

— И без това не мога да се свържа с тях — каза Фил. — Всичките ни радиостанции са повредени. Ако успеете да включите това радио, веднага го донесете в пилотската кабина, окей? Ако някой ни вика, трябва да разбере какво искат.

НРС, Шантили, Вирджиния

18:31 ч

Дейвид Бърд вече няколко минути гледаше как Джон Блейлок тихо спори с двамата старши аналитици от НРС и техните колеги от ЦРУ, преди да привлече вниманието му: стаята, в която се намираше, беше прекалено навътре в комплекса на НРС, за да има покритие за клетъчен телефон.

Дейвид погледна към апарата. Лампичката мигаше в червено.

— Извинете. Трябва да проверя нещо — каза той, като прекъсна Зофел и Блейлок, отиде до вратата на залата и я бутна навън.

Джинджър го чакаше от другата страна.

— А, полковник Бърд. Точно вие ми трябва. Джордж Хаверстън от Лондон се опитва да се свърже с вас по клетъчния ви телефон.

— О, господи — каза Дейвид, като издърпа антената докрай и провери силата на сигнала.

— След като не можа да се свърже, той се обади на номера, който сте му дали тук, и ми предаде съобщение за вас.

— Да? — Дейвид вдигна очи към нея.

— Името е същото. Каза да ви предам, че е открил бележката си и мъжът, за когото се е притеснявал вчера, е доктор Логан, Л-О-Г-А-Н.

Дейвид посочи към залата, от която току-що беше излязъл:

— Вкарайте ме вътре, моля, и влезте с мен.

Тя вече набираше кода на цифровата ключалка, а когато малката лампичка светна зелено, те заедно дръпнаха тежката врата и се вмъкнаха вътре.

Дейвид даде знак на Джинджър да го последва и закрачи към предната редица места, където Джон Блейлок говореше с Джордж Зофел, без да откъсва поглед от екраните.

— Джон, обърни ми внимание, веднага — каза Дейвид.

Зофел и Колингс се обърнаха, а Джон Блейлок се изправи.

— Дейвид, всеки момент ще получат разрешение за атака. На този самолет няма никой, освен един пилот, който...

— Трябва да поговорим — прекъсна го Дейвид, като го дръпна встрани и бързо заговори. — Току-що ми се обади от Лондон управителят на „Меридиън“, който вчера бе много притеснен от един ядосан пътник.

— Аха, ти ми спомена.

— Ти ми каза, че за да те убедя, Джон, е нужна информация, която е известна само на пилота на този боинг, нещо, което само истинският командир от „Меридиън“ може да знае. Имаме го. В съобщението от този „Боинг 747“ преди няколко часа се казваше, че бунтът се предвожда от пътник на име Логан. Спомняш ли си?

— Да.

— А спомняш ли си, когато ти казах за американския лекар, който съди „Меридиън“ за милиони, защото жена му е загинала в един от техните полети?

— Давай по същество.

— Джон, името на този ядосан пътник е същото като името, предадено от пилота на този боинг. Същото! Няма начин някой проклет терорист да знае това име и да го спомене в такова съобщение.

Джон Блейлок се вторачи мълчаливо в Дейвид няколко секунди, после кимна.

— Това не е достатъчно, но...

— Накланя везните, Джон. Трябва да ги спрем.

Джон въпросително погледна Джинджър, която стоеше на метър от тях.

— Доведох я тук в случай, че някой иска да повтори съобщението от Лондон — обясни Дейвид.

Джон Блейлок се обърна и Джордж Зофел тихо събщи новата информация. Сандра Колингс се наведе към тях, после докладва на колегите им в Лангли. В слушалките забръмчаха гласове. Джон буквално прескочи бюрото зад него и започна да набира телефонни

номера. Дейвид го последва и сложи слушалките си в момента, в който в тях долетя гласът на президента от „Еър Форс Едно“.

„Еър Форс Едно“, в полет

— Какво става, Бил? — попита президентът, като се отпусна в стола зад бюрото си и огледа залата за извънредни ситуации от другата страна.

Началникът на кабинета на Белия дом даде знак на един от асистентите си и от лявата страна на екрана на президента изскочи разделена на сектори карта на средната част от Средиземно море.

— Времето ни почти свърши, сър — каза Сандерсън, — а изстребителите не успяват да привлекат вниманието на никой на борда на самолета.

Той изброи всичко, което бяха опитали.

— Сигурен ли е, че на борда няма хора?

— Не можем да кажем със сигурност, сър. Пилотите докладват, че може би има няколко човека с включени светлини за четене, но може и да са силуети... кукли, поставени на седалките.

Президентът въздъхна.

— На какво разстояние са от брега?

— Движат се право към Марсилия във Франция, господин президент, а французите вече вдигат няколко ескадрили от изстребителите „Мираж“. Самолетът доближава края на зоната, която флотът е определил за стрелба.

— И колко остава, Бил?

— Максимум две минути. Трябва ни решение, сър.

Президентът се облегна на стола си.

— Кажи ми отново по каква логика смятаме, че този самолет е смъртоносно оръжие.

— Сър, ЦРУ, военното разузнаване, НРС и нашите колеги в Европа са съгласни, че почти със сигурност имаме работа с троянски кон и предполагаем удар. Основните точки? Знаем, че повечето, а може би всички пътници все още са в Нигерия. Смятаме, че и двамата пилоти са убити или ранени там, така че човекът, който пилотира този самолет, го е отвлякъл. Според съобщението от самолета има бунт на борда, но знаем, че няма пътници или има много малко, ако ги държат

за заложници. С други думи, хванахме голяма организация, която подготвя тайна операция. Всичко подкрепя цялостната ни теория. Този отвлечен самолет лети към Европа с неизвестна цел, а през последните шест месеца постоянно получавахме предупреждения от разузнавателната общност и тайните си източници в различни територии, че се готви опит за голям терористичен удар с оръжие за масово унищожение, и според доклада, който знам, че сте получили в Кемп Дейвид, Лангли и разузнаването са заключили, че последните действия в Нова Скотия и Атланта, щата Джорджия, най-вероятно са диверсионна тактика, която да отвлече вниманието ни от предстоящия удар срещу Европейския съюз. Имаме непосредствени сведения от Близкия изток, че трябва да очакваме атаката да дойде точно от района, където е бил този самолет, Средна Африка. И имаме поне едно спътниково съобщение, въпреки че беше преди доста часове, че е възможно на борда на самолета да има радиоактивен материал.

— Добре.

— Освен това НАТО официално поиска военна намеса от нас, за да попречим на този самолет да влезе в европейското въздушно пространство, а французите изразиха крайна тревога. С други думи, имаме правото и като се има предвид американският флаг, под който лети тази авиокомпания, вероятно и задължението да се справим сами с тази ситуация.

— Съгласен съм, че топката е в нашето поле, докато се намира над Средиземно море.

— Така че, господин президент, нямаме време — каза Сандерсън. — Имаме основателна причина да се страхуваме самолетът да не се приближи прекалено до брега и никакви сериозни доказателства, че това не е терористична акция, а и не получаваме отговор от пилота. Всъщност, както ви казах, единственият човек, забелязан в пилотската кабина, се е снишил, за да не го видят.

— Ами ако грешим, Бил? Ако те наистина са тези, за които се представят?

— Сър, ами ако сме прави и не направим нищо? Ако беше Ню Йорк, а не Марсилия? Решението е ваше, но на везните имаме възможността за ядрен или биологичен удар срещу Франция или Великобритания срещу малката вероятност да имаме невинни американци, които са заложници на този самолет.

— Свържи ме с водача на изстребителите, Бил.

— Господин президент, докато разговаряхме, самолетът е излязъл от зоната за обстрел. Буквално нямаме време.

— Свържи ме с него, Бил. Веднага.

— Да, сър — каза началникът на кабинета, като се опитваше да овладее собствените си емоции, докато се обръщаше към един от техниците в стаята и му даваше знак незабавно да установи връзката.

— Той ви слуша, господин президент. Ще разговаряте със старши лейтенант Крис Бъртън. Повиквателна Зверче. Говорите на живо по некодиран канал.

— Командире? Тук е президентът. Как ме чувате?

— Силно и ясно, господин президент — отвърна почти незабавно гласът на Крис Бъртън.

— Докладваха ми най-подробно за действията ви, но сега ми трябва личното ви мнение. Направили ли сме всичко възможно, за да се уверим, че този самолет не е приятелски настроен?

За момент по канала се чуваха само смущения.

— А, сър... ако ми дадете още пет минути, ще мога да отговоря с по-голяма сигурност.

— Имате три минути, командире. Не повече. Ще чакам.

„Меридиън“ 6, в полет

00:31 ч

Фил Найт видя червена светлина с периферното си зрение. Непознат самолет доближи пилотската му кабина отляво. В мигащите светлини на крилата на боинга той различи силуета на някакъв изстребител с двойна опашка, който, изглежда, имаше американско означение. В лицето му светна малък лъч светлина от пилотската кабина на изстребителя, като стресна Фил, който вдигна ръка да се предпази. Човекът, който беше в пилотската кабина на изстребителя, завъртя светлината встрани от пилотската кабина на боинга и освети себе си.

„Фенерче — заключи Фил. — Но какво се опитва да каже?“

Пулсът му тревожно се ускори. Възможността пак да е сгрешил нещо и да се е забъркал с изстребители прехващачи изпрати още един поток адреналин през тялото му. Но той излъчваше транспондерен код за отвличане, нали така? И беше казал на компанията какво прави. Може би изстребителят просто трябваше да го ескортира до безопасно място.

„Сигурно е това. Това е ескорт.“

Той отново потрепери, когато си спомни за системата ACARS. Не беше отговорил на последното запитване от компанията, получено преди цели часове, а нали Абът му беше казал, че процедурите за разрешенията извън страната са различни?

Той се протегна да провери за допълнително съобщение, но от принтера не стърчеше нищо, а той имаше други, по-важни неща на главата си, за да се сети, че на малката машинка просто ѝ е свършила хартията.

Фил се втренчи в пилотската кабина на изстребителя, като осъзна, че пилотът му прави знак с ръка, сякаш му маха да го последва, и мига със светлините на крилата си.

„Какво иска от мен, за бога?“

„Меридиън“ никога не го беше обучавала как да действа, ако го прехванат военни самолети. Дори и да го бяха направили, той го беше пропуснал. В миналото беше слушал военни пилоти, които разказваха за определени сигнали с ръка, използвани на изстребителите по време на Студената война — специални жестове, с които на прехванатия пилот се обясняваше какво да прави. Но това не беше ли само в случаите, когато някой беше нарушил комунистическото въздушно пространство и те искаха да го приземят? Фил разрови паметта си, но там нямаше нищо за сигнали с ръка. Може би в някой от наръчниците, но нямаше време да търси.

Пилотът на изстребителя клатеше крилата на самолета си, мигаше със светлините и постоянно сочеше надолу, но нищо от това нямаше смисъл за командира на Полет 6.

„Предполагам, че иска да го последвам. Сигурно иска да се приземя някъде по-близо от Лондон.“

Фенерчето на пилота изстребител отново се насочи към пилотската кабина на боинга и Фил вдигна палци в отговор.

„Това е — помисли си Фил. — Върнах му жеста.“

Очите му се спряха на бордовия компютър. Брегът на Франция беше на около сто и петдесет километра пред него, а маршрутът му минаваше през Марсилия.

„Дали иска да отида там?“ — зачуди се Фил.

Как можеше да го попита без радиостанция? Фил вдигна ръка към таблото над главата си и включи централното осветление на пилотската кабина, като заля всичко със светлина. Отново помахна на пилота и посочи напред, като му направи знак, че слиза, без да е сигурен дали го видяха. После бръкна в пилотската си чанта за бележника, който винаги носеше, и черния маркер в страничния джоб. Бързо написа „Кацане в Марсилия?“ и го обърна с лице към прозореца, като го държеше достатъчно близо, за да се вижда в светлината от пилотската кабина.

Но изстребителят вече беше напред, твърде далеч, за да го прочете.

На борда на „Еър Форс Едно“

— Той най-сетне даде знак, че ме забелязва, и според мен разбра, че трябва да ме последва — докладва старши лейтенант Бъртън на президента.

Блясъкът от нов видео прозорец, добавен на екрана с течни кристали, привлече вниманието на президента. Отново виждаше инфрачервената спътникова снимка на боинга и на изстребителите, предавана на живо. Водачът на F-14 практически докосваше носа на боинга, а тримата останали поддържаха формация по-назад и встрани. Той видя как водещият „Томкет“ излиза напред и започва лек завой наляво и го чу как инструктира останалите пилоти да го последват отдалеч. Изстребителят продължаваше левия си завой, но боингът продължаваше право напред, както потвърди един от задните изстребителите, който в същия момент натисна бутона за предаване.

— Водач, тук е две. Целта не те следва. Повтарям, не те следва. Курсът му остава три-четири-нула.

„Меридиън“ 6, в полет

— Добре, започваме да се снишаваме — каза Фил, най-вече на себе си, като изключи задържането на постоянна височина от автопилота и започна спускане на височина от 1500 метра.

Издърпа ламинирания лист с инструкции в скута си и премина през всички точки, преди да вдигне очи. Обикновено вторият пилот четеше, а той отговаряше. Празното място отдясно предизвика чувство за вина; появи се смразяващият образ на Гарт Абът, проснат в локва кръв на пистата в Катсина.

Фил се опита да се отърси от кошмара и погледна към изстребителя. Другият самолет беше изчезнал, значи вероятно го беше разбрал правилно.

„Марсилия... трябва ми инструкциите за заход към Марсилия.“

Той издърпа кожената книга с таблиците за Европа и прелисти страниците за Франция, докато откри нужните и ги извади от папката, като погледна нагоре да провери височината.

„Слизаме през ниво на полета три-шест-нула. Няма начин да се обадя на някого по радиото. Ще трябва просто да долетя до пистата и да се приземя.“

Фил обърна инструкциите за приземяване и проучи диаграмата на летището, като запомни посоката на най-дългата писта. Надяваше се, че ще бъде осветена.

„Разбира се, че ще е осветена — поправи се той. — Те знаят, че идвам.“

НРС, Шантили, Вирджиния

Джордж Зофел се обърна на мястото си, за да потърси Джон Блейлок, който все още стоеше прав с телефонна слушалка до ухото.

— Джон?

— Да? — вдигна поглед по-възрастният полковник.

— Той не се е подчинил на инструкциите на изстребителя и започва да се спуска, сякаш се насочва към Марсилия.

— Какво ще правят? — попита Дейвид.

Джон му хвърли бърз поглед, закрил слушалката с ръка, а изражението му сякаш казваше: „Остави ме да се оправя с това“. После отново погледна към Зофел.

— Заключение?

— Лангли смята, че това е планиран финт. Натискат Пентагона за незабавно разрешение да го свалят.

— Не! — извика Дейвид.

— Полковник Бърд, моля! — каза рязко Джон.

— Майната му на протокола, господо. Майната им на снимките от Нигерия. Този самолет не е летяща терористична заплаха. Не можем да го свалим.

Джон Блейлок скочи и протегна дясната си длан към Дейвид, за да го накара да замълчи, после се обърна към Зофел и Колингс.

— Имам причина да вярвам, че Дейвид е прав.

Джордж Зофел поклати глава.

— Вече обсъдихме проблема, Джон, групата X може да е имала съучастник на борда, който да е знаел за недоволството на Логан, и да е бил готов да използва името му. Съжалявам. Няма да се намесваме.

— Каза ли на Лангли? — попита Джон.

— Да, но те не вярват, че е важно, нито пък ние.

— Е, кажи им го пак, по дяволите. Опитват се да получат разрешение да го свалят.

— Не, Джон — отвърна меко Зофел. — Ще трябва да отстъпиш.

— По дяволите, Джордж, изслушай ме. Това е грешка. Преди не мислех така, но сега съм убеден, че Дейвид е прав, и се опитвам да добавя още едно парче към мозайката, но ми трябва още няколко минути.

— Нямаме още няколко минути — каза Сандра Колингс.

Джон Блейлок отново отвори уста, но тя вече беше скочила от мястото си.

— *Седнете*, полковник! Държете се неадекватно. Тук сте само гост. Ако се намесите още веднъж, ще трябва да отстраним и двама ви.

В продължение на няколко напрегнати секунди Дейвид Бърд наблюдаваше Джон Блейлок, който се опитваше да реши какво да направи. Дейвид чу в слушалките си думите на пилотите, които все още се опитваха да измислят начин да накарат пилота на боинга да се подчини. Водещият F-14 отново летеше пред него и пак зави наляво, но боингът продължаваше да се спуска по права линия към Марсилия, без да се отклони. Искането за незабавно разрешение за стрелба отново беше отправено към президента.

„Меридиън“ 6, в полет

Джими Робъртс беше отвел младия собственик на радиоскенера в предната част на самолета, където ги чакаше Джени. Тя бързо поздрави момчето и му върна радиото със спешната молба отново да го включи. Момчето занатиска копчетата и цифрите на дисплея започнаха да прескачат от честота на честота, потвърждавайки, че апаратът работи.

Но не се чуваха никакви гласове.

— Сигурен ли си, че покрива същите честоти като преди? — попита Джени.

Момчето кимна.

Нещо привлече погледа ѝ през малкото кръгло прозорче на втората врата отдясно на боинга и тя се извини за секунда, за да прекоси седемте метра до другата страна.

— Какво виждаш? — попита Брайън Логан зад нея. Току-що беше излязъл от първа класа.

— Друг самолет — отвърна Джени, като се обърна за малко, за да се увери, че е той. — Дори два, мисля, които летят до нас от тази страна.

Брайън погледна и бързо се отдръпна.

— Изтребители. Не мога да определя чии са, но не съм изненадан.

Боингът леко подскочи и Джени усети как самолетът започва да се спуска. Тя се взря изумено в Брайън, който провери часовника си.

— Възможно ли е да започваме да се снишаваме към Лондон толкова скоро? — попита тя, като вече подозираше отговора.

— Няма начин. Току-що минахме край Либия и сме над Средиземно море, но не знам колко навътре — отвърна Брайън. — Преди няколко минути погледнах картата. Нещо става с нас и тези изтребители.

Джени се върна от кухненското помещение, където Джими Робъртс и тийнейджърът си играеха със скенера и напразно се опитваха да открият честотите, които бяха чули преди.

— Успявате ли?

Джими поклати глава.

— Нищо не чуваме.

— Моля ви, продължавайте — каза Джени, после се обърна към Брайън. — Какво мислиш?

— Че ни принуждават да кацнем някъде.

— Принуждават ни да кацнем?

— Да, и ако съм прав, там на пистата ще ни чакат въоръжени посрещачи. Кой знае какво им е казал командирът.

На борда на „Еър Форс Едно“

Президентът поклати глава и въздъхна. Изражението му внимателно се наблюдаваше както в залата за извънредни ситуации, така и в Пентагона. *Заложено е твърде много, за да рискувам*, помисли си той. Опасността от терористична операция бе затруднила вземането на всяко решение и той бе поставен на границата между ясната заплаха и възможността за ужасна грешка.

Ако беше антракс или ядрено оръжие, можеха да загинат милиони. Ако сбъркаше, триста души щяха да платят тази грешка с

живота си. Самите цифри правеха решението му неизбежно. Рискът беше прекалено висок.

— Много добре — каза президентът унило. — Унищожете самолета.

— Слушам, сър — каза Бил Сандерсън и кимна на друг офицер в залата за извънредни ситуации, който предаде командата, без да знае, че от Пентагона вече я бяха чули.

Заповедта беше предадена от оперативния център на самолетоносача „Ентърпрайз“ на старши лейтенант Крис Бъртън за броени секунди.

— Зелена светлина, Зверче. Повтарям, базата дава зелена светлина.

— Разбрано — потвърди Бъртън с тон, който издаваше примирение. — Заставам на позиция.

Чу се звукът от бойната глава на ракета въздух-въздух, която изръмжа силиконовото си съгласие, че е уловила целта и я следи. Звукът бързо прерасна във вой, който издаваше установено радарно насочване.

— На позиция за стрелба — предаде Бъртън.

Диспечерът от „Ентърпрайз“ заговори забързано:

— Зверче, целта е на 130 километра от брега. Свали го веднага. Доближава те подкрепление от осем изстребителя „Мираж“ на разстояние от десет до петнайсет километра.

— Хващаме ги на радара — потвърди Бъртън. — Две, три, четири, на позиция за стрелба. Тигър, стойте високо.

Изстребителите насочиха ракетите си „Сайдуайндър“ към двигателите на боинга.

В пилотската кабина на изстребителя водач Крис Бъртън усети как пръстът му докосва спусъка и се поколебава, когато заговори на колегата си отзад:

— Помогни ми, Бори. Има ли нещо, което не сме пробвали?

— Давай, Зверче. За бога, това може да е летяща ядрена бомба.

Крис усети как пръстът му се кани да натисне спусъка. Съзнателно възпря импулса си, опитвайки се да открие нещо, каквото и да е, което да разсее страха му, че се кани да избие невинни цивилни граждани.

— Какво чакаш, Зверче? — попита Бори.

— Още нещо! — отвърна Крис, като натисна преподавателя и каза на останалите пилоти да задържат позицията. — Бори, включи отново радиото на едно-двайсет-едно-точка-пет и му кажи, че ако не ме последва, ще го свалим.

— Разбрано — отвърна Бори.

— База — предаде Бъртън. — Опитвам още една маневра, за да го убедя да ме последва.

Той изключи ракетите си и побутна дроселите, като отново ускори, за да настигне и да изпревари боинга.

— Съвсем не, Зверче — отвърнаха от базата. — Изпълни заповедта веднага.

— Не още, сър. Нещо не е наред в тази работа.

— Зверче, трябва да стреляш незабавно.

— Изчакайте, база.

— Съвсем не, по дяволите. Веднага изстреляй тези ракети!

— Изчакайте. Ще стрелям с картечницата, за да привлека вниманието му.

— Няма време, Зверче. Изпълнявай заповедите си.

На задната седалка на водещия „Томкет“ Бори натискаше бутона за предаване.

— „Меридиън“ шест, това е последно предупреждение. Повтарям, това е последно предупреждение. Не виждаме никого на борда, освен човека в кабината и ако не обърнете самолета и не поемете обратно за кацане в Алжир, ще ви простреляме с ракети. Повтарям, при отсъствие на доказателство за пътници или съгласие от ваша страна ще ви свалим. Това е последната ви възможност.

Отговор не последва.

Бъртън вече се беше плъзнал назад на позиция зад боинга и беше привел ракетите в състояние на бойна готовност. Натисна спусъка и изпрати картечен откос в нощта. Трасиращите куршуми очертаха линия пред боинга, а шумът незабавно отекна навсякъде. Още веднъж светна с фенерчето си в кабината, а после към дясната си ръка, като правеше знак на пилота да го последва и да завие наляво. Стори му се, че пилотът на боинга кима, и Бъртън за последен път леко зави наляво, като се молеше пътническият самолет да го последва.

— Наблюдавам го, Зверче... изчакай... — каза Бори, като се завъртя в седалката в мрежата от предпазни колани. — По дяволите,

продължава да държи същия курс. Не ни следва.

От предната част на пилотската кабина долетя тиха ругатня.

— Зверче, докладвай за ситуацията — наредиха от базата, а гласът ясно принадлежеше на командира на неговата ескадрила.

Бъртън въздъхна и отново се плъзна зад боинга, пак включи ракетите и ги остави да се прицелят.

— Връщам се на позиция за стрелба. Опитвах всичко.

„Меридиън“ 6, в полет
00:35 ч

От колоната на малкия радиоскенер внезапно долетя ясен американски глас, като почти накара Джими Робъртс да изпусне апарата. Думите бързо достигнаха до съзнанието на всички присъстващи, карайки ги да изтръпнат от ужас.

... простреляме с ракети. Повтарям, при отсъствие на доказателство за пътници или съгласие от ваша страна ще ви свалим. Това е последната ви възможност.

Джени също го чу. Беше напълно шокирана.

Джими притисна лице към прозореца от лявата страна в момента, в който оттам избухна картечен шум.

— Стрелят по нас — извика Джими през рамо. — Тези самолети стрелят. Видях куршумите.

След миг Джени застана до него. Брайън Логан и Робърт Макнотън дотичаха в кухненското помещение от първа класа.

— Току-що беше пред нас — обясни Робъртс.

— Какво точно каза той? — попита Джени, а сърцето ѝ биеше учестено.

Джими се напрягаше да забележи нещо отвън, но видя само мигаща червена светлина, която изостана и изчезна.

— Заяви, че няма доказателства за пътници на борда — повтори Джими. — И че ще ни застрелят, ако не се подчиним.

— На какво? — попита Брайън, докато няколко други мъже нахълтаха в помещението.

— Какво, наистина? — попита Джени, а объркването ѝ нарастваше с всяка изминала секунда. — Защо му трябва да види пътниците?

Шокът при вида на трасиращите куршуми и приглушения шум от картечницата на изстребителя за момент парализира Фил Найт. Слизаше към Марсилия, нали? Пилотът на изстребителя беше вдигнал палци в отговор на неговия знак, нали? Тогава защо стреляше?

Фил видя как изстребителят се отдели и се плъзна наляво. Усещането за непосредствена заплаха растеше. Истинските куршуми означаваха, че отново греша, но не знаеше в какво. Нямахме никаква представа.

Фил отчаяно огледа радиостанциите, като се опитваше да измисли някакъв начин да се обади по тях. Трябваше му съвет, но нямаше никой друг, нямаше опитен втори пилот, колкото и арогантен да беше, нямаше кой да го направлява по радиото.

Мисълта за уредбата проблесна в ума му, но в това нямаше смисъл. Какво да направи, да се обади на пътниците за помощ?

„Да — отговори си Фил, а идеята набираше сила с всяка изминала секунда. — Каква друга възможност ми остава? Никаква.“

Той грабна слушалката.

Говори командирът. Чуйте ме, моля. Може би наистина сме загазили и... ми трябва помощ, за да разбера какво става. Отвън има изстребител, може би повече от един, и както някои от вас може би са видели, той току-що изстреля предупредителен откос. Мислех, че иска да кацна в Марсилия във Франция, която е точно пред нас, но сега не съм сигурен, а без радиостанция не мога да разговарям с него. Трябва ми... добре, не знам какво ми трябва, просто си го признавам. Знаем, че сте ми сърдисти, и... чувството е взаимно, но... сега сме заедно в тази каша, така че ако има някой с... авиационно радио на борда или клетъчен телефон, който работи във Франция, или нещо... сега е моментът да ми кажете. Нямам представа дали биха ни свалили наистина, или не.

Той посегна да прекъсне връзката, после отново вдигна микрофона:

А... искам да се знае... че се извинявам за всичко, което преживяхте.

Уредбата зазвъня почти незабавно.

— Да?

— Обажда се Джени. Преди час изключих светлините в салона, за да оставя хората да поспят. Но току-що хванахме едно съобщение на

портативен скенер, в което се казваше, че пилотите на тези изстребители не вярват на борда да има хора и им трябва доказателство, така че да включим ли светлините?

— Господи, да! Пусни ги всички, Джени, и... накарай хората да застанат на прозорците, където да ги виждат, моля те.

Джуди рязко включи светлините и набра кода на уредбата.

Внимание, всички! Събудете се! Всички! Събудете се веднага! Всички, които се намират на място до прозореца, включете светлините над главите си и доближете лице до... Не, чакайте малко. Уверете се, че светлините над главите ви осветяват лицата ви и някой отвън може да види колкото се може повече от нас. Навън има изстребител, който по някаква причина настоява да ни види. Направете така, че да се виждате. Нека във всеки прозорец да има осветено лице. Махайте му, движете се и се уверете, че ви вижда. Бързо! Моля! Бързо!

Тя остави микрофона и видя как Брайън Логан падна на колене и започна да дърпа капака към електронния отсек.

— Какво правиш? — попита тя.

— Радиото — заяви той, без да обяснява нищо повече и скочи долу.

Тя доближи ръба, като оглеждаше слабо осветеното помещение, но не видя нищо. Главата му се появи обратно в отвора и почти се блъсна в нейната, после той се изкачи горе с някакъв предмет в ръце.

— Какво е това? — попита Джени, като го следваше.

Той махна към стълбището и се затича.

— Радиостанцията на втория пилот — извика той през рамо, като заобиколи няколко пътници.

Джени го следваше плътно, когато стигнаха до горния край на стълбите и тя осъзна, че отиват към пилотската кабина. Тя спря и грабна един микрофон, като набра кода на кабината на клавиатурата.

— Да? — отвърна Фил Найт.

— Командире, обажда се Джени. Отвори вратата на пилотската кабина. Брайън Логан се качва да ти помогне. Намерил е предавателя на втория пилот.

— Логан?

— Направи го, командире, ако говориш сериозно.

— Отварям — отвърна Фил.

Джени сви ръце на фуния около устата си и извика след отдалечаващия се лекар:

— Той ще ти отвори вратата, Брайън!

Видя го как маха, докато се приближава към пилотската кабина.

Фил Найт се протегна към ключа за отваряне на вратата.

— Какво правиш? — попита Джуди уплашено в мига, в който чу как резето изщраква.

— Логан се качва с радиото на втория пилот.

— Логан?

— Да.

— *Не!* — изкрещя тя, като се вкопчи в облегалката на стола му.
— Не го пускай вътре, това е номер!

Той чу как вратата на пилотската кабина се отваря. Джуди скочи от сгъваемата седалка и се завъртя назад. Видя пожарникарската брадва в ръцете ѝ твърде късно.

— Джуди, недей! — извика Фил, докато бясно откопчаваше колана си.

Той скочи от пилотското кресло, но кракът му се закачи за централното табло и ритна щурвала. Той замахна към брадвата и не успя да я хване.

— *Навън!* — изкрещя Джуди и замахна към влизания човек.

Брайън рязко се хвърли надясно, за да избегне атаката на Джуди, и вдигна лявата си ръка да се предпази. Но мястото беше твърде тясно, а изненадата му — твърде голяма, и брадвата се заби в лявата му предмишница, като я съсече чак до костта и неконтролируемо завъртя лекаря наляво. Той падна върху командира.

Брадвата се изплъзна от ръцете на Джуди, тя се блъсна в задната стена на пилотската кабина и незабавно се изправи, като се оглеждаше за друго оръжие. На таблото с инструментите святкаше червена светлина и се чуваше предупредителен звук, но до съзнанието ѝ не достигна фактът, че боингът влизаше във все по-дълбок свредел и се въртеше надясно, а автопилотът беше изключен от случайния ритник на командира по щурвала.

Чудовищната болка в лявата ръка на Брайън го накара да се затърчи в агония, докато се опитваше да се изправи. Вече не можеше

да контролира ръката си. Тялото му се разтърси от болка. Погледна нагоре към полуделите очи на Джуди Джаксън в момента, в който тя се приготвяше да стовари един пожарогасител върху главата му.

Фил вдигна очи и видя Джуди да замахва. Реакцията му беше незабавна.

— Джуди! Пусни го! Пусни го веднага!

Той с усилие се заизмъква изпод ранения доктор, като не откъсваше очи от нея.

Изумена и все по-неуверена, Джуди стоеше, вдигнала тежката бутилка над главата си. Цялото ѝ тяло трепереше, когато Джени Бретсън се промуши през вратата на пилотската кабина и я сграбчи.

Вътре се чуваше настоятелен предупредителен вой. Фил се изправи на колене, като се бореше да запази равновесие на хлъзгавия от кръвта под, и сграбчи сгъваемата седалка, за да огледа уредите.

„Автопилотът. Спускаме се.“

Краката му се хлъзгаха, но той успя да се добере обратно до лявото място.

— Какво правиш, по дяволите? — извика Джени Бретсън на Джуди, след като измъкна металната бутилка от ръцете ѝ и я хвърли встрани. — Какво си направила?

Беше шокирана от ужасяващия вид на тежко ранения Брайън Логан на пода. Избута Джуди с цялото си тяло навън от кабината и се обърна към няколко мъже, които се бяха доближили.

— Задръжте я, моля. Дръжте я здраво — нареди Джуди на най-близкия и се втурна обратно в кабината. Раната на лявата ръка на Брайън Логан я ужаси.

— О, господи.

— Удари го с проклетата брадва — каза Фил, като се бореше да изправи боинга.

Той издърпа дроселите и завъртя крилата, като меко и предпазливо вдигна носа нагоре. Хвърли отчаян поглед към Джени, докато тя отваряше чантата за първа помощ в пилотската кабина.

— Трябва да му сложа турникет.

— А аз трябва да взема това радио — отвърна Фил.

— Отдолу... отдясно... — успя да процеди Брайън през стиснатите си зъби. — Качи се... над мен... — добави.

— Къде?

— Отдясно... на пода...

— Бързо! — обади се Фил. — Моля те, побързай!

НРС, Шантили, Вирджиния

— Започва избягваща маневра — заяви пилотът на флотския изстребител „Томкет“, докато се връщаше на изходна позиция — или започва да обръща. Не съм сигурен кое. Чакайте... може би го спуска в свредел.

Дейвид Бърд, който слушаше напрегнато, хвана ръката на Джон Блейлок, за да привлече за секунда вниманието на по-възрастния мъж. Приведен над телефона, Джон се опитваше да разговаря с една друга секция в комплекса на НРС.

— Какво? — прошепна той.

— Джон, това е. Сега или никога. Имат зелена светлина. Ще стрелят.

Блейлок въздъхна и кимна.

— Задръж. Моля, продължавайте работа — каза в слушалката, докато се изправяше. — Трябва ни най-основен анализ... не изчакайте сигурни резултати, просто ми дайте суровите данни в момента, в който излязат от компютъра.

Той остави телефона и се обърна към двамата аналитици в предната част на стаята.

— Джордж? Сандра? Кажете им да спрат. Вече имам доказателство, че кадрите от Нигерия са фалшиви.

Джордж Зофел рязко се завъртя. Гласът му беше напрегнат и уморен.

— Какво?

Джон повтори думите си, но спря преди края на изречението. Нямаше време. Дори ако Джордж Зофел и Сандра Колингс напълно се съгласяха с него, първо трябваше да убедят ЦРУ и да постигнат някакво съгласие.

Джон Блейлок рязко сграбчи слушалката, за да набере един номер с цялата скорост, на която беше способен. Той вдигна ръка към Зофел и Колингс да го изчакат.

— За какво говориш пък сега, Джон? — попита Зофел, като раздражено се обърна към Дейвид Бърд. — Имаш ли представа за

какво говори?

Дейвид поклати глава.

Пилотът на изстребителя отново докладва, че е на огнева позиция, готов да стреля.

— Отново съм се прицелил, база — каза Зверчето. — Той прекратява свредела и пак завива. Ще изчакам, докато изравни. Потвърдете, че все още имаме разрешение за стрелба.

Дейвид потръпна от ужас.

— Дай ми Санди — извика Джон. — Обажда се Голямата птица. Веднага!

Той чуваше в слушалките, че от „Ентърпрайз“ потвърдиха разрешението за атака.

Изминаха не повече от пет секунди, преди да се установи връзката.

— Бил, спри атаката и ми дай две минути, за да обясня.

На другия край на линията, в залата за извънредни ситуации, адмирал Бил Сандерсън стана от стола си.

— Джон?

— Повярвай ми, Бил. Аз съм в НРС. Спри ги. Ще изчакам.

Сандерсън грабна прекия телефон за връзка с оперативния център на „Ентърпрайз“.

— Кажете на Зверчето да не стреля.

Старши лейтенант Крис Бъртън се беше прицелил в левия външен двигател на боинга, след като самолетът спря да се върти и излезе от свредела, а пръстът му беше на бутона за стрелба, когато гласът на колегата му отзад прозвуча в слушалките:

— Давай, Зверче. Вече сме на 115 километра. Дори ако взривим всичките му двигатели, от това разстояние все още може да се разбие на брега.

В главата на Крис Бъртън се въртеше мисълта за отдавнашната руска атака срещу пълен с пътници корейски „Боинг 747“. Тогава нямаше нито прошка, нито пощада за съветските пилоти, които бяха убили повече от четиристотин пътници през онази нощ, въпреки че просто бяха изпълнявали заповеди. Пилотът, който пуснеше

смъртоносните ракети, завинаги оставаше убиец, а той, Крис Бъртън, сега беше на ръба на същата съдба.

Може би.

„В края на краищата — отекна една мисъл в главата му — аз съм офицер от ВВС. Нямам избор.“

— *Задръж огъня, Зверче!* Повтарям, задръж огъня. Потвърди.

Гласът от базата отначало беше толкова нелогичен, че сякаш звучеше само в главата му. За секунда му се стори, че е чул погрешно.

— Повтори? — попита Крис.

— Той... казва да задържиш огъня, Зверче. Базата каза да не стреляш. Задръж.

— Разбрано, база — предаде Крис. — Задържам огъня.

Той предаде заповедта на останалите изстребители и зачака, като се чудеше защо вижда отразена светлина по крилата на боинга там, където преди я нямаше.

„Какво е това?“ — запита се.

После дръпна изстребителя на стотина метра наляво, за да погледне по-добре.

* * *

В пилотската кабина Джени се промуши над централното табло и се протегна под рулевите педали на втория пилот, като търсеше радиото.

— Няма го.

— Изпуснах го... там... чух как падна — каза Брайън.

— Капитане, имаш ли някакво фенерче?

Фил кимна и порови в чантата си няколко секунди, преди да й подхвърли едно фенерчето. Тя го запали и отново се наведе под дясното табло.

— Намерих го... Заклецило се е зад педалите. Можеш ли... да мръднеш левия назад?

Фил се подчини, като наклони боинга надясно.

— Хванах го — каза Джени, изправи се и подаде радиото на Фил Найт, който все още държеше щурвала с две ръце.

— Чакай — каза той, като завършваше маневрата след завоя.

Протегна се към таблото и отново включи автопилота, като зададе скоростта на спускане и посоката, преди да грабне радиото и да започне да търси аварийната честота.

Зала за извънредни ситуации

Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия

— Добре, Джон — обърна се Бил Сандерсън към Джон Блейлок по телефона. — Задържа огъня, но сме ужасно близо до френския бряг. Казвай бързо.

— Две неща — заяви Джон Блейлок. — Първото е, че в съобщението от самолета преди няколко часа имаше едно име, което не може да знае никой освен истинския командир — името на един лекар, Логан, който се е качил в Лондон разтреперан от гняв, че тази авиокомпания е оставила жена му и сина му да умрат при предишен полет. Вероятността някой терорист да знае това име и да го използва е твърде минимална. Второ, току-що получих първите резултати от анализа, който накарах да направят в една специална секция тук, в НРС, и той обръща заключенията ни с главата надолу.

— Как?

— Преди твърдата ни убеденост, че това е истински троянски кон, почиваше на убеждението, че пътниците са слезли в Нигерия. А то зависеше от автентичността на спътниковите кадри, според които пътниците бяха взети за зложници. Ние повярвахме на тези кадри, защото на тях имаше множество ръце с бяла кожа в район, в който живеят чернокожи. Аз поръчах спектрографски анализ на бялата кожа на тези зложници, който да бъде направен при следващото преминаване на спътника. Резултатите са 68% калциев фосфат и различни глинени компоненти, 21% водороден оксид и остатъчни минерали.

— На английски, Джон — каза началникът на кабинета.

Оставаха двайсет секунди.

— Кал, адмирале. Бяла, западноафриканска, глинеста кал, която прави ръцете ти бели на спътникова снимка, ако ги натъркаш с нея. Цяла вечер ни мотаят, приятелю. Долу са хората на доктор Мшира, които са се маскирали като бледолики, а ние се хванахме. Прибери кучетата.

— Изчакай, Джон — каза Сандерсън.

Началникът на кабинета на Белия дом се изправи и бързо предаде новата информация на президента, като добави:

— Все още има вероятност самолетът да нападне цивилен обект, а на борда да има пътници за заложници.

Президентът поклати глава.

— Този риск съм готов да поема, Бил. Приземете го в безопасност.

Радиоканалът между „Ентърпрайз“ и водачът на изстребителите все още беше настроен на честотата на командването и сега оживя от развълнувания глас на Крис Бъртън:

— База, тук е Зверчето. Аз, хм... страшно се радвам, че ни наредихте да не стреляме. В самолета току-що се включиха светлините в салона и на всеки прозорец има лица. Сър, този самолет е пълен с мъже, жени и деца.

На борда на „Еър Форс Едно“

Президентът си пое дълбоко въздух и се отпусна назад. Бил Сандерсън предаде останалите подробности от разговора с Джон Блейлок и съответното потвърждение от пилота на изстребителя водач, че самолетът е пълен с пътници.

— Мисля, че нашият пилот се изрази най-правилно, господа — каза тихо президентът. — Слава богу. За малко да унищожим над триста души.

Бил Сандерсън въздъхна.

— Е, сър, понякога процедурата дава грешки.

— Ние ще се заемем да променим процедурата, ако трябва и за втори път, Бил. Понякога е добре да погледнеш назад.

Останалите думи на президента бяха заглушени от друго съобщение от водещия „Томкет“.

— База, току-що за пръв път установихме радиовръзка с командира на боинга. Говори по портативно аварийно радио. Казва, че има тежко ранен пътник, който губи кръв и се нуждае от незабавна медицинска помощ, и му трябва разрешение за извънредно кацане в Марсилия.

Бил Сандерсън направи знак на президента да изчака, докато няколко гласа едновременно изпълниха залата за извънредни ситуации, а съобщението на Зверчето продължи:

— Освен това тук има две ескадрили френски изстребители, сър, но не можем да разговаряме директно тях.

Сандерсън изстреля серия от заповеди, после с облекчена въздишка се обърна към президента.

— Командването на френските ВВС приема уверенията ни за самолета.

— Какво им казахме?

— Че... тревогата е наша грешка.

Президентът кисело се засмя.

— Това много ще им хареса, Бил. Ще ми го натякват на следващата среща на високо равнище.

— Несъмнено.

— Как е той? — попита Фил Найт, докато Джени затягаше турникета върху лявата ръка на Брайън Логан.

— Добре — отвърна Логан вместо нея.

Джени вдигна поглед и добави:

— Всичко е под контрол, но ни трябва болница. Бързо.

— Остават само четирийсет и осем километра — отвърна Фил, като леко наклони боинга, за да продължи да лети директно към летището в Марсилия.

— „Меридиън“ шест... — Гласът на един от военните пилоти изпраця от портативната радиостанция.

— Слушам — отговори Фил.

— Предадохме съобщението ви за спешен случай и кулата в Марсилия ви даде разрешение за кацане на писта три-четири, право напред, сър. Вече виждате ли светлините?

Фил погледна към бордовия компютър, който показваше четирийсет и шест километра по права линия до началото на пистата. После погледна през предното стъкло навън, като остави очите си да се съсредоточат върху мигащите светлини на летището и подредените в линия светлини за заход, които пулсираха в далечината.

— Разбрано — каза той по радиостанцията. — Виждам пистата.

— Казаха ни, че в края на пистата трябва да завиете надясно, сър, и да изключите двигателите. Там ще ви посрещнат подвижни стълби и медицинско оборудване.

— Благодаря, флота — отвърна Фил.

Последва пауза, преди гласът да се върне.

— Наистина се радваме, че включихте светлините в салона навреме, сър.

— Разбрано — беше единственото, което успя да отговори Фил.

Фактът, че се бяха измъкнали от гарантирано смъртоносна атака с крилати ракети, все още си пробиваше път в съзнанието му.

— Можеш ли... да направиш нещо за мен? — попита Джени Брайън Логан, с неуверен и слаб глас.

— Разбира се. Какво?

— Моето... куфарче. В първа класа. Моля те, не им позволявай да ме изнесат оттук без него.

— Ще ти го изпратим.

— Не! Искам да кажа, не мога да го оставя.

Джени го изгледа за миг, като си спомни как беше стискал куфарчето.

— Защо? — попита. — Какво има вътре?

Той отново затвори очи от болка за няколко секунди, после леко ги отвори и я погледна отново.

— Лично е.

— Дръж се. Просто се дръж — каза тя.

Фил се опитваше да се съсредоточи върху приближаващата писта. Светлините на пистата изплуваха все по-близо и отвличаха вниманието му от разтърсващия страх, че това може да е последното му кацане като командир. Той спусна колесника, после премина през списъка от инструкции преди кацане и пусна задкрилките докрай, преди да издърпа дроселите и внимателно да вдигне носа. Сетне усети как основният колесник докосва бетона. Беше едно от най-гладките кацания в кариерата му.

ЕПИЛОГ

*Национална разузнавателна служба Шантили, Вирджиния
19:12 ч*

— Какво стана там вътре, Джон? — попита Дейвид Бърд, докато се подпираше на гигантския пикап на Джон Блейлок, боядисан в пожарникарско червено, и го гледаше как вади две кутии „Гинес“ от едно задно отделение.

— Ами... бих казал, че ти спаси живота на около триста души, полковник Бърд, сър.

— Аз ли ги спасих? Едва ли.

Джон се обърна и му се ухили.

— За един работен ден.

— Винаги ли е толкова напрегнато на това място?

— Не — отвърна Блейлок, като му подхвърли една кутия. — През повечето време хората като Джордж Зофел се занимават с ужасно скучни неща. Да анализираш пиксели може да бъде много досадна работа. Но в тези дни, когато имаме спътникова фотография в реално време и други високотехнологични чудесии в тази нова сграда, щом се появи някой голям проблем, като например самолети или танкове, които прекосяват нечий граници, отгук започва да се води някаква светкавична видеоигра... но с истински хора. — Той посочи сградата на НРС. — Е, ще си призная, че това беше различно. Направо ми скъса нервите.

Дейвид се засмя.

— Не ми се стори притеснен.

— Разбира се, че не.

Блейлок отвори кутията бира сякаш за да подчертае думите си.

— Онези от нас, които са достатъчно интелигентни да отхвърлят предложенията да пилотират изстребител, за да карат големи транспортни самолети, оборудвани с тоалетни с казанче, са на практика имунизирани против всякакви тревоги. О, извинявай —

добави той с театрално притеснение. — Забравих, че караш изстребител.

— Пилотирам изстребител, а не го карам.

— Веднъж като подкараш изстребителя, все това караш.

Джон извади две стъклени халби и подаде едната на Дейвид, който поклати глава в отговор.

— Не мога да повярвам, че разнасяш бар в камиона си.

— Вярвам в предварителната подготовка.

— „Винаги готов?“ — Дейвид се усмихна. — Да не си бил при бойскаутите?

— Не, бях при момичетата. При доста от тях всъщност.

— Моля?

— Ами, технически погледнато, бях бойскаут, при това отличник, но по време на летните лагери много повече ме интересуваха момичетата, отколкото преследването на горски животни или с каквото там се занимаваше останалата част от отряда.

Джон свали задния капак на пикапа и се качи на него, разтвори два шезлонга и се обърна към Дейвид.

— Идвай и сядай.

Дейвид се качи в каросерията и придърпа един от столовете. Дватамата поседяха мълчаливо няколко минути, с бири в ръце, загледани в необичайно ярките звезди по небето над тях и светлините на самолетите, които пристигаха и излитаха от близкото летище в Дълес.

Дейвид пръв наруши мълчанието.

— Джон, кога изобщо се запозна с началника на кабинета Уилям Сандерсън достатъчно добре, за да имаш директния му телефон, а той да ти вярва от една дума?

Над главите им прозвуча далечният рев на излитащ самолет и Джон Блейлок го изчака да замлъкне, преди да отговори:

— Преди „Пустинна буря“ Бил Сандерсън беше флотски командир, зачислен към военното разузнаване, Дейвид. Докладвах му цели три години, така че междувременно станахме близки приятели.

Джон се огледа и си пое дълбоко дъх, преди да продължи:

— Обожавам нощния въздух, а ти?

— Аха. Значи със Сандерсън сте приятели.

Джон кимна, като леко си тактуваше по облегалката на стола с бирата. Само той чуваше мелодията.

— Той е чудесен човек. Президентът извади голям късмет, че е началник на кабинета му, а пък аз имам голям късмет, че ми вярва, освен че сме приятели.

Вниманието им беше привлечено от шума на стъпки по чакъла, после се появи Джордж Зофел.

— Сеньор Зофел — каза Джон с широка усмивка. — Мислех, че вече си пожелахме „лека нощ“.

— Ти го направи — отвърна Джордж, като за момент впи очи в Джон Блейлок, после вдигна дясната си ръка и се огледа. — Какво... правите тук изобщо? Искях да накарам охраната да ви спре на изхода, за да ви кажа нещо, но те ми отговориха, че все още сте на паркинга и си правите пикник в каросерията на един камион.

Дейвид поклати глава.

— Това не е пикник, Джордж, а сериозна декомпресия.

Зофел кимна сериозно.

— Да, и на мен така ми се струва.

— Още ли ми се сърдиш? — попита Джон.

В продължение на няколко секунди Джордж Зофел мълчаливо се вглежда в едрия полковник, после наклони глава и изражението му омекна.

— Блейлок, това е най-дразнещото нещо в теб. Адски трудно е човек да ти се сърди дълго време, независимо какви поразии си направил.

Джон се обърна към Дейвид и вдигна чашата си.

— Ще пия за това. Аз съм майсторът на поразииите.

Зофел сбърчи лице в престолено отвращение.

— Току-що преминахме през невероятна криза, по време на която успя да обърнеш с краката нагоре цялата разузнавателна общност, а сега си седиш тук и смучеш бира, сякаш нищо не се е случило, и в допълнение развъртаваш един действащ офицер.

— Не е просто бира, а „Гинес“, ако искаш да знаеш.

— Както и да е.

— Е, какво те води тук при лошите момчета, а? — подсказа Джон.

— Реших, че трябва да знаете, че французите са потвърдили отсъствието на бомби, вируси или неприятни химически вещества на

борда на самолета на „Меридиън“. Тоалетните са били в полутоксично състояние, но май нищо повече.

— Е, слава богу, че получих навреме новините за онзи спектрографски анализ — каза небрежно Джон, като отбеляза киселото изражение на Зофел.

— Аха... ами — продължи той, — очевидно е било цял цирк за френските власти, да не споменаваме медиите, които не знаят и половината от цялата история. Съсредоточили са се върху бунта на пътниците, а не върху факта, че екипажът на „Меридиън“ почти уреди да ги взривят във въздуха.

— Все още ли се бунтуват? — попита Джон.

— Казаха ни, че около половината пътници са слезли от боинга, настоявайки командира и старшата стюардеса да бъдат арестувани, докато старшата стюардеса е настоявала да арестуват доктора, когото се е опитала да съсече на две с брадва, а междувременно командирът очевидно отказва да каже каквото и да е на когото и да било, докато няма адвокат.

Дейвид Бърд се наведе напред.

— Доктор ли каза?

— Спомняте ли си името Логан? — попита в отговор Зофел, после им разказа това, което знаеше за катастрофалния опит на така наречения похитител да влезе в пилотската кабина. — Във всеки случай, каквото и да е ставало преди това, когато тя се е опитала да го скъси наполовина, той е носел на командира аварийна радиостанция, а не се е опитвал да го нападне. Между другото, закарали са го навреме в болницата. Ще се оправи.

— Е, защо командирът изобщо е кацнал в Нигерия? — попита Джон. — И какво е станало с втория пилот?

Джордж Зофел се подпря на каросерията.

— Вторият пилот е изчезнал, а авиокомпанията се опитва да изясни нещата, но междувременно сигурно ще ти е забавно да научиш, че нашият стар приятел генерал Мшира вече е с десет милиона долара по-богат. Почти веднага след като първата вноска от десет милиона от Нигерия пристигнала в банката, той ги прехвърлил някъде другаде и ги изтеглил. Предполагаме, че около половин час по-късно правителствените лидери на Нигерия са видели „заложниците“ на

живо по Си Ен Ен, когато са излизали от самолета в Марсилия. Същите заложници...

— ... които трябваше да са при Жан Мшира по средата на джунглата — засмя се Джон. — Предполагам, че нигерийците са донякъде раздразнени.

— Може да се каже — ухили се Джордж. — Но най-хубавото е един имейл от Мшира до нигерийското правителство, който прехванахме преди няколко минути. Той напълно сериозно обявява, че заложниците са в Марсилия само защото той е знаел, че нигерийското правителство ще плати откупа, и лично е заповядал освобождаването им, очаквайки правилното решение. После е имал наглостта да им даде номер на банкова сметка, за да могат да му изпратят останалите двеста и деветдесет милиона.

— Шегуваш се — каза Дейвид.

— Не, не се шегувам — обади се Джон. — Това си е точно в стила на нашия доктор Мшира. Този човек вероятно е най-великият жив опортюнист на света, с черно чувство за хумор като екстра.

— Аха, говориш така, защото го познаваш лично, нали? — пошегува се Дейвид, но смехът му заглъхна, когато забеляза, че Джордж Зофел не реагира, а Джон Блейлок кима.

— Не. *Не!* Наистина ли?

— Дълга история, Дейвид — отвърна Джон. — Но доктор Мшира наистина е страхотен човек.

Зофел сви устни и погледна Джон Блейлок.

— Има и още нещо, Джонатан.

— Казвай.

— Спомняш ли си, че разговаря с Ранди Брейди, един от нашите техници в спектрографската лаборатория и го накара да ти направи спешен анализ на светлината, която се отразява от ръцете на предполагаемите заложници?

— Разбира се — отговори Джон. — Това наклони везните.

Джордж Зофел се усмихваше.

— Аха.

— Какво за него?

— Ами Ранди много се извинява, че му е отнело толкова дълго време да ти се обади с анализа си, и беше много притеснен, когато му казах, че вече си си тръгнал.

— О, той се е обадил с окончателния анализ? Добре. Но няма нужда да се извинява — каза Джон. — Предварителният анализ свърши работа. И така... какво показва окончателният анализ на онези снежнобели ръце на снимките?

— Общо взето това, което каза на адмирал Сандерсън: бяла кал, съставена от глина, тебешир, варовик и вода, натъркана по ръцете им, за да ги накара да изглеждат с бяла кожа. Бързо, евтино и ефективно за спътникова снимка.

— Добре. Адски умно от страна на доктор Мшира — каза Джон. — Виж, Джордж, има още нещо...

— И — продължи Джордж Зофел, като пренебрегна опита на Блейлок да смени темата — Ранди каза да ти обясня, Джон, че по време на онези напрегнати минути, когато се готвехме да взривим боинга във въздуха и ти му се обади, той е трябвало първо да изпрати серия от команди към камерите на спътника, преди да направи оценка. Току-що беше получил предварителните резултати, когато разговарях с него... след като ти си тръгна.

— Предварителни резултати? — повтори Дейвид объркано, като се чудеше защо Джон беше замълчал.

Зофел кимна.

— Аха. Предварителни. Тоест първите данни изобщо. Ранди се обади малко преди да дойда тук.

Джордж Зофел се обърна и им помахаша.

— Лека нощ, господа. Добра работа свършихте.

Той пое обратно към сградата, като остави смълчания Джон Блейлок и Дейвид, който се обърна и го изгледа.

— Предварителни резултати ли?

Джон сви рамене.

— Ти си предполагал, така ли? — попита Дейвид.

— Ами...

— Ти... ти си казал на началника на кабинета на Белия дом, за бога, че имаш доказателства, които си нямал?

Джон Блейлок отпи от бирата си с прекомерно удоволствие и се отпусна в шезлонга, като се загледа в далечината.

— Нямахме време да се мотаем. Щяха да взривят онези нещастници във въздуха.

— Но, господи, Джон, ами ако самолетът беше празен, заложниците бяха още в Нигерия, а боингът всъщност беше троянски кон?

— Ти беше убеден — отвърна безизразно Блейлок. — А това беше невероятен стимул за мен. Ние, запасняците, винаги сме готови да се подчиним на действащите офицери, нали знаеш.

Дейвид почти заекваше:

— Но... това беше мой анализ, а не... нямаше солидни доказателства. Ако беше сгрешил?

— Това не е верният въпрос, Дейви — отвърна Джон, като облегна глава на лявата си ръка. — Верният въпрос е: „Ами ако се бях поколебал да действам? Ако бях изчакал потвърждението, за което вече знаех, че няма да пристигне навреме и което всъщност пристигна току-що?“. Щяхме да сме избили повече от триста мъже, жени и деца въз основа на грешно предположение.

Той се протегна и потупа рамото на Дейвид с бирата си, за да подчертае следващите си думи.

— Ти ме убеди, Дейвид. Аз наистина исках още доказателства, но времето ни изтичаше. Трябваше да вярвам на инстинктите си, както и на твоите.

Международно летище, Марсилия

5:15 ч

— А сега аз имам въпрос към вас, инспекторе — каза Джени Бретсън, като погледна френския полицаи.

Другите двама мъже и жената, които си водеха бележки при разпита на пътниците и екипажа, също я погледнаха.

— Разбира се — отвърна мосю Кристиян льо Бурже на английски.

— Имате ли идея как да изпратим тези хора по пътя им? Кацнахме преди цели четири часа.

Той леко се засмя.

— Вашата авиокомпания е изпратила резервен самолет и екипаж, които в момента летят насам от Лондон. Те ще откарат пътниците ви до Кейптаун, а друг екипаж ще закара вашия самолет обратно в Лондон. Не знаехте ли?

Тя поклати глава.

— Разбирам, че сте изтощена, мис Бретсън. Ние вече приключихме.

— Ще арестувате ли някого? — попита тя.

Инспекторът поклати глава.

— Не — отвърна, като затвори бележника си. — Всички са свободни. Включително и вие, разбира се. Поискайте да говорите по телефон, нали?

Той я въведе в един съседен кабинет и ѝ подаде слушалката.

— Операторът е готов да ви свърже.

Джени му благодари и извади една бележка от дамската си чанта. Откри номера в Швейцария, който търсеше, и го предаде на оператора. Няколко минути по-късно излезе от кабинета и видя, че инспекторът я чакаше.

— Усмивхате се, мис Бретсън. Добри новини ли имаше?

Джени кимна и му разказа за тежката автомобилна катастрофа на Джана Ливай и отчаяното пътуване на родителите, както и за препятствията, които „Меридиън“ и системата на въздушния транспорт бяха поставили на пътя им.

— Дъщеря им е дошла в съзнание малко след като са пристигнали в болницата и лекарите смятат, че вече има шанс да се оправи — каза Джени. — Толкова се радвам.

— Необичайно е служителка на авиокомпания да се вълнува така за пътниците си — отбеляза инспекторът. — Особено в днешно време.

Десният лакът на Мартин Нгуме се плъзна от облегалката. Внезапното движение отново го събуди. Той потърка очи и се изправи замаяно, като погледна близкия часовник.

„Четири часа — помисли си. — Кацнахме преди четири часа в Марсилия. А трябваше вече да съм в Кейптаун.“ Спомни си как беше последвал останалите пътници от самолета на „Меридиън“ в една претъпкана чакалня, където всички бяха разпитани един по един.

Виждаше телефонна будка от другата страна на чакалнята. Някой от армията полицейски и летищни служители му беше обещал на английски с тежък акцент, че ще му помогне да се обади в Южна Африка на сутринта. Посред нощ нямаше смисъл. В малкия магазин в

Совето нямаше да има никой, който да вдигне телефона, камо ли да му каже нещо ново за съдбата на майка му.

Мартин се обърна към един също толкова сънлив мъж до себе си.

— Знаете ли кога ще можем да продължим към Южна Африка?

Мъжът поклати глава и въздъхна, но в същия момент уредбата оживя:

Господин Мартин Нгуме, моля обадете се на служителката до вратата. Господин Мартин Нгуме.

За момент Мартин си помисли, че все още сънува. Сякаш отново беше до гишето в Лондон преди толкова много часове.

Но не, този глас беше различен.

Мартин се изправи от седалката и помахна, а служителката бързо закрачи към него.

— Вие ли сте Мартин Нгуме?

— Да.

— Бихте ли ме последвали, мистър Нгуме? Очакват ви на телефона.

— Мен? Но кой...

Обзе го страх, докато вървеше след нея. Не усети как го въведоха в един малък кабинет и му подадоха слушалката.

— Ало?

— Мартин? Ти ли си? — попита развълнувано един познат мъжки глас.

— Да. Филип? — В ума му се мярна лицето на един от съквартирантите му. — Филип ли се обажда?

— Кой друг, човече? Тук съм, в апартамента. Видяхме те по Си Ен Ен, след като чухме, че вашият полет има проблеми, че сте го отвлекли или нещо подобно. Както и да е, радвам се, че си добре. Трябваше ми разрешение от Конгреса, за да се свържа с теб.

— Аз съм добре, Филип, но... все още не знам нищо за майка ми, а ще отнеме още много време, докато стигна до Совето.

— Тя е добре, Мартин. Повярвай ми. — Филип доволно се засмя.

— Бих искал да ти вярвам — отвърна Мартин, — но е много страшно, когато една стара жена изчезне и никой не знае къде е отишла или какво е станало с нея.

— Е, познай какво, съседе? Ние знаем къде е отишла, а освен това знаем, че е съвсем добре, макар че се притеснява за теб.

Мартин замълча, като се опиташе да разбере думите му.

— Ти... ти знаеш? Как? Говорил ли си с нея? Свързал си се по телефона?

— Не. Искам да кажа, да, говорихме с нея. Сигурен съм, че е тя.

Мартин затвори очи и поклати глава. Ушите му си играеха номера, като го караха да чува това, което искаше да чуе.

— Значи не си сигурен, Филип? Как звучеше гласът ѝ?

— Мартин, майка ти нали е една дребна чернокожа госпожа, много добре облечена, с голяма, широка усмивка?

— Ами... да, но защо... не те разбирам.

— Спомняш ли си статията за теб във вестника?

— Да.

— Е, някакъв добросърдечен богат човек от Чикаго очевидно се е трогнал от това, което си казал, как учиш в колеж заради майка си и така нататък, и решил, че тя трябва да дойде в Чикаго. Затова платил на един адвокат от Кейптаун да уреди нещата и когато адвокатът писал на майка ти, тя зарязала всичко... нали така, мисис Нгуме? — каза той някому. — Аха... тя кима. Когато получила писмото от адвоката, майка ти тръгнала, без да каже на никого, просто хванала влака за Кейптаун. Пристигна тук с лимузина преди няколко часа да те търси. Всичко трябвало да е изненада. Ето. Давам ти я.

— Мартин?

Когато чу гласа ѝ, Мартин усети очите му да се изпълват със сълзи. Опита се да ги спре, но нямаше смисъл. Леденото чувство, че никога няма да я види отново, което се беше загнездило в стомаха му, и сегашното облекчение бяха толкова силни, че той тихо захлипа, докато майка му развълнувано му разказваше за голямото си приключение.

— Запознал си се с чудесни приятели, Мартин — говореше тя. — Купиха ми един от онези хамбургери и накараха една стара жена да се чувства много добре.

— Чакай ме там, мамо — каза той, като най-сетне се засмя през сълзи. — Идвам. Идвам си вкъщи при теб. Искам да ти покажа Америка.

Чикаго, пет седмици по-късно

Прокурорът Деби Рандъл седеше на удобната задна седалка на взетата под наем кола, като целенасочено отбягваше неодобрителния поглед на колегата си и се взираше упорито в книгата в скута си.

— Не можеш ли просто да се наслаждаваш на пътуването и да си говориш с мен? — оплака се Алекс Браунли.

— Бих могла — отвърна Деби, без да откъсва очи от обвинението в предумишлено убийство, отправено към някой си Брайън Логан, — но преди да се срещнем с този информатор, искам да прегледам случая.

— Просто е, Дебс — каза Алекс, като позволи на очите си да се плъзнат по приятните форми на тялото ѝ. — Уволненият лекар толкова се е ядосал на авиокомпанията, че е решил хладнокръвно да пребие втория пилот до смърт.

Деби вдигна очи към него и поклати глава.

— Всичко друго е, но не и просто. Извършено е в състояние на афект и въпреки че те пледират за невменяемост, в крайна сметка ще го осъдим.

— Ще бъде трудно без тялото на втория пилот — каза Алекс.

— Този проблем може да се разреши.

— Тоест... човекът, с когото ще се срещаме, знае нещо, така ли?

Тя кимна и вдигна очи. Все още им оставаха около шестнайсет километра до „Полуоки“, едно частно летище на север от „О’Хеър“.

— Всичко, което знам — продължи Деби, — е, че нашият шеф преди няколко часа е разговарял с човек, който лети към „Полуоки“. Нашият безстрашен лидер каза, че след като двамата с теб сме каубоите, които го накараха да поеме това дело, за да послужи за урок на авиокомпаниите, ние трябва да отидем и да поговорим с него.

— Това не е просто пример за човешка ярост, Деб. Ние обвиняваме един доктор, който е убил член на екипажа.

— Е, нали знаеш, че първоначално шефът се колебаеше да предявим обвинение именно поради липсата на тялото. Нигерийците го търсят от три седмици, но от него няма и следа.

— Все пак ми се иска да имахме обвинение във въздушно пиратство, Деби. Това щеше да е по-забавно в съда.

— Да бе, много забавно. Случай, който е разрешен от самото начало. Да видим, няма достатъчно доказателства, показанията на повечето от пътниците противоречат на обвинението, командирът не е

сигурен какво е станало, а единствените ни доказателства срещу Логан са записите от пилотската кабина, на които се чува как казва по уредбата, че полетът трябва да продължи към Кейптаун.

— Опитал се да превземе самолета със сила, Дебс — отбеляза Алекс. — Вече водихме този спор.

— Да, водихме го. А той ще каже, че не е имал намерение да превзема нищо; това са просто устни заплахи. В края на краищата е заповядал на командира да лети натам, накъдето и без това е трябвало. Доста тъпо отвлечане, нали? Някога случвало ли ти се е съдебните заседатели да започнат да се подхилкват и да продължат, докато зареват от смях и изпопадат от столовете си?

— Не — каза Алекс, като с мъка се опитваше да скрие усмивката си, когато си представи идиотската картина.

— Повярвай ми. Не е забавно.

Еlegantен корпоративен „Гълфстрийм V“ кацаше на пистата, когато те доближиха терминала за частни самолети.

— Това ли е той? — попита Алекс.

Деби провери в един малък бележник и кимна.

— Така мисля... ако правилно разчитам номера на опашката. Има само букви вместо обичайните цифри, каквото и да значи това. Може да е с британска регистрация. Освен това е подранил.

Тя се огледа и забеляза другите автомобили и хора, които очевидно чакаха същия самолет. До една лимузина стояха двама митничари.

Деби проточи врат в другата посока, като се опитваше да различи няколко души, които стояха до вратата на чакалнята.

— Очевидно не само ние сме дошли да го посрещаме — отбеляза тя.

Гълфстриймът спря и двигателите започнаха да затихват, докато спускаха предните стълби. Двамата митнически инспектори се качиха на борда и изчезнаха, но един от тях се върна след трийсет секунди и пое право към тяхната кола.

— Тук има ли хора от щатската прокуратура?

— Ние сме — обади се Деби.

— Добре. Искат да се качите на борда.

Той се обърна и пое обратно към гълфстрийма, без да обясни нищо повече. Деби и Алекс излязоха от колата и го последваха.

В частния самолет се усещаше ароматът на естествена кожа. Митничарят посочи надясно, а една смайващо красива чернокожа жена в униформа на стюардеса ги придружи до салона, където ги очакваше спортно облечен мъж.

Деби протегна ръка и се представи.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза мъжът.

Той стисна и ръката на Алекс и им даде знак да седнат.

— Може ли да попитам как се казвате? — започна Деби.

— Преди това — отвърна мъжът — искам да знам дали вие сте прокурорите, които работят по обвинението на доктор Брайън Логан.

Те кимнаха и той продължи:

— Също така искам да знам в какво можете да го обвините, в какво сте го обвинили и защо.

Деби се поколеба и погледна към Алекс, а мъжът отново заговори:

— Вижте, вие сте тук само защото началникът на вашия отдел искаше да ми сътрудничите, а аз ви гарантирам, че притежавам най-важната информация, която сте получавали по този случай. Така че, моля ви, отговорете на въпросите ми.

Деби въздъхна и кимна, после изреди всички потенциални обвинения, които можеха да предявят, и решението да съдят Логан за предумишлено убийство.

— Вече е обвинен и задържан, но освободен под гаранция. Имаме солидно обвинение с важен свидетел. Липсва само тялото на Абът.

— Това вероятно е старшата стюардеса, нали?

— Точно така.

— Джуди Джаксън?

Алекс и Деби се спогледаха и Деби кимна:

— Да.

— Очаквах „Меридиън“ вече да са уволнили Джаксън по редица причини.

— Така е — потвърди Деби. — Но това не намалява нейната достоверност като свидетел на убийството на Абът.

— Наистина ли? Вижте — продължи мъжът, — истината е, че макар Джуди Джаксън несъмнено да вярва, че е права, тя греша. Брайън Логан не е убил или наранил Гарт Абът по никакъв начин.

Алекс се наведе напред със сплетени пръсти, а лицето му изразяваше неодобрение и скептицизъм.

— На какво основание правите това твърдение, сър? Какви доказателства имате?

— Аз — отвърна мъжът. — Аз съм основанието.

Алекс се облегна назад, като клатеше глава и се мръщеше.

— Вие сте наредили да докарат двама много заети щатски прокурори чак от града, за да чуят личното ви мнение?

Той се обърна към Деби и понечи да стане.

— Това е абсурдно. Хайде да се махаме оттук.

— Чакай! — Тя вдигна ръка да го спре, като изучаваше мъжа срещу нея. — Какво точно искате да кажете с това, че вие сте основанието?

— Не ви ли трябва тялото на Гарт Абът, преди да обвините Логан?

— Не. Искам да кажа, че присъствието на тялото наистина щеше да помогне, но...

— Добре. Защото аз знам къде точно е то.

Двамата адвокати се спогледаха с разширени очи, а Алекс отново седна на ръба на плюшения стол.

— Къде?

— Тук.

— Тук? — попита Деби. — На борда на този самолет?

Той кимна.

— Аха. Точно пред вас.

Той се протегна и вдигна левия си крачол, като им показва метална скоба и гипс, наблюдавайки лицата им.

— Аз съм Гарт Абът и както се казва, слуховете за моята смърт са силно преувеличени.

Каръл Абът седеше в дневната с няколко приятели и чакаше от часове. Никой от тях не разбираше чувствата, които я разкъсваха, никой не знаеше какви остри думи беше разменила със съпруга си последния път, когато бяха разговаряли.

Сателитното обаждане на Гарт беше дошло неочаквано, някъде над Атлантическия океан, като гръм от ясно небе. Той не беше мъртъв

и сега беше тук. Объркването в сърцето ѝ беше смесено с огромно облекчение след седмиците притеснение и траура за един съпруг, когото и без това беше решила да изостави.

Сега Гарт влезе през предната врата с патерица и гипс на левия крак, влачейки десния. Хвърли патерицата на пода, сграбчи я и здраво я притисна. Разроши косата ѝ, докато я целуваше по врата, после се отдръпна и я погледна право в разтревожените ѝ очи.

— Аз мислех... — започна тя и не успя да довърши.

Останалите се стълпиха около тях и той започна да стиска ръцете им и да отвърща на прегръдките. Остави Каръл да го заведе до дивана, докато въпросите заваляха и той вдигна ръка да забави пороя.

— В доклада, който получихме, казваше, че краката ти са простреляни, Гарт. Те мислеха... този доктор, когото обвиниха, че те е убил, мислеше, че си умрял от загуба на кръв.

Той поклати глава.

— Кървах много лошо, когато паднах от самолета, но куршумът не беше засегнал артерията. Излезе, че са ме простреляли проклетите правителствени войски, а не бунтовниците. Попаднах в кръстосан огън.

— Значи са те оставили да умреш на пистата — каза един от мъжете.

— Не „те“, Кийт — отвърна Гарт, като отвърна на погледа на един от колегите си пилоти от „Меридиън“. — „Той.“ Старият ни приятел Фил Найт.

— Знаеш ли, че го уволниха?

Гарт поклати глава.

— Не знаех. Май не съм изненадан. Бях готов аз да убия копелето, особено докато лежах там и гледах алуминиевата птичка, в която бяхме летели, да се отдалечава без мен. Не мога да ви опиша как се почувствах. Не можех да повярвам! Пълно предателство, пълно изоставяне.

— Цялата авиокомпания беше шокирана, Гарт — заяви Кийт.

— И аз. Знаете ли какво? Трябваша ми всичките тези седмици да го разбера, но е вярно. Вината е повече на „Меридиън“, отколкото на Фил Найт. Какво са правели, по дяволите, когато са настанили неподготвен командир от вътрешни полети в международния отдел?

Къде са останали обучението и тестовете? Те са го вкарали в кланицата и аз не смятам да мълча за това.

— Какво стана, когато Найт те остави там? — успя да каже Каръл.

— Имаше контраатака — отвърна Гарт. — След като видях самолета да излита, чух как един от войниците, които ме простреляха, доближава да види дали съм мъртъв. Ритна ме в ребрата и ме обърна, а аз се опитах да изглеждам мъртъв и да не реагирам на болката. Очите ми бяха полуотворени и зърнах как отново се прицелва в мен, но изневиделица долетя изстрел и той падна мъртъв. Внезапно същият огромен широкоплещест командир на бунтовниците, с когото се бях разправял след като кацнахме, се появи и ме вдигна, докато войниците му стреляха във всички посоки, за да го прикриват. Мисля, че болката най-сетне ме накара да изгубя съзнание. Както и да е, събудих се три дни по-късно в малка полева болница и видях същия човек, генерал Мшира, който седеше там и се усмихваше. Излезе, че е лекар хирург и, общо взето, ме е закърпил.

— Но... как се измъкна оттам? — попита Каръл.

Той им разказа за искането за откуп и платените десет милиона, както и за това, че през последните няколко години Мшира е забогатял, като ефективно е обирал правителството и си е играл с армията му, докато ръководел бунта.

— Не знам дали това, което прави, е морално, или не, но когато поиска, той е много мил човек. И е много интелигентен. Правителството побесня и прати армията да ни търси... него, искам да кажа. Затова ми каза, че не може да ме пусне да се прибера. Той има сателитни телефони, връзки, оборудване... този човек е направо пристрастен към електрониката! Планира атаките си на джобен компютър и лаптоп! Обеща да ме откара въщи с частния си самолет веднага щом е възможно, и удържа на думата си.

— Искаш да кажеш, че този гълфстрийм... — попита Кийт.

Гарт кимна.

— Негов е.

Изтощението явно вземаше връх и когато свитата от приятели най-сетне си тръгна и ги остави сами, Каръл неспокойно се отпусна в прегръдките на Гарт, докато се опитваше да реши какво да прави и какво да каже. Когато другите гласове заглъхнаха, тя изведнъж дочу

подходящо тъжните звуци на клавирно соло, носещи се от стереоуредбата, която беше включила преди часове.

В един момент го чу как си поема дъх на пресекулки. Устните му почти докосваха ухото ѝ.

— Имаме малко време, Каръл. Засега няма да мога да летя.

Тя се отдръпна и го изгледа, а очите ѝ блестяха от чувство за вина и тъга.

— Съжалявам, Гарт, толкова съжалявам...

Тя закри уста, но той нежно взе ръката ѝ и я целуна.

— Имаме много неща за решаване — каза той. — И двамата трябва да се извиняваме. Но... аз вече получих няколко съвета, така да се каже, докато разговарях с доктора в оная странна и ужасна нощ, както и в седмиците по-късно. Оптимизмът на този човек е заразен, а това променя гледната ти точка, знаеш ли?

Тя кимна несигурно.

— Във всеки случай — продължи той, — въпреки че беше ужасно да не мога да ти се обадя и да ти кажа, че съм добре, това ми даде и време да размисля. Разбрах, че сигурно има много неща, които си се опитвала да ми кажеш през последните няколко години, ала аз не съм те чувал.

— Гарт... — опита се да го прекъсне тя, но той вдигна пръст, за да я накара да замълчи.

— Не... само ме изслушай. Нещата рядко са такива, каквито изглеждат. Този „Боинг 747“ например беше летяща къща на илюзиите, пълна с напрежение и ярост, които ние сами бяхме създали. И всеки път, когато си мислех, че съм разбрал кой е прав, кой греши и кой е врагът, всичко се променяше. Същото стана и с Мшира. Същото е и с нас. Аз те обичам, Каръл. Имаме втори шанс да разберем какво искаме и мисля, че трябва да се възползваме от него. Да започнем с това да отделяме време, за да се изслушаме. Как ти се струва?

За пръв път, откакто беше влязъл, той усети как тя се отпусна, усмивката ѝ беше искрена и спонтанна, сълзите ѝ потекоха и устните ѝ искрено потърсиха неговите.

Централен офис на „Меридиън Еърлайнс“ Чикаго, Илинойс, шест месеца по-късно

Адвокатът на Фил Найт го поведе към малка заседателна зала и затвори вратата. Той седна и свали черните очила, с които се беше надявал да скрие самоличността си. За щастие нито медиите, нито ядосаните служители на „Меридиън“ се бяха появили да го измъчват и той беше благодарен за това. След като го преследваха месеци наред и вестниците, и седмичните списания го обявиха за злодей, той почти не можеше да повярва, че са го оставили на мира.

— Добре ли си, Фил? — попита адвокатът от Асоциацията на гражданските пилоти.

— Аха — отвърна безизразно Фил, като се чудеше какво изобщо означаваше този въпрос.

Щеше ли пак да бъде „добре“ някога през живота си? Знаеше само как да пилотира граждански самолети, а сега не можеше да го прави. Профсъюзите смело бяха заявили, че ще го върнат на работа, и насрочиха изслушването, на което се канеше да се яви — единствения начин уволнен пилот да пледира за връщане на работа, като използва закона.

Но той знаеше, че няма смисъл. Те го защитаваха заради договорните си задължения, но не го правеха искрено. Всяко негово решение беше преценено като грешно, глупаво или още по-лошо и повечето пилоти се съгласяваха с това. Да се приземи в Нигерия, да остави втория си пилот, когото смяташе за мъртъв, за да спаси над триста души — всеобщо беше убеждението, че Фил Найт не е замесен от нужното тесто за авиационен командир, и фактите бяха удобно размествани, за да подкрепят това убеждение.

„Меридиън“ не очакваше да пострада сериозно от обвинението. Щяха да се борят с различните съдебни искове и общественото негодувание, като просто сочат професионално набучената на кол глава на Фил Найт и обявяват, че самите те са били заблудени. Ако системата изобщо се е провалила, щяха да кажат те, това беше само в пропуската да забележи факта, че Фил Найт е некадърник, който никога не е бивало да бъде допускан в пилотската кабина на пътнически самолет.

Цената, която платиха съпругата и децата му, беше ужасна — вярата им в него беше изгубена, както и тази в системата. Ако изобщо имаха шанс като семейство, той щеше да бъде на друго място. Щяха да се преместят в по-скромна къща, докато той се опитваше да си намери работа като пилот в някоя куриерска фирма в Щатите или може би

някъде в чужбина. Чековете за двеста хиляди долара годишно и неограничените пътувания за семейството му, както и гордостта, че е командир в голяма авиокомпания, бяха загубени завинаги.

— Фил, преди да започнат, може би трябва да преговорим някои неща — обади се адвокатът от профсъюза.

Найт поклати глава.

— Няма какво да преговаряме. Губите си времето с мен.

Пътят до залата на комисията беше мъчителен. Зад покритата със сукно маса седяха вицепрезидентът на оперативния отдел, главният пилот, началникът на отдела за обучение и няколко други старши капитани. Сякаш беше командир от флота, който е изгубил кораба си и се изправя пред комисия от разгневени адмирали. Принципите бяха същите, заключението — предварително направено.

Въпросите и отговорите не бяха изненадващи, а гневът на хората, които щяха да се занимават с уволнението му, едва се прикриваше от престорена вежливост.

— Не, сър — отговори Фил на един от въпросите. — Не смятам, че решенията ми са нарушили разпоредбите, но дори да е било така... да, знам, че никой не иска да чуе подобно нещо... аз съм продукт на обучението си или липсата на такова. Никой не ми беше казвал нещата, които се очакваше просто да знам ей така.

Профсъюзът беше докарал добре подбрана група от експерти, които да потвърдят технически правилното изпълнение на извънредните му кацания, като се имат предвид непълните инструкции на „Меридиън“. Компанията беше отвърнала на удара с извикването на собствени свидетели, които се противопоставяха, критикуваха, омаловажаваха и обезсмисляха всяка точка от защитата му. И все пак към средата на изслушването Фил откри, че си е позволил да зърне мъждукането на слаба надежда, че решението им може да бъде променено. Безупречното му досие като командир на вътрешни полети беше изложено с подробности, включително и свидетелството на един дългогодишен приятел и бивш втори пилот, който беше дръзнал да си спечели отвращението на колегите си, като говори в негова защита.

Но краят на добрите свидетели и смекчаващите вината твърдения дойде твърде бързо и той отново видя как лицата на съдиите започват да се втвърдяват. Това му попречи да чуе шума от вратата, която се отваряше зад него.

— Извинете, много ли закъснях? — попита един мъжки глас отзад.

Интонацията му беше смътно позната, но Фил не се обърна.

— Кой сте вие? — попита председателят на комисията, очевидно объркан.

Мъжът спря пред масата и започна да раздава книжа на различните членове на комисията, после се обърна, раздаде копия на адвокатите на компанията и кимна на Фил Найт, който най-сетне вдигна очи. Фил усети как сърцето му потъва още повече, когато човекът се усмихна и се обърна към председателя на комисията. Лявата му ръка все още беше в превръзка.

— Аз съм доктор Брайън Логан — каза той, а вратата зад тях се отвори още веднъж. — И дойдох с един от вашите хора, вторият пилот на „Меридиън“ Гарт Абът. Той току-що влезе.

Председателят въздъхна, кимна и посочи към стола за свидетели.

— Наистина бяхте включен в списъка на свидетелите, доктор Логан, заедно с мистър Абът, но се канехме да се откажем от вас.

— Извинявам се от името на двама ни — каза Логан. — Господин Абът ме чакаше, а моят полет от Бостън закъсня.

Брайън вдигна показалец.

— Преди да започнем, бих искал тази комисия да знае точно защо съм тук. Всички вие сте информирани, че аз съдя вашата авиокомпания за милиони долари, защото един от вашите екипажи е отказал на съпругата и сина ми медицинска помощ по време на полет. И съм лично обиден от обвиненията, които вашата авиокомпания се постара да потвърди, че съм убил Гарт Абът, който в момента стои зад мен и е съвсем жив. Знаете, че между нас има доста лоши чувства, а освен това знаете... защото го заявих публично в пресата... че исках Фил Найт да бъде уволнен, а точно това вие направихте съвсем своевременно. Е, Гарт Абът и аз сме тук, за да се уверим, че вината за всички глупости, които се случиха на Полет шест, ще бъде понесена. Но това не означава, че съм дошъл да обвинявам другите. Дойдох, за да споделя вината с командира, с всички ядосани пътници, както и с вас, водачите на една съсипана, много уязвима система, която напълно се провали в задачата да подготви този човек за работата му като международен пилот.

Той направи пауза, за да позволи думите му да достигнат до слушателите.

— С други думи, господа, ние сме тук да подкрепим искането за връщане на работа на капитан Найт.

— Кога ще обявят решението? — попита Брайън Логан, като се протегна да стисне ръката на Гарт Абът през отворения прозорец на мястото до шофьора. Караше съпругата му.

— От две седмици до месец. Ще ти се обадя, когато разбере.

Гарт му махна, колата потегли, а на същото място спря нов седан. Вратата се отвори, Брайън се качи и се обърна към елегантно облечената жена зад волана.

— Благодаря ти, че уреди всичко, Джени — каза той. — Да ме вземеш от летището, да ме чакаш и прочее. Това е повече, отколкото имах право да очаквам.

— Глупости.

— Искам да ти благодаря, че изобщо ми се обади и предложи да ми помогнеш.

— И как мина? — попита тя, като зави към близкия изход на магистралата, за да поеме към летище „О’Хеър“.

Брайън почти беше завършил разказа си за събитията, когато спряха до терминала на „Американ Еърлайнс“ и тя паркира.

— Ако полетът ти не закъснее, имаш четирийсет минути.

Той се поколеба с ръка на вратата, без да откъсва очи от нея.

— Идваш ли понякога в Бостън?

Тя се усмихна с лъчезарна, щастлива усмивка, която го стопли по начин, по който не се беше чувствал, откакто загуби Дафни.

— Обожавам Бостън, но рядко ме канят.

Той усети как собствената му усмивка неволно става по-широка.

— Искаш ли покана?

— Зависи кой я отправя — каза тя, като наклони глава и разтърси тъмната си вълниста коса.

Той стисна ръката ѝ.

— Искаш ли да дойдеш в Бостън и да ми позволиш да те разведа из него?

— Бих дошла, да — каза тя, като стисна ръката му в отговор и я пусна, за да хване волана. — Обади ми се, ако имаш желание.

Брайън Логан кимна.

— Добре, ще го направя.

— Естествено. Само един въпрос. Разпръсна ли го?

— Моля?

— Прахът на съпругата и детето ти. Беше в куфарчето ти по време на полета.

Долната челюст на Брайън леко увисна, когато я погледна.

— Откъде знаеш? — попита накрая.

Тя се усмихна в отговор.

— Досетих се.

— Да — кимна той. — Дафни обичаше океана. Наех една лодка.

— Така е най-добре.

— Отново ти благодаря — каза той и неловко отвори вратата.

От колоните над главите им се чу дразнещ глас, който заплашваше с ужасни последствия всички, които се бавят в зоната за слизане.

— Днес направи каквото трябваше, Брайън — прошепна тя през отворената врата.

Той кимна, излезе от колата и се наведе отново през отворения прозорец.

— Не знам дали това, което днес казах вътре, ще помогне на Фил Найт, но мога да те уверя, че вече помогна на мен. И трябва да благодаря на теб, Джени.

Тя му се усмихна, той махна със здравата си ръка и бързо се изгуби в тълпата.

Джени Бретсън го проследи с поглед. После си пое дълбоко въздух и впери очи пред себе си. Усмивката озари цялото ѝ лице и тя натисна газта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.